

Μοναχοῦ Σεραφεΐμ

ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ
ΚΑΙ
ΧΑΡΙΣΜΑΤΟΥΧΟΙ

Ἀνθολογία χαρισματικῶν ἐκδηλώσεων

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ Δ΄

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ
ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ 1990

ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Ὁ ὁσιος Γεράσιμος καί τό λιοντάρι.
Φορητή εἰκόνα 16ου αἰ. Μόσχα, Tretyakov Gallery.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Α΄ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Πίως ὁ ἥλιος ἄπλετα σκορπίζει τίς ἀκτίνες του καί ζωογονεῖ ὅλη τήν κτίσι, ἔτσι καί τό Ἁγ. Πνεῦμα πλούσια χαριτώνει κάθε ὀρθόδοξο χρισπανό κατά τήν τέλεσι τοῦ μυστηρίου τοῦ χρίσματος.

Τό μυστήριον τοῦ βαπτίσματος εἰσάγει στήν Ἐκκλησίαν. Τό μυστήριον τοῦ χρίσματος δίνει ὅλα τά ἐφόδια γιά τήν πνευματική τελείωσι καί τόν ἐξαγιασμό.

Μέ τά λόγια τοῦ ἱερουργοῦ «Σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου», μεταδίδονται στόν νεοφώτιστο χρισπανό τά χαρίσματα τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Ἡ δωρεά τῶν χαρισμάτων αὐτῶν ἀποτελεῖ τήν ἐκπλήρωσι τῶν λόγων

του προφήτου Ἰωήλ: «Ἐκκεῶ ἀπό τοῦ πνεύματός μου ἐπί πᾶσαν σάρκα, καί προφητεύουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καί αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καί οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὀράσεις ὄψονται, καί οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνυπνιασθήσονται».

Οἱ ἐκδηλώσεις τῶν θείων χαρισμάτων ἦσαν ἰδιαιτέρως ἐμφανεῖς καί πολυποίκιλες μεταξύ τῶν πρώτων χριστιανῶν. Καθὼς προφητεύει ὁ Κύριος, «σημεῖα τοῖς πιστεύσασι ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· ὄψεις ἀροῦσι· κἄν θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μὴ αὐτοῦς βλάβει· ἐπὶ ἀρρώστους χειρας ἐπιθήσουσι, καί καλῶς ἔξουσιν».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν Α΄ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολή καί ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἀναφέρονται διεξοδικά στό θέμα τῶν χαρισμάτων καί περιγράφουν ὀρισμένες ἐκδηλώσεις τους.

Ἀλλά καί στοὺς μετέπειτα χρόνους ἀνεδείχθησαν πνευματέμφοροι ἄνδρες καί γυναῖκες πού ἐκδήλωναν ἔκτακτα χαρίσματα καί ὠνομάσθησαν χαρισματοῦχοι.

Βέβαια παράλληλα ὑπῆρξαν καί ἄνθρωποι, ὑποκείμενοι σέ πονηρά πνεύματα, πού ἐνεργοῦσαν καί αὐτοὶ «τέρατα καί σημεῖα» καί παρουσίαζαν ἐκδηλώσεις ἐκπληκτικές. Ἰδιαίτερα στίς ἡμέρες μας μάγοι, ἀλλά καί διάφοροι αἰρετικοί, προβαίνουν σέ ἐντυπωσιακά ἐπιτεύγματα. Ἐκατομμύρια ἀνθρώπων π.χ. παρακολούθησαν πρό καιροῦ στήν τηλεόρασι ἐξαφάνισι τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἐλευθερίας στήν Νέα Ὑόρκη.

Θυμίζουν ὅλα αὐτά τίς ἰκανότητες τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως περιγράφονται στήν Ἀποκάλυψη: «Εἶδον ἐκ τῆς

θαλάσσης θηρίον ἀναβαῖνον, ἔχον κέρατα δέκα καί κεφαλᾶς ἐπτά... καί μίαν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον. καί ἡ πληγή τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἔθεραπεύθη, καί ἐθαύμασεν ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου».

Θυμίζουν ἀκόμη τόν ψευδοπροφήτη τοῦ Ἀντιχρίστου: «Καί εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καί εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ... καί ποιεῖ σημεῖα μεγάλα, καί πῦρ ἵνα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαῖνη εἰς τήν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. καί πλανᾷ τούς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διά τά σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι».

Ἐντελῶς ἀνύποποι γιά τήν πνευματική ζωή καί τούς νόμους τῆς, ἐντελῶς ἀπρόθυμοι νά «φυλάξουν ὁδοῦς σκληράς» καί νά βιώσουν τήν ὀρθόδοξη ἀσκητική πνευματικότητα, πολλοί ἑτερόδοξοι, σέ παραληρήματα ἐνθουσιασμοῦ καί συναισθηματικότητος, πιστεύουν ὅτι εἶναι χαρισματοῦχοι.

Ἀξιοσημεῖωτα εἶναι ὅσα ἀναφέρει ἐνδεικτικά ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορίνθου Παντελεήμων Καρανικόλας στό βιβλίό του «Αἱ αἵρέσεις: Πεντηκοσπανοί»:

«Τά παρά τοῖς Πεντηκοσπανοῖς ἀπαντώμενα φαινόμενα, ἔχοντα ἐπί κεφαλῆς τήν γλωσσολαλίαν καί πιστευόμενα ὡς ἀποτέλεσμα τῆς “ἐκχύσεως” τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι φυσικά, μηχανικά, οὕτως εἰπεῖν, φαινόμενα, παραγόμενα ἐκ διαφόρων τεχνῶν προϋποθέσεων κατὰ τὰς ὁποίας τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἔχει παρομοίας ἐκστατικές ἐκδηλώσεις χωρίς ὁ ἄνθρωπος νά εὐρίσκεται κἄν ἐντός τῆς Χριστιανικῆς Θείας Χάριτος...»

»Ο Πλάτων εκφράζει λίαν προσφυῶς τὰ φαινόμενα αὐτοῦ τοῦ εἴδους διὰ τοῦ ὄρου θεομανία...

»Τεχνικαί προϋποθέσεις διὰ τὴν παραγωγὴν τῶν περὶ οὐδὲ λόγος φαινομένων εἶναι, γενικῶς, θρησκευτικὰ ἄσματα εἰς ὑψηλὸν τόνον, θρησκευτικὴ καὶ βαθμηδὸν ἐπιταχυνομένου ρυθμοῦ μουσική, θρησκευτικοὶ χοροί, ἀπαγγελίαι, βαθμηδὸν ὑψουμένου τόνου φωνῆς ὡς καὶ ρυθμοῦ, συνεχεῖς ἐπαναλήψεις, ἐκφώνως, ἱερῶν φράσεων ἢ συνημάτων κ.λ.π.».

Ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, ὁ ὄντως χαρισματοῦχος ἱδρυτὴς τοῦ ἀγιογραφικοῦ οἴκου τῶν Δανιηλαίων, γέροντος Δανιὴλ ὁ Κατουνακιώτης, σὺν βιβλίῳ του «Ἀγγελικὸς βίος», ἀναφέρεται σὺν προϋποθέσεις καὶ τὰ στάδια τῆς αὐθεντικῆς χαρισματικῆς ζωῆς, ὅπως αὐτὴ βιώνεται καὶ ἐκδηλώνεται σὺν κῶρο τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς ἐξῆς:

«Ἐάν πινες ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου κατάρθωσαν μεγάλας ἀρετὰς καὶ ἔλαμπαν ἐν σημείοις καὶ θαύμασι, τοῦτο ἐγένετο ἐπειδὴ οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν εἶχον προηγουμένως ἀσκηθῆν εἰς τὸν μονήρη βίον. Ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἄλλοι ἀνεφάνησαν θαυματουργοί, μὴ φοιπήσαντες εἰς τὰς ἐρήμους, οἱ τοιοῦτοι, διατελοῦντες ἐν τῷ κόσμῳ, ἦτον ὅλως ξένοι τοῦ κόσμου, καταγινόμενοι εἰς νηστείας καὶ προσευκὰς καὶ ὅλας τὰς θεοποιούσας ἀρετὰς...

»Οἱ τοιοῦτοι κἄν ἐγγράμματοί εἴσι, κἄν ἀγράμματοι, κἄν πτωχοί, ἰδιῶται καὶ ἄσημοι, λαμβάνουσι τὸ πυχίον τῆς ἄνω σοφίας καὶ μαθητευόμενοι παρ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ γίνονται ὑπάρχοντα ὄργανα τοῦ Ἁγ. Πνεύματος...

»Πρὶν ὅμως φθάσῃ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ὁ ἄνθρωπος θὰ τῷ ἀκολουθήσῃ τρία πράγματα, τὸ ἐν λέ-

γεται φωτιστικὴ χάρις, τὸ ἕτερον καθαρτικὴ καὶ τὸ τρίτον τελειοποιητικὴ...

»Καὶ τότε γίνεται ὁ ἄνθρωπος ἐπιδεκτικὸς θείων ἐπιλάμψεων, ἥτοι τοῦ δίδεται ἡ χάρις τῆς ἐνεργείας θαυμάτων καὶ τὰ ὑπερφυᾶ χαρίσματα τῆς διοράσεως, τῆς προοράσεως καὶ ἀπαθείας».

Σὲ πολλὰς περιπτώσεις συγκέεται ἡ ἀλήθεια μὲ τὸ ψέμα. Εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολο νὰ διακρίνη κανεὶς ἀσφαλῶς ἂν ἓνα θαυμαστὸ γεγονός προέρχεται ἀπὸ τὸ Ἁγ. Πνεῦμα ἢ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης. Καθὼς διδάσκει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «αὐτὸς ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός... καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης». Ἔτσι ἀρκετοὶ πέφτουν θύματα πλάνης καὶ καταστρέφονται.

Ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, ἀποτελεῖ θανάσιμη ἁμαρτία νὰ θεωρήσῃ κανεὶς μιὰ ἐνέργεια τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ὡς ἐνέργεια δαιμονική. Ὁ Κύριος μᾶς παραγγέλλει: «Πᾶς ὃς ἐρεῖ λόγον εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· τῷ δὲ εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα βλασφημήσαντι οὐκ ἀφεθήσεται».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὑπάρχουν ὠρισμένα βασικά κριτήρια. Οἱ ἐνέργειες τοῦ Ἁγ. Πνεύματος:

1. Δημιουργοῦν σπὴν καρδιά κατάστασι εἰρήνης καὶ εὐφροσύνης.

2. Δέν ἀποβλέπουν ποτέ σπὴν ἐπίδειξι καὶ σὺν ἐντυπωσιασμό, ἀλλὰ εἶναι συνυφασμένες μὲ τὴν ταπεινῶσι καὶ τὴν ἀγάπην.

3. Ἐπιφέρουν πνευματικὴ ὠφέλεια.

4. Ἐκδηλώνονται σὲ κῶρο ὀρθῆς, ὀρθοδόξου, πίστεως.

Είναι ώρισμένες φορές αξιοθαύμαστη ή ίκανότης τῆς ψυχῆς ν' ἀνιχνεύη τίς πνευματικές καταστάσεις. Μέ τὴν ἐμφάνισι τοῦ ἰδίου προσώπου, ἐνός π.χ. ἀστραφτεροῦ νέου, ἄλλοτε νά αἰσθάνεται γαλήνη καί χαρά, καί ἄλλοτε κατάθλιψι καί δειλία, ἀνάλογα μέ τί εἶδους «ἄγγελος φωτός» ἔχει ἐμφανισθῆ ἐνώπιόν της.

Ὅπως δὴποτε, κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο, «τελείων ἐστίν ἡ στερεά τροφή, τῶν διά τὴν ἔξιν τά αἰσθητήρια γεγυμνασμένα ἐχόντων πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε καί κακοῦ». Γιά μᾶς ὅμως τούς ἀτελεῖς, προκειμένου ν' ἀποφύγουμε τούς ἐκατέρωθεν κινδύνους, ὑπάρχει ἡ πατερική παράδοσις, πού διδάσκει: «Μή δέχεσαι, μήν ἀπορρίπτῃς». Ἀπόφυγε δηλαδή, νά παραδεχθῆς ἢ ν' ἀπορρίψῃς ὅ, πῶς δὲν εἶναι ἐντελῶς σαφές ὅπῃ προέρχεται ἀπό τό Ἅγ. Πνεῦμα ἢ, ἀντίθετα, ἀπό τόν διάβολο, πρὶν ν' ἀποφανθοῦν ἔμπειροι πνευματικοί πατέρες. Γράφει σχεπικά ὁ ὅσιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης:

«Σύ δέ μηδέποτε παραδέξῃ εἶ τι ἴδης αἰσθητόν ἢ νοερόν ἢ ἔξωθεν ἢ ἔσωθεν ἢ κᾶν εἶδος Χριστοῦ ἢ δῆθεν ἀγγέλου ἢ ἀγίου μορφῆν ἢ φῶς φαντάζεσθαι τῶ νοί ἢ ἐκτυποῦν ὅπῃ καί αὐτός ὁ νοῦς ἀφ' ἑαυτοῦ φύσει ἔχει τό φανταστικόν καί ραδίως μορφάζει δύναται...

» Ὁ θεασάμενός τι κατά διάνοιαν ἢ κατ' αἴσθησιν κᾶν θεόθεν εἶη, καί χωρίς (τῆς ἐξετάσεως) τῶν ἐμπείρων δέξῃται εὐχερῶς, πλανᾶται ἢ μέλλει πλανᾶσθαι ὡς εὐπαράδεκτος».

Στίς σελίδες πού ἀκολουθοῦν, συγκεντρώσαμε ἐκδηλώσεις δύο ομάδων χαρισμάτων. Στήν πρώτη ἀνήκει τό διακριτικό, τό διορατικό καί τό προορατικό χάρισμα (διάκρισις, διόρασις, προόρασις). Στήν δεύτερη τό ἰα-

ματικό, τό κατά δαιμόνων καί τό κατά θηρίων χάρισμα. Τά περισταπικά ἔχουν συγκεντρωθῆ ἀπό διάφορες βιογραφίες ἁγίων ἢ καί ἀπλῶν πιστῶν, πού εὐαρέστησαν στόν Θεό καί ἀζιώθησαν θείων δωρεῶν. Τά προσφέρουμε σέ ὁμοιόμορφη νεοελληνική ἀπόδοσι καί, ὅπου κρίναμε ἀναγκαῖο, σέ διασκευή. Παρά τὴν ποικίλη ἐπεξεργασία τῶν ἀνθολογουμένων ἐπεισοδίων, παραμένει, κυρίως στό ὕφος καί τὴν ἔκτασί τους, κάποια ἀνομοιογένεια, ἀναπόφευκτη σ' ἓνα τέτοιο ἔργο. Τὴν ἀνομοιογένεια αὐτή θά μπορούσε νά ἐξαλείψῃ μόνο μία προκρούστεια ἐπέμβασις στά κείμενα, πρᾶγμα πού δέν ἦταν σίς προθέσεις μας.

Στό τέλος κάθε περισταπικοῦ ἀναφέρεται (περιληπτικά) ἡ κυριώτερη πηγή του. Πλήρη στοιχεῖα τῶν πηγῶν καί βοηθημάτων θά βρῆ ὁ ἀναγνώστης στό τέλος τοῦ βιβλίου.

Πρέπει νά σημειώσουμε ὅπῃ δέν κάναμε μία συστηματική καί πλήρη ἐργασία. Ἀπλῶς συντάξαμε μία μικρή ἀνθολογία χαρισματικῶν ἐκδηλώσεων, ἀρχαιοτέρων καί συγχρόνων, ἀπό ὀλόκληρο τόν παραδοσιακό ὀρθόδοξο κῶρο: ἀπό τὴν Θηβαΐδα τοῦ Νότου (Αἴγυπτο) μέχρι τὴν «Θηβαΐδα τοῦ Βορρᾶ» (Ρωσία).

Μέ τὴν ἐργασία αὐτή ἀποβλέπουμε στήν ἐνημέρωσι, στήν πνευματική τέρψι καί στήν ψυχική ὠφέλεια τῶν ἀναγνωστῶν, οἱ ὅποιοι, παράλληλα μέ τόν προσωπικό τους ἀγῶνα, δέχονται μέσα στό «μόνο ἐλεύθερο ὀρθόδοξο κράτος» καί ἓναν καταγιισμό ἐτεροδόξων καί κακοπίστων μνηυμάτων.

Μον. Σεραφεῖμ
Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας 1987

Α΄

ΤΟ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΟ
ΧΑΡΙΣΜΑ

Διάκρισις εἶναι ἡ ἰκανότης νά διακρίνη κανείς τήν ἀλήθεια, νά κρίνη μέ δικαιοσύνη, ν' ἀποφασίση καί νά ἐνεργῇ σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον.

Κατά τόν Μ. Ἀντώνιο εἶναι ἡ μεγίστη τῶν ἀρετῶν, διότι ὁδηγεῖ μέ ἀσφάλεια στόν δρόμο τῆς σωτηρίας. Κατά τόν ὁσιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος εἶναι «ἡ τοῦ θεοῦ θελήματος ἀσφαλῆς κατάληψις ἐν παντί καιρῷ καί τόπῳ καί πράγματι..., σκοτίας λύχνος, πεπλανημένων ἐπάνοδος, μωπαζόντων φωτισμός».

Στοιχειώδη διάκρισι ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Θολώνει ὁμως καί σκοτίζεται μέ τά διάφορα πάθη. Ἐνώ λεπύνεται καί φωτίζει μέ τήν πνευματική καλλιέργεια, τήν προσευχή, τήν μελέτη, τήν ταπείνωσι, τήν ἐγκράτεια, τήν κάθαρσι γενικά ἀπό τά πάθη.

Ὄταν ἡ διάκρισι παγιωθῆ στήν ψυχή, ὁ πιστός γίνεται τηλαυγής φάρος καί ἀπλανής ὁδηγός. Γίνεται ἀνιχνευτής καί ἐρμηνευτής σκοτεινῶν καταστάσεων καί δυσκόλων προβλημάτων. Γίνεται λύρα τοῦ Ἁγ. Πνεύματος!

Ἄ Μ. Ἀντώνιος καί ὁ κυνηγός

Ἐνας κυνηγός, βλέποντας τόν «πατριάρχη τῆς ἐρήμου» Μ. Ἀντώνιο (251-356) ν' ἀστειεύεται μέ τούς ὑποτακτικούς του, σκανδαλίσθηκε. Θέλοντας ὁ ὄσιος νά τόν διδάξῃ ὅτι μερικές φορές ἡ διάκρισι ἐπιβάλλει κάποια συγκατάβασι στήν πολλή αὐστηρότητα, τοῦ εἶπε:

– Τέντωσε τό τόξο σου.

Ἄ Μ. Ἀντώνιος ὑπήκουσε. Ὁ ὄσιος τοῦ εἶπε πάλι:

– Τέντωσέ το περισσότερο.

Ἄ Μ. Ἀντώνιος τό τέντωσε περισσότερο, ὁπότε ὁ ὄσιος τοῦ εἶπε ξανά:

– Τέντωσέ το ἀκόμα πιό πολύ.

Ἄ Μ. Ἀντώνιος διαμαρτυρήθηκε:

– Ἄν τό τεντώσω περισσότερο, θά σπάσῃ.

– Τό ἴδιο θά συμβῆ, ἀποκρίθηκε ὁ ὄσιος, καί μέ τούς ἀδελφούς, ἐάν ἀγωνίζονται συνεχῶς σκληρά, χωρίς καμιά ἀνάπαυσι καί ἀναψυχή.

(Γεροντικόν)

Ἄ Εὐλόγιος καί ὁ ἀνάπηρος

Ὁ μακάριος Εὐλόγιος, κεντριμένος ἀπό τόν θεῖο ἔρωτα, ἐγκατέλειψε τούς κοσμικούς θορύβους, τίς δόξες, τήν μόρφωσι, τά πλοῦτα καί ἀκολούθησε τόν ἐξῆς δρόμο γιά τήν σωτηρία του:

Βρῆκε στήν ἀγορά τῆς πόλεως ἕναν ἀνάπηρο χωρίς χέρια καί πόδια. Ἄφοῦ συλλογίσθηκε τήν δυστυχία του, προσευχήθηκε καί ἔδωσε ὑπόσχεσι στόν Θεό:

– Κύριε, στό ὄνομά Σου, παίρνω αὐτόν τόν σακάτη καί τόν περιποιῶμαι μέχρι θανάτου, γιά νά σωθῶ μ' αὐτή τήν προσφορά. Χάρισέ μου ὑπομονή νά τόν ὑπηρετῶ.

Τόν πλησίασε ἔπειτα καί τοῦ εἶπε:

– Θέλεις νά σέ πάρω στό κελλί μου καί νά σέ ὑπηρετῶ;

– Μέ πολλή χαρά, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Τόν πῆρε λοιπόν ὁ Εὐλόγιος στό κελλί του καί τόν φρόντιζε: Τόν ἔτρεφε, τόν ἔλουζε, τόν ἔντυνε, τόν παρηγοροῦσε, τόν περιέθαλπε. Μέ τίς περιποιήσεις αὐτές ὁ ἀνάπηρος ὑπέμεινε καρτερικά τήν κατάστασί του καί ἀνημετώπιζε τόν Εὐλόγιο μ' εὐγνωμοσύνη. Ἐπειτα ὁμως ἀπό δεκαπέντε χρόνια, τόν ἐκυρίευσε πνεῦμα ἀκηδίας καί ἐξεγέρθηκε ἐναντίον του. Ἄρχισε νά τόν περιλούζῃ μέ βρισιές καί κοροϊδίες:

– Παλιάνθρωπε, δραπετή, ἔκλεψες ξένα χρήματα καί θέλεις νά σωθῆς προσφέροντάς μου ὑπηρεσία. Πήγαινέ με πάλι στήν πόλι, στήν ἀγορά πού μέ βρῆκες.

Ἄλλοτε ἀπαποῦσε:

– Θέλω κρέας!

Τοῦ ἔφερεν ὁ Εὐλόγιος κρέας, ἀλλὰ ἐκεῖνος δέν ἠ-
σύχαζε. Φώναζε:

— Δέν ἀναπαύομαι. Θέλω νά βλέπω κόσμον. Θέλω
νά ξαναπάω στήν ἀγορά. Πήγαινε με ἐκεῖ πού με βρῆ-
κες.

Ἄπελπισμένος ὁ Εὐλόγιος κατέφυγε στούς γειτονι-
κούς μοναχοὺς καί τούς λέει:

— Τί νά κάνω, πού αὐτός ὁ σακάτης μέ ἔχει φέρει σέ
ἀπόγνωσι; Νά τόν ἐγκαταλείψω; Ἐχω δώσει υπόσχεσι
στόν Θεό καί φοβᾶμαι. Νά μήν τόν ἐγκαταλείψω; Μοῦ
κάνει μαύρη τήν ζωή. Δέν ξέρω λοιπόν, τί νά κάνω.

Κι ἐκεῖνοι τοῦ λένε:

— Ἐφ' ὅσον ζῆ ὁ Μ. Ἀντώνιος, τί ρωτᾷς ἐμαῖς; Πάρε
τόν σακάτη, πήγαινε στήν σπηλιά του καί ρώτησέ τον.
Καί ὁ, π σοῦ πῆ, κάνε ὑπακοή, γιατί μιλάει ὁ Θεός μέ τό
στόμα του.

Τούς ἄκουσε, πῆρε τόν ἀνάπηρο καί πῆγε στόν ὄ-
σιο. Ἐκεῖνος τόν χαιρέτησε μέ τό ὄνομά του, ἐνῶ δέν
τόν εἶχε ξαναδῆ. Καί τόν ρώτησε:

— Γιατί ἦρθες ἐδῶ;

— Αὐτός πού σοῦ ἀποκάλυψε τό ὄνομά μου, ἀπῆν-
τησε ὁ Εὐλόγιος, θά σοῦ ἀποκάλυψε καί τό πρόβλημά
μου.

— Γνωρίζω γιατί ἦρθες! Ἀλλά πές το καί σύ, γιά νά
τό ἀκούσουν καί οἱ ἀδελφοί πού εἶναι ἐδῶ.

— Βρῆκα στήν ἀγορά αὐτόν τόν σακάτη καί ἔδωσα
ὑπόσχεσι στόν Θεό νά τόν περιθάψω, ὥστε καί ἐγώ
νά σωθῶ μ' αὐτόν καί αὐτός μ' ἐμένα. Ἐπειδή ὅμως ἔ-
πειτα ἀπό δεκαπέντε χρόνια μ' ἔφερε σέ μεγάλη δοκι-
μασία, σκέφθηκα νά τόν ἐγκαταλείψω. Γι' αὐτό ἦρθα
στήν ὁσιότητά σου. Νά μέ συμβουλεύσης τί πρέπει νά

κάνω. Καί νά προσευχηθῆς γιά μένα, γιατί πολύ ὑπο-
φέρω.

Τοῦ λέει μέ σοβαρό ὕφος ὁ ὄσιος:

— Ὡστε θέλεις νά τόν ἐγκαταλείψης... Αὐτός ὅμως
πού τόν ἐπλασε, δέν τόν ἐγκαταλείπει. Ἄν ἐσύ τόν ἐγ-
καταλείψης, θά βάλῃ ἕναν καλύτερό σου νά τόν περι-
μαζέψῃ.

Ὁ Εὐλόγιος στά λόγια αὐτά σιώπησε. Ὁ ὄσιος γύρι-
σε τότε πρὸς τόν ἀνάπηρο καί ἄρχισε νά τόν μασπγώνῃ
μέ τήν παιδαγωγική του γλῶσσα:

— Ἀθλιε, ἀνάξιε τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, δέν παύ-
εις νά θεομαχῆς; Δέν ξέρεις ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός σέ ὑ-
πηρετεῖ; Πῶς τολμᾷς νά τά βάλῃς μέ τόν Χριστό; Στό
ὄνομα τοῦ Χριστοῦ δέν σέ περιποιεῖται ὁ Εὐλόγιος;

Ἐπειτα τούς πῆρε καί τούς δύο καί τούς συμβούλευ-
σε:

— Πηγαίνετε καί μή χωρισθῆτε μεταξύ σας. Ὁ Θεός
θά σᾶς οἰκονομήσῃ. Σᾶς ἦρθε πειρασμός, γιατί καί οἱ
δύο βαδίζετε πρὸς τό τέλος τῶν ἀγῶνων σας καί πρό-
κειται νά βραβευθῆτε μέ στεφάνια ὑπομονῆς. Μή λοι-
πόν χωρίσετε, καί ὅταν θά ἔρθῃ ὁ ἄγγελος, νά σᾶς βρῆ
στόν τόπο τῆς ἀσκήσεώς σας.

Συγκινημένοι ἐκεῖνοι μέ τά λόγια αὐτά γύρισαν γρή-
γορα στό κελλί τους καί συνέχισαν τόν ἀγῶνα τους.
Καί σέ σαράντα ἡμέρες ἐκοιμήθη ὁ Εὐλόγιος. Καί σέ
ἄλλες τρεῖς ἐκοιμήθη καί ὁ ἀνάπηρος.

(Λαυσαϊκή ἱστορία)

Ὁ κακόφημος μοναχός

Ὁ ἀββᾶς Ἀμμωνᾶς πῆγε κάποτε σ' ἓναν τόπο πού ὑπῆρχε κάποιος μοναχός μέ κακή φήμη. Συνέβη μάλιστα τήν ἡμέρα ἐκείνη μιά γυναίκα νά μπῆ στό κελλί του. Οἱ γείτονες πού τό ἔμαθαν, ἀγανάκτησαν καί συγκεντρώθηκαν γιά νά τόν διώξουν ἀπ' ἐκεῖ. Ὅταν μάλιστα πληροφορήθηκαν ὅτι ὁ ξακουστός ἐπίσκοπος Ἀμμωνᾶς βρίσκεται στήν περιοχή τους, πῆγαν καί τοῦ κατήγγειλαν τό γεγονός. Τόν παρακάλεσαν μάλιστα νά ἔρθη καί νά πμωρήσῃ τόν ἔνοχο.

Ἐκεῖνος ὁ δυστυχής, μόλις πῆρε εἶδησι ὅτι ἔρχεται πλῆθος μαζί μέ τόν ὄσιο, ἔκρυσε τήν γυναίκα σ' ἓνα μεγάλο πιθάρι.

Ὅταν ἔφθασε ὁ ὄσιος καί μπῆκε στό κελλί, κατάλαβε ἀμέσως τί συνέβη, ἀλλά γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σκέπασε τό πρᾶγμα, διορθώνοντας ἔτσι τόν ἔνοχο μέ τήν ἀγάπη μᾶλλον παρά μέ τήν δικαιοσύνη.

Κάθησε λοιπόν πάνω στό πιθάρι καί πρόσταξε νά ψάξουν τό κελλί. Ἀφοῦ ἔψαξαν καί δέν βρῆκαν τίποτε, τοὺς εἶπε:

— Τί ἔχετε νά πῆτε τώρα; Ὁ Θεός νά σᾶς συγχωρήσῃ.

Ἐπειτα ἀπομάκρυνε τό πλῆθος, σκώθηκε ἀπό τό πιθάρι, ἔπασε ἀπό τό χέρι τόν μοναχό καί τοῦ εἶπε:

— Ἀδελφέ, πρόσεχε τήν ψυχή σου. Πρόσεχε τήν σωτηρία σου.

Καί μετά ἀπ' αὐτό ἀναχώρησε.

(Ἀββᾶς Ἀμμωνᾶς)

Ὁ ἀδιάκριτος ἀσκητής

Ἐνας ἀγωνιστής μοναχός πολεμήθηκε σκληρά ἀπό τό δαιμόνιο τῆς πορνείας. Στήν φοβερή δυσκολία του ἐπισκεψέθηκε ἓνα γέροντα ἀσκητή καί τοῦ ἀνεκοίνωσε τοὺς πειρασμούς καί τίς δοκιμασίες του.

Ὁ ἀσκητής ὅμως ἐκεῖνος δέν εἶχε προσωπική πείρα τοῦ ἀγῶνος στήν ἔκτασι καί τήν μορφή πού ἀντιμετώπιζε ὁ ἀδελφός. Ἀγανάκτησε καί τοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ἀνάξιος νά φέρῃ τό ἀγγελικό σχῆμα τῶν μοναχῶν.

Ἐκεῖνος τότε ἀπογοπεύθηκε γιά τήν κατάστασί του καί ἀποφάσισε νά ἐγκαταλείψῃ τό ἐρημικό κελλί του καί νά ἐπιστρέψῃ στόν κόσμο.

Ἡ θεία ὅμως πρόνοια δέν τόν ἄφησε. Τόν συνήντησε ὁ διακρικώτατος καί ἐμπειρότατος στίς δαιμονικές ἐπιθέσεις ἀββᾶς Ἀπολλῶς καί βλέποντάς τον ταραγμένο καί σκυθρωπό, τόν ρώτησε φιλικά:

— Γιά ποῦ ξεκίνησες, ἀδελφέ μου, καί γιατί εἶσαι τόσο λυπημένος;

Ντροπιασμένος ἐκεῖνος σιώπησε. Στήν ἐπιμονή ὅμως τοῦ ἀββᾶ Ἀπολλῶ ἀναγκάστηκε νά ὁμολογήσῃ:

— Ἀπελπίσθηκα ἀπό τόν ἑαυτό μου καί ἐπιστρέφω στόν κόσμο.

Στήν συνομιλία πού ἀκολούθησε, τοῦ διηγήθηκε πῶς ἔφθασε στό σημεῖο αὐτό. Ὁ διακριτικός ἀββᾶς τόν συμβούλευσε:

— Μήν παραξενεύεσαι γιά τοὺς πειρασμούς πού δοκίμασες, καί μήν ἀπελπίζεσαι. Μέ βλέπεις κι ἐμένα κατὰλευκο καί γηρασμένο, καί ὅμως ὑπερβολικά ταραζομαι ἀπό παρομοίους πειρασμούς. Μή θλίβεσαι λοιπόν ἐσύ πού εἶσαι νεώτερος, γιά τήν σαρκική πύρωσι, ἢ ὁ-

ποία σβήνει ὄχι τόσο μέ τήν ἀνθρώπινη προσπάθεια, ὅσο μέ τήν θεία βοήθεια.

Τελικά μέ τήν φωτισμένη παιδαγωγική του ὁ ἀββᾶς ἐπέτυχε νά τόν πείση νά ἐπιστρέψῃ στό κελλί του. Θέλησε ὁμως νά δώσῃ κι ἕνα μάθημα στόν ἀδιάκριτο ἀσκητή. Στάθηκε ἔξω ἀπό τό κελλί του καί ἄρχισε νά προσεύχεται:

— Κύριε, Ἐσύ πού ἐπιτρέπεις τούς πειρασμούς γιά τό συμφέρον μας, σέ παρακαλῶ, στείλῃε τόν πειρασμό πού δοκιμάζει ὁ νεώτερος ἀδελφός σ' αὐτόν ἐδῶ τόν γέροντα, γιά νά μάθῃ τώρα σπὴν πρᾶξι ὃ, π δέν ἔμαθε σέ τόσα χρόνια. Καί γιά νά διδαχθῇ ἀκόμη ὅ, π πρέπει νά συμπονᾷ καί νά συμπάσχῃ μέ ὅσους ὑπομένουν πειρασμούς.

Μόλις τελείωσε τήν προσευχή αὐτή, βλέπει ἕναν ἀράπη νά στέκεται κοντά στό κελλί καί νά τοξεύῃ στόν γέροντα βέλη πύρινα. Σέ λίγο ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ ἀνοίγει, βγαίνει ὁ ἀσκητής μέ ἀλλοιωμένα ἀπό τήν ὀδύνη χαρακτηριστικά καί παίρνει τό μονοπάτι γιά τήν πόλι! Τό ἴδιο μονοπάτι πού προηγουμένως εἶχε πάρει ὁ νεώτερος ἀδελφός. Ὁ ἀββᾶς Ἀπολλῶς σπεύδει νά τόν σταματήσῃ:

— Γιά πού ξεκίνησες, γέροντά μου, καί γιατί εἶσαι τόσο ταραγμένος;

Ἡ ντροπή τώρα εἶναι μεγαλύτερη. Ἡ σιωπή ἀδιὰπέραστη. Ὁ ἀββᾶς δέν θέλησε νά τόν βασανίσῃ περισσότερο. Γεμάτος ἀγάπη τοῦ ἔδωσε ἕνα μάθημα γιά νά συμπεριφέρεται ἄλλοτε μέ συγκατάβασιν καί διάκρισιν σέ ὅσους δοκιμάζονται καί ὑποφέρουν:

— Γύρισε στό κελλί σου καί φρόντισε νά γνωρίσῃς τόν ἑαυτό σου καί τά πάθη σου, νά δῆς ὅλο τό βάθος

καί τό πλάτος τῶν ἀδυναμιῶν σου. Ν' ἀντιληφθῆς ἀκόμη ὅ, π δέν μπόρεσες οὔτε γιά λίγο νά ὑποφέρῃς τούς πειρασμούς τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ, καί ἀναστατωμένος καί τρομαγμένος ξεκίνησες γιά τόν κόσμο. Σκέψου ὅ, π σοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νά ἐνθαρρύνῃς τόν μικρότερό σου, πού πολεμήθηκε σκληρά, καί σύ τόν ἀπέλιπες. Ἐνῶ ἐσύ τόν ἴδιο πειρασμό δέν ὑπέφερες, ἀγανάκτησες γιά τόν ἀδελφό καί τόν ἔσπρωξες ἀδιάκριτα σπὴν καταστροφή.

Ἡ ἐπέμβασις τοῦ ἀββᾶ Ἀπολλῶ ἔσωσε τόν νεώτερο καί ταυτόχρονα δίδαξε τόν γέροντα ἀσκητή νά φέρεται μέ σύνεσιν καί ἀγάπην στους δοκιμαζομένους ἀδελφούς.

(Φιλοκαλία Α')

Οἱ ἐρωτήσεις τοῦ ἀββᾶ Ἀβραάμ

Κάποιος ἀσκητής ἀπέκτησε τήν φήμην ὅ, π ἐπὶ πενήντα χρόνια ἔζησε μέ αὐστηρή νηστεία, ἀποφεύγοντας καί αὐτό τό ψωμί καί τό κρασί. Ἐλεγε μάλιστα καί ὁ ἴδιος:

— Θανάτωσα τήν φιληδονία, τήν φιλαργυρία καί τήν φιλοδοξία.

Ὅταν τό ἄκουσε αὐτό ὁ ἀββᾶς Ἀβραάμ, πῆγε καί τόν συνήντησε.

— Ἐσύ εἶπες αὐτά τά λόγια; τόν ρώτησε.

— Ναί, ἀπήντησε ἐκεῖνος.

— Δέν μοῦ λές, ἐάν μπῆς στό κελλί σου καί βρῆς μέσα μιά γυναίκα, μπορεῖς νά μείνης τελείως ἀδιάφορος γιά τό φύλο της;

— Ὅχι, ἀλλά θ' ἀγωνισθῶ νά μὴν τήν ἀγγίξω.

— Ἄρα, συμπέρανε ὁ ἀββᾶς Ἀβραάμ, δέν θανάτω-

σες τό πάθος τῆς φιληδονίας. Τό νίκησες μόνο καί τό ἔχεις δεμένο... Ἐάν τώρα, καθώς περπατᾷς, δῆς ὄστρακα, πέτρες καί ἀνάμεσά τους χρυσάφι, μπορεῖς νά μείνης ἀδιάφορος γι' αὐτό καί νά τό θεωρήσης σάν τά ὄστρακα καί τίς πέτρες;

— Ὅχι, ἀλλά θ' ἀγωνισθῶ νά μὴν τό πάρω.

— Ἄρα, συμπέρανε πάλι ὁ ἀββᾶς Ἄβραάμ, δέν θανάτωσες τό πάθος τῆς φιλαργυρίας. Τό νίκησες μόνο καί τό ἔχεις δεμένο... Ἐάν τώρα μάθης ὅτι ἔρχονται νά σέ ἐπισκεφθοῦν δύο ἀδελφοί, καί γνωρίζεις ὅτι ὁ ἕνας σ' ἐπαινεῖ, ἐνῶ ὁ ἄλλος σέ κακολογεῖ, θά τοὺς δεχθῆς μέ τήν ἴδια διάθεσι;

— Ὅχι, ἀλλά θ' ἀγωνισθῶ ν' ἀναπαύσω καί ἐκεῖνον πού μέ κακολογεῖ, ὅπως καί ἐκεῖνον πού μ' ἐπαινεῖ.

— Ἄρα, οὔτε τό πάθος τῆς φιλοδοξίας ἔχεις θανατώσει. Τά πάθη λοιπόν δεσμεύονται, πλήν ὅμως δέν θανατώνονται.

(Γεροντικόν)

Ὁ ἀββᾶς Ζήνων καί ὁ νησιευτής

Σέ μία κωμόπολι ζοῦσε κάποιος πού τόσο πολύ νήσιευε, ὥστε ὅλοι νά τόν διαφημίζουν σάν μεγάλο νησιευτή. Ἡ φήμη του ἔφθασε καί στόν ἀββᾶ Ζήνονα. Τότε ὁ ἀββᾶς τόν κάλεσε κοντά του. Ἐκεῖνος ἦρθε. Χαιρετήθηκαν καί κάθισαν. Ὁ ἀββᾶς ἄρχισε τό ἐργόχειρό του καί ἡ ὥρα περνοῦσε σέ ἀπόλυτη σιωπή. Ὁ νησιευτής, μή μπορώντας νά μιλήσῃ, ἄρχισε νά στενοχωρῆται καί ν' ἀδημονῆ. Στό τέλος δέν ἄντεξε καί εἶπε:

— Εὐχίσου γιά μένα, ἀββᾶ, γιατί θέλω νά φύγω.

— Γιατί; τόν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Νιώθω σφίξιμο στήν καρδιά μου καί δέν ξέρω τί συμβαίνει. Ὅταν ἤμουν στόν κόσμο νήσιευα μέχρι τό βράδυ καί δέν ἐνιωθα καμμιά δυσκολία. Ἐδῶ στήν ἔρημο δέν ἀντέχω.

— Στόν κόσμο, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἀββᾶς, ἀπό τά αὐτά σου τρεφόσουν. Σέ ἔτρεφαν οἱ ἔπαινοι τῶν ἀνθρώπων. Πήγαινε λοιπόν καί, ὅπως οἱ ἄλλοι, νά κάνης κάθε μέρα ἐνάτη (δηλ. νά γευματίζης μιά φορά σίς τρεῖς τό ἀπόγευμα).

Ὁ νησιευτής πῆγε στόν κόσμο καί μέ δυσκολία καί θλίψι περίμενε τήν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἐνῶ ἄλλοτε μέ εὐκολία νήσιευε μέχρι τό βράδυ. Τό διαπίστωσαν αὐτό οἱ γνωστοί του καί ἔλεγον μεταξύ τους:

— Φαίνεται ὅτι δαιμόνιο τόν κυρίευσε.

Λυπημένος ἐκεῖνος πῆγε στόν ἀββᾶ Ζήνονα καί τοῦ περιέγραψε τήν νέα κατάστασι. Καί ὁ γέροντας τοῦ εἶπε:

— Αὐτός εἶναι ὁ σωστός δρόμος. Αὐτό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μακριά ἀπό τοὺς ἐπαίνους νά ἐργάζεσαι μουσικά καί μέ κόπο τήν ἀρετή.

(Γεροντικόν)

Ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης καί ὁ ἱερεὺς

Σέ μία σκήτη ἔτρωγαν μαζί μερικοί μοναχοί. Ἀνάμεσά τους ἦταν καί ὁ νεαρός τότε ἀββᾶς Ἰωάννης ὁ Κολοβός. Σέ μιά σπηλιή σκώθηκε ἕνας σεβάσμιος ἱερεὺς, πῆρε τήν κανάτα μέ τό νερό καί τήν πρόσφερε στοὺς ἀδελφούς. Οἱ μοναχοί ἀπό εὐλάβεια δέν πῆραν

νερό απ' αυτόν. Πῆρε ὁμως ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης.

Οἱ ἄλλοι ἀπόρησαν καί τοῦ εἶπαν:

– Πῶς ἐσύ, ὁ μικρότερος ἀπό ὅλους, δέχθηκες νά σ' ἐξυπηρετήσῃ ὁ γέροντας;

Κι ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε:

– Ὅταν ἐγώ σπκώνωμαι νά προσφέρω νερό, καίρομαι ὅταν παίρνουν ὅλοι, γιατί θά ἔχω μισθό. Γι' αὐτό λοιπόν δέχθηκα νερό ἀπό τόν ἱερέα, γιά νά τοῦ ἐξασφαλίσω μισθό ἀγάπης. Ἀλλά καί γιά νά μή λυπηθῆ, ἐάν δέν δεχόταν κανεῖς τήν προσφορά του.

Ὅλοι τότε θαύμασαν καί ὠφελήθηκαν ἀπό τήν διάκρισί του.

(Γεροντικόν)

Ἄββᾶς Ἰωάννης καί ὁ ὁδηγός

Κάποια ἄλλη φορά, ὁ ἴδιος ἀββᾶς Ἰωάννης ὠδοιποροῦσε μέ μερικούς ἀδελφούς μέσα στήν ἔρημο. Νύκτωσε ὁμως καί ὁ ὁδηγός τους ἔχασε τόν δρόμο. Τό κατάλαβαν οἱ ἀδελφοί καί λένε στόν ἀββᾶ Ἰωάννη:

– Τί νά κάνουμε, γέροντα; Ὁ ὁδηγός ἔχασε τόν δρόμο καί κινδυνεύουμε νά πεθάνουμε περιπλανώμενοι στήν ἔρημο.

Ἐκεῖνος τούς ἀπήντησε:

– Ἄς μὴν τοῦ ποῦμε τίποτε, γιατί θά στενοχωρηθῆ. Νά τί θά κάνουμε: Ἐγώ θά πῶ ὅτι δέν μπορῶ ἀπό ἀσθένεια νά προχωρήσω, ἀλλά θά μείνω ἐδῶ μέχρι νά φέξῃ, ὅποτε θά ξαναβροῦμε τόν δρόμο.

Ἔτσι καί ἔγινε. Σταμάτησαν στό μέρος ἐκεῖνο μέχρι τό πρωῖ καί δέν ἐλύπησαν τόν ἀδελφό.

(Γεροντικόν)

Ἄββᾶς Μακάριος καί ὁ διάβολος

Ὁ ἀββᾶς Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος κατοικοῦσε στήν βαθεία ἔρημο σάν ἡσυχαστής. Πάρα κάτω απ' αὐτόν ὑπῆρχε μιὰ σκήπη μέ πολλούς ἀδελφούς.

Κάποτε, καθῶς παρατηροῦσε τόν δρόμο, βλέπει τόν διάβολο καί τόν ρωτᾷ:

– Ποῦ πηγαίνεις;

– Πάω νά πειράξω τούς ἀδελφούς τῆς σκήπης, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος καί ἀπομακρύνεται.

Ἀργότερα τόν βλέπει νά ἐπιστρέφῃ καί τοῦ λέει:

– Εἶθε νά σωθῆς.

– Πῶς νά σωθῶ; Ἀφοῦ ὅλοι στήν σκήπη μοῦ φέρθηκαν ἄσχημα καί κανεῖς δέν μέ ἀνέχεται, ἀποκρίνεται ὁ διάβολος.

– Ὅποτε δέν ἔχεις κανένα φίλο ἐκεῖ; τόν ρωτᾷ ὁ ἀββᾶς.

– Ἐχω ἕναν. Καί αὐτός τουλάχιστον μέ ἀκούει.

– Καί ποιό εἶναι τό ὄνομα τοῦ φίλου σου;

– Θεόπεμπτος, λέει ὁ διάβολος καί φεύγει.

Ὁ ὁσος Μακάριος σπκώνεται τότε καί ξεκινᾷ γιά τήν σκήπη. Οἱ ἀδελφοί, πού ἔμαθαν ὅτι ἔρχεται, βγαίνουν μέ βᾶγια γιά νά τόν ὑποδεχθοῦν. Ἐκεῖνος ζήτησε νά μάθῃ ποιός εἶναι ὁ Θεόπεμπτος. Ὅταν τόν βρῆκε, πῆγε στό κελλί του. Ὁ ἀδελφός τόν δέχθηκε μέ χαρά. Μόλις ἔφυγαν οἱ ἄλλοι, ὁ ἀββᾶς τοῦ λέει:

– Πῶς εἶσαι, ἀδελφέ;

– Καλά μέ τίς εὐχές σου.

– Μήπως ἔχῃς πόλεμο μέ τούς λογισμούς;

– Καλά εἶμαι.

– Ἐγώ, τί νά σοῦ πῶ; Τόσα χρόνια ἀσκητεύω, κι ὁ-

λοι μέ προῦν, καί ὅμως παρά τά γεράματά μου δέν μ' ἀφήνουν ἥσυχο οἱ αἰσχροί λογισμοί.

— Πίστεψέ με, γέροντα, καί σέ μένα τό ἴδιο συμβαίνει.

Ἄββᾶς Μακάριος συνέχισε νά ὑποκρίνεται ὅτι ἔχει πολέμους καί ἀπό ἄλλους λογισμούς, ἕως ὅτου ὁ μοναχός Θεόπεμπτος τοῦ ἀπεκάλυψε ὅλες τίς δυσκολίες του. Μετά τόν συμβούλευσε καί τόν εὐλόγησε.

Ὅταν γύρισε στήν δική του ἔρημο, ξαναβλέπει τόν διάβολο καί τοῦ λέει:

— Ποῦ πηγαίνεις πάλι;

— Πάω νά ξαναπειράξω τούς ἀδελφούς τῆς σκήτης, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος καί φεύγει.

Στόν γυρισμό τοῦ λέει ὁ ὄσιος:

— Πῶς τά πέρασες μέ τούς ἀδελφούς;

— Ἄσχημα, ἀπαντᾷ ὁ διάβολος. Καί τό χειρότερο εἶναι ὅτι κι αὐτός ὁ φίλος μου ὁ Θεόπεμπτος, πού μέχρι τώρα μέ ὑπήκουε, δέν ξέρω πῶς, χάλασε καί δέν μέ ἀκούει, μέ πολεμᾷ μάλιστα περισσότερο ἀπό τούς ἄλλους. Τόσο πού ὠρκίσθηκα γιά ἄρκετό καιρό νά μὴν ξαναπατήσω στήν σκήτη.

(Γεροντικόν)

Οἱ ἀββάδες Μακάριος καί Παῦλος

Στό ἐρημικό βουνό τῆς Φέρμης ἀσκήτευε ὁ ἀββᾶς Παῦλος. Εἶχε γιά κανόνα νά κάνη κάθε μέρα τριακόσιες εὐχές. Γιά νά μὴ κάνη τόν ἀριθμό ἔβαζε στόν κόρφο του τριακόσια πετραδάκια καί μόλις ἔλεγε μιά εὐχή πετοῦσε ἓνα. Ἔτσι, τελειώνοντας τά πετραδάκια, τε-

λειώναν οἱ ἰσάριθμες εὐχές.

Ὁ ὄσιος αὐτός Παῦλος πῆγε καί βρῆκε τόν ὄσιο Μακάριο τόν Ἀλεξανδρέα καί τοῦ λέει:

— Ἄββᾶ, θλίβομαι.

— Γιατί; Τί σοῦ συμβαίνει;

— Νά, ἔμαθα ὅτι σέ κάποιο χωριό μένει μιά μοναχή, πού μέ ξεπερνᾷ στήν ἄσκησι. Ἐκτός ἀπό Σάββατο καί Κυριακή οὐδέποτε τρώει. Καί κάνει καθημερινά ἑπακόσιες εὐχές. Ὅταν τό πληροφορήθηκα αὐτό, ἀπογοιτεύθηκα γιά τόν ἑαυτό μου, πού δέν κάνω περισσότερες ἀπό τριακόσιες.

Τοῦ ἀποκρίνεται τότε ὁ ὄσιος Μακάριος:

— Ἐγώ ἔχω ἐξήντα χρόνια στήν ἄσκησι καί ἐνῶ κάνω ἑκατό μόνον εὐχές, δέν μέ κατηγορεῖ ἡ συνείδησίς μου γιά ἀμέλεια. Ἐάν ἐσύ, κάνοντας τριακόσιες, ἐλέγχεσαι, φαίνεται ὅτι ἢ δέν προσεύχεσαι καθαρᾶ, ἢ, ἐνῶ μπορείς νά κάνης περισσότερες προσευχές, δέν τίς κάνεις.

(Λαυσαϊκή ἱστορία)

Ἄββᾶς Παφνούπιος καί ὁ ἀρχιεπίσκοπος

Ὁ ἀββᾶς Παφνούπιος δέν ἔπινε εὐκόλα κρασί. Συνήνησε ὅμως σ' ἓνα ταξίδι του μιά συμμορία ληπτῶν τήν ὥρα πού ἔπιναν. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τόν ἐγνώριζε καί ἤξερε ὅτι ἀποφεύγει νά πίνη, ἀλλά βλέποντάς τον κατάκοπο ἀπό τήν ὁδοιπορία τόν λυπήθηκε καί, γιά νά τόν ξεκουράσῃ, πῆρε ἓνα ποτήρι κρασί στό ἓνα χέρι καί ἓνα σπαθί στό ἄλλο, τόν πλησίασε καί, προτεινόντάς του τό κρασί, εἶπε:

— Ἄν δέν τό πιῆς, θά σέ σκοτώσω.
Ὁ ὄσιος κατάλαβε γιατί τό ἔκανε αὐτό ὁ ληστής, ἐνόησε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί, θέλοντας νά τόν κερδίσει, πῆρε τό ποτήρι καί τό ἤπιε.

Ὁ ἀρχιληστής τότε σκέφθηκε ὅτι φέρθηκε σκληρά καί τοῦ εἶπε:

— Συγχώρησέ με, ἀββᾶ, σέ στενοχώρησα.

— Δέν μέ στενοχώρησες, ἀποκρίθηκε ὁ ὄσιος. Πιστεύω μάλιστα ὅτι γι' αὐτή σου τήν καλωσύνη, ὁ Θεός θά σέ ἀνταμείψει καί σ' αὐτή τήν ζωή καί στήν ἄλλη.

— Μέ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ, ὑποσχέθηκε τότε ὁ ἀρχιληστής, ἀπό τώρα δέν θά κάνω κακό σέ κανένα.

Ἔτσι ὁ διακριπκός ἀββᾶς, τόν κέρδισε, θυσιάζοντας τό θέλημά του.

(Γεροντικόν)

Ὁ ἀββᾶς Σιλουανός καί ὁ ἐπισκέπτης του

Ἐνας μοναχός ἐπισκέφθηκε τόν ἀββᾶ Σιλουανό. Καί βλέποντάς τον νά ἐργάζεται εἶπε τά εὐαγγελικά λόγια:

— «Μή ἐργάζεσθε τήν βρῶσιν τήν ἀπολλυμένην... Μαρία γάρ τήν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο».

Ἀκούοντάς τον ὁ γέροντας λέει στόν μαθητή του:

— Ζαχαρία, δῶσε στόν ἀδελφό ἕνα βιβλίον καί βάλε τον σ' ἕνα ἄδειο κελλί.

Ὅταν ἔφθασε ἡ ἐνάτη, δηλ. στίς τρεῖς τό μεσημέρι, ὁ ἐπισκέπτης εἶχε τά μάτια του στήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ περιμένοντας νά τόν καλέσουν στό φαγητό. Καί ἐπειδή κανεὶς δέν τόν ἐκάλεσε, σηκώθηκε καί πῆγε στόν γέροντα.

— Δέν ἔφαγαν οἱ ἀδελφοί σήμερα; ρώτησε.

— Ἐφαγαν, ἀπάντησε ὁ ἀββᾶς.

— Καί γιατί δέν μέ καλέσατε κι ἐμένα;

— Μά ἐσύ εἶσαι ἄνθρωπος πνευματικός καί δέν ἔχεις ἀνάγκη ὑλικῆς τροφῆς. Ἐνῶ ἐμεῖς εἶμαστε σαρκικοί, θέλουμε νά φᾶμε καί γι' αὐτό ἐργαζόμαστε. Ἐσύ ὁμως τήν «ἀγαθὴν μερίδα» διάλεξες. Διάβαζες λοιπόν ὅλη τήν ἡμέρα καί δέν θέλεις ἄλλη τροφή.

(Γεροντικόν)

Ὁ πρόνυ αὐλικός

Ἐγκαταστάθηκε κάποτε σέ σκήτη ἕνας αὐλικός ἀπό τήν Ρώμην. Βλέποντας ὁ προϊστάμενος τῆς σκήτης ὅτι ἦταν ἀδύνατος καί μαθαίνοντας ὅτι ζούσε πρὶν σέ παλάπα, τόν οἰκονομοῦσε καί ὅ,τι καλό ἀφιέρωναν στήν σκήτη, τοῦ τό ἔστελνε. Ὁ αὐλικός, ἔπειτα ἀπό εἰκοσιπέντε χρόνια ἀσκήσεως, ἀπέκτησε τό διακριπκὸ χάρισμα καί ἔγινε ξακουστός.

Ἀκούοντας γι' αὐτόν ἕνας αἰγύπιος μοναχός ἦρθε νά τόν ἐπισκεφθῆ. Τόν ἀσπάσθηκε καί, ἀφοῦ προσευχήθηκαν, κάθησαν. Βλέπει τότε ὁ ἐπισκέπτης νά φορᾶ ὁ ἀββᾶς μαλακά ροῦχα καί σανδάλια, νά ἔχη στρωσίδι, προβιά καί ἕνα μικρὸ μαξιλάρι. Ὅλα αὐτά ἦταν ἀντίθετα μέ τήν σκληρὴ ἀσκησι τῆς σκήτης καί σκανδαλίσθηκε. Ὁ διακριπκὸς γέροντας κατάλαβε ὅτι σκανδαλίσθηκε. Λέει λοιπόν στόν ἀδελφό πού τόν ὑπηρετοῦσε:

— Μαγεῖρεψε φαγητό σήμερα γιὰ χάρι τοῦ ἐπισκέπτη μας.

Βγήκε εκείνος, βρήκε λίγα χόρτα και τὰ ἔβρασε. Εἶχε ὁ ἄββᾶς και λίγο κρασί για τὴν ἀσθένειά του. Τό ἔβαλε κι αὐτό στό τραπέζι. Ἔφαγαν λοιπόν και ἤπιαν. Ὅταν βράδυνασε, εἶπαν δώδεκα ψαλμούς και κοιμήθηκαν. Τό πρωτὶ εἶπαν ἄλλους δώδεκα ψαλμούς και ὅταν ξημέρωνε ὁ ἐπισκέπτης σηκώθηκε νὰ φύγη, μένοντας σκανδαλισμένος για τὴν καλοπέρασι τοῦ ἄββᾶ. Ἐκεῖνος ὅμως, θέλοντας νὰ τὸν ὠφελήσῃ, ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾷ, ὁπότε ἔγινε ὁ ἑξῆς διάλογος:

- Ἐπί ποιά χώρα εἶσαι;
- Ἐπί τὴν Αἴγυπτο.
- Και ἀπί ποιά πόλι;
- Δέν εἶμαι ἀπί πόλι. Σέ χωριό γεννήθηκα.
- Και τί δουλειά ἔκανες;
- Φύλαγα τὰ κτήματα.
- Και ποῦ κοιμόσουν;
- Στά χωράφια.
- Εἶχες στῶμα νὰ πλαγιάσῃς;
- Ποῦ νὰ βρεθῆ στῶμα στά χωράφια;
- Τότε, ποῦ κοιμόσουν;
- Κάτω, στό κῶμα.
- Εἶχες νὰ τρῶς τίποτα στά χωράφια; Ἐπινες κρασί;
- Στά χωράφια δέν ὑπάρχει οὔτε φαγητό οὔτε πιτό.
- Τότε, πῶς ζοῦσες;
- Ἐτρωγα λίγα παξιμάδια ἢ λίγο παστό κρέας, ἄν ἔβρισκα, και ἔπινα νερό.
- Δύσκολη ζωή. Ἐλλά για πέσ μου, ὑπῆρχαν λουτρά στό χωριό;
- Ὅχι. Πλενόμασταν καμμιά φορά στό ποτάμι.
- Ἐφοῦ ὁ διακριπκός γέροντας τὸν ἔκαμε μέ τὸν διάλογο νὰ φανερώσῃ ὅλες τίς ταλαιπωρίες τῆς προηγου-

μένης του ζωῆς, ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται για τὸν ἑαυτό του:

- Ἐγώ ὁ ἄθλιος ποῦ μέ βλέπεις ἔδῶ, εἶμαι ἀπί τὴν κοσμοκράτειρα Ρώμη και εἶχα μεγάλο ἀξίωμα στά ἀνάκτορα τοῦ αὐτοκράτορα.

Ἐπί τὰ πρώτα αὐτά λόγια ὁ ἐπισκέπτης ἔνωσε μεγάλη συγκίνησι και ἄκουε μέ πολλή προσοχή τὰ παρακάτω.

- Ἐφῆσα λοιπόν τίς ἀπολαύσεις τῆς Ρώμης και ἤρθα ἔδῶ σπὴν σκληρή ἔρημο. Εἶχα σπὴν πατρίδα μου μέγαρα και θησαυρούς, κρεβάτια ὀλόχρυσα και πολυτελῆ στῶματα. Και ἀντί για αὐτά, μου ἔδωσε ὁ καλός Θεός αὐτό τό στρωσίδι και αὐτή τὴν προβιά. Τὰ ρούχα μου ἦταν πανάκριβα. Ἐντί για κείνα, φορῶ τώρα αὐτά τὰ εὐτελῆ. Στά γεύματα, ξόδευα πολλά χρήματα. Ἐντί για αὐτά μου ἔδωσε ὁ Θεός λίγα χορταρικά κι αὐτό τό λίγο κρασί. Μέ ὑπηρετοῦσαν πολλοί δοῦλοι. Ἐντί για κείνους, κίνησε ὁ Θεός τὴν καρδιά αὐτοῦ τοῦ ἀδελφοῦ και ἤρθε νὰ μέ ὑπηρετῆ σπὴν δυσκολία μου. Ἐντί νὰ πηγαίνω σέ λουτρό, κύνω λίγο νερό στά πόδια μου. Φορῶ και σανδάλια για τὴν ἀδυναμία μου. Ἐντί ν' ἀκούω μουσικούς και κιθάρες, λέω τούς δώδεκα ψαλμούς. Και τὴν νύχτα, ἀντί για τίς ἀμαρτίες ποῦ ἔκανα, προσεύχομαι εἰρηνικά. Σέ παρακαλῶ λοιπόν, ἄββᾶ, μή σκανδαλίζεσαι μέ τὴν ἀδυναμία μου.

Ἐκούοντας ὅλα αὐτά ὁ ἐπισκέπτης, μόλις μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Ὅταν συνῆλθε, εἶπε:

- Ἐλλοίμονό μου. Ἐγώ ἀπί τὴν μεγάλη ταλαιπωρία ποῦ ὑπέμεινα σπὸν κόσμο, ἤρθα σέ ἀνάπαυσι ἔδῶ σπὴν ἔρημο. Και πράγματα ποῦ δέν εἶχα τότε, τὰ ἔχω τώρα. Ἐνῶ ἔσῦ, ἀπί πολλή ἀνάπαυσι ἤρθες σέ ταλαι-

πωρία, και από δόξα και πλούτο ήρθες σέ ταπεινώσι και φτώχεια.

Ἐφυγε ἔπειτα πολύ ὠφελημένος. Ἐγινε φίλος του και τόν ἐπισκεπτόταν συχνά για νά ὠφελῆται. Γιατί ὁ πρώην αὐλικός ἦταν διακριτικός και σκορποῦσε τήν εὐωδία τοῦ Ἁγ. Πνεύματος.

(Εὐεργεινός Δ')

Οἱ διαφορετικές συμβουλές

Ο ἄββᾶς Ποιμὴν ρώτησε κάποτε τόν ἄββᾶ Ἰωσήφ τῆς Πανεφῶ:

— Γέροντα, τί νά κάνω ὅταν μοῦ ἔρχονται ἀμαρτωλοὶ λογισμοί; Νά τούς διώχνω ἀμέσως ἢ νά τούς δέχομαι στόν νοῦ μου και τότε νά τούς πολεμῶ μέ ἀντιθέτους λογισμούς;

Ἄββᾶς Ἰωσήφ σκέφθηκε και τοῦ εἶπε:

— Ἄφνέ τους νά μπαίνουν στόν νοῦ σου και τότε νά τούς πολεμᾶς.

Ἄββᾶς Ποιμὴν ἐπέστρεψε στήν Νιτρία και ἐφήρμοζε τήν συμβουλή τοῦ ἄββᾶ Ἰωσήφ. Κάποτε ὅμως ἦρθε ἕνας μοναχός ἀπό τήν Θηβαΐδα και εἶπε:

— Συνήντησα τόν ἄββᾶ Ἰωσήφ τῆς Πανεφῶ και τόν ρώτησα, τί νά κάνω ὅταν μοῦ ἔρχονται πονηρές σκέψεις; Νά τίς διώχνω ἀμέσως ἢ νά τίς δέχομαι και μετά νά τίς πολεμῶ. Κι ἐκεῖνος μοῦ ἀποκρίθηκε, νά τίς διώχνω ἀμέσως, πρὶν προλάβουν νά ἐγκατασταθοῦν μέσα μου.

Ἄκουσε αὐτό ὁ ἄββᾶς Ποιμὴν και ταραχθηκε. Πῆγε ἀμέσως στόν ἄββᾶ Ἰωσήφ και τοῦ εἶπε:

— Γέροντα, ἦρθα πρό καιροῦ και σέ ρώτησα για τούς λογισμούς. Και σύ, ἄλλη συμβουλή ἔδωσες σέ μένα και ἄλλη σέ ἄλλον ἀδελφό πού σέ ρώτησε για τό ἴδιο ζήτημα.

Ἄββᾶς Ἰωσήφ τοῦ εἶπε τότε:

— Γνωρίζεις πόσο σέ ἀγαπῶ;

— Βεβαίως τό γνωρίζω.

— Δέν μοῦ εἶπες νά σοῦ δώσω τήν συμβουλή πού θά ἔδινά στόν ἑαυτό μου;

— Ναί, ἔτσι εἶπα.

— Ἐπομένως σοῦ ἔδωσα τήν συμβουλή πού θεώρησα για τόν ἑαυτό μου σωστή. Πράγματι, ἐάν δεχθῆς τούς ἀκαθάρτους λογισμούς και τούς πολεμήσης μέσα σου, ἐσύ θ' ἀναδειχθῆς ἰσχυρότερος. Ὑπάρχουν ὅμως ἄλλοι πού δέν τούς συμφέρει καθόλου νά τούς πλησιάσουν οἱ πονηρές σκέψεις. Αὐτοὶ πρέπει ἀμέσως νά τίς ἀποκόπουν και νά τίς ἀπομακρύνουν πρὶν κἄν ὀλοκληρωθοῦν.

Ἄββᾶς Ποιμὴν, μετά τήν διευκρίνισι αὐτή, ἔφυγε ἀναπαυμένος.

(Γεροντικόν)

Ἡ πλάνη τοῦ τρισυνθέτου

Ο ἰδρυτής τῆς Ἀδελφότητος «Ζωή» ἀρχιμ. Εὐσέβιος Ματθόπουλος πῆγε κάποτε στήν Κεφαλληνία. Καθὼς βάδιζε σ' ἕνα δρόμο, βλέπει νά τόν πλησιάσῃ μέ γοργὰ βήματα ἕνας μᾶλλον κοντός και ἀσκηπτικός ἱερεὺς, πού χωρὶς κανένα πρόλογο ἢ χαιρετισμό τοῦ λέει:

— Δύο, δύο! Ὅχι τρία!

Καί λέγοντας αυτά ὁ ἄγνωστος του κληρικός ἀπομακρύνθηκε βιασπικά. Ὁ π. Εὐσέβιος ἀπόρησε. Ἔμαθε ὅμως ὅτι αὐτός ἦταν ὁ περίφημος παπα-Παναγῆς Μπασιᾶς (1801-1888), πού πρόσφατα (1986) ἀναγνωρίσθηκε ὡς ἅγιος. Καί κατάλαβε ὅτι οἱ τρεῖς ἐκεῖνες λέξεις ἀποτελοῦσαν τήν θεοφώπιση ἀπάντησι στό ζήτημα τοῦ τρισυνθέτου, πού ἔντονα τόν ἀπασχολοῦσε. Δύο εἶναι τά στοιχεῖα τοῦ ἀνθρώπου (σῶμα καί ψυχή) τοῦ εἶχε πῆ ὁ ὅσιος Παναγῆς καί ὄχι τρία (σῶμα, πνεῦμα καί ψυχή), ὅπως δίδασκε ὁ Ἀπόστολος Μακράκης.

Ὁ π. Εὐσέβιος συνέχισε τόν δρόμο του δοξάζοντας τόν Θεό. Ἡ σπγμιαία συνάντησίς του μέ τόν ἅγιο ἄξιζε περισσότερο ἀπό πολλές θεολογικές συζητήσεις. Διότι τήν φώτιζε τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

(Δύο σύγχρονοι ἅγιοι)

Ὁ ἀπεγνωσμένος ἁμαρτωλός

Ανάμεσα στά ἄνθη τῆς ἀθωνικῆς ἐρήμου, ἐξαισίος καί εὐωδιαστός κρίνος ἀνεδείχθη ὁ παπα-Σάββας ὁ Πνευμαπικός (1821-1908). Πολλές δεκαετίες μετά τήν ὀσιακή του κοίμησι οἱ ἁγιορεῖτες ἔλεγαν: «Ἐκεῖ ἀπέθανε, στήν Μικρά Ἁγία Ἄννα, στήν καλύβη τῆς Ἀναστάσεως, ἔμενε ὁ περίφημος πνευμαπικός παπα-Σάββας», «Ἀπό τό μονοπάτι αὐτό ἀνέβαιναν τά πλήθη γιά νά ἐξομολογηθοῦν στόν παπα-Σάββα», «Αὐτό τό εἶπε ὁ παπα-Σάββας», «Τόσα ὀνόματα μνημόνευε, ἔτσι λειτουργοῦσε, ἔτσι θεράπευε τούς δαιμονισμένους ὁ παπα-Σάββας» κ. ἄ.

Θά ἀναφέρουμε ἐδῶ μιά ἐκδήλωσι τῆς ποιμαντικῆς του δεινότητος.

Στό ἐξομολογητήριο κάποιου πνευμαπικοῦ ἦρθε ἕνας πολύ βαρειά ἁμαρτωλός. Ἄλλος μέ τόσα μεγάλα κρίματα δέν τοῦ εἶχε ξανατύχει. Καθώς λοιπόν τόν ἄκουγε, κυριεύθηκε ἀπό φρίκη. Ἀναταράχθηκαν τά σωθικά του. «Θεέ μου! Πῶ, πῶ, φρικαλεότητες! Τί ἀκούω! Τί σατανᾶς εἶναι τοῦτος!»

Δέν πρόλαβε ὁ δυστυχής ν' ἀποτελειώση καί ὁ πνευμαπικός γεμᾶτος ταραχή τοῦ εἶπε:

– Σταμάτησε! Ἔχω φρίξει. Θά χάσω τό μυαλό μου. Δέν εἶναι ἀνθρώπινες ἁμαρτίες αὐτές. Σατανικές εἶναι. Φύγε! Ἡ συγχώρησις σου ἔλειψε. Φύγε! Δέν μπορῶ ἄλλο νά σέ ἀκούω. Φύγε!

Βγήκε ἀπό τό ἐξομολογητήριο ἀπεγνωσμένος. Τί νά κάνη τώρα; Τό μόνο πού τοῦ εἶχε ἀπομείνει στόν κόσμο ἦταν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἄφοῦ ὅμως καί ἡ πόρτα αὐτή ἔκλεισε, δέν τοῦ ἀπέμενε τίποτε. Ἀντικρύνοντας κάτω τήν θάλασσα σκεπτόταν τήν μόνη λύσι: Νά ὀρμήση νά πνιγῆ! Νά θέση τέρμα στίς τραγωδίες του!

Ὁ Θεός ὅμως εἶναι μέγανος! Στήν κατάστασι αὐτή τόν εἶδε κάποιος ἁγιαννανίτης μοναχός, πού ἔτυχε νά εἶναι καί γνώριμός του.

– Ἔ! Τί συμβαίνει; Πῶς εἶσαι ἔτσι; Τί ἔχεις;

Ἐκεῖνος δέν μιλοῦσε.

– Ἔ! Τί ἔπαθες; Γιατί δέν μιλάς;

Μέ τά πολλά κατῶρθωσε νά μάθη τά καθέκαστα. Στενοχωρήθηκε, πικράθηκε ἡ ψυχή του. Πῶς νά τόν βοηθήση; Σκέφθηκε πῶς μιά μόνο λύσις ἀπέμενε, νά τόν ὀδηγήση πάση θυσίᾳ στόν παπα-Σάββα. Κουράστηκε πολύ, ἀλλά στό τέλος νίκησε.

Σάν τόν αντίκρυσε ὁ παπα-Σάββας κατάλαβε ὄλο του τό δράμα. Ὁ ἀδελφός μου, σκέφτηκε, βρίσκεται στήν ἄβυσσο. Γιά νά τόν ανεβάσω χρειάζεται νά κατεβῶ κι ἐγώ ὡς ἐκεῖ.

– Πνευματικέ, ὑπάρχει γιά μένα σωτηρία;

– Γιά σένα, ἀδελφέ μου; Γιά ὄλους ὑπάρχει σωτηρία. Ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ εἶναι πιά πλατειά ἀπό τόν οὐρανό καί πιά βαθειά ἀπό τήν ἄβυσσο.

– Μπά! Γιά μένα τόν ἀμαρτωλό δέν ὑπάρχει σωτηρία. Ἄδύνατο. Δέν ὑπάρχει γιά μένα.

– Γιά σένα; Ἄστειο πρᾶγμα. Ἄφοῦ, νά σκεφθῆς, ὑπῆρξε γιά μένα σωτηρία.

– Καί τί ἀμαρτίες ἔκανες ἐσύ;

– Μεγάλες, πολύ μεγάλες ἀμαρτίες.

– Τί μεγάλες! Ποιός μπορεῖ νά ἔχη φταίξει στόν Θεό σάν ἐμένα τόν ταλαίπωρο!

– Καί ὅμως! Νά, κάποτε δέν πρόσεξα, παρασύρθηκα κι ἔπεςα στήν ἐξῆς ἀμαρτία.

Καί ἀνέφερε ἐδῶ ὁ παπα-Σάββας κάποια σοβαρή ἀμαρτία. Ὁ ἄλλος τότε σάν νά ζωντάνεψε. Πῆρε θάρρος.

– Ἄ! Πνευματικέ μου, τήν ἀμαρτία αὐτή, ἔτσι ἀκριβῶς, τήν ἔχω κάνει κι ἐγώ.

– Κι ἐσύ; Μήν ἀνησυχῆς. Ὁ Θεός θά σέ συγχωρήσῃ. Ἄρκεῖ πού τό ὠμολόγησες.

Ὁ παπα-Σάββας προχώρησε μέ τόν ἴδιο τρόπο. Τό τέχνασμα πέτυχε ἀπόλυτα. Ξεθάρρεψε ὁ δυστυχῆς καί παρουσίασε μέ κάθε εἰλικρίνεια ὄλο τόν θλιβερό κατάλογο τῶν ἐγκλημάτων του. Τοῦ ἔδινε κουράγιο ἡ ἰδέα πῶς καί ὁ πνευματικός ἦταν ὁμοίος του.

– Ἐγώ, τοῦ λέει στό τέλος ὁ παπα-Σάββας, μετενόη-

σα καί ἔκλαψα πικρά. Ἐχω δύο χρόνια τώρα πού ἄλλαξα ζωή. Μοῦ ἔβαλαν κανόνα μάλιστα νά γίνω... πνευματικός. Τό ἔκανα κι αὐτό. Ἐκανα ἐλεημοσύνες. Ἐκανα νηστεῖες. Ἐγίνα ἄλλος ἄνθρωπος.

– Κι ἐγώ, πνευματικέ μου, μετανοῶ μέ ὄλη μου τήν ψυχή. Καί νηστεῖες καί ὅ,τι ἄλλο μοῦ πῆς θά τό ἐφαρμόσω.

– Ἄφοῦ ἀποφασίζεις ν' ἀλλάξης ζωή, σκύψε νά σοῦ διαβάσω τήν συγχωρητική εὐχή, νά σοῦ ἐξαλείψῃ ὁ Θεός ὄλες τίς ἀμαρτίες.

Ἐπειτα ἀπό λίγο ἕνας ἄνθρωπος φτερούγιζε ἀπό χαρά, γιατί πέταξε ἀπό πάνω του δυσβάσταχτα φορτία. Συναντώντας στήν σκῆπη τῆς Ἁγίας Ἄννης τόν γνωστό του μοναχό τοῦ εἶπε:

– Μ' ἔσωσες! Ἐγίνα ἄλλος ἄνθρωπος.

– Νά δοξάζῃς τόν Θεό.

– Καλός πνευματικός! Καλός! Πονεπικός! Μόνο πού ὁ καὺμένος ἔκανε στήν ζωή του χειρότερα ἀπό μένα.

Ὁ ἄλλος, πού μπῆκε ἀμέσως στό νόημα, τοῦ εἶπε:

– Χειρότερα ἀπό σένα; Νά γελάσω λίγο! Αὐτός, χριστανέ μου, ζῆ ἀπό μικρός στό Ἅγιον Ὄρος καί εἶναι σωστός ἄγγελος. Γι' αὐτό ἀξιώθηκε νά γίνῃ καί ἱερέας.

Ὁ ἄλλος ἔμεινε ἀναυδος. Τί συνέβαινε; Μέ τίς ἐξηγήσεις ὅμως πού τοῦ ἔγιναν, κατάλαβε τό τέχνασμα τῆς ἀγάπης. Δοκίμασε μεγάλη ἐκπληξι. Πράγματι, ἔπειτα ἀπό τό πλήγμα πού τοῦ ἔφερε ὁ προηγούμενος πνευματικός δέν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος νά σωθῆ ἀπό τό χεῖλος τῆς ἀβύσσου. Καί ἀπό τήν στιγμή αὐτή κορυφώθηκε μέσα του ἕνας ἀπέραντος θαυμασμός καί μιά ἀπεριόριστη ἀγάπη γιά τόν ὑπέροχο γιατρό καί θεραπευτή τῶν ψυχῶν.

(Σάββας ὁ Πνευματικός)

Ὁ ρουμάνος διάκονος

Στούς τόσους πού ἐξωμολογοῦσε ὁ ἴδιος παπα-Σάββας ὁ Πνευματικός ἦταν καί ἕνας ρουμάνος διάκονος. Νεαρός ἀκόμη ἦρθε στόν Ἰθωνα καί ἡσύχαζε κάπου στήν ἔρημο, ὄχι πολύ μακριά ἀπό τήν σκήτη τῆς Μικρᾶς Ἀγίας Ἄννης.

— Πνευμαπκέ μου, τοῦ λέει μιά μέρα ὁ διάκονος αὐτός περίλυπος, σέ παρακαλῶ, μή ξεχάσης νά μνημονεύσης αὔριο στήν θ. λειτουργία τήν μητέρα μου, πού ἔχει τά τριήμερά της.

Τά λόγια αὐτά χτύπησαν στήν ἀκοή τοῦ παπα-Σάββα σάν λόγια πού πρόδιδαν θριάμβους τοῦ διαβόλου. Ὁ διακριπικός γέροντας τaráχθηκε. Ἐδῶ, σκέφθηκε, κάποιο ἄσχημο φαγητό μαγεύει ὁ ἐχθρός. Ὁ πανοῦργος! Μέ πόση τέχνη πλανεύει καί σκοτίζει τά πλάσματα τοῦ Θεοῦ!

Χωρίς νά δείξη ἐξωτερικά τήν ἀγωνία του, ἐπιδόθηκε στήν ἀνίχνευσι τοῦ κακοῦ.

— Γιά πές μου, παιδί μου, καθαρώτερα τήν ὑπόθεσι. Ἡ μητέρα σου ἔχει αὔριο τά τριήμερά της. Δηλαδή πέθανε προχθές. Πέθανε στήν Ρουμανία. Πῶς ἐσύ σέ δύο ἡμέρες πληροφορήθηκες τόν θάνατό της;

Μεσολάβησε μικρή σιγή.

— Πῶς; Πῶς τό ἔμαθα; ἄρχισε νά λέη δειλά ὁ διάκονος. Νά, μοῦ τό εἶπε...

— Ποιός σου τό εἶπε;

— Μοῦ τό εἶπε ὁ φύλακας ἀγγελός μου.

— Ὁ φύλακας ἀγγελός σου; Ἐχεις δεῖ τόν ἀγγελό σου;

— Ἀξιώθηκα νά τόν δῶ! Δέν εἶναι μιά καί δύο φο-

ρές. Εἶναι δύο χρόνια. Μοῦ παρουσιάζεται καί μέ συντροφεύει στήν προσευχή. Λέμε μαζί τούς Χαιρετισμούς, κάνουμε μετάνοιες, ἀνοίγουμε πνευμαπκές συζητήσεις...

Ἐκεῖνο τό «δύο χρόνια» πίκρανε πολύ τόν παπα-Σάββα. Δύο χρόνια πλάνης δέν εἶναι κάπι τό ἀσήμαντο. Ν' ἀφήνης τόν ἐχθρό νά χτίζει μέσα σου ἀνενόχλητα ἐπί δύο χρόνια τό οἰκοδόμημα τῆς καταστροφῆς σου εἶναι θλιβερό.

— Καί γιατί, παιδί μου, τόσον καιρό δέν μοῦ ἀνέφερες τίποτε;

— Μοῦ εἶπε ὁ ἄγγελος, πῶς δέν εἶναι ἀπαραίτητο.

Ὁ παπα-Σάββας καταλάβαινε πῶς ἔχει νά δώση μεγάλη μάχη. Νά πείση πρῶτα τόν δυστυχή διάκονο, ὅτι δέν πρόκειται γιά ἄγγελο. Νά ἐτοιμασθῆ ἔπειτα ν' ἀντιμετωπίση τήν ὀργή τοῦ δαίμονος. «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς», προσευχήθηκε μυστικά μέ θέρημη.

— Παιδί μου, εἶσαι βέβαιος πῶς εἶναι ἄγγελος τοῦ Θεοῦ αὐτός πού σοῦ ἐμφανίζεται;

— Βέβαιος; Βεβαιότατος, γέροντά μου! Μά προσευχόμαστε μαζί, κάνουμε καθημερινῶς χίλιες μετάνοιες. Συζητοῦμε γιά τήν μέλλουσα ζωή, γιά τόν παράδεισο... Ὁ φύλακας ἀγγελός μου εἶναι.

Ὁ διάκονος φαινόταν ἀμετάπειτος. Ἐκεῖνο ὅμως πού τόν ἔκανε τώρα λίγο διστακτικό ἦταν ἡ ἐμπιστοσύνη του στόν θεοφώπιστο πνευματικό του. Ἀλλά πάλι, ἔλεγε, πῶς μπορεῖ ὁ δαίμονας νά μέ ἐνισχύη στήν προσευχή; Αὐτός πολεμεῖ τούς προσευχομένους.

Μετά ἀπό πολλά συμφώνησαν νά καταφύγουν σέ μερικές δοκιμασίες. Νά δοκιμάσουν τόν «φύλακα ἀγγελο».

– Ζήτησέ του, τοῦ εἶπε ὁ παπα-Σάββας, μόλις ξανάρθη, νά πῆ τό «Θεοτόκε Παρθένε». Ἀκόμη πές του νά κάνη τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ.

Τά πράγματα ὅμως δέν ἦταν τόσο ἀπλᾶ. Ὅταν δύο ὀλόκληρα χρόνια σέ ἔχη ὁ πονηρός τυλιγμένο σπῆν πλάνη, τότε καί τά μάτια σου καί τ' αὐτιά σου τά πλανεύει καί φαντάζεσαι πώς ἀκοῦς τό «Θεοτόκε Παρθένε» καί πώς τόν βλέπεις νά σταυροκοπιέται.

Σπῆν ἐπομένη ἐπίσκεψι ὁ διάκονος, μέ κάποια κρυφή ἐσωτερική ἱκανοποίησι, ἀνήγγειλε στόν πνευματικό:

– Γέροντά μου, τά πράγματα ἔχουν ὅπως σοῦ τά ἔλεγα. Εἶναι ἄγγελος τοῦ Θεοῦ! Εἶναι ὁ φύλακας ἄγγελός μου! Καί τό «Θεοτόκε Παρθένε» τό εἶπε καί τόν σταυρό του τόν ἔκανε.

Ὁ παπα-Σάββας καλά τό εἶχε ἀνιληφθῆ. Δύο ἐτῶν δουλειά ἀπό τόν πολυμήχανο ἐχθρό δέν μπορούσε ν' ἀχρηστευθῆ εὐκόλα. Ἄν ὅμως αὐτός ξέρη πολλές μηχανές, στούς θεοφόρους λάμπει τό φῶς τῆς πανσοφίας τοῦ Θεοῦ, πού ἐξουδετερώνει τά τεχνάσματα τοῦ σκοτους.

Κάποια φωτεινή ἰδέα ἄστραψε τότε στόν φωτόμορφο νοῦ τοῦ πνευματικοῦ. Καί στρέφεται ἀμέσως πρὸς τόν διάκονο:

– Ἄκου δῶ, παιδί μου. Πρόσεξε μιά τελευταία δοκιμασία. Μ' αὐτή θά ξεκαθαρίσουν τά πράγματα. Στούς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει ἡ δυνατότης ὅλα νά εἶναι γνωστά, γιατί τούς τά ἀποκαλύπτει ὁ Θεός. Στούς δαίμονες ἀντιθέτως δέν ὑπάρχει παρόμοια δυνατότης καί πολλά πράγματα τούς εἶναι σκοτεινά. Συμφωνεῖς;

– Συμφωνῶ.

– Ἄφοῦ συμφωνεῖς, πρόσεξε τί θά κάνουμε. Ἐγώ τὴν σιγή αὐτή, ἀκριβῶς τὴν σιγή αὐτή, κάπ θά σκεφθῶ – σκέφθηκε κάπ εἰς βάρος τοῦ διαβόλου – καί τό ἀφήνω κρυφὸ καί ἀψηλάφητο μέσα μου. Ἐσὺ τό βράδυ θά ζητήσης ἀπὸ τὸν «ἄγγελο» νά σοῦ τό πῆ. Ἄν τό βρῆ, τότε χωρὶς ἀμφιβολία εἶναι τοῦ Θεοῦ. Καί νάρθης νά μέ ἐνημερώσης.

Γυρίζοντας ὁ διάκονος σπῆν καλύβη του, σάλευε μέσα του κάπ σάν ἀγωνία, σάν δυσάρεστη προαίσθησι. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά θαύμαζε τὴν σπουδαία ἰδέα τοῦ πνευματικοῦ. Ἡ ὑπόθεσις θά περνοῦσε τώρα τὴν κρίσιμη φάσι τῆς.

Μόλις ζητήθηκε τὴν νύχτα ἀπὸ τὸν «ἄγγελο» ἡ λύσις τοῦ προβλήματος, κάποια δυσδιάκριτη ταραχὴ αὐλάκωσε τό φωτεινὸ πρόσωπό του. Φάνηκε νά σασιζῆ.

– Μά, ἀγαπτέ μου πάτερ. Γιατί ἐσὺ, ἀνώτερος ἄνθρωπος, νά ἐνδιαφέρεσαι γιὰ τούς λογισμούς ἐνός θνητοῦ. Αὐτὸ εἶναι κατάντημα. Φτωχὲς ἐπιθυμίες. Δέν προπιᾶς νά πᾶμε νά σοῦ δείξω ἀπόψε τὴν κόλασι, τὸν παράδεισο, τὴν δόξα τῆς Κυρίας Θεοτόκου;

Ὁ διάκονος, πού ἄρχισε κάπ νά ὑποψιάζεται, ἐπέμενε στό θέμα του.

– Κάνω ὑπακοή στόν πνευματικό. Νά μοῦ πῆς τί σκέφθηκε.

Ὁ «ἄγγελος» μέ μερικούς ἐπιδέξιους ἐλιγμούς προσπάθησε νά μεταφέρῃ ἀλλοῦ τὴν συζήτησι. Ὁ διάκονος ὅμως μ' ἐπιμονή τὸν ἐπανέφερε στό θέμα. Ἄλλωστε οἱ τεχνικὲς αὐτὲς ὑπεκφυγὲς δέν τοῦ προξενούσαν καλὴ ἐντύπωσι.

– Νά μοῦ πῆς, τί σκέφθηκε ὁ πνευματικός! Τό θέμα εἶναι ἀπλό. Γιατί ἀποφεύγεις; Τό ἀγνοεῖς;

— Πρόσεχε, διάκο! Μέ τόν μικροπρεπή τρόπο πού μου συμπεριφέρεσαι, κινδυνεύεις νά χάσης τήν εϋνοιά μου.

— Δέν ξέρω. Σοῦ ζητῶ κάπ τό εύκολο. Γνωρίζεις ἢ ὄχι, ἐπί τέλους, τί σκέφθηκε ὁ πνευματικός;

Τήν ὥρα αὐτή πετάχτηκε τό λαμπερό προσωπεῖο, μιά φρικτή μορφή ἀποκαλύφθηκε, μερικά ἄγρια δόντια ἔτριξαν, καί σάν ἀπό στόμα λυσσασμένου θηρίου ἀκούσθηκαν τά λόγια:

— Νά χαθῆς, ἄθλιε! Αὔριο τέτοια ὥρα στήν κόλασι, στήν φωτιά! Θά σέ κάψουμε!

Καί ὁ διάκονος ἔμεινε μόνος του, σωστό ἐρείπιο. Ὅλη ἡ γλυκύτητα τῶν ὀπασιῶν, δύο χρόνια τώρα, δέν ἀντιστάθμιζε τήν τωρινή του πικρία. Ἐάν δέν τόν στήριζαν ἀπό μακριά οἱ προσευχές τοῦ πνευματικοῦ, πού ξαγρυπνοῦσε καί παρακαλοῦσε γι' αὐτόν, θάχε παραδώσει τό πνεῦμα του.

Πέρασαν ἀρκετές ὥρες, ὥσπου νά συνέλθῃ καί νά σταθῆ στά πόδια του. Ἡ καλύβη του πιά δέν τόν χωροῦσε. Πουθενά δέν ἔβλεπε ἀσφάλεια παρά μόνο κοντά στόν πνευματικό. Σ' ὅλη τήν διαδρομή βούιζε σ' αὐτά του ἡ ἀπειλή: «Αὔριο τέτοια ὥρα στήν κόλασι!» Ὁ τρόμος τόν διαπερνοῦσε σύγκορμος.

Ἐφθασε, ὅπως ἔφθασε, ὡς τήν καλύβη τῆς Ἐναστάσεως, πού ἀσκήτευε ὁ παπα-Σάββας. Ἐπιασε τό ράσο τοῦ πνευματικοῦ καί δέν τό ἄφηνε οὔτε σιγμή. Καί τήν ὥρα πού ἔπρεπε ἐκεῖνος νά κοιμηθῆ λίγο, δίπλα του ὁ τρομοκρατημένος διάκονος!

— Μή φοβᾶσαι, παιδί μου! Ἡρέμησε.

— Πῶς νά μή φοβηθῶ, πνευματικέ μου, πού πλησιάζει ἡ ὥρα. ὦ! πλησιάζει ἡ ὥρα πού θά μέ πάρουν.

Χριστέ μου, σῶσε με!

Καί πράγματι. Τήν καθωρισμένη ὥρα δέχθηκε βιαία ἐπίθεσι τῶν πονηρῶν πνευμάτων. Τί κραυγές πόνου καί ἀπελπισίας ἦταν αὐτές!

— Σῶσε με, πνευματικέ μου! Χάνομαι! Μέ παίρνουν! Σῶσε με!

Γονατίζει ὁ παπα-Σάββας καί γεμάτος πόνου καί δάκρυα δέεται στόν Κύριο νά λυπηθῆ τόν δοῦλο Του καί νά ἐπιπήσῃ τούς πονηρούς δαίμονες. Εἰσακούσθηκε ἡ δέσσις του καί ὁ ταλαίπωρος διάκονος σώθηκε «ἀπό στόματος λέοντος».

Ἐτσι πῆρε τέλος ἡ τραγωδία.

(Σάββας ὁ Πνευματικός)

Τό καντήλι τῆς Παναγίας

Ὁ παπα-Ἰγνάπος ὁ Πνευματικός (1827-1927) ἀνήκει στίς πιό χαριτωμένες καί σεβάσιμες προσωπικότητες τοῦ Ἁγ. Ὁρους. Ἐπί ὀγδόντα χρόνια ἔζησε τήν πιό σκληρή ἀσκητική ζωή στά Κατουνάκια καί ἔγινε δοχεῖο τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγ. Πνεύματος.

Ὁ παπα-Ἰγνάπος ἀπέκτησε ἕναν ὑποτακτικό ταλαντοῦχο, τόν πατέρα Νεόφυτο, νέο μέ ὑπέρμετρο ἀσκητικό ζῆλο.

Κάποια νύχτα ὁ πατήρ Νεόφυτος ἄκουσε ἕνα σιγανό χτύπημα στήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του, καθώς καί μιά ἀπαλή γυναικεία φωνή:

— Σῆκω, παιδί μου. Κατέβα στήν ἐκκλησία, γιατί τό καντηλάκι μου ἔσβησε.

Πετάγεται ἀμέσως ἀπό τόν ὕπνο, κατεβαίνει μέ ἀγω-

νία στόν ναό τῆς ἐρημικῆς τους καλύβης καί βρίσκει σθημένο τό καντηλάκι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τό ἄναψε κατασυγκινημένος, ἔκανε μιά θερμή προσευχή καί ἐπέστρεψε στό κελλί του.

Τό περιστατικό αὐτό συνέβη καί σέ ἐπόμενες νύχτες.

— Προώδευσα, ἄρχισε νά σκέπεται τότε ὁ ἀρχάριος ὑποτακτικός. Φαίνεται ὅτι ἀνέβηκα ψηλά. Ἡ Δέσποινα τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς μ' ἐπισκέπεται. Ἄκούω τήν ἀγγελική φωνή Της. Ἀνάβω τό σθημένο καντηλάκι Της. Πόσο εὐτυχισμένος νιώθω!

Αὐτά σκεπτόταν, ἐνῶ ὁ δαίμονας τῆς ὑπερηφανείας δέν ἔπαυε νά τόν τοξεύη μέ τά πυρφόρα βέλη του καί νά τόν σπρώχνη στήν καταστροφή.

Μερικές φορές ὁ πατήρ Νεόφυτος ἔνιωθε τήν συνείδησί του νά διαμαρτύρεται, ἄκουε καί ἕναν ἄλλον ἀπαλό λογισμό πού τόν συμβούλευε ν' ἀνακοινώσῃ, ὅπως εἶχε καθῆκον, τό ἐπεισόδιο στόν γέροντά του. Ἄλλ' ἀπέκρουε τόν σωτήριο αὐτό λογισμό.

— Γιατί νά τό πῶ στόν γέροντα; Ἀμαρτία εἶναι νά τήν ἐξομολογηθῶ; Ἅγιο περιστατικό εἶναι, καί ὅσο πιά μουσικά καί σιωπηλά τό ζῶ, τόσο διατηρεῖται ἡ ἱερότης του.

Ὁ διακριτικός παπα-Ἰγνάπος κάποια ἀδιόρατα σημεῖα ἀνπλήφθηκε στήν συμπεριφορά τοῦ ὑποτακτικοῦ του καί δέν ἀδιαφόρησε. Κάθε τόσο τοῦ ὑπενθύμιζε:

— Παιδί μου, Νεόφυτε, πρόσεχε. Ὅ,τι σοῦ συμβαίνει στήν πνευματική σου ζωή νά μοῦ τό ἀνακοινώσῃς.

Καί μιά μέρα τόν ἀνάγκασε στήν ἐξομολόγησι νά ἐξιστορήσῃ μέ λεπτομέρειες ὅλη τήν ὑπόθεσι. Μέ τήν βαθειά διάκρισι καί τήν ἔκτακτη ποιμαντική πού διέθετε, τοῦ ἀνέλυσε τά συμβάντα καί τοῦ ἀπέδειξε πῶς εἶχε

πέσει στήν παγίδα τοῦ διαβόλου. Τόν ρώτησε:

— Τί αἰσθήματα κυριαρχοῦσαν μέσα σου, ὅταν ἄναβες τό σθημένο καντήλι;

— Χαρά καί ἱκανοποίησι, πού ἀξιῶνομαι μιᾶς τέτοιας εὐλογίας!

— Καί τί ἄλλο ἀκόμη;

— Ναί, καί κάτι ἄλλο. Κάποια μυστική ταραχή καί ἀνησυχία νά μή μάθῃ τίποτε ὁ γέροντας.

— Αὐτό τό τελευταῖο μαρτυρεῖ ὀλοφάνερα τήν παρουσία τοῦ διαβόλου.

Τοῦ εἶπε πολλά γιά τίς πλεκτάνες τοῦ ἐχθροῦ καί στό τέλος παρετήρησε:

— Ἄντε, πλανεμένε! Σέ ξεγέλασε ὁ διάβολος. Ἔχει ἀνάγκη ἡ Παναγία ἀπό μένα καί ἀπό σένα; Ἔχει ἀνάγκη ἀπό τήν βοήθειά σου; Πρόσεξε! Ἄν ξαναχτυπήσῃ ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ σου, δέν θά σπκωθῆς ν' ἀνάψῃς τό καντήλι, καί εἶμαι ἐγώ ὑπεύθυνος.

Τά φτερά τοῦ νεαροῦ μοναχοῦ κόπηκαν! Ποτέ δέν περίμενε τόσο ἄδοξο τέλος στήν «ὑψηλή» ἐκείνη ὑπόθεσι. Ἀργότερα βέβαια εὐγνωμονοῦσε τόν γέροντά του, πού τόν γλύτωσε ἀπό τήν παγίδα τοῦ ἐχθροῦ. Τώρα ὅμως ἦταν περίλυπος. Εἶχε καί μιά ἀπορία: Θά ξαναχτυποῦσε ἄραγε ἡ πόρτα; Ἀλλά πού τέτοιο πρᾶγμα! Μόλις τά σκοτεινά σχέδια τοῦ διαβόλου ἤλθαν στό φῶς τῆς διακρίσεως τοῦ παπα-Ἰγνατίου, διαλύθηκαν σάν καπνός!

(Ἰγνάπος ὁ Πνευματικός)

Τά όράματα του Δήμου

Όσοι ευτύχησαν νά γνωρίσουν τόν γέροντα Δανιήλ τόν Κατουνακιώτη (1846-1929), τόν ιδρυτή τής έκλεκτής 'Αδελφότητα των Δανιπλαίων, μίλησαν καί έγραψαν μέ θαυμασμό γιά τήν προσωπικότητά του, τήν προικισμένη μέ σπάνια φυσικά καί πνευματικά χαρίσματα. 'Εδώ θ' αναφερθοϋμε στό διακριτικό του χάρισμα.

Στήν Στίκα τής Βορείου 'Ηπείρου ζούσε ό Δήμος. Ήταν ένας καλός χριστιανός μέ απλοϊκή πίστι, χτίστης στό επάγγελμα. Μιά νύχτα ώνειρεύθηκε πώς κάπου υπήρχε θαμμένος στήν γη ένας ναός. Ξεσήκωσε λοιπόν όλους τούς συμπατριώτες του, νά πάρουν άξινες καί φτυάρια καί ν' άρχίσουν τίσ άνασκαφές. Ήσκαψαν καί πραγματικά έφεραν σέ φώς τόν ναό! Γεμάτος ίκανοποίηση ό Δήμος καμάρωνε γιά τό κατόρθωμά του. 'Απελάμβανε μέ ευχαρίστησι τόν θαυμασμό όλων. Καί όταν ό πονηρός λογισμός του ψιθύριζε: «'Ε, Δήμο, έσύ είσαι σπουδαίος άνθρωπος, έσύ είσαι ό έκλεκτός του Θεοϋ...», τόν παραδεχόταν χωρίς άντιρρήσεις.

Σάν χτίστης πού ήταν, βρέθηκε άργότερα νά δουλεύη στό 'Αγ. Όρος σέ κάποια οίκοδομή τής 'Ι. Μονής Βατοπεδίου.

Στό Βατοπέδι τιμάται πολύ ό όσιος Ευδόκιμος. Γιά τήν ζωή του δέν διέσωσε τίποτε ή ιστορία, τά λείψανά του όμως, πού ανακαλύφθηκαν τυχαία τό 1840 στό κοιμητήριο τής μονής, είναι χαριτόβρυτα καί θαυματουργά. Ό Δήμος έδειξε μεγάλη ευλάβεια γιά τόν όσιο καί άρχισε νά πιστεύη πώς καί ό όσιος έξ' ίσου τόν περιβάλλει μέ ξεχωριστή εύνοια. 'Αφοϋ δέ ή παράδοσις

δέν ανέφερε τίποτε γιά τήν καταγωγή του, ό Δήμος φαντάστηκε πώς κι εκείνος κατάγεται από τήν 'Αλβανία.

— 'Ο όσιος είναι άρβανίτης, όπως έγώ, άρχισε νά διακηρύσσει.

— Μά πού τό ξέρεις;

— 'Αρβανίτης είναι! Δέν βλέπετε τό κεφάλι του πού είναι πίπα; 'Αλλωστε, όταν μία νύχτα μ' ένα κομποσκοίνι μου τόν παρεκάλεσα νά μου πη γιά τήν πατρίδα του, μου παρουσιάσθηκε όλοζώντανος καί μου είπε: «Είμαι άρβανίτης, είμαι από τήν Στίκα, είμαστε καί συγγενείς».

Οί πατέρες ύποψιάσθηκαν πώς τόν είχε πλανέψει ό διάβολος.

— 'Όταν σου ξαναπαρουσιάσθη πάλι, νά κάνης τόν σταυρό σου, του είπαν. Καί αν είναι ένέργεια του πονηροϋ, θά έξαφανισθη άμέσως.

'Ηταν όμως άργά. Ό διάβολος είχε κατακτήσει τήν καρδιά του Δήμου καί δέν έφευγε εύκολα.

Συνέβη τότε νά βρίσκεται στόν 'Αθωνα καί ένας επίσκοπος, ό Ροδοστόλου 'Αλέξανδρος. Του ανέφεραν γιά τήν άξιοπερίεργη περίπτωση του Δήμου καί ζήτησαν τήν γνώμη του. 'Εκείνος τόν είδε καί κατέληξε στό συμπέρασμα πώς τά όράματα προέρχονται από τόν Θεό.

— 'Αφοϋ ό Δήμος είναι άνθρωπος ευλαβής καί ευχαριστεΐται στά κομποσκοίνια καί στους σταυρούς, ό εμφανιζόμενος άνήκει στόν Θεό.

Καί ό Δήμος υπερφανεούταν τώρα περισσότερο, γιατί καί ένας δεσπότης επεκύρωσε τήν έγκυρότητα των όραμάτων του. 'Αργότερα μάλιστα παρουσίασε όγκώδες βιβλίο γεμάτο υπερφυσικά μυστήρια. 'Αποκαλύ-

ψεις, προφητείες για τό μέλλον, πόλεμοι, έρχομός του Μ. Κωνσταντίνου, σημεία και τέρατα... όλα ήταν συγκεντρωμένα εκεί.

— Μά δέν μπορεί νά είναι του Θεού όλη αυτή ή ιστορία! Έδω υπάρχει σύγχυσις και παραλήρημα. Τί περίεργα πράγματα είναι αυτά! Έλεγαν μεταξύ τους οι πατέρες.

— Δέν ρωτάμε και τον γέροντα Δανιήλ τον Κατουνακιώτη; Αυτός θά μάς λύση τό πρόβλημα.

Πήραν λοιπόν μαζί τους τά χειρόγραφα του Δήμου και ξεκίνησαν.

Ο γέρον Δανιήλ μόλις διάβασε τίς πρώτες σελίδες, διεπίστωσε τήν πραγματικότητα.

— Έδω χορεύουν οι διαβόλοι, είπε.

Συνέταξε ένα σχετικό κείμενο, μέ άγιογραφικά και πατερικά χωρία και επιχειρήματα, και τό έστειλε στο Βατοπέδι. Δέν υπήρχε πιά ή ελάχιστη άμφιβολία για τήν πλάνη. Όταν όμως πληροφορήθηκε ο Δήμος τήν άπάντησι, έγινε έξαλλος. Άγριεμένος φώναζε:

— Όρέ, όρέ ντεσπότης τόπε, όρέ πρίφτι!!!

Δηλαδή, άφου ένας δεσπότης, άφου τόσοι ιερείς παραδέχθηκαν όπι είναι από τον Θεό, πώς τόλμησε αυτός νά τά άρνηθῆ;

Ο γέρον Δανιήλ δέν άρκέσθηκε στην διάγνωσι μόνο, αλλά ή αγάπη του τον ώδήγησε σε προσευχή. Και τό αποτέλεσμα ήταν νά σταματήσουν οι άποκαλύψεις.

Άργότερα κατώρθωσαν οι πατέρες νά φέρουν τον Δήμο στα Κατουνάκια. Ο γέρον Δανιήλ τον δέχθηκε μέ αγάπη. Όταν όμως άρχισε νά του άποδεικνύη όπι ο δῆθεν όσιος Εὐδόκιμος, πού έβλεπε, ήταν καμουφλαρισμένος διάβολος, δέν άντεξε στο φώς τῆς αληθείας.

Πετάχτηκε όρθός και ώργισμένος φώναζε:

— Όρέ, όρέ ντεσπότης τόπε, όρέ, όρέ πρίφτι!

Όσοσο άναγκάσθηκε από τά πράγματα νά βρῆ τον σωστό δρόμο, γιατί ο διάβολος από τότε πού άποκαλύφθηκε, δέν έκανε πλέον τήν εμφάνισί του. Οι πατέρες όλοι πείσθηκαν πλέον για τήν πλάνη και ο ίδιος ο Ροδοστόλου έστειλε συχαρητήρια στον διακριτικό ήσυχαστή για τήν έπιτυχία του.

(Δανιήλ Κατουνακιώτης)

Η σειсмоγόνος προσευχή

Ο π. Άλύπιος, τῆς Ί. Μονῆς Ξενοφώντος, διακρινόταν πολύ για τον ζῆλο του. Ίδιαίτερα αγαπούσε νά βρίσκη ένα ήσυχο μέρος και νά προσεύχεται συνεχώς μέ τήν εὐχή, δηλαδή τό «Κύριε Ίησοῦ Χριστέ, Υιέ του Θεού, έλέησόν με». Κάθε φορά πού έλεγε τήν εὐχή, σκιρτούσε ή ψυχή του από άνέκφραστη χαρά.

Κάποτε όμως τά πράγματα πήραν άσχημη τροπή. Χωρίς νά μπορῆ κι ο ίδιος νά καταλάβη τί συνέβη, άδυνατούσε νά συνεχίση τήν εὐχή. Άν δοκίμαζε μία φορά νά τήν πῆ, άμέσως — φοβερό και άνεξήγητο — άρχιζε νά κλονίζεται τό σῶμα του.

«Και τό περίεργον και άπορίας άξιον ἦτο», όπως γράφει ο γέροντας Δανιήλ ο Κατουνακιώτης, «όπι ταρραπομένου του σώματός του συνεταράπτοντο και όσοι παραπλεύρως αυτού ίσαντο. Ήτοι, εύρισκομένου αυτού εν τῇ ακολουθία και προσέχοντος τῇ εὐχῇ, όσοι άδελφοί ίσαντο παραπλεύρως αυτού εν τοῖς στασιδίοις τοῖς συνεχομένοις άπ' άλλήλων, όλοι όμου μετά τών

στασιδίων συνεχόρευον οίονει καί συνεταράποντο. Ὅταν δέ ἐπίσης πύχεται ἐν τῷ κελλίῳ αὐτοῦ, αὐτό μετὰ τῶν παρακειμένων κελλίων, δίκην βεζουβίου ἐκρήξεως ἐδονοῦντο, πρᾶγμα τῷ ὄντι πρωτάκουστον».

Σειόταν λοιπόν ὁ τόπος, ὅταν ὁ π. Ἀλύπιος ἔλεγε τὴν εὐχή! Καί ποῦ δέν κατέφυγε, τί γέροντες, τί πνευματικοί τὸν εἶδαν, τί προσευχές καί ἐξορκισμούς τοῦ διαβάσαν... Τό ἀποτέλεσμα μηδέν.

Ἡ ὑπόθεσις ἔπαιρνε τραγικές διαστάσεις. Ἐπειδή ὁ π. Ἀλύπιος εἶχε, χρόνια τώρα, γίνεи ἕνα μέ τὴν εὐχή, δέν μπορούσε νά τὴν σταματήσει. Ἔτσι ἀσυναίσθητα, στό κελλί του, στήν ἐκκλησία, στό φαγητό, στήν ἐργασία κ.λ.π. πρόφερε ἐνδόμυχα τά ἱερά λόγια. Καί ἀμέσως τό κρεβάτι ἢ τά στασίδια ἢ τό τραπέζι ἢ τά πράγματα τῆς ἐργασίας, ὅλα ἄρχιζαν νά χορεύουν. Καί ὅσοι τυχόν πατέρες ἦσαν δίπλα του πήγαιναν καί αὐτοί πέρα-δῶθε!

— Σταμάτα, πάτερ Ἀλύπιε, νά λές τὴν εὐχή. Δέν βλέπεις τί κακό γίνεται;

— Μά μήπως τό θέλω; Ἀσυναίσθητα τὴν προφέρω. Συγχωρῆστε με, πατέρες.

Ἀφοῦ ἀπελπίσθησαν ἀπ' ὅλους, σκέφθηκαν τὸν γέροντα Δανιήλ. Καί ὁ π. Ἀβέρκιος, ὁ οἰκονόμος τοῦ μοναστηριοῦ, ξεκίνησε μέ τὸν π. Ἀλύπιο γιά τά Κατουνάκια. Βράδυνασαν στήν Ἱ. Μονή τῆς Σιμωνόπετρας.

— Πρόσεχε, πάτερ Ἀλύπιε. Τώρα πού θά πάμε στό μοναστήρι, μὴν πῆς τὴν εὐχή καί τρομοκρατήσουμε τοὺς πατέρες...

Στόν νάρθηκα ὁμως τῆς ἐκκλησίας ξεκάσθηκε καί τὴν πρόφερε μιά φορά καί γύρω του τότε ἔγινε... σεισμός. Τὴν ἄλλη μέρα ἔφθασαν στά Κατουνάκια.

Ὁ γέρον Δανιήλ ἔμαθε τό ἱστορικό καί μετὰ πῆρε ἰδιαίτερος τὸν π. Ἀλύπιο.

— Ἐγώ, τοῦ εἶπε, δέν εἶμαι πνευματικός, ἀλλά πρέπει νά μάθω λεπτομερῶς τὴν πνευματικὴ σου ζωή. Θά μοῦ κάνης λοιπόν γενικὴ ἐξομολόγησι καί θά περιγράψης τό πῶς σοῦ συνέβη γιά πρώτη φορά τό φαινόμενο.

— ...Ἐκείνη τὴν νύχια ἀγρυπνοῦσα στό παρεκκλήσιο τῆς ἀμπελικῆς κοντά στήν Ἱ. Μονή Ξενοφώντος καί προσευχόμεον μέ τό κομποσχοῖνι. Σέ μιά στιγμή χτύπησε ὁ μάνταλος τῆς πόρτας! Ἐνίωσα ἕνα φόβο στήν καρδιά μου καί κλονισμό στό σῶμα μου. Συνέχισα ὁμως τὴν προσευχή. Ἐν τῷ μεταξύ τά χτυπήματα ἔγιναν περισσότερα. Ὁ μάνταλος πήγαινε πάνω-κάτω. Σέ λίγο ἄρχισε νά χτυπᾷ καί ἡ πόρτα! Ἐνα δυνατό χτύπημα. Δεύτερο δυνατό χτύπημα. Ἀντιλήφθηκα πῶς ἦταν κάτι σατανικό. Προχώρησα ὡς τὴν πόρτα, ἀλλά δέν εἶδα τίποτα. Σέ λίγο πάλι χτυπήματα καί πάλι κλονισμός στό σῶμα μου. Βεβαιώθηκα τότε πῶς ἦταν τοῦ διαβόλου καί δέν ἔδωσα σημασία. Μέ περισσότερο τώρα ζῆλο ἔλεγα τὴν εὐχή. Τά χτυπήματα ὁμως αὐξήθηκαν καί ὄχι μόνον τό σῶμα μου, ἡ πόρτα, ἀλλά καί ὀλόκληρη ἡ ἐκκλησία βρισκόταν σέ μιά περίεργη κίνηση. Ἀπὸ τὴν στιγμή ἐκείνη, ὅταν σταματοῦσα τὴν εὐχή ἔπαυαν οἱ κινήσεις. Ὅταν τὴν ἔλεγα, ἄρχιζαν. Ἔτσι ἔχουν τά πράγματα, ἅγιε γέροντα.

Ὁ γέρον Δανιήλ βυθίσθηκε σέ σκέψεις. Πρωτάκουστη περίπτωση. Ἀλλά δέν τὸν φόβισε. Καί δικαίως, γιατί στοὺς πνευματοφόρους ἀνθρώπους τίποτε δέν μένει ἀνεξήγητο. Ὅπως γράφει καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «Ὁ πνευματικός ἀνακρίνει πάντα». Γιά μιά στιγμή

σάν νά φωτίσθηκε, ρώτισε τόν μοναχό:

— Πάτερ Ἀλύπιε, ὅταν ἄρχισαν τά πρῶτα ἔντονα χτυπήματα στήν πόρτα, καί κατάλαβες ὅτι πρόκειται γιά διαβολική ἐνέργεια, τί εἶπες μέ τόν λογισμό σου; Τί αἰσθήματα κυριάρχησαν στήν ψυχή σου; Φόβος καί δειλία ἢ ἀταραξία καί περιφρόνησις; Ἦ μήπως κάποι ἄλλο τυχόν;

Ἐπ. Ἀλύπιος ἀνέφερε λεπτομέρειες. Καί ὁ γέρον Δανιήλ βρῆκε τήν ἐξήγησι τοῦ φαινομένου. Καθώς ὁ διάβολος δημιουργοῦσε τόν θόρυβο, ὁ π. Ἀλύπιος ἔλεγε μέσα του: «Ἄς χτυπήν ὅσο θέλει. Ἐμένα δέν πρόκειται νά μέ ἀποσπάσῃ ἀπό τήν προσευχή μου. Μήπως τά ἴδια δέν ἔκανε καί στόν Μ. Ἀντώνιο; Αὐτός τήν δουλειά του κι ἐγώ τήν δική μου. Εἴτε ὁ κλονισμός στό σῶμα μου εἶναι ἐνέργεια τῆς χάριτος εἴτε ἐνέργεια τοῦ φθονεροῦ μισόκαλου, ἐγώ πρέπει συνεχῶς μέχρι ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς νά λέω τήν εὐχή, καί θά σκάσῃ ὁ διάβολος».

Δηλαδή, τόν κατέλαβε μία ἀδιόρατη ἐκ πρώτης ὄψεως ὁμίκλη ὑπερηφανείας καί ἔδειξε πρός τόν ἐχθρό ὑπεροπική περιφρόνησι, σάν νά εἶχε φθάσει στά μέτρα τοῦ Μ. Ἀντωνίου. Μολυσμένη πιά ἡ προσευχή του ἀπό τήν οἴησι δέν ἀνέβαινε εὐπρόσδεκτη στόν Θεό.

Ἐπ. Δανιήλ ἀνέλυσε σέ βάθος τήν ὑπόθεσι καί συμβούλευσε τόν πολεμούμενο:

— Ἀπό τώρα καί στό ἐξῆς λέγε τήν εὐχή μέ ταπεινώσι, μέ συντριβή. Νά τήν αἰσθάνεσαι, ὅταν τήν λές. Νά πιστεύῃς ὅτι εἶσαι ἕνας ἁμαρτωλός, ἕνας ὑπόδικος στό μάπα τοῦ Θεοῦ. Νά θεωρῆς τήν ταραχή τοῦ σώματος ὡς σατανική ἐνέργεια. Καί ὅταν παρουσιασθῇ, νά παρακαλῆς νοερά τόν Χριστό νά τήν φυγαδέψῃ. Ἔτσι

μόνο θά ἐλκύσῃ τήν θεία χάρι.

Ἐπ. ὁ ταλαιπωρημένος ἀπό τόν διάβολο μοναχός βρῆκε τήν θεραπεία του. Προσευχήθηκε ταπεινά καί εἰρήνευσε. Ρίχθηκε ἀπό τότε μέ περισσότερο ζῆλο στούς πνεύματικούς ἀγῶνες καί στήν κατάκτησι τῆς ταπεινώσεως.

(Δανιήλ Κατουνακιώτης)

Οἱ Ὀνοματολάτρες

Ἐπ. ἁγιορείτης γερο-Καλλίνικος ὁ Ἐσχασιώτης (1853-1930), πού ἀσκήτευε στά Κατουνακία, ἦταν βαθύς γνώστης, ἀπό προσωπική πείρα, καί τῶν λεπτοτέρων ἐννοιῶν τοῦ ἁσχατισμοῦ. Μποροῦσε ἔτσι νά ἐπισημάνῃ κάθε πλανεμένη σχεπική διδασκαλία.

Τό 1913 παρουσιάσθηκε μεταξύ τῶν ῥώσων μοναχῶν τοῦ Ἁγ. Ὀρους ἡ αἵρεσις τῶν Ὀνοματολατρῶν. Αἰρεσιάρχης ὑπῆρξε ὁ ἀσκούμενος στά ὄρη τοῦ Καυκάσου μοναχός Ἰλαρίων, τοῦ ὁποίου τό βιβλίον μέ τήν αἰρεπική διδασκαλία γιά τήν ἐπίκλησι τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ, πέρασε ἀπαρατήρητο καί ἀπό αὐτή τήν Σύνοδο τῆς Ῥωσικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ αἵρεσις ἄρχισε νά παίρνῃ μεγάλες διαστάσεις μεταξύ τῶν ῥώσων μοναχῶν τοῦ Ἁθῶνος καί ὑπῆρχε κίνδυνος νά ἐπεκταθῇ ραγδαῖα καί καταστρεπτικά.

Στήν κρίσιμη αὐτή περίστασι χρειάζοταν ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος πού θά διέκρινε καί θά καταπολεμοῦσε ἐπιτυχῶς τήν πλάνη. Καί αὐτός ἦταν ὁ γερο-Καλλίνικος.

Στά ὑπομνήματά του, πού ἔφθασαν μέχρι τό Οἴκου-

μενικό Πατριαρχείο και τις ρωσικές εκκλησιαστικές αρχές, με άκαταμάχητα επιχειρήματα φανέρωνε την σαθρότητα των απόψεων των Όνοματολατρών πού, κατά τον προσφυή του χαρακτηρισμό, «ἄφησαν τό κεφάλι καί λατρεύουν τήν σκούφια».

Όλοι ὁμοφώνως ἀποδέχθηκαν τίς θέσεις του. Ὁ τσάρος καί ὁ πατριάρχης τῆς Ρωσίας τοῦ ἔστειλαν συγχαρητήρια καί παράσημα. (Τά παράσημα αὐτά σώζονται μέχρι σήμερα στήν καλύβη τοῦ ἁγίου Γερασίμου, στά Κατουνάκια). Λέγεται μάλιστα πώς ὁ τσάρος παρέτίρησε στήν Σύνοδο τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τά ἑξῆς:

– Μιά ὁλόκληρη Σύνοδος καί νά μίν ἀνπληθῆτε τήν αἵρεσι!... Καί ἀφήσατε νά σᾶς φωτίση ἕνας ἀπλός καλόγερος ἀπό τό Ἅγ. Ὅρος!...

(Καλλίνικος ὁ Ἡουχαστής)

Ὁ ἠγούμενος Κοδράτος

Ο παπα-Ἀνδρέας, ὁ προηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Παύλου, πού γνώρισε πολύ καλά ὡς πνευματικό πατέρα τόν περίφημο παπα-Κοδράτο (1859-1940), ἠγούμενο τῆς Ἱ. Μονῆς Καρακάλλου, διηγήθηκε τό ἑξῆς:

«Όταν ἤμουν νεώτερος ἀνπιμετώπισα κάποτε μεγάλο πειρασμό! Τέτοιου εἴδους, πού μέ ἀνάγκασε νά φύγω ἀπό τό μοναστήρι μου! Πῆγα κι ἔμεινα σ' ἕνα κελλί κοντά στήν Ἱ. Μονή Καρακάλλου. Σέ 2-3 ἡμέρες ἔτρεξα νά βρῶ τόν παπα-Κοδράτο καί νά ἐξομολογηθῶ. Τοῦ ἄνοιξα τήν καρδιά μου καί τά εἶπα ὅλα. Ἦμουν ὅμως φανερά ταραγμένος. Ἐκεῖνος μέ ἄκουσε

ὑπομονετικά καί στό τέλος φάνηκε σάν νά συμφωνοῦσε μαζί μου...

– Καλά ἔκανες! Εἶχες δίκιο! Ἀλλά, ἔλα πάλι σέ μία ἐβδομάδα, παιδί μου, νά τά ξαναποῦμε.

»Τόν εὐχαρίστησα καί ἔφυγα. Ἡ σπάσις του ὅμως κάπ ἔκρυβε καί ἤμουν περίεργος νά μάθω, τί μέ ἤθελε σέ μία ἐβδομάδα. Πράγματι τόν ἐπισκέφθηκα καί, ἀφοῦ συζητήσαμε ἀρκετά καί μέ πνεῦμα ἐγκαρδιότητος, στό τέλος μοῦ λέει σέ ἴλαρό τόνο:

– Θά κάνης τώρα ὑπακοή σέ ὅ,τι σοῦ πῶ;

– Γέροντα, ὅ,τι μοῦ πῆς, θά τό κάνω.

– Θά τό κάνης; Ἄκου λοιπόν! Θά βάλουμε τό σαμάρι στό ζῶο καί τό κιλίμι, καί θά πᾶς πίσω στό μοναστήρι σου. Ἄντε μπράβο!

– Γέροντα! τοῦ εἶπα κατάπληκτος, σεῖς τήν πρώτη φορά μέ δικαιώσατε. Τώρα;...

– Ναί! Μά τότε ἦσουν θυμωμένος. Κι ἂν σοῦ ἔλεγα αὐτό πού σοῦ λέω τώρα, δέν θά γιαιτρευόταν ἡ πληγή οὔτε ὁ πειρασμός θά ἔφευγε.

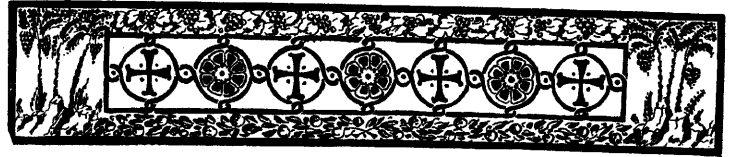
»Ἐμεινα νά θαυμάζω γιά μία φορά ἀκόμη τόν ἀριστοτεχνικό χειρισμό πού ἔκανε στίς ψυχές, καί δόξαζα τόν Θεό, γιατί εἶχα βρεῖ τέτοιο πνευματικό πατέρα. Ἐπέστρεψα στό μοναστήρι μου χαρούμενος καί μετανοημένος».

(Κοδράτος Καρακαλλινός)

Β΄

ΤΟ ΔΙΟΡΑΤΙΚΟ
ΧΑΡΙΣΜΑ

Διόρασις εἶναι ἡ ἰκανότης νά ἐξιχνιάζη κανεῖς σκοτεινές καταστάσεις, νά εἰσέρχεται σιά βάθη τοῦ ψυχικοῦ κόσμου, νά βλέπη ὑλικά ἀντικείμενα ἢ γεγονότα ἀδιόρατα στούς ἄλλους.

Ὁ Μ. Ἀντώνιος ὑπογραμμίζει τήν σημασία τῆς καθαρότητος τοῦ βίου ὡς προϋπόθεσι τῆς διοράσεως: «Ὁ νοῦς πάντα ὄρα, καί τά ἐν οὐρανοῖς· καί οὐδέν αὐτῷ ἐπισκοπεῖ, εἰ μή μόνον ἡ ἁμαρτία· τῷ δέ καθαρῷ οὐδέν ἀκατάληπτον». Καί ὁ ὅσιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος μᾶς ὑπενθυμίζει τόν ὑπαίτιο τῆς «τυφλώσεως» τοῦ ἀνθρώ-

που και της ἀπωλείας τοῦ παραδεισίου αὐτοῦ χαρίσματος: «Εἰσὶν ὀφθαλμοὶ ἐνδότεροι τῶν ὀφθαλμῶν, οὓς ἐτύφλωσεν ὁ σατανᾶς».

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἔχουμε παράδειγμα διοράσεως μακρινῶν τόπων τὴν θεά τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας ἀπὸ τὸν προφήτη Μωϋσῆ: Ἀνεβασμένος στὴν κορυφή Φασγά τοῦ ὄρους Ναβαῦ, ἀνατολικά τοῦ Ἰορδάνου, εἶδε ὀλόκληρη τὴν ἔκτασι τοῦ σημερινοῦ Ἰσραὴλ μέχρι τὴν Μεσόγειο Θάλασσα! Ἀναλογικά, ἓνας πού βρίσκεται στὴν κορυφή τοῦ Ὑμητοῦ, θά πρέπει νά διακρίνη ὀλόκληρο τὸν ἑλληνικὸ κῶρο: Κέρκυρα-Ρόδο, Ὀρεσπιάδα-Καλαμάτα!

Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἔχουμε παράδειγμα διοράσεως ψυχικῶν καταστάσεων τὸν ἔλεγχο ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο τῶν μυσικῶν διαλογισμῶν τῶν γραμματέων καὶ τῶν φαρισαίων κατὰ τὴν θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ, ἢ τοῦ Σίμωνος τοῦ φαρισαίου κατὰ τὸ μύρωμα τῶν ἀχράντων ποδῶν Του ἀπὸ μιά γυναίκα, τῆς ὁποίας ἡ ἀμαρτία ἦταν γνωστὴ καὶ φανερὴ, ἄγνωστη ὅμως καὶ κρυφὴ ἢ μετάνοια.

Οἱ ὁδοιπόροι τῆς ἐρήμου

Καθὼς δύο μοναχοὶ προχωροῦσαν στὴν ἔρημο γιὰ νά ἐπισκεφθοῦν τὸν Μ. Ἀντώνιο, τοὺς ἔλειψε τὸ νερό. Ὁ ἓνας πέθανε ἀπὸ τὴν δίψα καὶ ὁ ἄλλος, μὴν ἀντέχοντας νά βαδίζει, ἔπεσε στὴν ἄμμο καὶ περίμενε τὸν θάνατο.

Ὁ Μ. Ἀντώνιος, ἐνῶ βρισκόταν στό ὄρος, φώναξε δύο ἐπισκέπτες μοναχοὺς καὶ τοὺς εἶπε:

— Πάρτε γρήγορα ἓνα σταμνὶ νερό καὶ τρέξτε στὸν δρόμο πρὸς τὴν Αἴγυπτο, γιατί δύο ἤθελαν νά μᾶς ἐπισκεφθοῦν καὶ ὁ ἓνας πέθανε ἀπὸ τὴν δίψα, ἐνῶ ὁ ἄλλος θά πεθάνη, ἂν δέν προλάβετε.

Οἱ ἀδελφοί, ἀφοῦ περπάτησαν μία μέρα, βρῆκαν τὸν νεκρό καὶ τὸν ἔθαψαν. Τὸν ἄλλο τὸν ζωογόνησαν μέ τὸ νερό καὶ τὸν ὠδήγησαν στὸν ὄσιο.

Φυσικά ὁ Μ. Ἀντώνιος δέν ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὸν θάνατο τοῦ πρώτου ἀδελφοῦ. Αὐτὸς ὀφείλεται σὶς ἀνεξχνίαστες βουλές τοῦ Θεοῦ. Τὸ θαυμαστὸ ἐδῶ εἶναι ὅτι, ἐνῶ ὁ ὄσιος βρισκόταν τόσο μακριά, ἀξιώθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο νά παρακολουθήσῃ τὸ περιστατικὸ. Ἡ νῆψις καὶ ἡ προσευχὴ τὸν εἶχαν κάνει διορατικὸ.

(Βίος ὁσίου Ἀντωνίου)

Ἡ ψυχὴ τοῦ ὁσίου Ἀμμοῦν

Μία ἄλλη φορά πάλι ὁ Μ. Ἀντώνιος εἶδε, σέ ὥρα προσευχῆς, τὴν ψυχὴ τοῦ μακαρίου Ἀμμοῦν τοῦ Νιτριώτου ν' ἀνεβαίνει μέ πολλή δόξα στοὺς οὐρανοὺς καὶ τὸν μακάρισε. Τὸ ὄρος πού βρισκόταν, ἀπέχει ἀπὸ τὴν Νιτρία, στὴν ὁποία ἐκοιμήθη ὁ ὄσιος, διάστημα δεκατριῶν ἡμερῶν!

(Βίος ὁσίου Ἀντωνίου)

Ἡ μεταμέλεια τοῦ μοναχοῦ

Ο μαθητὴς τοῦ Μ. Ἀντωνίου ἀββᾶς Παῦλος ὁ Ἀπλοῦς πῆγε κάποτε σ' ἓνα μοναστήρι. Στὴν ὥρα τῆς ἀ-

κολουθίας δέν μπήκε μέσα στόν ναό, ἀλλά κάθισε κοντά στήν πόρτα καί παρατηροῦσε κάθε ἀδελφό πού ἔμπαινε. Εἶχε λάβει ἀπό τόν Θεό τό διορατικό χάρισμα καί μπορούσε νά διακρίνη τήν ψυχική κατάστασι τοῦ καθενός, ὅπως ἔμεῖς βλέπουμε τήν ἐξωτερική του μορφή.

Ἐβλεπε λοιπόν νά ἔρχονται οἱ ἀδελφοί στόν ναό μέ λαμπρή ὄψι καί ἀστραφτερό πρόσωπο, ἔχοντας μάλιστα συνοδό καί ἕναν ἄγγελο. Παρουσιάσθηκε ὁμως καί ἕνας δυστυχής ἀδελφός πού τόν συνώδευαν πλήθη δαιμόνων, ἐνῶ ὁ φύλακας ἄγγελός του βρισκόταν θλιμμένος μακριά του.

Ὁ ὄσιος Παῦλος δάκρυσε βλέποντάς τον σ' αὐτή τήν κατάστασι καί ἀπό τήν πολλή θλίψι χτυποῦσε μέ τά χέρια τό στήθος του. Οἱ μοναχοί ἀποροῦσαν μέ τήν συμπεριφορά του καί τόν παρακαλοῦσαν νά μπῆ μέσα στό ναό. Ἐκεῖνος ὁμως ἔμεινε ἔξω προσευχόμενος καί θρηνώντας γιά τό κατόντημα τοῦ ἀδελφοῦ.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἀκολουθία, ὁ ἀββάς Παῦλος ἄρχισε πάλι νά παρακολουθῆ τοὺς μοναχοὺς πού ἔβγαιναν ἀπό τόν ναό. Καί βλέπει ἐκεῖνον τόν ἀδελφό νά βγαίνει μέ λαμπρό πρόσωπο, νά τόν ἔχη πλησιάσει χαρῶς ὁ ἄγγελός του, ἐνῶ οἱ δαίμονες θλιμμένοι νά βρίσκονται μακριά του. Στό θέαμα αὐτό ὁ διορατικός ὄσιος φώναξε ἀπό τήν χαρά του εὐλογώντας τόν Θεό:

— Ὡ ἀπέραντη φιλανθρωπία καί ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ!

Συγκέντρωσε ἔπειτα ὅλους τοὺς μοναχοὺς τῆς μονῆς καί τοὺς διηγήθηκε τί εἶχε δεῖ πρὶν ἀρχίσῃ ἡ ἀκολουθία καί τί εἶχε δεῖ μόλις τελείωσε. Ἐπειτα παρακάλεσε τόν ἀδελφό νά πῆ τί συνέβη καί πῶς ὁ Θεός τοῦ χάρισε

αὐτή τήν θαυμαστή μεταβολή. Κι ἐκεῖνος, μπροστά σέ ὅλους, ἄρχισε νά ἐξομολογῆται:

— Ἐγώ εἶμαι ἄνθρωπος ἀμαρτωλός καί ἔζησα βουτηγμένος στήν ἀκολασία. Σήμερα ὁμως μπαίνοντας στόν ναό, ἄκουσα τόν προφήτη Ἡσαΐα, ἢ μᾶλλον τόν ἴδιο τόν Θεό, νά μιλάει μέ τό στόμα ἐκείνου: «Λουθητε καί καθαρισθητε. Πετάξτε μακριά ἀπό τίς καρδιές σας τίς ἀμαρτίες καί ἐγώ σάν χιόνι θά σᾶς λευκάνω». Στά λόγια αὐτά λοιπόν συγκινήθηκα, στέναξα καί εἶπα στόν Θεό: Ἐσύ πού ἦρθες στόν κόσμο γιά νά σώσης τοὺς ἀμαρτωλοὺς, αὐτό πού ὑποσχέθηκες μέ τόν προφήτη Σοῦ δίνω τόν λόγο μου ὅτι ἀπό τώρα δέν θά κάνω τίποτε τό κακό! Ἐγκαταλείπω κάθε παρανομία. Θά σέ ὑπηρετῶ ἀπό δῶ καί πέρα μέ καθαρὴ καρδιά. Δέξου, Κύριε, αὐτή μου τήν μεάνοια, αὐτή μου τήν ἀπόφασι, ν' ἀπέχω πλέον ἀπό κάθε ἀμαρτία.

Ἀκούγοντας τά λόγια αὐτά οἱ ἀδελφοί, συγκινήθηκαν καί δόξασαν ὅλοι μαζί τόν Θεό.

(Γεροντικόν)

Ὁ ὄσιος Παχώμιος καί ὁ ἄρρωστος

Ἐνῶ ὁ «ἀρχηγός τῶν κοινοβιατῶν» ὄσιος Παχώμιος (290-347) πήγαινε μέ ὠρισμένους ἀδελφοὺς νά ἐπισκεφθῆ κάποιον ἄρρωστο, ἄκουσε ξαφνικά ἕνα θεσπέσιο ὕμνο. Σήκωσε τά μάτια στόν οὐρανό καί εἶδε τήν ψυχὴ τοῦ ἀσθενοῦς περιστοιχισμένη ἀπό ἀγίους ἀγγέλους νά ὀδηγῆται μέ ψαλμωδίες στήν οὐράνια μακαριότητα!

Οἱ συνοδοί τοῦ ὀσίου δέν ἄκουσαν καί δέν εἶδαν τίποτε. Βλέποντάς τον λοιπόν νά στέκεται πολλή ὥρα ἐκστατικός, τοῦ εἶπαν:

– Πάτερ, γιατί καθυστερεῖς; Ἄς βιαστοῦμε νά προλάβουμε ζωντανό τόν ἄρρωστο.

Κι ἐκεῖνος ἀπήντησε:

– Δέν τόν προλαβαίνουμε! Τόν βλέπω ἤδη νά ὀδηγῆται στήν αἰώνια ζωή.

(Ἄνατ. ὀρθόδ. μοναχισμός)

Οἱ ἀββάδες Θεόδωρος καί Πάμμων

Ο «στῦλος τῆς Ὀρθοδοξίας» πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μ. Ἀθανάσιος (295-373) πληροφορήθηκε κάποτε ὅτι τόν κατεδίωκε ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανός ὁ Παραβάτης. Κατέφυγε λοιπόν στά βάρη τῆς αἰγυπτιακῆς ἐρήμου, ὅπου συνήντησε τούς ἀββάδες Θεόδωρο καί Πάμμωνα. Θέλησε νά κρυφθῆ στό πλοιάριο τοῦ πρώτου, πού ἦταν ἀπό παντοῦ σκεπασμένο. Ὁ ἀββᾶς Πάμμων, βλέποντάς τον σέ ἀγωνία, προσπαθοῦσε νά τόν παρηγορήσῃ.

Ὁ Μ. Ἀθανάσιος τότε εἶπε:

– Πίστεψέ με. Ἐχω πεποιθήσῃ στόν Θεό περισσότερο κατά τήν ὥρα τοῦ διωγμοῦ, παρά στόν καιρό τῆς εἰρήνης, διότι πιστεύω ὅτι, ἂν ἀποθάνω γιά τόν Χριστό, θά βρῶ ἔλεος κοντά Του.

Ἐνῶ ἔλεγε αὐτά, ὁ ἀββᾶς Θεόδωρος κοιτάζοντας τόν ἀββᾶ Πάμμωνα χαμογέλασε. Τό ἴδιο ἔκανε κι ἐκεῖνος. Ἀναστατωμένος ὁ Μ. Ἀθανάσιος τούς ρώτησε:

– Γιατί γελάτε μέ τά λόγια μου; Μέ περιφρονεῖτε σάν δειλό;

Ὁ ἀββᾶς Θεόδωρος εἶπε στόν ἀββᾶ Πάμμωνα:

– Πές του γιατί χαμογέλασαμε.

– Ἐσύ ὀφείλεις νά τοῦ πῆς, ἀπήντησε ἐκεῖνος.

Τότε ὁ ἀββᾶς Θεόδωρος ἀποκάλυψε:

– Αὐτή τήν στιγμή ὁ Ἰουλιανός ὁ Παραβάτης σκοτώθηκε στήν Περσία!

Τό διορατικό βλέμμα τῶν ἀββάδων διέσχισε ὀλόκληρη τήν Μέση Ἀνατολή καί τούς πληροφορήθηκε γιά τό τέλος τῶν διωγμῶν τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν ἀλαζόνα εἰδωλολάτρη αὐτοκράτορα. Δέν κάρηκαν βέβαια γιά τήν ἀπώλειά του, ἀλλά γιά τήν νέα ἐποχή τῆς Ἐκκλησίας.

(Ἄνατ. ὀρθόδ. μοναχισμός)

Ὁ θάνατος τοῦ ὑποκριτοῦ

Σέ μιά πόλι ζοῦσε κάποιος μέ φήμη ἁγίου. Ὅλοι τόν τιμοῦσαν καί τόν θαύμαζαν βλέποντας τήν εὐσέβεια καί τήν ἀρετή του. Ἐκεῖνος ὅμως διαρκῶς παρώργιζε τόν Θεό, γιατί δέν ἔδιωχνε τούς πονηρούς καί αἰσχρούς λογισμούς, καί δεχόταν τίς ἁμαρτωλές φαντασίες. Ἔτσι, ἐνῶ ἐξωτερικά καί φαινομενικά δέν ἁμάρτανε καί παρουσιαζόταν στά μάτια τῶν ἀνθρώπων σάν ἅγιος, ἐσωτερικά καί πραγματικά ἀσελοῦσε.

Κάποτε ἄρρώστησε μέ μιά σοβαρή ἀσθένεια καί ἔφθασε στόν θάνατο. Ὁλόκληρη τότε ἡ πόλις ἀπαρηγόρητη θρηνολογοῦσε καί ὅλοι, ἄνδρες καί γυναῖκες, πενθοῦσαν θεωρώντας κοινή συμφορά τόν θάνατό του.

Ἔτυχε νά βρίσκεται στήν πόλι καί ἓνας διορατικός

γέροντας. Μόλις άκουσε τόν πάνδημο όδυρμό και είδε τήν άπερίγραπτη θλίψη τής πόλεως και έμαθε τήν αίτία, έσπευσε κι αυτός στόν έτοιμοθάνατο για νά πάρη τήν εύλογία του. Είδε εκεί τόν επίσκοπο μέ όλους τούς κληρικούς και τούς άρχοντες τής πόλεως νά κρατοϋν άναμμένες λαμπάδες και νά του συμπαραστέκωνται.

Άκουσε τό πλήθος νά όδύρεται:

— Μας έγκαταλείπει ό άγιος! Ό πατέρας μας! Ό σωτήρας μας! Αύτός πού μας έσωσε μέ τίς προσευχές του!.. Ποιά έλπίδα σωτηρίας θά έχουμε τώρα; Ποιά άσφάλεια θά μας άπομείνη;

Ό διορατικός γέροντας πλησίασε περισσότερο και μέ τά έσωτερικά μάτια τής ψυχής άντικρύζει θέαμα φοβερό και άξιοδάκρυτο:

Είδε κάποιον νά καρφώνη στήν καρδιά του δñθεν άγιου και σωτήρος μία πύρινη τρίαινα και νά ξεριζώνη μέ μανία τήν ψυχή του.

Ταυτόχρονα άκουσε και μία φωνή από τόν ουρανό προς αυτόν πού του έπαιρνε τήν ψυχή:

— Όπως ό άνθρωπος αυτός ποτέ δέν μέ εύχαρίστησε, έτσι και σύ ποτέ μή σταματήσης νά τόν βασανίζης και πμωρής.

Τό επεισόδιο αυτό του διορατικού γέροντα, πού διέσωσε ό όσιος Ευθύμιος ό Μέγας (377-473), άφησε ζωντανή μαρτυρία του πόσο σφάλλει ή ανθρώπινη κρίσις και του πόση σημασία έχει ή έσωτερική καθάρσις. «Μακάριοι οι καθαροί τñ καρδιά, όπ αυτοί τόν Θεόν όψονται».

(Συναξαριστής Α')

Ή ενάρτη γυναίκα

Μιά ενάρτη γυναίκα έπεθύμησε νά δñ μέ τά μάτια της και νά προσκυνήση τόν όσιο Συμεών τόν Στυλίτη. Γύρω όμως από τόν στυλο του υπήρχε μία περιοχή άπαγορευμένη (άβατη) για τίς γυναίκες. Διαρκώς λοιπόν σκεπόταν πώς θά μπορέση νά ξεπεράση τό εμπόδιο.

Ένώ τήν βασάνιζε αύτή ή σκέψις, βλέπη μερικούς έφιππους στραπώτες νά πηγαίνουν προς τόν όσιο. Αυτό τής έδωσε τήν λύσι. Ντύνεται βιασικά μέ στραπωπική στολή. Άνεβαίνει σ' ένα άλογο και καλπάζει νά τούς προφθάση. Έκείνοι δέν κατάλαβαν τήν μεταμπίσει.

Όταν έφθασαν στόν περίβολο του στυλου, έπρεπε κάποιος νά μείνη και νά φυλάη τά άλογα. Τά άφησαν λοιπόν στόν άγνωστό τους συστραπώτη και του είπαν νά πάν στόν όσιο μόλις αυτοί θά τελείωναν τήν επίσκεψη. Ή εύσεβής γυναίκα περίμενε υπομονετικά τήν σειρά της.

Ό όσιος, άφου συνωμίλησε μαζί τους, στό τέλος τούς είπε:

— Έχετε αφήσει κάτω ένα συνάδελφό σας. Λοιπόν, τώρα πού θά έπιστρέψετε και θά τόν συναντήσετε, νά του πñτε όπ ή εγκάρδια προσευχή του άνέβηκε στόν θρόνο του Θεου, και ό Κύριος, πού εξετάζει τά βάθη τής ψυχής, τόν εύλογεί! Και έτσι, καθώς είναι εύλογημένος, δέν χρειάζεται πλέον νά έρθη μέχρις έδω σε μένα. Τήν εύλογία τήν έχει πλούσια.

Καθώς έφευγαν από τόν στυλο οι στραπώτες άπορούσαν για τό διορατικό χάρισμα του όσιου Συμεών και θαύμαζαν τήν άρετή του δñθεν συναδέλφου τους.

Σκέφθηκαν ὅτι, γιὰ νὰ τὰ λέν αὐτὰ τὰ λόγια τό τερπνό καί γλυκύτατο στόμα τοῦ χαριτωμένου ἀσκητοῦ, ὁ συνάδελφός τους θά ἦταν κρυφό θησαυροφυλάκιο τῶν ἀρετῶν.

Ἐκεῖνη πάλι μέ εὐλάβεια δέχθηκε ὅσα τῆς παρήγγειλε ὁ ἅγιος, καί χαρούμενη γιὰ τήν εὐλογία ἐπέστρεψε στό σπίτι της.

(Συναξαριστής Θ')

Οἱ ἀββάδες Ἰουλιανός καί Συμεών

Ο ἀββᾶς Ἰουλιανός ὁ Στυλῆτης σέ μιὰ ἀσυνήθιστη ὥρα ἔδωσε ἐντολή στους ὑποτακτικούς του ν' ἀνάψουν θυμίαμα. Ἐκεῖνοι τόν ρώτησαν γιὰ τήν αἰτία.

— Ὁ ἀδελφός μας Συμεών ὁ Στυλῆτης χτυπήθηκε ἀπό κεραυνό καί ἐκοιμήθη. Βλέπω τήν ψυχή του ν' ἀναβαίνει στόν οὐρανό μέ εὐφροσύνη καί ἀγαλλίασι.

Ἡ ἀπόστασις τῶν δύο στυλιτῶν ἦταν εἰκοσιτέσσερα «σημεῖα» (περίπου σαράντα χιλιόμετρα)!

(Λειμωνάριον)

Ὁ πρεσβύτερος Εὐλόγιος

Ο πρεσβύτερος Εὐλόγιος ἔλαβε τόση χάρι ἀπό τόν Θεό, ὥστε γνώριζε τήν ψυχική κατάστασι τῶν μοναχῶν, πού πλησιάζαν νά κοινωνήσουν. Καί πολλές φορές τούς ἐμπόδιζε λέγοντας:

— Πῶς τολμᾶτε νά πλησιάζετε τὰ ἄκρανα Μυστήρια χωρίς καθαρή συνείδησι; Ἐσύ πλησιάζεις μέ αἰ-

σχρο λογισμό. Ἐσύ πλησιάζεις μέ τήν σκέψι ὅτι δέν διαφέρει ἐνώπιον τοῦ μυστηρίου ὁ δίκαιος ἀπό τόν ἀσεβῆ. Ἐσύ ἀμφιβάλεις ἂν θά σέ ἀγιάσῃ. Ἀπομακρυνθῆτε λοιπόν ἀπό τό μυστήριον καί μετανοήσατε ἀπό τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σας, γιὰ νά συγχωρηθοῦν οἱ ἁμαρτίες σας, καί τότε θ' ἀξιωθῆτε νά κοινωνήσετε.

(Λαυσαϊκή ἱστορία)

Ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης καί ὁ αἰρετικός

Ο ὑποτακτικός τοῦ ἀββᾶ Ἰωάννου τοῦ Σαββαΐτου Θεόδωρος ἦρθε στό κελλί τοῦ γέροντά του μαζί μ' ἕναν αἰρετικό. Χτύπησαν τήν πόρτα καί, ὅταν τοὺς ἀνοίξε, ἔβαλαν καί οἱ δύο μέτανοια. Ἐπειτα ὁ Θεόδωρος τοῦ ζήτησε νά τοὺς εὐλογήσῃ.

— Ἐσένα σ' εὐλογῶ. Ὅχι ὁμως αὐτόν, ἀπάντησε ὁ ἀββᾶς.

— Εὐλόγησέ τον, παρακάλεσε ὁ Θεόδωρος.

— Δέν τόν εὐλογῶ, γιατί εἶναι αἰρετικός, εἶπε ὁ ἀββᾶς πού πρώτη φορά τόν ἐβλεπε. Θά τόν εὐλογήσω, ἐάν ἐγκαταλείψῃ τήν αἵρεσι καί ἐπιστρέψῃ στήν Ἐκκλησία.

Ὁ αἰρετικός ἀπόρρησε μέ τό διορατικό χάρισμα τοῦ γέροντος καί ὑποσχέθηκε νά ἐπιστρέψῃ σύντομα στήν Ἐκκλησία.

(Βίοι τῶν ὁσίων Ἰωάννου τοῦ Ἡουχαστοῦ...)

Ὁ ὄσιος Ἐφραίμ καί ὁ Μ. Βασιλείος

Ο ὄσιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος (306-373) ἦρθε κάποτε στήν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας καί μέσα σ' ἕνα ναό ἀντίκρουσε τόν Μ. Βασίλειο νά διδάσκη τόν κόσμο.

Μέ τό διορατικό βλέμμα του εἶδε τότε ἕνα ὀλόλαμπρο περιστέρι νά κάθεται στόν δεξιό ὦμο του καί νά τοῦ ὑπαγορεύη τό κήρυγμα.

Τό ἴδιο ἐκεῖνο περιστέρι πληροφορήσε καί τόν Μ. Βασίλειο γιά τήν παρουσία τοῦ ὀσίου Ἐφραίμ.

(Ἐγκώμιον εἰς τόν ὄσιον... Ἐφραίμ)

Οἱ νεαροί κλέφτες

Δύο νέοι μπῆκαν σέ μιὰ ταβέρνα καί κάθισαν νά φᾶνε.

Μέσα στήν ταβέρνα ἔτυχε νά βρίσκεται καί ὁ θεοφόρος ὄσιος Ἀνδρέας, ὁ διά Χριστόν σαλός. Μέ τόν θεῖο φωτισμό του γνώρισε τίς ἀμαρτίες πού εἶχαν κάνει, καί τούς παρατηροῦσε. Γιά νά τούς φέρη λοιπόν σέ συναίσθησι, ἄρχισε τά παιγνίδια. Ὅσοι κάθονταν ἐκεῖ γύρω, διασκέδαζαν μέ τίς τρέλλες του. Κάποια στιγμή ὁ ὄσιος ἄπλωσε τό χέρι, ἄρπαξε τό ψωμί τοῦ πρώτου νέου καί ἄρχισε νά τό τρώη. Ἐκεῖνος ἀγανακτισμένος γυρίζει καί τοῦ λέει:

— Δέν κάθεσαι ἤσυχα, δαιμονισμένε; Γιατί ἀρπάζεις μέ τόση ἀναίδεια τά ξένα πράγματα;

— Ἐσύ ἀρπάζεις τά ξένα πράγματα, ἀπήντησε ὁ ὄσιος. Καί σάν νά μή σοῦ ἔφθαναν τόσα ἄλλα, λήστεψες τώρα καί τόν Συμεών.

Κι ἐνῶ μιλοῦσε, τοῦ ἔδωσε μέ ὅλη του τήν δύναμι ἕνα γερό χαστούκι. Τέτοιο, πού γιά μισή ὥρα βούιζαν τ' αὐτά του! Ὁ κλέφτης κατάλαβε τό σφάλμα του καί δέν τόλμησε ν' ἀντιμιλήσῃ οὔτε νά διαμαρτυρηθῇ. Βρισκόταν μόνο σέ ἀπορία κι ἔλεγε μέ τόν νοῦ του: «Περίεργό πράγμα! Αὐτός ὁ τρελλός, πού ἔμαθε τί ἔκανα;»

Ὁ ὄσιος ἐν τῷ μεταξύ χαστούκισε καί τόν ἄλλον λέγοντας:

— Κι ἐσύ, ἀνόπτε, δέν ντρέπεσαι νά τρῶς ἀπό τά κλεμμένα;

Ὁ νέος φοβισμένος δέν ἀρνήθηκε τήν ἀλήθεια, καί ὁ ἅγιος συμπλήρωσε:

— Πίστεψέ με, ἄν συνεχίσῃς νά κλέβῃς, θά σέ κυριεύσῃ ὁ δαίμονας.

(Ὁσιος Ἀνδρέας...)

Ἡ συνάντησις μέ τόν φιλάργυρο

Μιά ἄλλη φορά ὁ ὄσιος Ἀνδρέας πλησίασε κάποιον καί τόν παρακολουθοῦσε μέ αὐστηρό βλέμμα. Ἐκεῖνος τό κατάλαβε καί τοῦ εἶπε βλοσυρά:

— Τί μέ κοιτάζεις, σαλέ; Φύγε γρήγορα ἀπό δῶ.

— Πάνω στόν δεξιό σου ὦμο, παρετήρησε ὁ μακάριος, κάθεται ὁ δαίμονας τῆς φιλαργυρίας. Μοιάζει μέ μικρό πῖθηκο καί σέ κρατᾷ, ἄθλιε, δεμένο μ' ἕνα σκοιμί σάν ἀρκούδα. Δῶσε μου ἕνα τάλληρο.

— Δέν ἔχω, ἀποκρίθηκε θυμωμένος ἐκεῖνος.

— Παράλυτη ψυχή! τοῦ ξαναλέει ὁ ἅγιος. Ἀπό τό σπιτί σου εἶχες πάρει ἐπτά τάλληρα. Μέ τό ἕνα ἀγόρα-

σες λάχανα, μέ τό άλλο ὄσπρια. Τά ἄλλα πέντε τά ἔχεις στόν κόρφο σου.

Αὐτά εἶπε καί ἔφυγε τρέχοντας. Ὁ φιλάργυρος ἔμεινε κατάπληκτος, γιατί ὄσα ἄκουσε ἦσαν ἀληθινά!

(*Ὁσος Ἀνδρέας...*)

Οἱ ἁμαρτίες τῶν δούλων

Ενα ἀπόγευμα ὁ νεαρός ἄρχοντας Ἐπιφάνιος παρεκάλεσε τόν ὄσιο Ἀνδρέα νά διανυκτερεύσει στό σπίτι του. Τελικά τόν ἔπεισε.

Ὅταν λοιπόν σκοτείνιασε γιά καλά, οἱ δούλοι τοῦ Ἐπιφανίου σταμάτησαν τήν ἐργασία καί συγκεντρώθηκαν, καθώς συνήθιζαν, κοντά του, ἐπειδή τόν περιέβαλλαν μέ πολλή ἀγάπη καί σεβασμό. Καθώς στέκονταν γύρω του μέ σταυρωμένα τά χέρια, τούς πρόσταξε νά καθήσουν.

Ὁ μακάριος Ἀνδρέας μέ τό διορατικό του βλέμμα παρατηροῦσε τά ἔργα καί τά ἐλατώματά τους. Γιά νά τούς σωφρονίσει, πῆρε θέσι καί ἄρχισε νά διηγῆται κάποια συμβολική ἱστορία. Ὅσο προχωροῦσε ἡ διήγησις, τόσο κοκκίνιζαν οἱ δούλοι ἀπό ντροπή. Κι ἔβλεπες λοιπόν ἄλλους νά ζαρώνουν ἀπό τόν φόβο καί νά τρέμουν γιά τίς ἁμαρτίες τους, ἐνῶ ἄλλους νά μὴν ἀντέχουν καί ἀπό τήν ντροπή τους νά φεύγουν. Αὐτή ἡ ἀπλή ἀφήγησις τοῦ ὁσίου στηλίτευε σκληρά τίς ἁμαρτίες τους καί τούς φανέρωνε μάλιστα μέ ποιόν τρόπο καί σε ποιόν τόπο τίς εἶχαν διαπράξει.

— Γιά μένα τά λέει αὐτά, ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Εἶδες ἀπίστευτα πράγματα! Πῶς αὐτός ὁ φτωχός

μοῦ ἀπεκάλυψε τίς ἁμαρτίες; ἀναρωπόταν ὁ δεύτερος.

— Πιστέψτε με, ἀδελφοί μου, ἔλεγε ἄλλος, μοῦ φανέρωσε ὄλα τά μυστικά τῆς καρδιάς μου.

Ἐπιφάνιος ἀπ' αὐτό, συγκλονισμένος καί φοβισμένος, σηκώθηκαν κατηγορώντας τόν ἑαυτό τους καί, ἀφοῦ ὑποκλίθηκαν μπροστά στόν Ἐπιφάνιο, πῆγαν νά κοιμηθοῦν.

(*Ὁσος Ἀνδρέας...*)

Ἡ ὄσια Εἰρήνη καί ὁ ἄγγελος

Πέρασε κάποτε ἀπό τόν νοῦ τῆς ὁσίας Εἰρήνης, τῆς ἡγουμένης τῆς Ἱ. Μονῆς Χρυσοβαλάντου (Θ' αἰών), ἕνας φοβερός καί παράδοξος λογισμός: Ἐάν ὁ Θεός μοῦ ἔδινε τό διορατικό χάρισμα καί γνώριζα τήν ἐσωτερική ζωή τῶν ἀδελφῶν, θά διώρθωνα ὄσες ἀδελφές σφάλλουν καί θά ἐνίσχυα ὄσες προκόβουν. Ἄρχισε λοιπόν νά παρακαλῆ γι' αὐτό τόν Θεό μέ πολλά δάκρυα καί γονυκλισίες.

Παρουσιάσθηκε τότε ἕνας λευκοφορεμένος ἀστραφτερός ἄγγελος καί τῆς εἶπε:

— Χαῖρε, πιστή δούλη τοῦ Κυρίου! Σύμφωνα μέ τήν προσευχή σου ὁ Θεός μ' ἔστειλε νά σέ ὑπηρετῶ γιά τήν σωτηρία τῶν ἀδελφῶν. Θά βρίσκωμαι πάντα μαζί σου καί θά σοῦ ἀποκαλύπτω ὄλα τά μυστικά.

Μετά ἀπ' αὐτό τό ὄραμα ἡ ὄσια εὐχαρίστησε θερμά τόν Θεό καί καθημερινά καλοῦσε κάθε ἀδελφή καί τήν ἐνεθάρρυνε στήν ὁμολογία τῶν σφαλμάτων τῆς καί στήν διόρθωσι.

Οἱ ἀδελφές κατάλαβαν ὅτι γνώριζε τά μυστικά βάθη

τῶν καρδιῶν τους. Θαύμαζαν γι' αὐτό καί ὠμολογοῦσαν τήν ὑπερφυσική διόρασι τῆς ἁγίας.

(Συναξαριστής Ζ')

Οἱ ἅγιοι Στέφανος καί Σέργιος

Ο ἅγιος Στέφανος, ἐπίσκοπος τῆς ρωσικῆς πόλεως Πέρμ, πού ἔτρεφε μεγάλη ἀγάπη στόν ὄσιο Σέργιο τοῦ Ραντονέζ (1314-1392), τόν ἰδρυτή τῆς λαύρας τῆς Ἁγ. Τριάδος τοῦ Ζαγκόρσκ, ταξίδευε κάποτε ἀπό τήν ἐπαρχία του στήν Μόσχα. Ὁ δρόμος πού ἀκολουθοῦσε, πλησίαζε τήν λαύρα τῆς Ἁγ. Τριάδος περίπου ὀκτώμισυ χιλιόμετρα, ἀλλά, ἐπειδή βιαζόταν, τήν προσπέρασε μέ τήν σκέψι νά ἐπισκεφθῆ τόν ὄσιο στόν γυρισμό. Πρίν ὅμως ἀπομακρυνθῆ ἀπό τό πλησιέστερο σημεῖο, σταμάτησε τήν ἄμαξα, εἶπε τό «Ἄξιον ἐστί» καί ὑποκλίθηκε πρός τήν κατεύθυνσι τῆς λαύρας λέγοντας:

— Εἰρήνη σέ σένα, πνευματικέ ἀδελφέ!

Αὐτό ἔγινε τήν ὥρα πού ὁ ὄσιος Σέργιος βρισκόταν μαζί μέ τούς ἀδελφούς στήν τράπεζα. Βλέποντας ὅμως μέ τά διορατικά του μάπα τόν ἐπίσκοπο νά βάζη μετάνοια, διέκοψε τό γεῦμα, σηκώθηκε ὄρθιος, προσευχήθηκε καί ἔβαλε κι αὐτός μέ τήν σειρά του μετάνοια πρός τήν κατεύθυνσι τοῦ ἐπισκόπου, λέγοντας:

— Χαῖρε καί σύ, ποιμένα τοῦ ποιμνίου τοῦ Χριστοῦ! Ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου νά σέ συνοδεύη.

Οἱ ἀδελφοί ἔμειναν κατάπληκτοι! Τί νά συνέβαινε στόν ἡγούμενό τους; Μερικοί κατάλαβαν ὅτι ἀξιώθηκε νά δῆ κάποιο ὄραμα. Ὅταν τελείωσε ἡ τράπεζα, τόν πλησίασαν καί τόν ρώτησαν τί συνέβη.

— Τήν ὥρα πού σηκώθηκα, τούς ἀπίντησε, ὁ ἐπίσκοπος Στέφανος, καθώς πήγαινε στήν Μόσχα, σταμάτησε ἀπέναντι ἀπό τό μοναστήρι μας, ἔβαλε μετάνοια στήν Ἁγ. Τριάδα καί εὐλόγησε ἐμᾶς τούς ἀμαρτωλούς.

Οἱ ὑποτακτικοί τοῦ ὀσίου, πού ἐπιβεβαίωσαν ἀργότερα τό γεγονός, θαύμασαν τό διορατικό χάρισμα πού δώρισε ὁ Θεός στόν γέροντά τους.

Σέ ἀνάμνησι μάλιστα τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ὑπάρχει μέχρι σήμερα στήν λαύρα τῆς Ἁγ. Τριάδος τοῦ Ἁγ. Σεργίου ἡ ἐξῆς συνήθεια:

Κατά τήν διάρκεια τοῦ γεύματος, πρίν τελειώσουν τό φαγητό, μέ τό χτύπημα ἑνός κουδουνιοῦ, ὅλοι οἱ συνδαιτυμόνες — ἱεράρχες, ἱερεῖς, διάκονοι, μοναχοί καί κοσμικοί — σταματοῦν καί σηκώνονται ὄρθιοι. Ὁ ἐφημέριος ἱερομόναχος ἀπαγγέλλει τό «Δι' εὐχῶν...», καί μετά κάθονται πάλι καί συνεχίζουν τό γεῦμα.

(Ὁ ὄσιος Σέργιος...)

Ἡ σωτηρία τοῦ Λογγίνου

Ο ὄσιος Διονύσιος († 1541) ἠσύχαζε κάποτε στό σπήλαιο τοῦ Ἁγ. Λαζάρου, παρακάτω ἀπό τήν μονή πού ἴδρυσσε στόν Ὀλυμπο.

Μιά νύχτα ὅμως σηκώθηκε καί πήγε στήν μονή. Χτύπησε δυνατά τήν πόρτα καί εἶπε στούς πατέρες, πού τοῦ ἀνοίξαν:

— Συγκεντρωθῆτε νά κάνουμε προσευχή γιά τόν ἀδελφό μας Λογγίνο. Ἡ ζωή του διατρέχει μεγάλο κίνδυνο.

Ἐκείνη τὴν νύχτα εἶχαν στείλει τὸν μοναχὸ Λογγῖνο νὰ βοσκήσῃ τὶς ἀγελάδες τῆς μονῆς. Ὅταν ξημέρωσε καὶ ἦρθε σὸ μοναστήρι, διηγήθηκε ὅτι ἀντιμετώπισε φοβερὸ κίνδυνο: Ἐπετέθησαν κακοποιοὶ ἐναντίον του καὶ ἀφοῦ ἔκλεψαν τὰ πράγματά του καὶ τὸ ἄλογό του, γύμνωσαν τὰ σπαθιά τους γιὰ νὰ τὸν θανατώσουν. Ξαφνικὰ ὅμως παρουσιάσθηκε κάποιος καὶ τοὺς ἐμπόδισε. Κατατρομαγμένοι ἐκεῖνοι ἔφυγαν καὶ τὸν ἀφῆσαν σῶο καὶ ἀβλαβῆ. Ὁ ἄγνωστος ἐξαφανίσθηκε ἀπότομα, ὅπως ἀπότομα εἶχε παρουσιασθῆ.

(Ὁ ὄσιος τοῦ Ὀλύμπου)

Οἱ λογισμοὶ τοῦ ἐρημίτου

Ο ἐρημίτης Γεώργιος Μαχούριν διηγήθηκε: «Ἀπὸ καιρὸ βασανιζόμενον μὲ ἐπίμονους λογισμοὺς καὶ ἀναρωπόμενον ἂν θὰ ἦταν προτιμότερο ν' ἀφήσω τὸ μοναστήρι μου καὶ νὰ πάω σὲ κανένα ἄλλο πῶς ἀπομονωμένο. Ἐδῶ ἔρχονται καὶ μὲ βλέπουν πολλοὶ ἐπισκέπτες. Παίρνω καὶ πολλὰ γράμματα. Ντρέπομαι νὰ διώχνω τοὺς ἀνθρώπους καὶ πρέπει ν' ἀπαντῶ στὰ γράμματα, πού μερικά ἀπ' αὐτὰ εἶναι σημαντικά. Αὐτὴ ἡ ὀδυνηρὴ ἀβεβαιότης διαρκοῦσε δύο χρόνια! Δέν ἔκανα ὅμως λόγος γι' αὐτὴν σὲ κανέναν. Περιοριζόμενον μόνον νὰ φέρνω διαδοχικὰ σὸ μυαλό μου ὅλα τὰ μέρη, ὅπου θὰ μπορούσα ν' ἀποτραβηχθῶ.

»Μιά μέρα, ὁ ὑποτακτικὸς μου μὲ εἰδοποίησε πὼς ἕνας προσκυνητὴς ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἔρημο τοῦ Σάρωφ καὶ μοῦ ἔφερεν ἐκ μέρους τοῦ στάρετς Σεραφεῖμ καιρε-

πομὸ καὶ εὐλογία, καθὼς καὶ ἕνα μήνυμα πού ἦταν ἐπιφορπισμένος νὰ μοῦ διαβιβάσῃ. Τὸν ἔβαλα μέσα καὶ μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Ὁ στάρετς Σεραφεῖμ σοῦ παραγγέλλει πὼς εἶναι ντροπὴ μετὰ ἀπὸ τόσα χρόνια, πού πέρασες μέσα σ' ἕνα μοναστήρι, ν' ἀφήσῃς τὸν ἑαυτὸ σου νὰ καταληφθῆ ἀπὸ τὸν πειρασμό νὰ φύγῃς καὶ νὰ πᾶς σ' ἕνα ἄλλο. Μὴν πᾶς πουθενά!

»Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ προσκυνητὴς, ὑποκλίθηκε καὶ βγῆκε. Στεκόμουν σπὴν θέσι μου σάν καρφωμένος καὶ ἀναρωπόμενον μὲ ἔκπληξι, πὼς ἕνας ἄνθρωπος πού δέν γνώριζα, πού δέν εἶχα δεῖ ποτέ μου, στὸν ὁποῖο δέν εἶχα γράψει ποτέ μου, μπορούσε νὰ γνωρίζῃ τόσο καλά τὶς σκέψεις μου, καὶ τὶς πῶς ἀπόκρυφες. Ἀφοῦ συνῆλθα, παρεκάλεσα τὸν ὑποτακτικὸ μου νὰ ξαναφέρῃ μέσα τὸν προσκυνητὴ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πάρω ἀπ' αὐτὸν τίποτε ἐξηγήσεις. Ὅμως εἶχε φύγει πιά ἀπὸ τὸ μοναστήρι καὶ οὔτε καὶ στὸν δρόμο τὸν εἶδαν. Εἶχε ἐξαφανισθῆ.

(Ὁ ὄσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ)

Ὁ χωρικός καὶ τὸ ἄλογό του

Ο ἱεροδιάκονος τῆς μονῆς τοῦ Σάρωφ Ἀλέξανδρος διηγήθηκε:

«Ἐνα πρωτὶ, καθὼς ἔβγαινα ἀπὸ τὴν ἐκκλησία μετὰ τὴν θ. λειτουργία καὶ περνοῦσα μπροστὰ ἀπὸ τὸ κελλί τοῦ στάρετς Σεραφεῖμ, εἶδα ἕνα φτωχὸ χωρικό νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος μου μὲ τὸ κασκέτο του σὸ χέρι.

— Πάτερ, μὴν τυχόν εἶσαι ὁ Σεραφεῖμ;

— Όχι. Όμως τί τόν θέλεις;

— Λένε πώς “μαντεύει”... Έμένα μου έκλεψαν τό ἄλογό μου. Πῶς νά θρέψω χωρίς ἄλογο τήν οἰκογένειά μου; Τώρα εἶμαι χειρότερος κι ἀπό ζπιάνος.

»Στενοχωρημένος κι ἐγώ γιά τό πάθημα αὐτοῦ τοῦ φτωχοῦ, ἔρριξα μιά μαπά κατά τό κελλί τοῦ γέροντα καί τόν εἶδα κοντά στό πλατύσκαλο νά μεταφέρῃ ξύλα μέσα στό ἀμαξοστάσιο. Εἶπα στόν χωρικό:

— Ὅριστε, νάτος ὁ στάρετς Σεραφεῖμ. Δουλεῦει κοντά στό κελλί του.

»Ὁ χωρικός ἔτρεξε κι ἔπεσε στά πόδια τοῦ γέροντα. Ἐκεῖνος τόν ἀνασήκωσε μέ καλωσύνη.

— Γιατί ἦρθες νά μέ βρῆς, ἐμένα τόν ἀνάξιο;

— Μπάτουςκα, μοῦ πήρανε τό ἄλογό μου. Χωρίς αὐτό δέν μπορῶ νά θρέψω τήν οἰκογένειά μου. Καί σύ, λένε, “μαντεύεις”...

»Ὁ στάρετς πῆρε στά χέρια του τό κεφάλι τοῦ χωρικοῦ καί τό ἔφερε κοντά στό δικό του.

— Μή μιλάς καθόλου, εἶπε, καί πήγαινε στό... (ἀνέφερε τό ὄνομα ἑνός διπλανοῦ χωριοῦ). Πρίν μῆς σ' αὐτό τό χωριό, στρίψε δεξιά. Προσπέρασε τέσσερα ἀγροτόσπιτα ἀπό τό πίσω μέρος. Τότε θά δῆς μιά μικρή αὐλόπορτα. Σπρῶξε τιν, λῦσε τό ἄλογό σου καί πάρτο χωρίς νά πῆς τίποτα.

»Ἐμαθα, ἀργότερα, συμπλήρωσε ὁ διάκονος Ἀλέξανδρος, πῶς πράγματι, ὁ χωρικός ξαναβρῆκε τό ἄλογό του».

(Ὁσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ)

Ὁ ἡγούμενος καί ὁ ἔμπορος

Ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς Βισκοκογκόρσκ Ἀντώνιος καί ἕνας ἔμπορος ἐπισκέφθηκαν τόν ὄσιο Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ (1759-1833). Ὁ στάρετς εἶπε στόν ἡγούμενο νά περιμένῃ καί ἄρχισε νά συζητᾷ μέ τόν ἔμπορο. Ἀφοῦ τόν ἐπετίμησε γιά τίς ἁμαρτίες του, τόν συμβούλευσε:

— Ὅλες οἱ θλίψεις καί οἱ συμφορές σου εἶναι συνέπειες τῆς ἁμαρτωλῆς ζωῆς σου. Ἀφυσέ τιν καί φρόντισε νά διορθωθῆς.

Μιλοῦσε μέ τόση θέρμη, πού καί ὁ ἔμπορος καί ὁ ἡγούμενος συγκινήθηκαν μέχρι δακρύων. Τελειώνοντας εἶπε στόν ἔμπορο:

— Νά νηστεύης ἐδῶ στό μοναστήρι καί νά κοινωνήσης. Ἄν μετανοήσης εἰλικρινά, ὁ Κύριος δέν θά σοῦ ἀρνηθῆ τό ἔλεός Του.

Ὁ ἔμπορος ἔβαλε μετάνοια στόν ὄσιο, τόν εὐχαρίστησε γιά τίς συμβουλές του, ὑποσχέθηκε νά τίς τηρήσῃ, ζήτησε τίς προσευχές του καί βγῆκε ἀπό τό κελλί δακρυσμένος.

— Γέροντα, εἶπε τότε ὁ ἡγούμενος, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀνοικτὴ μπροστά σας, ὅπως ἕνα πρόσωπο μπροστά στόν καθρέπτη. Παρατήρησα ὅτι χωρίς ν' ἀκούσετε τίς συμφορές καί τά προβλήματα αὐτοῦ τοῦ προσκυνητοῦ, τοῦ τά εἶπατε ὅλα.

Καί ἐνῶ ὁ ὄσιος σιωποῦσε, ὁ ἡγούμενος συνέχισε:

— Βλέπω ὅτι ὁ νοῦς σας εἶναι τόσο καθαρὸς, πού τίποτε δέν μένει κρυφὸ στήν καρδιά τοῦ πλησίον.

— Μή μιλάς ἔτσι, χαρά μου, εἶπε ὁ στάρετς φέρνοντας τό δεξί του χέρι στά χεῖλη τοῦ συνομιλητοῦ. Ἡ καρ-

διά τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀνοικτή μόνο στόν Κύριο. Καρδιογνώστης εἶναι μόνον ὁ Θεός.

— Πῶς ὅμως, πάτερ μου, εἶπατε στόν ἔμπορο ὅ, πὶ χρειάζοταν, χωρίς νά τοῦ κάνετε οὔτε μία ἐρώτησι;

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐξήγησε ὁ ὄσιος, μέ ἐπισκέφθηκε σάν δοῦλο τοῦ Θεοῦ. Ἐγώ ὁ ἁμαρτωλός Σεραφεῖμ ἔτσι σκέπτομαι, ὅ, πὶ πραγματικά εἶμαι ἁμαρτωλός δοῦλος τοῦ Θεοῦ. Ὁ, πὶ λοιπόν μέ διατάζει ὁ Κύριος, αὐτό μεταδίδω σ' ὅποιον μοῦ ζητᾶ κάτι ὠφέλιμο. Τήν πρώτη σκέψι πού μοῦ ἔρχεται, τήν θεωρῶ ὑπόδειξι τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀνακοινώνω στόν συνομιλητή μου. Δέν γνωρίζω τί γίνεται μέσα στήν ψυχή του, πιστεύω ὅμως ὅ, πὶ τήν πρώτη σκέψι μοῦ τήν ὑποδεικνύει ὁ Θεός. Ὑπάρχουν ὅμως καί περιστατικά γιά τά ὅποια δέν καταφεύγω στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀλλά στήν λογική μου, ἐπειδή μοῦ φαίνονται ἀπλά. Σέ τέτοιες περιπτώσεις γίνονται πάντοτε λάθη.

Τελειώνοντας ὁ ὄσιος τήν ἀποκαλυπτική αὐτή συζήτησι, τήν ὁποία μετέδωσε ὁ ἴδιος ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς τοῦ Βισοκογκόρσκ, εἶπε:

— Ὅπως τό σίδηρο στό ἀμόνι, ἔτσι παρέδωσα τόν ἑαυτό μου καί τό θέλημά μου στόν Κύριο καί Θεό. Ὁ, πὶ ἀρέσει σ' Ἐκεῖνον, αὐτό κάνω. Δέν ἔχω δικό μου θέλημα. Ὁ, πὶ ὑπαγορεύει Ἐκεῖνος, αὐτό ἀνακοινώνω.

(Ὁσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ)

Ὁ δεσπότης καί ἡ σαλή

Η μακαρία Πελαγία ἦταν μιά διά Χριστόν σαλή, μιά γυναίκα δηλαδή, πού ἀντί γιά ἄλλη πνευματική ἀσκη-

σι, διάλεξε τό μαρτύριο νά προσποιῆται τήν ἀνόνη, τήν τρελλή. Μέ τό μαρτύριο αὐτό πολλοί δόξασαν τόν Θεό. Ἐμπαίζοντας τήν ματαιότητα τῆς σοφίας τοῦ υπερήφανου κόσμου ἀπόκτησαν τήν χαριτόβρυτη ταπεινώσι.

Πρὶν ἀρχίσῃ ἡ Πελαγία τό ἐκούσιο αὐτό μαρτύριο, πῆρε τήν εὐλογία ἀπό τόν ὄσιο Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ. Ὁ σάρετς τῆς χάρισε ἕνα κομποσκοῖνι καί τήν ἀποχαιρέτησε μέ μιά βαθειά ὑπόκλισι.

Οἱ τρέλλες τῆς καί τά σκάνδαλα πού προκαλοῦσε ἀναστάτωναν τήν κοινωνία. Ὁ σύζυγός τῆς, ἀπογοητευμένος, τήν ἔδιωξε. Τήν ἀπαρνήθηκε ἀκόμα καί ἡ μητέρα τῆς. Κάποτε, πού τρομοκράτησε ἕνα νεωκόρο καί τόν ἔκανε νά χτυπήσῃ μέ τήν καμπάνα συναγερό, τήν συνέλαβαν καί τήν μαστίγωσαν.

Παράλληλα ὅμως μέ τήν περιφρόνησι πού ἀντιμετώπιζε, ἄρχισαν νά προβάλλωνται καί τά χαρίσματα τοῦ Ἁγ. Πνεύματος στήν διά Χριστόν σαλή. Ἀπό παντοῦ ἔτρεχαν νά τήν συμβουλευθοῦν. Ἐγινε ξακουστή γιά τό διορατικό τῆς χάρισμα.

Τήν ἐποχή ἐκείνη εἶχε κοιμηθῆ ὁ ὄσιος Σεραφεῖμ καί τήν θέσι τῆς ἡγουμένης στό γυναικεῖο μοναστήρι του, στό Νυβέγιεβο, τήν κατεῖχε ἡ γερόντισσα Ἐλισάβετ Οὐσάκωφ, μιά ἐξαιρετική μοναχή. Πλήν ὅμως ἕνας δόλιος μοναχός, φθονώντας τήν δόξα τοῦ ὁσίου, θέλησέ νά καταστρέψῃ τό ἔργο του ἀνεβάζοντας στόν ἡγουμενικό θρόνο μιά ἄλλη μοναχή, πού θά τήν εἶχε ὑποχείριό του. Ἐπεισε λοιπόν τόν τοπικό ἐπίσκοπο Νεκτάριο νά ἀπομακρύνῃ τήν γερόντισσα Ἐλισάβετ, παρά τήν θέλησι τετρακοσίων μοναζουσῶν.

Ὁ ἐπίσκοπος Νεκτάριος ἦρθε στό Νυβέγιεβο. Πρὶν ἀρχίσῃ τό καταστρεπτικό ἔργο του, θέλησε νά ἐπισκε-

φθῆ τὴν σαλή Πελαγία, πού ἔμενε τότε κι αὐτὴ στό μοναστήρι τοῦ ὁσίου.

Μπῆκε στό κελλί της καί τὴν βρῆκε νά κάθεται ἀκίνητη σ' ἓνα скаμνί. Πῆρε κι αὐτός ἓνα скаμνί καί κάθισε δίπλα της.

— Δούλη τοῦ Θεοῦ, τί πρέπει νά κάνω; τὴν ρώτησε.

Ἐκείνη τοῦ ἔρριξε ἓνα αὐστηρό βλέμμα καί τοῦ ἀπάντησε κοφτά:

— Σεβασμιώτατε, ματαιοπονεῖς.

— Τί νά κάνω; Δέν ξέρω τί νά κάνω, μουρμούρισε ὁ δεσπότης.

Ξαφνικά ἡ μακαρία σηκώθηκε καί ἄρχισε νά χτυπᾶ μέ τὰ χέρια της τὸν ἄερα, σάν νά ἤθελε νά διώξῃ ἀόρατους ἐχθρούς, πού τὴν πλησίαζαν.

Ὁ ἐπίσκοπος πετάχθηκε ἔξω ἔντρομος.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀφοῦ ὠλοκλήρωσε τὸ ἀνόσιο ἔργο του, εἶδε τὴν μακαρία Πελαγία νά παίρνει σάν νήπιον κυλώντας στὸν δρόμο πασχαλινὰ αὐγά. Κατέβηκε ἀπὸ τὴν ἄμαξά του καί τὴν πλησίασε:

— Δούλη τοῦ Θεοῦ, πάρε ἓνα πρόσφορο, εἶπε ἀπλώνοντας τὸ χέρι.

Ἐκείνη γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό της. Αὐτός, ἀντὶ νά φύγῃ, τὴν πλησίασε πάλι καί τῆς ἔδωσε ξανά τὸ πρόσφορο.

Τότε ἐκείνη πετάχθηκε πάνω καί τοῦ ἔδωσε ἓνα ράπισμα, ἐλέγχοντάς τον γιὰ τὸ ἔγκλημα πού ἔκανε.

Ὁ δεσπότης συγκρατήθηκε συλλαμβάνοντας τὸ νήμα τῆς χειροδικίας. Προσπάθησε ὅμως μέ πολλὴ εὐφυΐα νά τὴν «συμμορφώσῃ» στρέφοντας καί τὸ ἄλλο μάγουλο:

— Ὅπως λέει καί τὸ Εὐαγγέλιο, χτύπα κι αὐτό, τῆς εἶπε.

— Ἐσένα, σοῦ ἀρκεῖ τὸ ἓνα, ἀπάντησε ἡ μακαρία Πελαγία καί συνέχισε νά παίρνει μέ τὰ πασχαλινὰ αὐγά.

Οἱ παριστάμενοι, μόλις συνῆλθαν ἀπὸ τὴν ἐκπληξι γιὰ τὸ πρωτοφανές γεγονός, ἔπεσαν ἐπάνω της:

— Τί ἔκανες; Τὸ σκέφθηκες καλά; Θά σέ τιμωρήσουν! Θά σέ φυλακίσουν! Θά σέ κλείσουν σέ τρελλοκομεῖο!

— Ποτέ δέν πῆγα σέ τρελλοκομεῖο, οὔτε πρόκειται νά πάω, ἀποκρίθηκε μέ ἡρεμία ἡ διὰ Χριστὸν σαλή.

Πράγματι τὸ συγκλονιστικὸ ἐπεισόδιο δέν εἶχε καμμιὰ συνέχεια. Ἀντιθέτως ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Νίζνι-Νόβγορονι Νεκτάριος τῆς ἔστειλε δῶρα καί εὐλογίες, ζητώντας συγχρόνως τίς προσευχὲς της.

(Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ)

Οἱ δύο κακοποιοί

Κάποιος τεχνίτης ἐγκατέστησε στὸν ναὸ τοῦ ρωσικοῦ μοναστικοῦ κέντρου τῆς Ὀπινα ἓνα καινούργιο εἰκονοστάσιο. Ἀφοῦ τελείωσε τὴν τοποθέτησι ἐτοιμάσθηκε ν' ἀναχωρήσῃ. Ὁ σάρετς ὅμως Ἀμβρόσιος (1812-1891) εἶδε μέ τὰ διορατικά του μάτια ἓνα φοβερό θέαμα: Σ' ἓνα δάσος, κοντὰ στὸν δρόμο, παραμόνευαν δύο ἄνδρες κρατώντας μαχαίρια. Ἦταν παλαιοὶ μαθητευόμενοι αὐτοῦ τοῦ τεχνίτου. Γνώριζαν πὼς θά ἐπέστρεφε μέ ἀρκετὰ χρήματα καί περίμεναν νά περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ γιὰ νά τὸν ληστέψουν.

Ἐνῶ λοιπόν ὁ τεχνίτης ἀποχαιρετοῦσε τὸν στάρτη δέχθηκε μιὰ πρόσκλησι: Νά τὸν ἐπισκεφθῆ πάλι τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ καὶ νά πάρη ἓνα τοαῖ. Ἐκεῖνος, παρ' ὄλο πού βιαζόταν νά ἐπιστρέψῃ σπὴν παιρίδα του, δέν τόλμησε ν' ἀρνηθῆ. Τό πρωῖ ὁ στάρτη τὸν προσκάλεσε πάλι τὸ ἀπόγευμα. Τό ἀπόγευμα γιὰ τὸ ἄλλο πρωῖ, καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸν καθυστέρησε τρεῖς μέρες ἀπὸ τὸ ταξίδι του!

Εἶναι ἀλήθεια πὼς λυπήθηκε γιὰ τὴν ἀργοπορία, ἀλλὰ δέν ἄργησε νά πανηγυρίσῃ γι' αὐτὴν, ὅταν πληροφορήθηκε πὼς τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες παραμόνευαν γιὰ νά τὸν σκοτώσουν.

(Στάρτη Ἀμβρόσιος)

Οἱ ἀμφιβολίες τοῦ μοναχοῦ

Ο μοναχὸς τῆς Ὀπινα π. Δωρόθεος πῆγε κάποιον ἀπόγευμα σὸ κελλί τοῦ στάρτη Ἀμβροσίου. Περίμενε πολλή ὥρα, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀργοῦσε νά βγῆ. Νύχτωσε! Ἡ ὥρα πλησίαζε 10. Τό μυαλό τοῦ π. Δωροθέου ἄρχισε νά φιλοξενῆ ἄσχημες σκέψεις: «Ὅλοι τὸν ἔχουν γιὰ ἅγιο τὸν στάρτη. Μά τί ἀγιότητα εἶναι αὐτή, νά σέ ἀναγκάζῃ νά περιμένῃς τόσες ὥρες! Ἐτσι θά ὑποχρεωθῆς νά παραλείψῃς καὶ τὴν βραδυνή ἀκολουθία σου. Μέ τὴν καθυστέρησι θ' ἀργήσῃς νά ξυπνήσῃς τὸ πρωῖ, ὁπότε θά χάσῃς καὶ τὴν πρωινή ἀκολουθία. Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ θά ἔχῃ αὐτὸς τὴν ἁμαρτία».

Ἐπάνω πού ἔκανε αὐτὲς τίς σκέψεις, ἀκούσθηκε ἡ φωνή τοῦ στάρτη:

— Τώρα! Τώρα! Ἔρχομαι.

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο του κατευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος του. Τὸν εὐλόγησε. Τὸν ἔπιασε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὰ γένηια, τοῦ ἔδωσε ἓνα ἀπαλό χτύπημα σὸ πρόσωπο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὑπάρχουν μοναχὲς πού περιμένουν ἓνα μῆνα νά μέ δοῦν, καὶ ἀναγκάζονται νά μένουν στὸν ξενώνα. Ὑπάρχουν γυναῖκες πού ἔχουν διανύσει χίλια βέρσια νά ἔρθουν ὡς ἐδῶ, καὶ ὅμως κάνουν ὑπομονή καὶ περιμένουν. Αὐτὲς πρέπει πρώτα ν' ἀπολύσω. Ἐξ αἰτίας τους μερικὲς φορές ἀρνοῦμαι νά δεχθῶ τοὺς ἐδῶ ἀδελφούς. Εἶναι ἀδύνατο ν' ἀνταποκριθῶ σέ ὅλα. Τί λές λοιπόν; Ἐγὼ θά ἔχω γιὰ ὅλα αὐτὰ τὴν ἁμαρτία;

Ὁ π. Δωρόθεος μετὰ ἀπὸ τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ γεγονός, ποῦ ν' ἀμφισβητήσῃ ἄλλη φορά τὴν ἀγιότητα τοῦ ἀνδρός! Καὶ ποῦ νά κατηγορήσῃ ὁ λογισμὸς του τὴν καθυστέρησί του!

Στὸ ἔξῃς καὶ ἄπρακτος νά ἔφευγε ἀπὸ τὸ κελλί τοῦ στάρτη, ἔνωθε εἰρηνικὸς καὶ χαρούμενος.

(Στάρτη Ἀμβρόσιος)

Ἡ Βέρα καὶ ὁ «λιτσιμέρα»

Δύο ἀδελφές σέ μιὰ πλούσια ἀρχοντική οἰκογένεια διέφεραν ριζικά στὸν χαρακτήρα. Ἡ μία, εὐσεβὴς καὶ εἰρηνική. Ἡ ἄλλη, ἡ Βέρα, ἐγωῖστρια καὶ ἀνήσυχη. Ὅσες φορές τὴν παρακαλοῦσε ἡ ἀδελφή της νά πάνε μαζί σπὴν Ὀπινα, στὸν στάρτη Ἀμβρόσιο, ἀρνιόταν μέ πείσμα.

Ἀριστοκράτισσα αὐτή καὶ φοιτήτρια σὸ πανεπιστήμιο τῆς Μόσχας, νά ἐπισκεφθῆ ἓνα γέρο «λιτσιμέρα»

(ὕποκριτή, πλάνο — ἔτσι ἀποκαλοῦσε τὸν π. Ἀμβρόσιο), τὸ θεωροῦσε ὑπομηπικό.

Κάποτε ὁμως, γιὰ νὰ δείξη τὴν ἀνωτερότητά της, καταδέχθηκε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν παράκλησι τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν συνοδεύσῃ ὡς τὴν Ὀπινα. Στὸν δρόμο ὁμως ὅλο κάπῃ εἰρωνικό εἶχε νὰ πῆ γιὰ κείνους πού τόσο σέβονταν τὸν στάρετς.

Εἶχε μάθει καὶ τοῦτο τὸ «φοβερό»: Ὅταν ὁ στάρετς βγαίνει νὰ εὐλογῆσῃ τοὺς χριστιανούς, ἐκεῖνοι γονατίζουν. Αὐτὸ τῆς χτυποῦσε πολὺ στὰ νεῦρα.

— Ἐγώ, ἔλεγε, δέν πρόκειται ποτέ νὰ γονατίσω. Νὰ δεχθῶ τέτοιον ὑποβιβασμό; Ποτέ!

Πράγματι, ὅταν ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ὁ σεβάσιμος γέροντας, ὅλοι γονάπισαν. Μόνον ἡ Βέρα ἦταν ὄρθια, πλάϊ σπὴν πόρτα. Μάλιστα, καθὼς ἄνοιξε ἡ πόρτα, τὴν κάλυψε καὶ δέν φαινόταν. Ὁ στάρετς ὁμως γυρίζει πρὸς τὸ μέρος της. Τὴν βλέπει ὄρθια καὶ ρωτᾷ μέ χαρούμενο ὕφος:

— Μά ποιὸς γίγαντας στέκεται ἐδῶ;

Καὶ χωρὶς καθυστέρησι πλησιάζει πρὸς κοντὰ καὶ συνεχίζει μέ σιγανὴ φωνή:

— Ἄ! ναί, εἶναι ἡ Βέρα,
πού ἦρθε νὰ δῆ τὸν λιτσιμέρα!

Ἡ ἀπροσδόκητη αὐτὴ φράσις μέ τὴν ἐπιτυχημένη ὁμοιοκαταληξία δημιούργησε θαυμασμό καὶ ντροπή! Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος θαύμαζε τὴν προφητικὴ δύναμι τοῦ στάρετς καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο δέν ἤξερε πῶς νὰ κρύψῃ τὴν μεγάλη της ντροπή. Ποτέ δέν φανταζόταν ὅτι θὰ τῆς τύχαινε κάπῃ τέτοιο. Πάντως ἄρχισε νὰ σέβεται πολὺ τὸ πρόσωπό του.

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ὀπινα σκέφθηκε νὰ πάρῃ μαζί της καὶ τὸ πορτραῖτο του. Θὰ τὸ εὔρισκε στὸ περίπερο τῆς μονῆς, ἀπ' ὅπου τὸ ἀγόραζαν γιὰ εὐλογία ὅλοι σχεδόν οἱ προσκυνταί. Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ καὶ ρώτησε γιὰ τὴν τιμὴ, τῆς εἶπαν πῶς ἀξίζει εἴκοσι καπίκια μόνο. Περίμενε μεγαλύτερη τιμὴ, γι' αὐτὸ σκέφθηκε: «Θεὸ μου τόσο λίγο! Ἐγὼ ἤμουν ἔτοιμη νὰ δώσω ρούβλια. Πόσο φτηνὸς εἶναι ὁ μπάτουςκα!»

Τὴν ἴδια μέρα τὴν περίμενε καινούργια ἐκπληξις: Τὴν ὥρα τῆς κοινῆς εὐλογίας, περνώντας ἀπὸ κοντὰ της ὁ στάρετς, τὴν ἀκούμπησε ἀπαλά στὸ κεφάλι καὶ μέ χάρη ψιθύρισε:

— Πόσο φτηνὸς εἶναι ὁ μπάτουςκα! Πόσο φτηνός!
Ἐκεῖνὴν παρά λίγο νὰ χάσῃ τὸ μυαλό της.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, μονολογοῦσε, νὰ ἐξιχνιάζῃ ὅλες μου τίς σκέψεις!

Μετά ἀπὸ χρόνια ἡ Βέρα ἔγινε μοναχὴ στὸ Σαμορντῖνο — τὸ γυναικεῖο μοναστήρι τοῦ στάρετς — καὶ κατὰ καιροὺς περιέγραφε τὰ δύο αὐτὰ ἐντυπωσιακά περιστατικά.

(Στάρετς Ἀμβρόσιος)

Ὁ σεβασμὸς στοὺς γονεῖς

Ὁ Ἀνδρέας Μεγαλογένης ἀπὸ τὸ Νεοχώρι Κεφαλληνίας ἦταν λίγο νευρικός σπὴν νεανικὴ του ἡλικία. Μία μέρα δέν μπόρεσε ν' ἀνεχθῆ παρατήρησι τῆς μητέρας του, θύμωσε καὶ τὴν χτύπησε! Τὴν ἄφησε νὰ κλαίῃ καὶ βγῆκε ἔξω. Ἀνέβηκε ἔπειτα στὸ ἀλογό του καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ Ληξούρι.

Κοντά σέ μιά γέφυρα συνήντησε τόν ἅγιο Παναγή Μπασιά. Κατέβηκε ἀπό τό ἄλογο καί τοῦ ἔβαλε μετά-νοια λέγοντας:

— Προσκυνῶ, ἅγιε δέσποτα.

‘Ο ὅσιος, ἀντί νά δεχθῆ τό προσκύνημα, τοῦ λέει ἀ-ναπάντεχα:

— Τήν μάνα σου, τήν μάνα σου! Καταραμένο τό χέρι πού χτυπᾷ τούς γονεῖς του. Δέν θά πᾶς στό Ληξούρι! Πήγαινε πίσω. Καί ὅταν ἡ μάνα σου σέ συγχωρέση, τότε νά πᾶς.

‘Ο Ἄνδρέας ἔμεινε κατάπληκτος. Ἐνωθε θαυμα-σμό καί θλίψη. Μετανοιωμένος γύρισε στό Νεοχώρι καί βρῆκε τήν μητέρα του νά κλαίη ἀκόμη. Τῆς εἶπε τί τοῦ συνέβη καί ζήτησε συχώρησι. Ἐκείνη ὅμως ἔξακο-λουθοῦσε νά εἶναι ταραγμένη καί δέν τόν συγχωροῦ-σε. ‘Ο Ἄνδρέας ἀναγκάσθηκε νά περιμένη τρεῖς ἡμέ-ρες! Τότε μέ τήν εὐχή τῆς μητέρας ξεκίνησε πάλι γιά τό Ληξούρι. Στό δρόμο συνήντησε ξανά τόν ἅγιο.

— Συγχώρεσέ με, ἅγιε δέσποτα.

Ἐκεῖνος τόν εὐλόγησε καί τοῦ εἶπε:

— Εὐλογητός ὁ Θεός, καί ἄλλη φορά τήν μάνα σου μὴν τήν στενοχωρήσης.

(Δύο σύγχρονοι ἅγιοι)

Ἡ συνετή σύζυγος

Ο ὅσιος Παναγῆς Μπασιάς εἶχε βαπτίσει τήν ἀδελ-φή τοῦ Σπύρου Μηνιάτη, πού λεγόταν Ρουμπίνα. Αὐτή παντρεύθηκε ἕνα πολύ σκληρό καί βάνουσο ἄνδρα, πού τήν κακομεταχειριζόταν.

Ἐνα μεσημέρι ἡ οἰκογένεια τοῦ Σπύρου καθόταν στό τραπέζι καί ἔτρωγε. Ξαφνικά βλέπουν μπροστά τους ἀναπάντεχα τόν ἅγιο, πού ἀπευθυνόμενος πρὸς τόν Σπύρο τοῦ εἶπε:

— Ἐ! Τί κάθου... Αὐτή τήν στιγμή τήν ἀδελφή σου τήν Ρουμπίνα τήν δέρνει ἀπάνθρωπα ὁ ἄνδρας τῆς. Καί δέν φθάνει αὐτό, ἀλλά τῆς ἔσπασε καί τό χέρι τῆς. Καί τό χειρότερο ἔκανε τά γαμήλια στέφανά τους κομ-μάπα.

Καί συνέχισε ἀκόμα πιό ἔντονα:

— Πλήν ὅμως, ὁ πρῶτος γάμος εἶναι μυστήριο! Ἄ-κοῦς;

Μετά τά λόγια αὐτά ἔφυγε βιασπικά.

Τό ἐπεισόδιο πού τούς ἀνήγγειλε, γινόταν σ’ ἕνα χω-ριό, σέ μακρινή ἀπόστασι, ἀλλά ὁ Σπύρος πίστεψε τόν ἅγιο καί στενοχωρήθηκε κατάκαρδα γιά τήν ἀδελφή του. Σηκώθηκε ἀμέσως, ἐτοίμασε τό μουλάρι του καί ἔσπευσε νά πάν νά δῆ τί γίνεται στό σπίι τῆς.

Ἄν ἔκείνη τόν εἶδε, τόν δέχθηκε μέ χαρά καί τοῦ εἶπε:

— Πῶς, ἀδελφέ μου, τέτοια ὥρα, μεσημέρι μ’ αὐτή τήν ζέστη τοῦ Ἰουλίου, ξεκίνησες γιά δῶ;

‘Ο Σπύρος τήν ρώτησε:

— Ρουμπίνα, πού εἶναι ὁ ἄνδρας σου;

— Ἄχ Σπύρο μου, εἶχε ξενύχι ἀπόψε σπὴν δουλειά του καί κουράστηκε καί βγήκε ἔξω νά συναντήση κα-νένα χωριανό, νά τοῦ περάσῃ ἡ ὥρα.

— Καλά, τό χέρι σου τί ἔχει;

— Ἀδελφέ μου, αὐτές οἱ προβατίνες, ὅταν πρόκειται νά βγοῦν ἔξω ἀπό τό μανδρί, κάνουν πολλά πηδήμα-τα. Μ’ ἔσπρωξαν, ἔπεσα καί χτύπησα. Μά δέν εἶναι τί-

ποτα... Έλα τώρα πάμε νά ξεκουρασθῆς καί τό ἀπόγευμα φεύγεις μέ τήν δροσιά.

Μπαίνοντας στό σπίι ὁ Σπύρος ἀμέσως κοίταξε στά εἰκονίσματα, γιατί διαρκῶς σκεπτόταν τά λόγια τοῦ ὁσίου Παναγιῆ.

— Ρουμπίνα, πού εἶναι τά στέφανά σου; Δέν τά βλέπω.

Ἡ ἀδελφή του, πού δέν ἤθελε νά διαλύσῃ τόν γάμο της, δικαιολογεῖται καί λέει:

— Σπύρο μου, μέ τίς δουλειές μου εἶχα καιρό νά ξεσκονίσω καί τά κατέβασα νά τά καθαρίσω.

Ἡ γυναίκα προσπάθησε νά κρύψῃ τήν ἄθλια συμπεριφορά τοῦ συζύγου της καί νά μή φανερώσῃ τήν ἀλήθεια. Ἀλλά ὁ ἀδελφός της, πού ὄλα τά ἤξερε μέ τό διορατικό χάρισμα τοῦ ὁσίου, τῆς εἶπε:

— Ἀδελφή μου. Σήκω νά φύγουμε, γιατί ὁ ἄνδρας σου εἶναι σκληρός καί σέ βασανίζει. Ἐγώ ἦρθα ἐδῶ, γιατί μᾶς ἀπεκάλυψε τήν κατάστασί σου ὁ νουνός σου παπα-Μπασιάς. Έλα μαζί μου, ἡ ζωή σου ἐδῶ θά εἶναι μαρτύριο.

Ἡ Ρουμπίνα ὅμως, συνετή καί ἀνδρεία στήν ἀνπιμπτώσει τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς, γνώριζε ὅτι δέν ἔπρεπε νά διαλύσῃ τό σπιτικό της.

— Ἀδελφέ μου, τοῦ ἀπαντᾷ, ὅταν ὁ Θεός προστάξῃ, πρέπει νά τά ὑπομένω ὄλα.

Ἔτσι ὁ Σπύρος Μηνιάτης ἔφυγε διαπιστώνοντας ὅτι ὄλα τά λόγια τοῦ ὁσίου ἦταν ἀληθινά.

(Ἅγιος Παναγιῆς Μπασιάς)

Ὁ καθηγητής Ἀλεξάντρωφ

Ὁ καθηγητής Ἀ. Ἰ. Ἀλεξάντρωφ ἄργησε κάποτε νά ἔρθῃ στήν παράκλησι, πού ἔψαλλε ὁ π. Ἰωάννης τῆς Κρονσιάνδης (1829-1908) σ' ἓνα σπίι τῆς πόλεως Καζάν. Θέλοντας λοιπόν νά μείνῃ ἀπαρατήρητος στάθηκε στό διπλανό δωμάπο. Ὄταν ἀσπάσθηκαν οἱ παρευρισκόμενοι τόν σταυρό, ὁ μπάτουσκα στρεφόμενος πρός τό μέρος τῆς πόρτας, πίσω ἀπό τήν ὁποία στεκόταν ὁ Ἀλεξάντρωφ, φώναξε:

— Γιατί ὁ καθηγητής δέν ἔρχεται;

Ὄταν ὁ τελευταῖος παρουσιάσθηκε, τόν ρώτησε:

— Φοβάσθε τόν σταυρό; Γιατί αὐτό; Ἀφοῦ μάλιστα πολύ γρήγορα θά τόν δίνετε καί σέ ἄλλους νά τόν ἀσπασθοῦν.

Μετά ἀπό λίγο ὁ καθηγητής ἐκάρῃ μοναχός. Ἀργότερα ἔγινε πρύτανις τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Καζάν καί ἐπίσκοπος. Ἐκτοτε πίστευε ἀκράδαντα στήν πνευματική δύναμι τοῦ π. Ἰωάννου.

(Ἰωάννης τῆς Κρονσιάνδης)

Ἡ ἄπιστη γυναίκα

Εἰδοποιήθηκε κάποτε ὁ π. Ἰωάννης τῆς Κρονσιάνδης νά ἔρθῃ σ' ἓνα σπίι καί νά κάνῃ μιά παράκλησι. Μόλις ἦρθε στό ἄγνωστό του σπίι, χωρίς νά χαιρετήσῃ κανένα, κατευθύνθηκε σταθερά πρός ἓνα δωμάπο. Ἐκεῖ ἀκριβῶς εἶχε ἀποσυρθῆ κάποια ἄπιστη γυναίκα, πού δέν ἐπιθυμοῦσε νά παρευρεθῆ στήν παράκλησι.

Ἄρχισαν μιά συζήτηση καί μόνον ἀφοῦ ἐκείνη ἄλλαξε πεποιθήσεις ἔγινε ἡ παράκλησις.

(*Ἰωάννης τῆς Κρονσιάνδης*)

Τό ἀπαράδεκτο πρόσφορο

Μερικές φορές γέμιζε κόσμος ἡ ἐκκλησία τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου, πού λειτουργοῦσε ὁ παπα-Νικόλας ὁ Πλανᾶς (1851-1932). Ἀνάμεσα στό ἐκκλησιασμά ὑπῆρχαν καί πολλοί ἐντελῶς ἄγνωστοι. Κάποτε, σέ μιά κοσμοσυρροή, τόν πλησίασε κάποια γυναίκα, πού πρώτη φορά τόν ἔβλεπε, γιά νά τοῦ δώσῃ ἕνα πρόσφορο γιά τήν θ. λειτουργία. Ἐκεῖνος τήν κοίταξε καλά καί τῆς εἶπε:

- Δέν μπορῶ νά τό πάρω.
- Γιατί; ρώτησε ἡ γυναίκα.
- Γιατί ζῆς ἀσεφάνωτη! τῆς ἀπήντησε.

Τότε κατάλαβε τό βάρος τῆς ἁμαρτίας της καί ἄρχισε νά κλαίῃ.

– Τί νά σοῦ κάνω; Κλαίω καί ἐγώ μαζί σου, ἀλλά τό πρόσφορό σου δέν μπορῶ νά τό πάρω, ἄν δέν διορθώσῃς τήν ζωή σου.

(*Παπα-Νικόλας ὁ Πλανᾶς*)

Οἱ ἀνευλόγητες ἀσκήσεις

Πολυάριθμα περιστατικά δείχνουν πῶς τά ἐνεργήματα τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἐκδηλώνονταν στήν ψυχή τοῦ περιφήμου ἡγουμένου τῆς ἀγιορείτικης Ἱ. Μονῆς Γρη-

γορίου Ἀθανασίου (1873-1953) σάν νοερό φῶς γνώσεως καί ἀποκαλύψεως.

Ὁ γρηγοριάτης μοναχός Σωφρόνιος διηγήθηκε:

«Στήν ἀρχή τῆς καλογερικῆς μου ζωῆς, συνεπαρμένος ἀπό ἀσκητικό ἐνθουσιασμό, ἐπιχειροῦσα πολλῶν εἰδῶν ἀσκήσεις. Κάποτε φόρεσα μέσα ἀπό τά ροῦχα μου σιδερένιες ἀλυσίδες. Καί γιά νά ταλαιπωροῦμαι στόν ὕπνο, τοποθέτησα κάτω ἀπό τό στρωσίδι μου καλίκια. Ἔτσι νόμιζα ὅτι εὐχαριστῶ τόν Θεό καί ἀκολουθῶ τά ἴχνη τῶν ἀρχαίων ἀσκητῶν.

»Γιά ὅλα αὐτά βέβαια δέν εἶχα ἀναφέρει τίποτε σέ κανένα. Κανένας δέν γνώριζε τίς προκοπές μου. Οὔτε καί ὁ γέροντας. Κάποια μέρα ὅμως δέχθηκα στό κελλί μου τήν ἐπίσκεψί του.

– Ἔ, τί κάνεις ἐδῶ, πάτερ Σωφρόνιε; Πῶς τά περνᾶς;

– Μέ τήν εὐχή σου, γέροντα, καλά εἶμαι.

– Μήπως κάνης παραπανίσιες ἀσκήσεις; Τό σῶμα σου εἶναι ἀσθενικό καί δέν ἀντέχει γιά πολλά.

– Ἐγώ, γέροντα, δέν ἀνήκω στούς προκομένους μοναχοῦς.

– Γιά νά δοῦμε ὅμως, παιδί μου, τί ἔχεις βάλει κάτω ἀπό τό στρωσίδι σου; Τί βλέπω ἐδῶ; Χαλίκια! Νά τά πάρης καί νά τά πετάξης.

»Ἐμεῖνα κατάπληκτος! Σκέφθηκα ὅτι ἀνθρωπίνως ἦταν ἀδύνατο νά γνώριζε ὁ γέροντας τήν περίπτωσι. Καί συλλογίζομαι: «Ἄραγε νά ξέρη καί γιά τίς ἀλυσίδες;» Δέν πρόλαβα ὅμως νά τελειώσω τήν σκέψι μου.

– Πάτερ Σωφρόνιε, μοῦ λέει, γιά νά δῶ τί φορεῖς ἐπάνω στό σῶμα σου... Τί πράγματα εἶναι αὐτά; Νά τίς

βγάλης τις άλυσίδες αυτές. Δέν έχουν νά σέ ώφελήσουν σέ τίποτε».

Τίς στιγμές αυτές ο άρχάριος γρηγοριάτης μοναχός δοκίμασε μέσα του ένα ιερό ρίγος. Άντιλήφθηκε οπ κάπι θαυμαστό συνέβαινε στόν γέροντά του. Καί προηγουμένως τόν άγαπούσε καί τόν σεβόταν, αλλά τώρα αύξήθηκε ύπερβολικά ή εύλάβεια πρós τό πρόσωπό του. Μέσα στόν γέροντά του κατοικοῦσε καί ενεργούσε έμφανώς ή χάρις τοῦ Άγ. Πνεύματος.

(Άθανάσιος Γρηγοριάτης)

Τά πρόσφορα γιά τήν Κερασιά

Ένας γέροντας από τήν Κερασιά τοῦ Άγ. Όρους έστειλε τόν ύποτακτικό του π. Συμεών στήν Ί. Μονή Γρηγορίου γιά νά ζητήση μερικά πρόσφορα, πού τούς ήταν άπαραίτητα γιά τήν θ. λειτουργία.

Ό γέροντας δέν έβλεπε σ' αυτή τήν άποστολή κανέναν άλλο σκοπό. Ό Θεός όμως σχεδιάζει νά προσφέρη στόν ύποτακτικό καί κάποια εύλογημένη έκπληξι. Νά τοῦ άνοίξη ένα παράθυρο από τόν κόσμο τών θείων χαρισμάτων. Νά τόν διδάξη άκόμη οπ οί θυσίες τής μοναχικής ζωής βραβεύονται μέ ούράνιες δωρεές.

Άνεβαίνοντας λοιπόν ο π. Συμεών από τό λιμάνι πρós τό μοναστήρι σκεπτόταν πώς θά ενεργήση. Καί άρχήν θά έπρεπε νά βρῆ τόν ήγούμενο καί νά τοῦ αναφέρη τήν ύπόθεσι. Έπειτα μέ τήν εύλογία τοῦ ήγουμένου νά ζητήση τόν άρμόδιο μοναχό. Καί ο μοναχός αυτός, ο προσφοράρης, νά τοῦ δώση τά ώρισμένα

πρόσφορα. Έτσι ύπελόγισε οπ θά εξελίσσονταν τά πράγματα. Άλλά δέν εξελίχθηκαν έτσι. Μπροστά στήν πύλη τής μονῆς ο κερασιώτης μοναχός αντίκρουσε τόν ήγούμενο Άθανάσιο. Κάπι κρατούσε σιά χέρια του. Τόν σταμάτησε καί τοῦ λέει:

— Πάρ' τα, παιδί μου, αυτά. Είμαι τά πρόσφορα, γιά τά όποια σ' έστειλε έδω ο γέροντάς σου.

Ό π. Συμεών έμεινε άναυδος! Ψηλάφησε κι αυτός τ' άψηλάφητα. Άντιλήφθηκε πώς ο Άθως έτρεφε άκόμη άγίους ανθρώπους γεμάτους θεϊο φωτισμό. Ένώ έπέστρεφε πρós τόν γέροντά του, όλόκληρος ο ψυχικός του κόσμος είχε ύποσπῆ μιά πρωτοφανῆ μυσική άλλοίωσι. Τό περιστατικό αυτό ήταν χρυσή σελίδα μέσα στο βιβλίο τής ζωής του. Καί κάθε τόσο τό έδιηγείτο μέ έκδηλη εύχαρίστησι καί ένθουσιασμό.

(Άθανάσιος Γρηγοριάτης)

Ή άποτυχημένη άπόδρασις

Ό γρηγοριάτης μοναχός Έ. άπεφάσισε κάποτε νά έγκαταλείψη τό μοναστήρι του. Έτσι λοιπόν μιά νύχτα, χωρίς κανείς νά πάρη είδησι, άφοῦ έτοίμασε τά πράγματά του, κρεμάσθηκε μ' ένα σκοινί από τό παράθυρο καί βρέθηκε έξω από τήν μάνδρα.

Τότε όμως αντίλήφθηκε πώς κάπι σπουδαίο ξεκάσσε στο κελλί του: Τό προσευχητάρι του! Ένα βιβλίο πού τοῦ χρειάζοταν πολύ. Γι' αυτό κρύφτηκε μέσα στους θάμνους, πάνω από τό προαύλιο τής μονῆς, καί περίμενε νά ξημερώση γιά ν' άνοίξη ή πύλη. Έπρεπε ο-

πωσδήποτε νά πάρη τό προσευχητάρι.

Σπὴν ὠρισμένη ὥρα ἄνοιξε ἡ πύλη καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πατέρες βγήκαν γιὰ τίς ἐργασίες τους. Ὁ μοναχὸς Ἐ. τοὺς ἔβλεπε ὅλους, ἐνῶ αὐτὸν δὲν μπορούσε νά τὸν δῆ κανεὶς. Σέ μιά στιγμή βγήκε καὶ ὁ ἡγούμενος Ἀθανάσιος. Προχώρησε ἀργά καὶ σταθερά πρὸς τὸ προαύλιο. Ἐφθασε σπὴν εὐθεία πού βρισκόταν ὁ μοναχὸς Ἐ. Σταμάτησε σ' αὐτό τό σημεῖο, στράφηκε πρὸς τὰ πάνω καὶ μέ ὑψωμένη λίγο τὴν φωνή του ἀπευθύνθηκε πρὸς τὸν κρυμμένο ἀδελφό:

— Πάτερ Ἐ., νά κατεβῆς γρήγορα! Ἔλα κάτω!

Ὁ π. Ἐ. ἔμεινε ἀναυδος. Σασπισμένος, ζαλισμένος καὶ ντροπιασμένος, χωρὶς νά μπορῆ ν' ἀντιδράσῃ καθόλου κατέβηκε. Κατάλαβε πὼς κάπὶ τό ὑπερφυσικό συνέβαινε ἐκείνη τὴν στιγμή στὸν γέροντά του. Καὶ μετανοημένος ἐγκαταστάθηκε πάλι στό κελλί του.

(Ἀθανάσιος Γρηγοριάτης)

Μιά ἐκμυστήρευσις

Ο γέρον Ἰωσήφ ὁ Σπηλαιώτης († 1959) προώθησε σημαντικὰ τὴν νηπικὴ ζωὴ στό Ἁγ. Ὄρος. Ἡ ἀσκητικὴ του αὐταπάρνησις ἦταν παροιμιώδης. Συνδυασμένη μάλιστα μέ τὴν γλυκύτητα τῆς ἀγάπης προσήλκυσε κοντά του πνευματικούς ἀετούς.

Ἐδῶ ἀναφέρουμε ἓνα ἐπεισόδιο ἐκδηλώσεως τοῦ διορατικοῦ του χαρίσματος, ὅπως ὁ ἴδιος τό περιέγραψε στὸν ὁμώνυμο ὑποτακτικό του γέροντα Ἰωσήφ τὸν Νεοσκηπώτη:

«Καθόμουν ἐδῶ στό παράθυρό μου γοναπιστός σιὰ

κουρέλια μου καὶ ἔλεγα τὴν εὐχή. Σέ μιά στιγμή, ὅπως κρατοῦσα τὸν νοῦ μου σπὴν ἐνέργεια τῆς εὐχῆς, αὐξήθηκε περισσότερο τό φῶς, καὶ ὁ νοῦς μου ἄρχισε νά πλατύνεται καὶ νά περισσεύῃ τόσο, πού ὅλα μοῦ ἔγιναν φωτεινά πλέον καὶ ἔβλεπα ὅλη τὴν πλευρά τοῦ τόπου μας (ἦταν σπὴν Μικρὰ Ἁγία Ἄννα), ἀπὸ τὰ Κατουνάκια ὡς τὰ μοναστήρια κάτω, μέχρι τὴν Δάφνη, καθὼς καὶ πίσω μου, καὶ τίποτε δὲν μοῦ ἦταν ἀφανές ἢ ἄγνωστο. Τό δέ φῶς δὲν ἦταν τόσο, ὅπως τοῦτο τό φυσικό πού δίνει ὁ ἥλιος ἢ τό τεχνητό πού κάνουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἦταν φῶς ἐξαισιό, λευκό, αἴγιο, πού δὲν εἶναι μόνον ἀπ' ἔξω, καθὼς τοῦτο τό φυσικό πού ἐπιτρέπει στοὺς ἔχοντας ὄρασι νά βλέπουν ἐξωτερικά. Τό φῶς ἐκεῖνο εἶναι καὶ μέσα στὸν ἄνθρωπο καὶ τό αἰσθάνεται σάν δική του πνοή καὶ τὸν γεμίζει σάν τροφή καὶ ἀναπνοή καὶ τὸν ἐλαφρύνει ἀπὸ τό φυσικό του βάρος καὶ τὸν μεταμορφώνει ἔτσι, πού νά μὴν ξέρη ἂν ἔχη σῶμα καὶ βάρος ἢ κάποιον περιορισμό. Τότε εἶδα τὸν ἀδελφό Ἀθανάσιο νά ἔρχεται πρὸς ἐμᾶς ἀπὸ τὴν στράτα τοῦ Ἁγ. Παύλου φορτωμένος μέ τὸν μεγάλο ντορβά του καὶ ἔμεινα νά τὸν παρακολουθῶ, ἕως ὅτου ἦρθε μέχρις ἐδῶ. Τὸν ἔβλεπα σέ ὄλες του τίς κινήσεις. Τὸν ἔβλεπα ἐκεῖ πού καθόταν νά ξεκουρασθῆ ἢ ν' ἀκουμπήσῃ τό φορτίο του. Τὸν ἔβλεπα σπὴν πηγὴ τῆς Ἁγ. Ἄννης στὸν μύλο, ὅπου σταμάτησε καὶ ἤπιε νερό, καὶ μέχρι πού ἔφθασε σπὴν πόρτα μας καὶ πῆρε τό κλειδί καὶ ἄνοιξε καὶ μπῆκε μέσα καὶ ἦρθε μπροστά μου καὶ ἔβαλε μετάνοια. Ὅταν ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου καθαρῖσι, χώρια πού ἔχει καὶ δικό του φωτισμό, δέχεται ἐπιπροσθέτως καὶ τὸν φωτισμό τῆς θ. χάριτος».

(Ἰωσήφ ὁ Ἑσχασιός)

Ἐνας ἀθωνίτης στήν Ἀθήνα

Ο π. Ἱερώνυμος ὁ Σιμωνοπεριίτης (1871-1957) ἀποτελεῖ ἕνα φωτεινό μετέωρο στό πάμφωτο ἀθωνικό στερέωμα. Ἀφοῦ διακόνησε τήν Ἱ. Μονή Σιμωνόπετρας ὡς ἡγούμενος, κατέβηκε στό μετόχι τῆς τοῦ δήμου Βύρωνος καί ἐργάσθηκε ὡς πνευματέμφορος πνευματικός. Ἡ μοναχική τῆς Ἱ. Μονῆς Ξενιάς Χριστοφόρα διηγεῖται γι' αὐτόν:

«Διάβαζε στήν ψυχή τῶν ἐξομολογουμένων ὅσα “ἐν λόγῳ, ἔργῳ ἢ κατά διάνοιαν” εἶχαν γίνει ἢ ἐπρόκειτο νά συμβοῦν.

»Πολλές φορές τοῦ ἔλεγα: “Γέροντα, σήμερα ἔσφαλα, ἔκανα αὐτό ἢ τό ἄλλο”. Ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε ἀπαθῶς: “Τό ξέρω”. Ἄλλοτε συνέχιζε ὁ ἴδιος τήν ὑπόθεσι, σάν νά ἦταν παρών. Καί ὅταν ἀφελῶς τόν ρωτοῦσα, πού τό ξέρει, ἀπέφευγε ν' ἀπάντησι καί ἔδινε συμβουλές σχετικές μέ τήν ἐξομολόγησι.

»Ἀποκαλοῦσε μέ τό ὄνομά τους πρόσωπα, πού γιά πρώτη φορά εἶχαν ἔρθει νά τόν γνωρίσουν.

»Μιά ἀδελφή, πού ἔδινε ἐξετάσεις, τοῦ εἶπε: “Γέροντα, σήμερα, πού ἦρθα ἐδῶ, δέν διάβασα καθόλου καί αὔριο δέν ξέρω τί θά γράψω”. Τῆς ὑπέδειξε κάποιο θέμα, τό ὁποῖο πράγματι ἔπρεπε στίς ἐξετάσεις.

»Μέ πολλή εὐκολία μποροῦσε νά δίνῃ ἐπακριβῶς ἀπαντήσεις σέ διάφορα ζητήματα μέ τόν ἐξῆς μάλιστα χαρακτηριστικό τρόπο: “Πήγαινε, ἔλεγε, στήν βιβλιοθήκη, πάρε τόν τάδε τόμο τοῦ Μ. Βασιλείου, στό τάδε κεφάλαιο. Σ' ἐκείνη τήν σελίδα θά βρῆς τήν ἀπάντησι πού σέ ἀφορᾷ”».

(Ἱερώνυμος Σιμωνοπεριίτης)

Ἡ ἐλλιπής ἐξομολόγησις

Ἀνεβαίνοντας δύο φίλοι στόν ναό τῆς θ. Ἀναλήψεως γιά νά ἐξομολογηθοῦν στόν π. Ἱερώνυμο τόν Σιμωνοπεριίτη, κατέκριναν κάποιον γνώριμό τους. Συμφώνησαν νά μὴν τό ποῦν στόν γέροντα, γιατί δέν τό θεώρησαν κάτι τό σπουδαῖο. Ἀφοῦ τελείωσαν τήν ἐξομολόγησι, τούς λέει:

– Ἐχετε τίποτε ἄλλο;

– Ὁχι, ἀπήντησαν ἐκεῖνοι.

– Ἄς διαβάσουμε κάτι, εἶπε ὁ γέροντας.

Ἄρχισε νά διαβάζν... Σέ μιᾷ σιγμῇ σταμάτησε καί τούς ξαναρώτησε, μήπως θυμήθηκαν κάτι. Ἐκεῖνοι πάλι ἀρνήθηκαν καί αὐτός συνέχισε τήν ἀνάγνωσι. Ὁ λόγος ἦταν περί κατακρίσεως, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Πρὶν φύγουν τούς λέει:

– Ὅταν ἐρχόσασθε, στόν δρόμο τί συζητούσατε;

Οἱ ἔνοχοι τᾶχασαν! Κατάλαβαν τό σφάλμα τους καί ἔσπευσαν νά τό ἐξομολογηθοῦν.

(Ἱερώνυμος Σιμωνοπεριίτης)

Γ'

ΤΟ ΠΡΟΟΡΑΤΙΚΟ
ΧΑΡΙΣΜΑ

θεμελιακή σημασία της ταπεινώσεως προκειμένου να γίνει μία ψυχή δεκτική των χαρισμάτων του Ἁγ. Πνεύματος.

Ἀξίζει νά σημειώσουμε ἐδῶ ὅτι, ἐνῶ ὁ ταπεινός ἄνθρωπος εἶναι δυνατόν νά βλέπῃ μέ τόν θεῖο φωτισμό τό μέλλον, ὅπως τόν βυθό μιᾶς γαληνεμένης ἀκτῆς, ὁ υπερήφανος διάβολος εἶναι ἐντελῶς ἀνίκανος νά προβλέψῃ τό ἐπόμενο δευτερόλεπτο. Αὐτός καί τά ὄργανά του, συνδυάζοντας ὠρισμένες πληροφορίες, ἀπλῶς πιθανολογοῦν τό μέλλον καί ἐξαπατοῦν τούς ἀφελεῖς.

Πρόγνωσης ἀφίξεων

Ο Μ. Ἀντώνιος πολλές φορές προέλεγε τόν ἐρχομό ἐπισκεπτῶν ἀρκετές ἡμέρες νωρίτερα, ἀκόμη καί ἕνα μήνα πρό τῆς ἀφίξεώς τους. Προέλεγε μάλιστα καί τήν αἰτία τῆς ἐπισκέψεως: Ἄλλοι γιά νά τόν δοῦν καί τόν συμβουλευθοῦν, ἄλλοι γιά νά θεραπευθοῦν καί ἄλλοι γιά ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπό δαιμόνια.

(Βίος ὁσίου Ἀτωνίου)

Ὁ μελλοντικός ἡγούμενος

Ο ἀββᾶς Μαρτύριος πῆρε τόν ὑποτακτικό του ὄσιο Ἰωάννη, μετέπειτα συγγραφέα τῆς «Κλίμακος», καί πῆγαν στόν ἀββᾶ Ἀναστάσιο. Κι ἐκεῖνος εἶπε:

– Ἀββᾶ Μαρτύριε, ποιός εἶναι αὐτός ὁ νέος καί ποιός τόν κούρεψε μοναχό;

– Δοῦλος σου εἶναι, γέροντα, καί ἐγώ τόν κούρεψα μοναχό, ἀπήντησε ὁ ἀββᾶς Μαρτύριος.

– Ἐκπληκτικό! Ἐκανες μοναχό ἡγούμενο τῆς μονῆς Σινᾶ!

Καί πράγματι, ἔπειτα ἀπό σαράντα χρόνια ὁ ὄσιος Ἰωάννης ἔγινε ἡγούμενος τῆς μονῆς Σινᾶ.

(Κλίμαξ)

Ὁ μελλοντικός πατριάρχης

Ο ἀββᾶς Γρηγόριος ἐπισκέφθηκε κάποτε τόν ἀββᾶ Σέργιο, πού ἀσκήτευε σπὴν περιοχή τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης. Ἐκεῖνος, μόλις τόν ἀντίκρουσε, τόν χαιρέτησε πολύ χαρούμενος. Πῆρε κατόπιν νερό, τοῦ ἔπλυνε τά πόδια καί ὅλη τήν ἡμέρα τοῦ μιλοῦσε γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς.

Ὅταν ὁ ἀββᾶς Γρηγόριος ἀνεχώρησε, τοῦ λέει ὁ ὑποτακτικός του:

– Γέροντα, σήμερα σκανδαλίσθηκα! Τόσοι ἐπίσκοποι καί τόσοι ἱερεῖς ἦρθαν ἐδῶ, καί σέ κανένα δέν ἔπλυνε τά πόδια παρά μόνο στόν ἀββᾶ Γρηγόριο.

Ὁ γέροντας τότε τοῦ ἀπήντησε:

– Παιδί μου, ἐγώ ποιός εἶναι ὁ ἀββᾶς δέν γνωρίζω. Αὐτό μόνο ξέρω: Φιλοξένησα στό σπήλαιό μου πατριάρχη! Τόν εἶδα νά φορᾶ ὠμόφορο καί νά βαστάζῃ τό ἅγιο Εὐαγγέλιο.

Ἐξι χρόνια μετά, ὁ Θεός ἀξίωσε τόν ἀββᾶ Γρηγόριο νά γίνει πατριάρχης Ἀντιοχείας, ὅπως προεῖδε ὁ γέροντας.

(Λειμωνάριον)

Ὁ Μ. Ἰωαννίκιος καί ἡ ὁσία Εἰρήνη

Μετά τόν θάνατο τοῦ τελευταίου εἰκονομάχου αὐτοκράτορος Θεοφίλου (829-842), ἀνέβηκε στόν θρόνο τοῦ Βυζαντίου ἡ εὐσεβής σύζυγός του Θεοδώρα, ἀντί τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ τους Μιχαήλ.

Θέλοντας λοιπόν ἡ αὐτοκράτειρα νά νυμφεύσῃ τόν Μιχαήλ, ἔστειλε σέ διάφορα μέρη παλαπανούς γιά νά βροῦν κόρη ὠραία καί ἐνάρετη, κατάλληλη γιά τόν νέο αὐτοκράτορα.

Οἱ παλαπανοί συνήντησαν στήν Καππαδοκία μιᾶ εὐσεβῆ κόρη μέ ἐξαιρετικά προσόντα καί εὐγενική καταγωγή. Τήν ἔλεγαν Εἰρήνη. Γεμάτοι χαρά καί ἐλπίδες τήν παρέλαβαν καί τήν ὠδηγοῦσαν στήν Κωνσταντινούπολι.

Καθώς ἐφθασαν στό ὄρος Ὀλυμπος τῆς Βιθυνίας, ἡ Εἰρήνη τούς παρακάλεσε νά πάρῃ τήν εὐλογία τοῦ ξακουστοῦ ὁσίου Ἰωαννικίου τοῦ Μεγάλου, πού ἀσκήτευε ἐκεῖ. Ὁ ὁσιος, μόλις τήν ἀντίκρυσε ἀπό μακριά, προβλέποντας μέ τό χάρισμά του τήν πνευματική της ἐξέλιξι, τῆς φώναξε:

— Καλῶς ἦλθες, δούλη τοῦ Θεοῦ Εἰρήνη! Μέ προθυμία πήγαινε στήν Κωνσταντινούπολι. Μέ χαρά πήγαινε, γιατί σέ χρειάζεται ἡ Ἱ. Μονή Χρυσοβαλάντου, γιά νά ποιμάνῃς τίς μοναχές, πού βρίσκονται ἐκεῖ.

Ἡ Εἰρήνη, ἀφοῦ πῆρε τήν εὐλογία τοῦ ὁσίου, συνέχισε τό ταξίδι της γιά τήν πρωτεύουσα. Ἔμαθε ὅμως στόν δρόμο ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Μιχαήλ εἶχε ἤδη ἐκλέξει σύζυγο. Ἐπισκέφθηκε τότε τήν Ἱ. Μονή Χρυσοβαλάντου. Ἔγινε μοναχή, καί ἔπειτα ἀπό λίγο καιρό ἀνέλαβε τήν ἡγουμενία μέ τήν ἐπιθυμία ὅλων τῶν ἀδελφῶν, ὅ-

πως τῆς εἶχε προφητεύσει ὁ Μ. Ἰωαννίκιος.

(Συναξαριστής Ζ')

Ὁ προσκυνητής Χριστοφόρος

Ο εὐλαβής προσκυνητής Χριστοφόρος ἐπισκεπτόταν συχνά τήν Ἱ. Μονή Χρυσοβαλάντου καί συνωμιλοῦσε μέ τήν ἀγία ἡγουμένη Εἰρήνη. Κάποτε ὅμως, ἐνῶ ἦταν ἀπολύτως ὑγίης καί δέν ἔνιωθε καμμιᾶ ἐνόχλησι στό σῶμα, ζητώντας εὐχή ἀπό τήν ὁσία γιά νά φύγῃ, ἄκουσε νά τοῦ λέν ἤρεμα:

— Πήγαινε, τέκνο μου, καί ὁ Θεός ἄς ἀναπαύσῃ τήν ψυχή σου μέ τούς ἀγίους.

Ὁ Χριστοφόρος, σάν συνετός καί ἐξυπνος, κατάλαβε ἀμέσως ὅτι τά λόγια αὐτά δέν ἦσαν τυχαῖα. Τεράσθη λοιπόν καί ἔσκυψε θλιμμένος. Ἡ ὁσία Εἰρήνη, βλέποντάς τον νά τρέμῃ, προσπάθησε νά τόν ἡρεμήσῃ καί νά τόν ἐνθαρρύνῃ:

— Μήν τρομάζῃς, τέκνο μου, τοῦ εἶπε. Εἶχα ἀλλοῦ τόν νοῦ μου καί μοῦ ξέφυγαν αὐτά τά λόγια.

Ἐκεῖνος ὅμως, γνωρίζοντας τά χαρίσματά της, συνέχισε νά εἶναι λυπημένος. Τότε ἡ ὁσία κάθησε κοντά του καί ἄρχισε νά τοῦ μιλά γιά τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τήν ἀπόλαυσι τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, τήν ἀτελεῦτητη μακαριότητα.

Ὁ Χριστοφόρος γαλήνεψε καί δάκρυσε. Ἔβαλε μετάνοια στήν ὁσία, καί ἔφυγε εἰρηνικός. Πῆγε στό σπίτι του, ἔφαγε ἥσυχος καί λίγο ἀργότερα, κατά τήν ὥρα τοῦ ἔσπερινου, ἐκοιμήθη τόν αἰώνιο ὕπνο.

(Συναξαριστής Ζ')

Ἡ ἀρχιερατική ἀμφίεσις

Ενα πρωϊνό ὁ ὄσιος Ἀνδρέας, ὁ διά Χριστόν σαλός, ξεκίνησε γιά νά παρακολουθήσῃ τόν ὄρθρο στόν ναό τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὅπου πήγαινε συνήθως καί ὁ νεαρός Ἐπιφάνιος, ὁ μετέπειτα πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐκείνη τήν ὥρα ὁ νέος στεκόταν στά πρόθυρα τοῦ ναοῦ. Ἄνοιξαν τότε τά μάπα τῆς ψυχῆς του καί βλέπει τόν ὄσιο, καθώς ἐρχόταν, νά γίνεται σάν πύρινη φλόγα καί τό πρόσωπό του ν' ἀστράφτῃ σάν τόν ἥλιο. Ὁ εὐλογημένος νέος παρατηροῦσε μέ θαυμασμό. Τόν εἶχε καταπλήξῃ τό ἐξάισιο θέαμα. Μόλις συνῆλθε, τρέχει κοντά του, κοιτάζει τριγύρω καί, μή βλέποντας κανέναν, πέφτει στά πόδια του καί τοῦ λέει:

— Εὐλόγησον, πάτερ, τό πνευματικό σου παιδί.

Ὁ ὄσιος, βλέποντας τήν μεγάλη ταπείνωσι τοῦ Ἐπιφανίου, πέφτει καί αὐτός στά πόδια του λέγοντας:

— Ἐσύ εὐλόγησέ με, «δέσποτα»! Ἐσύ προσευχήσου γιά μένα. Ἔτσι εἶναι τό σωστό. Νά τί ὁ Θεός μου ἀπέκλυψε πρῖν ἀπό λίγο: Σέ εἶδα νά στέκεσαι μέσα στόν ναό. Τό πρόσωπό σου ἦταν χαριτωμένο καί λαμπρό. Ἀπό τόν οὐρανό, καί μάλιστα ἀπό τό χέρι τοῦ Παντοκράτορος, ἔπαιρνες μιά στολή ἀρχιερατική. Ἐπειτα εἶδα δύο φωτεινούς ἄνδρες, ὠραίους καί μεγαλοπρεπεῖς, νά παίρνουν αὐτήν τήν στολή καί νά σοῦ τήν φοροῦν μέ πολλή χάρη. Χαμογελοῦσαν μάλιστα καί ἔλεγαν: «Γιά κοίτα πῶς τοῦ ταιριάζει! Ὅσο γιά τήν ψυχή του, τήν ἔχει καταστολίσει μέ ἀρετές». Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς ἔκανε τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ στό μέτωπό σου, σέ ἀσπάσθηκε καί ἔφυγε. Ὁ ἄλλος σφράγισε ὄλα σου τά

μέλη καί, ἀφοῦ σέ φίλησε στά μάπα, ἔφυγε κι ἐκεῖνος. Ὅλα αὐτά, Ἐπιφάνιε, συνέβησαν, παρ' ὄλο πού δέν τά εἶδες. Εἶναι βέβαιο λοιπόν, πῶς ὁ Κύριος θά ἐμπιστευθῇ σ' ἐσένα τό πηδάλιο τῆς Ἐκκλησίας Του καί θά ποιμάνῃ τόν λαό Του, γιά τόν ὁποῖο ἔχυσε τό ἴδιο Του τό αἷμα. Γι' αὐτό λοιπόν εὐλόγησέ με καί προσευχήσου γιά μένα.

Ἀσπάσθηκαν ἔπειτα ὁ ἕνας τόν ἄλλον καί κάθησαν κάπου ἀπόμερα στόν νάρθηκα. Ἐκεῖ ὁ μακάριος ἐνουθέτησε τόν νέο, προετοιμάζοντάς τον γιά τήν μελλοντική του διακονία στήν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

(Ὁσιος Ἀνδρέας...)

Ἡ συζήτησις μέ τόν φιλόσοφο

Κάποια ἄλλη φορά ὁ ὄσιος Ἀνδρέας παρακολουθοῦσε τήν συζήτησι ενός φιλοσόφου μέ τόν νεαρό Ἐπιφάνιο.

Σέ μιά στιγμή ὁ ὄσιος λέει στόν φιλόσοφο:

— Κουράστηκες, φιλόσοφε, ἀλλά κοντεύεις νά τελειώσης τό βιβλίο. Προσορμίζεις πιά τό πλοῖο στό λιμάνι τοῦ προορισμοῦ του. Σέ τρεῖς ἡμέρες!

Ὁ φιλόσοφος ξαφνιαστικέ καί, μὴν ἐννοώντας τά λεγόμενά του, ρώτησε τόν Ἐπιφάνιο:

— Ποιός εἶναι αὐτός ὁ ζηπάνος;

— Μὴν τοῦ δίνης σημασία, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἀπό τήν ὑπερβολική μελέτη ἔχασε τά λογικά του καί δέν ξέρει τί λέει.

— Κι ὁμως, αὐτά πού εἶπε, μοῦ φαίνονται πολύ ἀπο-

καλυπτικά, επέμενε ο φιλόσοφος.

— Σέ προειδοποιώ, συνέχισε ο όσιος. Πήγαινε και έτοιμάσου.

— Τί νά έτοιμάσω; ρώτησε μέ έκπληξι ο φιλόσοφος. Δέν καταλαβαίνω.

Τότε ο όσιος του μίλησε πió καθαρά και του είπε:

— Έτοιμάσε κεριά και λιβάνια. Πλύνε ό,πi ρούχα χρειάζονται για τήν ταφή σου και μοίρασε χρήματα στους φτωχούς.

— Και πώς θά βεβαιωθώ, όπi αυτό πράγματι θά μου συμβή; ρώτησε πάλι ο φιλόσοφος.

Τότε ο μακάριος Άνδρέας φανέρωσε τό όνειρο πού είδε ο φιλόσοφος τήν προηγούμενη νύχτα στόν ύπνο του: "Όπi κρατούσε δηλαδή ένα βιβλίο και διάβαζε, και όπi, όταν έφθασε πρός τό τέλος του βιβλίου και έμεναν ακόμη τρία φύλλα, τά κινούσε μέ τό δεξί του χέρι και έλεγε στόν έαυτό του: «Άκόμη, ψυχή μου, τρία φύλλα μās ξμειναν και τό βιβλίο θά τελειώση».

Άκούγοντας ο φιλόσοφος τό όνειρο πού είχε δεϊ ο ίδιος, άπόρρησε και είπε στόν Έπιφάνιο:

— Μά τήν αλήθεια, τά φανέρωσε όλα, όπως ακριβώς τά είδα αυτήν τήν νύχτα.

Τότε ο Έπιφάνιος του μίλησε σχετικά μέ τόν όσιο, και του τόνισε όπi κάθε του λόγος έχει και κάποιο νόημα.

— Πήγαινε τώρα, του είπε τέλος, και έτοιμάσου για τήν έκδημία σου.

Έκείνος πείσθηκε άμέσως στα λόγια του, τακτοποίησε όλες τής ύποθέσεις του, και σίς τρεις ήμέρες έφυγε από τήν ζωή αυτή εύχαριστώντας τόν Κύριο.

(“Όσιος Άνδρέας...)

‘Η μάχη στό Κουλίκοβο

Ο όσιος Σέργιος του Ραντονέζ προέβλεψε τήν ρωσική νίκη επί των Τατάρων στήν πανομαχία του Κουλίκοβο (8 Σεπτεμβρίου 1380) και έμψύχωσε τόν άρχηγό του ρωσικού έθνους μεγάλο πρίγκιπα Δημήτριο Ίωάννοβιτς Ντονσκού. Έτσι ή εύεργετική συμβολή του στήν ιστορία τής Ρωσίας είναι άνυπολόγιστη.

Πρίν άποφασίση όριστικά τήν μάχη, ο μεγάλος πρίγκιπας Δημήτριος ζούσε έντονα τό δράμα τής έκλογής. Υπήρχε ακόμη καιρός διαπραγματεύσεων και ο στρατός των ένωμένων ρωσικών πριγκιπάτων φαινόταν σε άπελπιστική θέση άπέναντι στήν μέχρι τότε άήπτη δύναμη των τετρακοσίων χιλιάδων τατάρων ίππέων, άποφασισμένων νά εξαφανίσουν τό ρωσικό έθνος και τήν όρθόδοξη εκκλησία του. ‘Ο Δημήτριος κατέφυγε γι’ αυτό στήν λαύρα τής Αγ. Τριάδος, στήν συμβουλή του όσίου Σεργίου.

Έχοντας πλήρη συναίσθησι του υπερτάτου κινδύνου πού διέτρεχε ή πατρίδα, ο όσιος έμψύχωσε τόν μεγάλο πρίγκιπα:

— ‘Η νίκη είναι μαζί σου!... ‘Ο Θεός θά σε βοηθήσει... Μήν έχης καμμιάν άμφιβολία. Άνημετώπισε μέ θάρρος τήν έχθρική θηριωδία. ‘Ο Θεός θά είναι στό πλευρό σου. ‘Ο Θεός σε σένα αναθέτει νά ενδιαφερθής για τό έθνος και νά πολεμήσης εναντίον των άλλοπίστων έχθρών. Μή διστάσης νά περάσης τόν ποταμό Ντόν και νά συντρίψης τούς άντιπάλους στήν πεδιάδα πού άπλώνεται εκεί.

Τόν προσκάλεσε έπειτα νά παρακολουθήση τήν θ.

λειτουργία και να παρακαθήση στην μοναστική τράπεζα, αν και ο μεγάλος πρίγκιπας βιαζόταν να επιστρέψη στα στρατεύματά του. Ο όσιος δεν έπαυε να τον ενισχύει:

— Ο Κύριος θά είναι βοηθός σου! Δεν έφθασε ακόμη για σένα ο καιρός ενός ενδόξου θανάτου, για πολλούς όμως άνδρες σου συναγωνιστάς σου έτοιμάσθηκαν μαρτυρικοί στέφανοι. Ο έχθρός θά ήπτηθῆ! Θά καταστραφῆ τελείως, ενῶ εσύ θά γνωρίσης τό έλεος, την βοήθεια και την δόξα του Θεού. Νά έκνης απόλυτη εμπιστοσύνη στον Κύριο και στην Ύπεραγία Θεοτόκο. Προχώρα χωρίς κανένα φόβο. Μέ την θεία ενίσχυση θά νικήσης τους έχθρους.

Οι προφητείες του όσιου συγκίνησαν και εμπύχωσαν τον υπερασπιστή της ρωσικής γῆς.

Στις 7 Σεπτεμβρίου τά ενωμένα στρατεύματα των ρώσων πριγκίπων κάτω από την αρχιστρατηγία του μεγάλου πρίγκιπα Δημητρίου πέρασαν τον ποταμό Ντόν και αναπτύχθηκαν στην πεδιάδα Κουλίκοβο, για ν' αντιμετωπίσουν τον φοβερό αντίπαλο εκεί που τους υπέδειξε ο όσιος. Τό πρωί της 8ης Σεπτεμβρίου, έορτή του Γενεσίου της Ύπεραγίας Θεοτόκου, έτοιμάζονται για την ιστορική σύγκρουση.

Πρίν αρχίση ή μάχη ο όσιος Σέργιος ενισχύει ακόμη μία φορά τον άνδρείο πρίγκιπα. Του στέλνει, μέ τον μοναχό Νεκτάριο και δύο άλλους αδελφούς, την εύλογία της Αγ. Τριάδος, πρόσφορα από την θ. λειτουργία και μία έπιστολή, στην όποία τον παρηγορεί, τον συμβουλεύει να έλπίζει στην βοήθεια του Κυρίου και, τό πιο σημαντικό, του προφητεύει κατηγορηματικά την νίκη.

Η είδηση για την νέα αυτή επέμβαση του ξακουστού ήγουμένου αστραπιαία διαδόθηκε από σύνταγμα σε σύνταγμα, από λόχο σε λόχο, και ένθουσίασε τους στρατιώτες και τους αξιωματικούς. Έλπίζοντας όλοι στις προσευχές του όσιου άφοβα βαδίζουν στην μάχη, έτοιμοι να πεθάνουν για την όρθόδοξη πίστη και την πατρική γῆ.

Σέ λίγο άρχισε ή φρικτή σε άγριότητα πολυαίμακτη μάχη. Έγινε σφαγή πρωτοφανής! Οι αντίπαλοι πολεμοῦσαν μέ δόρατα, μέ ρόπαλα, μέ μαχαίρια, μέ σπαθιά. Έπνιγαν ο ένας τον άλλον μέ τά ίδια τά χέρια τους. Πέθαιναν λυωμένοι από τά πέταλα των αλόγων. Η σκόνη και τά άμέτρητα βέλη έκρυβαν τον ήλιο. Τό αίμα ανθρώπων και ζώων κυλούσε σαν ποτάμι σε μήκος χιλιομέτρων. Έπεσαν ήρωικά την ήμέρα εκείνη πλήθη ρωμαλέων ρώσων στρατιωτών. Οι έχθροί όμως έπαθαν πανωλεθρία! Έτρεχαν πανικόβλητοι για να σωθούν, αφήνοντας πίσω τους τό πεδίο της μάχης κατασπαρτο από πώματα όμοιοθνων τους. Ο ίδιος ο άρχηγός τους Μάμάνς μόλις κατάφερε να γλυτώση.

Στό διάστημα της άγριας πάλης, ο όσιος Σέργιος είχε συγκεντρώσει όλους τους αδελφούς και προσευχόταν θερμά να χάριση ο Κύριος την νίκη στο ρωσικό όρθόδοξο στρατεύμα. Μέ τό διορατικό του χάρισμα έβλεπε σαν να συνέβαιναν μπροστά του όλα τά περιστατικά της μάχης. Πληροφορούσε τους αδελφούς για την εξέλιξη της και ανέφερε λεπτομέρειες γεγονότων που έλάμβαναν χώρα σε μεγάλη απόσταση. Ανήγγειλε στην αδελφότητα την τελική νίκη και τά όνόματα ώρισμένων πεσόντων, για τους όποιους προσευχήθηκε. Ο Κύριος

ὄλα τὰ ἀπεκάλυψε στόν δοῦλο Του.

Ὁ μέγας πρίγκιπας Δημήτριος Ἰωάννοβιτς, πού ἔλαβε τήν προσωυμία Ντονσκοῦ γιά τήν ἔνδοξη αὐτή νίκη του στόν ποταμό Ντόν, ἐπέστρεψε θριαμβευτικά στήν Μόσχα καί ἀμέσως φρόντισε νά συναντήσῃ τόν ἅγιο Σέργιο. Ἐφθασε στήν λαύρα τῆς Ἁγ. Τριάδος καί προσευχήθηκε γεμᾶτος εὐγνωμοσύνη πρός τόν Κύριο. Εὐχαρίστησε τόν ἅγιο ἠγούμενο καί ὄλους τούς ἀδελφούς γιά τίς προσευχές τους καί τήν συμπαράστασί τους στόν ὑπέριτο ἀγώνα. Τέλος παρεκάλεσε νά τελοῦν θ. λειτουργίες καί μνημόσυνα ὑπέρ τῶν πεσόντων στό πεδίο τῆς μάχης, καί ἔδωσε πλούσια δῶρα στό μοναστήρι.

Τά μνημόσυνα αὐτά τελοῦνται μέχρι σήμερα καί συγκεντρώνουν ἄπειρα πλήθη εὐσεβῶν ρώσων πού ἐκδηλώνουν τήν εὐγνωμοσύνη τους στόν Θεό καί στούς ὑπερασπιστές τῆς Ρωσίας. Τά ὀνομάζουν «Δημήτρια».

(Ὁ ὁσιος Σέργιος...)

Ὁ βοεβόδας καί ὁ ἀσκητής

Τήν ἀνοιξι τοῦ ἔτους 1457 ἀνέβηκε στόν θρόνο τοῦ βοεβόδα τῆς Μολδαβίας, στήν Ρουμανία, ὁ Στέφανος ὁ Μέγας, ἔπειτα ἀπό πρόρρησι τοῦ ὁσίου ἀσκητοῦ Δαβιήλ τοῦ Βορονέτς. Τό καλοκαίρι τοῦ 1476 νικήθηκε ἀπό τούς τούρκους καί πῆγε νά συμβουλευθῆ τόν προσφιλή του πνευματικό πατέρα στό Βορονέτς.

Χτύπησε τήν πόρτα τοῦ ὁσίου, ἀλλά ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε νά περιμένῃ, μέχρις ὅτου τελειώσῃ τήν προ-

σευχή. Ὄταν τήν τελειώσε, κάλεσε τόν ἠγεμόνα κοντά του. Ὁ Στέφανος ὁ Μέγας ἐξωμολογήθηκε καί μετὰ τόν ρώτησε ἄν θά πρέπει νά συνεχίσῃ τόν πόλεμο. Τόν ρώτησε ἀκόμη ἄν οἱ τοῦρκοι θά κατακτίσουν τήν Μολδαβία. Ὁ ὁσιος τοῦ εἶπε ὅτι ὁ πόλεμος θά εἶναι νικηφόρος καί οἱ ἐχθροί δέν πρόκειται νά ὑποδουλώσουν τήν χώρα, ἀρκεῖ μόνο, μετὰ τήν νίκη, νά χτίσῃ ἕνα μοναστήρι ἀφιερωμένο στόν ἅγιο Γεώργιο.

Ὁ βοεβόδας ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στό προοραπικό χάρισμα τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα καί παίρνοντας τήν εὐχή καί τήν εὐλογία του, συγκέντρωσε ἀμέσως στρατό καί ἔδιωξε τούς τούρκους ἀπό τήν Μολδαβία. Ἔτσι βοήθησε ὁ ὁσιος Δαβιήλ νά διασωθοῦν οἱ χριστιανοί τῆς Ρουμανίας ἀπό τήν δουλεία τῶν ἀπίστων.

(Ρουμανικό γεροντικό)

Δύο ἐπισκέπτες στόν Ὀλυμπο

Ὁ ὁσιος Διονύσιος ὁ ἐν Ὀλύμπῳ, σάν καθαρό δοχεῖο τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, ἔλαβε ἀπό τόν Θεό ἔκτακτα καί ὑπερφυσικά χαρίσματα. Ἔγινε σύμφωνα μέ τόν ὑμνογράφο «γνώστης καί προαγγελεύς ἐσομένων ἀκριβής», «κρήνη βλυστάνουσα ρεῖθρα ἰαμαπικά» καί «πολλῶν πασχόντων ὑγίανσις».

Κάποτε εἶπε ξαφνικά στούς ἀδελφούς τῆς συνοδείας του:

— Νά, ἔρχονται σέ μᾶς δύο μοναχοί.

Καί σάν ζωγράφος πού ἦταν πῆρε ἕνα χαρτί καί σκιστάρισε τέλεια τίς μορφές τους. Τόν ἕναν τόν ἔκανε μέ

γένεια, ἐνώ τόν ἄλλο, πού ἦταν νεώτερος, τόν ἔκανε ἀγένειο.

Ἐπειτα ἀπό ἕνα ἡμερόνυχτο ἦρθαν πράγματι δύο μοναχοί. Ὁ πρῶτος, μέ γένεια, λεγόταν Ἰάκωβος καί ἔμεινε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του στό μοναστήρι τοῦ ὁσίου. Ὁ ἄλλος, ὁ ἀγένειος, λεγόταν Ἡλίας, ἔγινε ἡγούμενος καί ἀκολούθως ἐπίσκοπος Πλαταμῶνος.

(Ὁ ὁσιος τοῦ Ὀλύμπου)

Ἡ περιφρόνησις τοῦ σχήματος

Κάποια γυναίκα εἶχε ἕνα μονάκριβο γιό, ὁ ὁποῖος ἔγινε μοναχός στήν Ἱ. Μονή τοῦ ὁσίου Διονυσίου, στόν Ὀλυμπο. Ὅταν μιά μέρα ὁ μοναχός πῆγε στό σπίτι γιά νά δῆ τήν μητέρα του, αὐτή γεμάτη θυμό τοῦ ἄρπαξε ἀπό τό κεφάλι τόν σκοῦφο καί τόν πέταξε κάτω. Μετά τοῦ ἔβγαλε μέ βία τά ράσα, τόν ἔντυσε κοσμικά καί τόν κράτησε στό σπίτι της.

Ἐπειτα ἀπό λίγες μέρες ἦρθε στό χωριό της ὁ ὁσιος. Ἡ μητέρα, μόλις τό ἔμαθε, ἔτρεξε ν' ἀσπασθῆ τό κέρι του. Ὁ ὁσιος, πού τήν ἔβλεπε πρώτη φορά, τῆς εἶπε αὐστηρά:

— Μή μέ ἐγγίζης ἐσύ πού κατεπάτησες τό ἀγγελικό σχῆμα τοῦ γιοῦ σου καί τόν κρατᾶς μαζί σου στόν κόσμο. Ἀλλοίμονό σου, ταλαίπωρη, γιατί αὐτός θά πεθάνη αὔριο μέ κακό θάνατο, καί ἔτσι θά τιμωρηθῆς καί σύ γιά τήν ἀφροσύνη σου.

Πράγματι. Τήν ἄλλη μέρα ὁ γιός της γκρεμίσθηκε ἀπό ἕνα ψηλό δένδρο καί σκοτώθηκε.

(Ὁ ὁσιος τοῦ Ὀλύμπου)

Προφητεῖες τοῦ ὁσίου Κοσμᾶ

Ο ὁσιομάρτυς Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός (1714-1779), ἐκτός ἀπό τό χάρισμα τῆς διδασκαλίας καί τῆς θαυματουργίας, εἶχε καί τό χάρισμα τῆς προφητείας.

Ὁ νοῦς του καθαρίσθηκε μέ τήν προσευχή, τήν νηστεία καί τήν ἄσκησι. Ἐγινε ἀκηλίδωτο κάτοπτρο τῆς θεότητος. Δεχόταν ἐλλάμψεις τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καί ἔβλεπε ὅ,τι δέν μπορούσαν νά δοῦν οἱ ἄλλοι. Ἐβλεπε τό μακρινό μέλλον σάν παρόν καί προέλεγε γεγονότα, πολλά τῶν ὁποίων πραγματοποιήθηκαν καί ἄλλα θά πραγματοποιηθοῦν στό μέλλον.

Ὁ ἴδιος ὁ σατράπης τῶν Ἰωαννίνων Ἀλῆ πασᾶς ὠμολογοῦσε:

— Αὐτός ὁ καλόγερος ἦταν ἀληθινός προφήτης! Εἶχε ἔρθει στό σπίτι μου στό Τεπελένι καί μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα ἀργότερα, σάν νά τά εἶχε γραμμένα σέ βιβλίο.

Στόν νεαρό τότε τεπελενιώτη Ἀλῆ, ὁ ἅγιος Κοσμᾶς εἶχε προφητεύσει:

— Θά γίνης μέγας ἀνθρωπος, θά κυριεύσης ὅλη τήν Ἀρβανιά. Θά ὑποτάξης τήν Πρέβεζα, τήν Πάργα, τό Σοῦλι, τό Δέλβινο, τό Γαρδίκι καί αὐτό τό πασαλίκι τοῦ Κούρτι πασᾶ. Θ' ἀφήσης μεγάλο ὄνομα στήν οἰκουμένη. Καί στήν Πόλη θά πᾶς... μά μέ κόκκινα γένεια. Αὐτή εἶναι ἡ θέλησις τῆς θείας προνοίας. Θυμήσου ὅμως σέ ὅλη τήν διάρκεια τῆς ἐξουσίας σου ν' ἀγαπᾶς καί νά ὑπερασπίζεσαι τούς χριστιανούς, ἄν θέλης νά μείνῃ ἡ ἐξουσία στούς ἀπογόνους σου.

Ἡ προφητεία αὐτή ἐπαληθεύθηκε καί σίς λεπτομέρειές της, ἐφ' ὅσον τό κεφάλι τοῦ αἰμοβόρου τυράννου

τών Ἰωαννίνων πῆγε στὸν σουλτάνο κομμένο καί μεματωμένα τὰ γένηα.

Ἰδιαίτερα σημαντικές εἶναι οἱ προφητεῖες τοῦ ὁσίου Κοσμᾶ πού σχετίζονται μέ τήν ἀπελευθέρωσι τῆς Ἡπείρου καί τῆς δυτικῆς Μακεδονίας τό 1912.

Τήν ἀπελευθέρωσι γενικά ἀπό τοὺς τούρκους τήν χαρακτήριζε σάν «τό ποθούμενο». Ἄς δοῦμε μερικές προρρήσεις του πού ἀναφέρονται σ' αὐτό:

★ Τό ποθούμενο θά γίνῃ σπὴν τρίτῃ γενεά. Θά τό δοῦν τὰ ἐγγόνια σας.

★ Τά βάσανά σας εἶναι ἀκόμη πολλά. Θυμηθῆτε τὰ λόγια μου. Νά προσεύχεσθε. Ν' ἀγωνίζεσθε καί νά ὑπομένετε στερεά. Μέχρις οὔτου κλείσῃ αὐτή ἡ πληγή τοῦ πλατάνου, τό χωριό σας θά ναι σκλαβωμένο καί δυστυχισμένο.

★ Τό ποθούμενο θάρθῃ, ὅταν σμίξουν αὐτά τὰ δύο δενδράκια.

★ Ὄταν μεγαλώσῃ αὐτό τό δένδρο καί κλεισθῇ μέσα του αὐτό τό παλούκι, τότε θάρθῃ τό ποθούμενο.

★ Τό ποθούμενο θάρθῃ, ὅταν θάρθουν μαζί οἱ δύο πασχαλιές. (Τό 1912 Εὐαγγελισμός καί Πάσχα συνέπεσαν).

Προφητεῖες τοῦ ὁσίου Κοσμᾶ πού σχετίζονται μέ τίς διάφορες τεχνολογικές ἐπιτεύξεις, εἶναι οἱ ἑξῆς:

★ Θάρθῃ καιρός πού θά διευθύνουν τόν κόσμο τὰ ἄλλα καί τὰ μπάλια.

★ Θάρθῃ καιρός πού θά φέρνῃ γύρους ὁ διάβολος μέ τό κολοκύθι του.

★ Θά βγοῦν πράγματα ἀπό τὰ σχολεῖα, πού ὁ νοῦς σας δέν φαντάζεται.

★ Θά δοῦν στὸν κάμπο ἀμάξι χωρίς ἄλογα, νά τρέξῃ γρηγορώτερα ἀπό τὸν λαγό.

★ Θάρθῃ καιρός πού θά ζωσθῇ ὁ τόπος μέ μιά κλωστή.

★ Θάρθῃ καιρός πού οἱ ἄνθρωποι θά μιλοῦν ἀπὸ ἓνα μακρινό μέρος σέ ἄλλο, σάν νά ναι σέ διπλανά δωμάτια.

★ Θά δῆτε νά πετᾶνε ἄνθρωποι στὸν οὐρανὸ σάν μαυροπούλια καί νά ρίχνουν φωτὰ στὸν κόσμον. Ὅσοι θά ζοῦν τότε θά τρέξουν στὰ μνήματα καί θά φωνάζουν: «Βγέστε σεῖς οἱ πεθαμένοι, νά μποῦμε μεῖς οἱ ζωντανοί».

★ Θάρθῃ καιρός πού ὁ διάβολος θά μπῆ στὰ σπία κλεισμένος σ' ἓνα κουτί, καί τὰ κέρατά του θά φαίνονται στίς στέγες.

(Ὅσιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός)

Ὁ Νικόλαος Μολιάγιεφ

Ο Νικόλαος Κυρίλλοβιτς Μολιάγιεφ ἀρρώστησε τό 1822 πολὺ βαριά. Ἐστειλε λοιπὸν τήν σύζυγό του στὸν ὁσιο Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, γιὰ νά ζητήσῃ τήν εὐλογία του καί γιὰ νά τὸν ρωτήσῃ ἂν θά θεραπευόταν.

Ἡ σύζυγος, ὅταν ἔφθασε στό μοναστήρι, ἀντίκρουσε μπροστά στό κελλί τοῦ ὁσίου ἓνα πλῆθος πού περίμενε. Τῆς εἶπαν μάλιστα ὅτι ὁ σάρετς δέν δέχεται κανένα. Ἐκείνη ὅμως διέσχισε τό πλῆθος καί ἔφθασε μπροστά σπὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ.

Ξαφνικά ἡ πόρτα ἀνοίγει, ἐμφανίζεται ὁ ὁσιος καί, ἀδιαφορώντας γιὰ τό πλῆθος, τήν καλεῖ καί τῆς λέει:

— Κόρη μου Ἀγριππίνα, ἔλα γρήγορα, γιατί πρέπει νά γυρίσης στό σπίτι σου τό συντομώτερο.

Χωρίς νά προλάβη νά πῆ τίποτε ἐκείνη, τῆς ἔδωσε ἀγιασμό, ἀντίδωρο, κόκκινο κρασί καί λίγη ζάχαρι, καί τῆς εἶπε:

— Πήγαινε τα αὐτά γρήγορα στόν σύζυγό σου.

Ἐπειτα τῆς ἔδωσε ν' ἀσπασθῆ τόν μεγάλο μεταλλικό σταυρό πού φοροῦσε, λέγοντας:

— Νά, κόρη μου, σπὴν ἀρχή μου φαίνόταν βαρὺς ὁ σταυρός αὐτός, ἀλλά τώρα τόν σηκώνω πολὺ εὐχάριστα. Πήγαινε λοιπόν καί νά θυμᾶσαι τό φορτίο μου. Συγχώρεσέ με.

Μέ τά λόγια αὐτά τὴν εὐλόγησε καί μπῆκε στό κελλί, χωρίς νά δεχθῆ κανέναν ἄλλον.

Ὅταν ἡ σύζυγος γύρισε στό σπίτι της, βρῆκε τόν Νικόλαο στὰ τελευταῖα του. Θυμῆθηκε τότε τόν σταυρό τοῦ στάρετς καί κατάλαβε ὅτι ἐνοοῦσε τό πένθος. Ἐνῶ ἡ γλῶσσα τοῦ ἀρρώστου εἶχε ἤδη παραλύσει, μόλις γεύθηκε τά δῶρα τοῦ ὀσίου, κινήθηκε στὰ λόγια:

— Συγχώρεσέ με, ἅγιε πάτερ. Δέχομαι γιὰ τελευταία φορά τὴν εὐλογία σου.

Ἐπειτα εὐλόγησε τὰ παιδιά του, ἀντάλλαξε τόν ἀσπασμό τῆς συγγνώμης μέ τὴν σύζυγό του καί ἔφυγε εἰρηνικά γιὰ τόν οὐρανό.

(Ὁσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ)

Ἡ προαγωγή τοῦ ἡγουμένου

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1831 πῆγε στόν ὀσιο Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς Βισοκογκόρσκ

Ἀντώνιος. Τόν βασάνιζε ὁ λογισμὸς ὅτι πλησιάζει ὁ θάνατός του.

— Πῶς ἀπό δῶ; ρώτησε ὁ στάρετς.

— Γιὰ σᾶς, μπάτουσκα, ἀπήντησε ὁ ἡγούμενος. Ἡ-θελα νά μοῦ πῆτε, θά γίνη ἄραγε αὐτό πού μοῦ λένε οἱ ἀπαισιόδοξοι λογισμοί; Πλησιάζει ἄραγε ὁ θάνατός μου; Εἶτε κάθομαι εἶτε περπατῶ, μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω γιὰ τελευταία φορά τό μοναστήρι μου. Συμπεραίνω λοιπόν ὅτι σύντομα θά πεθάνω. Ἐχω ὑποδείξει μάλιστα καί τόν τόπο γιὰ τόν τάφο μου. Θέλω νά μάθω ἂν πλησιάζη ὁ θάνατός μου μόνο καί μόνο γιὰ νά παραιτηθῶ ἀπό τίς ὑποχρεώσεις μου καί ν' ἀφιερῶσω τίς ὑπόλοιπες ἡμέρες μου σπὴν περισυλλογή καί σπὴν σιωπή. Ἡ πληροφορία ἑνὸς συντόμου θανάτου δέν θά εἶναι κάπως πού θά μέ φοβίσῃ.

Ὁ στάρετς τόν ἄκουγε κρατώντας τον πάντοτε ἀπό τό χέρι. Μόλις τελείωσε, τόν κοίταξε μέ ἀγάπη καί τοῦ εἶπε:

— Δέν εἶναι τὰ πράγματα ὅπως τά σκέπεσαι, χαρὰ μου. Ὅχι. Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ θά σοῦ ἐμπιστευθῆ νά γίνης ἡγούμενος σέ μιά μεγάλη λαύρα!

Ὁ π. Ἀντώνιος, νομίζοντας ὅτι ὁ ὀσιος ἤθελε νά διασκεδάσῃ τούς λογισμούς του μέ τά λόγια αὐτά, τόν διέκοψε καί τοῦ εἶπε:

— Μπάτουσκα, αὐτό δέν μέ καθησυχάζει καί δέν εἰρνεύει τούς λογισμούς μου. Πέστε μου, παρακαλῶ, μέ εὐθύτητα: Οἱ σκέψεις μου γιὰ τόν θάνατο, δέν εἶναι μιά θεϊκὴ πληροφορία ὅτι τό τέλος μου πλησιάζει; Ἄν μοῦ πῆτε ὅτι ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, θά δεχθῶ μέ εὐρήνη καί εὐγνωμοσύνη τόν λόγο σας. Θέλω νά συναντήσω τόν θάνατο μέ τὴν πρέπουσα προετοιμασία. Προ-

σευκηθῆτε γιά τήν ψυχή μου.

– Δέν εἶναι βάσιμες οἱ σκέψεις σου, ἀπάντησε ὁ ὁσιος μέ ἀγγελικό χαμόγελο. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅπῃ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ θά σοῦ ἀναθέσῃ μιά μεγάλη λαύρα.

– Πῶς εἶναι δυνατόν νά γίνη λαύρα ἡ μικρή μονή τοῦ Βισοκογκόρσκ; Εὐτύχημα θά εἶναι νά μήν ξεπέσῃ περισσότερο.

– Στήν λαύρα πού θ' ἀναλάβῃς, συνέχισε μέ σταθερή φωνή ὁ σάρετς, νά ὑποδέχεσαι στοργικά τούς μοναχούς πού θά ἔρχονται ἀπό τό Σάρωφ, καί ὅποιους ἄλλους θά θελήσουν νά μονάσουν ἐκεῖ.

– Μπάτουςκα, ποιός θά θελήσῃ ἀπό τό Σάρωφ νά ἔρθῃ στό φτωχό μοναστηράκι μου; Ἐάν ὁμως ἔρθῃ κάποιος ἢ ἐάν στείλετε κανένα ἐσεῖς, θά τόν ὑποδεχθῶ μέ μεγάλη χαρά.

– Ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα, συνέχισε ὁ σάρετς, μήν ἐγκαταλείψῃς τίς ὀρφανές μου, τίς μοναχές τοῦ Ντιβέγιεβο.

Τήν στιγμή ἐκείνη ὁ π. Ἀντώνιος δέν ἄντεξε. Νόμιζε ὅπῃ τοῦ προέλεγε μέ τήν λέξι «ὀρφανές» τόν δικό του σύντομο θάνατο. Ἐπεσε πάνω στόν ὄσιο, τόν ἀγκάλιασε καί ἔκλαψε πολύ.

– Νά μνημονεύῃς τούς γονεῖς μου Ἰσίδωρο καί Ἀγάθη, εἶπε ὁ σάρετς.

Καί μετά ἀπό λίγο συνέχισε:

– Στό κάθε π νά παραδίδῃσαι στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Νά ἐπιμελῆσαι τήν προσευχή. Νά εἶσαι ἀκριβής στό καθήκοντά σου. Εὐσπλαχνικός καί προσηνής στους ἀδελφούς. Νά εἶσαι γιά τούς μοναχούς μιά μητέρα, ὄχι πατέρας. Νά εἶσαι ταπεινός. Ἡ ταπείνωσις καί ἡ προσοχή στήν ζωή μας εἶναι ἡ ὁμορφιά τῶν ἀρετῶν.

Τέλος, ἀγκάλιασε τόν ἡγούμενο, τόν εὐλόγησε μέ

τόν σταυρό πού εἶχε στό στήθος, καί τοῦ εἶπε:

– Τώρα πῆγαινε στήν εὐχή τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὥρα. Σέ περιμένουν.

Βγῆκε ἀπό τό κελλί ὁ ἡγούμενος, ἀλλά δέν μποροῦσε νά ἐξηγήσῃ τά λόγια τοῦ σάρετς. Τά ἔκρυψε σάν θησαυρό στήν καρδιά του. Ὁ λογισμός τοῦ θανάτου δέν εἶχε ἀκόμη ἐξαλειφθῆ. Εἶχε ὁμως ἀναμειχθῆ μέ παρήγορες ἐντυπώσεις.

Μόλις βγῆκε ὁ π. Ἀντώνιος, συνήντησε κάποιον ἀπεσταλμένο τοῦ ἡγουμένου τοῦ Σάρωφ Νήφωτος, ὁ ὁποῖος τόν καλοῦσε νά πάν νά τόν δῆ. Ἐτσι ἐπαληθεύθησαν τά λόγια τοῦ σάρετς: «Εἶναι ὥρα. Σέ περιμένουν». Πῆγε πράγματι, συναντήθηκε μέ τόν π. Νήφωνα καί ἀπό ἐκεῖ κατευθύνθηκε στόν ξενώνα.

Τό ἀμάξι του ἦταν ἔτοιμο. Στό ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς στό μοναστήρι του, ὁ συνοδός του μοναχός ἄρχισε νά κλαίῃ:

– Γιατί κλαῖς; τόν ρώτησε ὁ π. Ἀντώνιος.

+ Συνήντησα τόν π. Σεραφεῖμ καί μοῦ εἶπε: «Πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ ἀπό τόν ἡγούμενό σας».

Μέ πόση ἀκρίβεια προεγνώριζε ὁ σάρετς τήν μεταβολή στήν ζωή τοῦ π. Ἀντωνίου!

Πέρασε ὁ Ἰανουάριος, ὁ Φεβρουάριος καί ἦρθε ὁ Μάρτιος. Ἄρχισε ἡ Μ. Τεσσαρακοστή. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Ψαλτηρίου στήν μονή τοῦ Βισοκογκόρσκ γινόταν χωρίς διακοπή. Οἱ μοναχοί ἄλλαζαν στήν ἀνάγνωσις κάθε δύο ὥρες. Στίς 2 Μαρτίου, Δευτέρα τῆς πρώτης ἐβδομάδος, ἦρθε ἡ σειρά τοῦ ἡγουμένου Ἀντωνίου νά διαβάσῃ. Μόλις τελείωσε, κάθησε στόν θρόνο του.

Τόν πλησίασαν τότε δύο ἀπεσταλμένοι καί τοῦ ἔδωσαν μιά ἐπιστολή τοῦ μητροπολίτου Μόσχας Φιλαρέ-

του. Μέ τήν ἐπιστολή αὐτή ὁ προκαθήμενος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τόν καλοῦσε ν' ἀναλάβη ἡγούμενος στήν περίφημη λαύρα τῆς Ἁγ. Τριάδος τοῦ Ἁγ. Σεργίου στό Ζαγκόρσκ!

Μέσα στήν ἐπιστολή ὑπῆρχε κλειστός φάκελλος πρός τόν ἐπίσκοπο τοῦ Νιζιγκόροντ Ἀθανάσιο γιά τήν ἄμεση παραίτησι τοῦ π. Ἀντωνίου ἀπό τήν θέσι τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς Βισοκογκόρσκ. Ἐκείνη τήν ὥρα κατάλαβε ὁ π. Ἀντώνιος ὅσα τοῦ εἶχε προεῖπει ὁ στάρετς Σεραφεῖμ πρὶν δύο μῆνες.

Στίς 10 Μαρτίου 1831 ἔφθασε στήν Μόσχα καί παρουσιάστηκε στόν μητροπολίτη Φιλάρετο. Στίς 19 τοῦ ἰδίου μηνός ἔφθασε στήν λαύρα τῆς Ἁγ. Τριάδος τοῦ Ἁγ. Σεργίου. Ἔτσι σέ ἡλικία 39 ἐτῶν ἀνέλαβε τήν ἡγουμενία τῆς μεγάλης αὐτῆς λαύρας. Στήν διακονία αὐτή ἔμεινε περισσότερο ἀπό 46 χρόνια.

(*Ὁσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ*)

Ἡ Πελαγία Σκαρίνα

Η Πελαγία Ἰβάνοβνα Σκαρίνα ἐπιθυμοῦσε ἀπό νέα νά γίνη μοναχή. Ὁ ὄσιος ὅμως Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, μέ τόν ὁποῖο γνωρίσθηκε πέντε χρόνια πρό τοῦ θανάτου του, προεῖπε ὅτι θά μείνη ὀρφανή, θά παντρευθῆ, θ' ἀποκτήσῃ ἐπτά παιδιά — προεῖπε μάλιστα καί τὰ ὀνόματά τους — καί τέλος θά χάσῃ τόν ἄνδρα τῆς.

Ὅσο μακρινά κι ἂν ἦσαν τὰ γεγονότα αὐτά, ἐπαληθεύθηκαν ὅλα μέ ἀκρίβεια.

(*Ὁσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ*)

Οἱ σπουδές στήν Μόσχα

Στήν συνείδησι τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ τά λόγια τοῦ στάρετς Ἀμβροσίου τῆς Ὀππνα εἶχαν κῦρος προφητικό. Δέν ἦσαν λόγια ἐνός κατά κόσμον σοφοῦ, ἀλλά ἐνός ἀνθρώπου φωτισμένου ἀπό τό Ἅγ. Πνεῦμα.

Ἐπῆρχαν χριστιανοί πού, πρὶν ἀρχίσουν κάποιο σοβαρό ἔργο, ζητοῦσαν ἀπαραιτήτως τήν εὐλογία τοῦ στάρετς. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς ἦταν καί ὁ Καπίτων ἀπό τήν πόλι Κοζάλσκ, πατέρας ἐνός ἀρκετά προικισμένου παιδιοῦ. Ὄταν ἦρθε ἡ ὥρα νά προχωρήσῃ ὁ γιός του σέ ἀνώτερες σπουδές, ἀποφάσισε μιά ἐπίσκεψι στήν Ὀππνα.

Ὁ στάρετς δέν εἶχε καμμιά ἀντίρρηση γιά τίς σπουδές. Γι' αὐτές ἔδινε ἀνεπιφύλακτα τήν εὐλογία του. Δέν συμφωνοῦσε ὅμως μέ τήν πόλι καί συνιστοῦσε ἀντί τῆς Μόσχας τήν Κούρσκ.

— Μά, πάτερ, ἔλεγε ὁ Καπίτων, στήν Κούρσκ δέν ἔχουμε κανένα γνωστό. Πῶς νά τό στείλουμε ἐκεῖ τό παιδί; Δῶστε λοιπόν, σᾶς παρακαλοῦμε, τήν εὐλογία σας γιά τήν Μόσχα.

Τότε ὁ στάρετς σέ τόνο κάπως ἀστεῖο τοῦ ἀπαντᾷ:

— Ἡ Μόσχα, ἀγαπτέ μου, σέ πιάνει ἀπό τήν μύτη καί σέ χτυπᾷ μέ τίς σανίδες.

Τελικά ὁ στάρετς δέν εἰσακούσθηκε, καί ὁ νεαρός σπουδαστής ἐγκαταστάθηκε στήν Μόσχα, σ' ἓνα σπίτι πού τότε κατασκευαζόταν.

Οἱ σπουδές του προχωροῦσαν ἀρκετά καλά καί ὅλα γενικῶς πήγαιναν καί εὐχύν. Ὁ πατέρας αἰσθανόταν εὐχαριστημένος, μέχρι πού ἔλαβε ἓνα ἀνησυχητικό τηλεγράφημα. Ἐπρεπε ἐπειγόντως νά ξεκινήσῃ γιά τήν

Μόσχα. Καί τί νά δῆ ἐκεῖ; Καί τά δυό πόδια τοῦ γιοῦ του σπασμένα! Εἶχαν πέσει πάνω τους βαριές σανίδες ἀπό τίς σκαλωσιές τοῦ σπιτοῦ, τά πλάκωσαν μέ δύναμι καί τά συνέτριψαν. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά μείνῃ ὁ νέος γιά πάντα ἀνάπηρος.

Ὅταν ὁ Καπίτων ἐπισκέφθηκε πάλι τόν στάρετς, τά μάπα του ἔτρεχαν συνεχῶς δάκρυα.

— Ἄχ, πάτερ, ἔλεγε, γιατί νά μή σᾶς ἀκούσω; Γιατί νά μή σᾶς ἀκούσω;

(Στάρετς Ἀμβρόσιος)

Τό μέλλον δύο ἀδελφῶν

Δύο ἀδελφές ἀπό τήν Πετρούπολι πῆραν τήν ἀπόφασι νά ταξιδεύσουν μέχρι τήν Ὀππινα, γιά νά ἐπισκεφθοῦν τόν στάρετς Ἀμβρόσιο. Ἡ μεγαλύτερη ἦταν ἀνθρωπος κλειστός, σοβαρός καί θεοφοβούμενος, ὃ, π ἔπρεπε γιά μοναχή. Ἡ μικρότερη τύπος χαρούμενος καί ἐξωστρεφής, τό ἐντελῶς ἀντίθετο ἀπό τήν ἀδελφή της. Ἡ πρώτη θά ζητοῦσε ἀπό τόν στάρετς εὐλογία γιά νά γίνῃ μοναχή. Ἡ δεύτερη γιά νά κάνῃ ἕναν εὐτυχημένο γάμο. Ἦταν ἤδη μνηστευμένη.

Ἐφθασαν στό κελλί του καί συζήτησαν τά θέματά τους. Καθώς τίς ἀποχαιρετοῦσε ὁ π. Ἀμβρόσιος δίνει σάν εὐλογία στήν μικρότερη ἕνα κομποσχοῖνι! Κομποσχοῖνι σ' αὐτήν πού ἐτοιμαζόταν γιά τόν γάμο! Πράγμα παράδοξο! Ἐνῶ στήν ἄλλη λέει:

— Ἐσύ νά μή μιλᾶς γιά μοναστήρι. Πρόκειται νά παντρευθῆς καί μάλιστα σύντομα.

Οἱ προβλέψεις τοῦ στάρετς φάνηκαν καί σίς δύο ἀ-

δελφές περίεργες. Τελικά ὁμως δέν ἀστόχησαν. Ἐπιστρέφοντας ἡ μικρότερη στήν Πετρούπολι ἔμαθε κάπ τό θλιβερό εἰς βάρος τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της. Ξανασκέφθηκε τότε τά πράγματα καί προτίμησε ν' ἀφιέρωσῃ τήν ζωή της στόν οὐράνιο Νυμφίο.

Ἡ μεγαλύτερη πῆρε μιά ἐπιστολή ἀπό κάποια θεία της:

«Ἄφοῦ ἐνδιαφέρεσαι γιά τήν μοναχική ζωή, ἔλα στό Σαμορντῖνο νά τήν γνωρίσης. Ὑπάρχει ἐδῶ ἕνα καλό γυναικεῖο μοναστήρι».

Πῆγε στό σπίτι τῆς θείας της. Ἀλλά μιά γνωριμία πού ἔκανε ἐκεῖ εἶχε σάν συνέπεια τόν γάμο. Τά πράγματα δηλαδή ἐξελίχθηκαν, ὅπως ἀκριβῶς τά προεῖπε ὁ στάρετς.

(Στάρετς Ἀμβρόσιος)

Οἱ διαζεμίτες ἔμποροι

Πολύ ἐντυπωσιακή περίπτωσης προοράσεως τοῦ στάρετς Ἀμβροσίου τῆς Ὀππινα εἶναι καί ἡ ἐπομένη. Τήν ἀναφέρουμε, ὅπως ἀκριβῶς τήν διηγήθηκε ἡ Βαρβάρα Τερεχόφσκαγια, μοναχή τῆς μονῆς τοῦ Μπελέφσκυ.

«Ὁ π. Ἀμβρόσιος διέκρινε ὅ, π, σίς συζητήσεις πού κάναμε, δέν ἔδιναν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στά λόγια του. Τά ἔπαιρναν σάν λόγια συνηθισμένα καί ὄχι σάν λόγια πού προέρχονταν ἀπό θεῖο φωτισμό. Ἐτυχε κάποια φορά νά ἐπισκεφθοῦν τήν Ὀππινα μερικοί μοσχοβίτες, οἱ ὁποῖοι στήν ἐπιστροφή θά περνοῦσαν ἀπό τήν μονή Τυχωνόφσκαγια.

– Πήγαινε καί σύ, μοῦ λέει ὁ στάρετς, ὡς τὴν μονή.
– Μά, μπάτουσκα, τί νά κάνω ἐγώ ἐκεῖ; Δέν ἔχω καμμιά δουλειά. Καί ἔπειτα, πῶς θά γυρίσω μόνη μου πίσω;

– Πήγαινε, μοῦ ἐπαναλαμβάνει, καί θά βρεθοῦν ἄνθρωποι νά σέ συνοδεύσουν ὡς ἐδῶ. Περιμένουν ἐκεῖ τρεῖς ἔμποροι βιαζεμίτες. Ἔχουν μεγάλο πόθο νά μ' ἐπισκεφθοῦν, ἀλλά δέν βρίσκουν ὁδηγό. Θά γίνης λοιπόν ἐσύ ὁδηγός τους.

– Ἔ, τότε τοῦ λέω, νά τούς γράψετε ἕνα σημεῖωμα καί νά τούς ἀναθέσετε τὴν προστασία μου.

– Τί σημεῖωμα νά τούς γράψω; Ἄφοῦ οὔτε τούς γνωρίζω οὔτε τούς εἶδα ποτέ.

»Ἐγώ ἀποροῦσα μέ τὰ περίεργα αὐτά πού ἄκουγα. Μά πῶς εἶναι δυνατόν, μονολογοῦσα, ἕνας θνητός ἄνθρωπος νά γνωρίζη κάτι πού γίνεται ἐξηνταπέντε βέρσπα μακριά!

»Τὴν ἄλλη μέρα βρισκόμουν στὸν ξενώνα τῆς μονῆς Τυχωνόφσκαγια καί ἔκλαιγα. Περνᾶ ὁ ἀρχοντάρης π. Νικόλαος καί μέ ρωτᾶ, γιατί κλαίω.

– Νά, τοῦ ἀπαντῶ, κανένας προσκυνητής, καμμιά ἄμαξα δέν προορίζεται γιὰ τὴν Ὀπννα. Πῶς θά γυρίσω πίσω;

– Μὴν ἀνησυχῆτε, μοῦ λέει, ὑπάρχουν προσκυνητές. Προορίζονται γιὰ τὴν Ὀπννα καί περιμένουν νά ἔρθη ἄμαξα ἀπὸ τὸ γειτονικό χωριό.

»Ἀρχισα τότε νά δείχνω ἐνδιαφέρον.

– Τί ἄνθρωποι εἶναι αὐτοί οἱ προσκυνητές;

– Ἔμποροι, μοῦ ἀπαντᾶ.

– Ἦ καταγωγή τους;

– Ἀπὸ γειτονικό μέρος. Βιαζεμίτες.

– Εἶναι πολλοί; Εἶναι πέντε-ἕξι;
– Ὁχι. Εἶναι μόνο τρεῖς.

»Ἐμεινα ἄναυδη! Ὅλα τους τὰ στοιχεῖα συμφωνοῦσαν μέ ὅσα μοῦ εἶχε πει ὁ στάρετς. Θαυμαστά πράγματα! Τὴν ἐπομένη μέρα ὠδηγοῦσα τούς τρεῖς ἔμπορους στὴν Ὀπννα. Ὅταν τούς ἐξήγησα ποιά αἰτία μέ εἶχε φέρεי κοντά τους, δοκίμασαν ἀπερίγραπτη ἐκπληξι.

– Μέγας εἶ, Κύριε, καί θαυμαστά τὰ ἔργα Σου, ἀναφωνοῦσαν.

»Ὁ πόθος τους τώρα νά συναντήσουν τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ ἔφθασε στό κατακόρυφο. Δέν ἐβλεπαν τὴν ὥρα πού θά τούς ἄφηνε ἡ ἄμαξα ἐξω ἀπὸ τὸ κελλί του. Κι ἐγώ ἀπὸ τότε δέν τόλμησα πλέον ν' ἀμφισβητήσω καμμιά νουθεσία, καμμιά σκέψι, κανένα λόγο τοῦ ἁγίου γέροντος. Εἶχα πεισθῆ ὅτι ὅσα ἔλεγε τοῦ τὰ δίδασκε ἡ χάρις τοῦ Ἁγ. Πνεύματος πού κατοικοῦσε μέσα του».

(Στάρετς Ἀμβρόσιος)

Ὁ παπα-Ἰλαρίων καί ὁ δόκιμος

Ο γέροντας τοῦ περιφήμου παπα-Σάββα τοῦ Πνευματικοῦ, παπα-Ἰλαρίων ὁ Ἴβηρ, ἦταν μιά ἐξαιρετική πνευματική φυσιογνωμία. Στὴν πατρίδα του, ὅταν ἐξωμολογοῦσε τούς βασιλεῖς τῆς Γεωργίας, φοροῦσε – σύμφωνα μέ τὴν ἐθιμοτυπία τῆς αὐλῆς – μεγαλοπρεπέστατο μανδύα, στὸν ὁποῖον ἄστραφταν ρουμπίνια, μαργαριτάρια καί ἐπακόσιες πενήντα διαμαντόπετρες.

Ὁ ἀσκητικώτατος παπα-Ἰλαρίων ἄφησε τὰ βασιλικά ἀνάκτορα καί τὸ 1843 κλείσθηκε στό ἡσυχαστικό κελλί

τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τρία τέταρτα ψηλότερα ἀπὸ τὴν Ἱ. Μονὴ Διονυσίου.

Ὁ Ἰωάννης Ρεμοῦνδος, νεαρός σπουδαστὴς τοῦ Πολυτεχνείου ἀπὸ τὴν Ἄνδρο, μαζί μέ τόν ἀδελφὸ του Γεώργιο ἤρθαν νά γίνουν μοναχοὶ στὴν Ἱ. Μονὴ Διονυσίου. Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες αὐτὸν τὸν κράτησαν, ἐνῶ στὸν ἀδελφὸ του εἶπαν νά ζητήσῃ ἄλλο μοναστήρι. Τὴν ἐπομένη τοῦ θλιβεροῦ χωρισμοῦ ὁ Ἰωάννης, πηγαίνοντας γιὰ κάποια ἐργασία στό νεροπρίονο τοῦ δάσους, σκέφθηκε νά περάσῃ ἀπὸ τὸν παπα-Ἰλαρίωνα, νά τὸν γνωρίσῃ καί νά πάρῃ τὴν εὐχὴ του γιὰ τὴν νέα του ζωὴ.

— Ὅριστε, τέκνο μου, ἀκούσθηκε μία ἄγνωστη φωνὴ καθὼς πλησίασε στό ἐρημικὸ κελλί. Ἦταν ὁ παπα-Ἰλαρίων, πού καθόταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Καί μετὰ τὸν χαιρετισμό:

— Νά κάνῃς ὑπομονή, παιδί μου. Ὑπομονὴ καί ὑπακοή. Καί νά μὴ θλίβεσαι γιὰ τὸν χωρισμὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Σήμερα θά κοινοδιάσῃ στὴν Ἱ. Μονὴ Ξενοφῶντος. Καί ἀργότερα θά γίνῃ καί ἡγούμενος.

Ὁ νεαρός δόκιμος γέμισε θαυμασμό ἀπὸ τὰ παράδοξα πού ἄκουγε. Νόμιζε πὼς ἔχει ἀπέναντί του κάποιον βιβλικὸ προφήτη.

— Ἔλα τώρα, τέκνο μου, νά προσκυνήσῃς τὸν ἅγιον Ἰάκωβο. Βάλε τρεῖς μετάνοιες καί ἀσπάσου τὴν ἱερὴ εἰκόνα του.

Καί χτυπώντας τον μέ πατρικὴ στοργὴ στὸν ὦμο, τοῦ λέει:

— Ν' ἀγαπᾶς καί νά εὐλαβῆσαι τὸν συνώνυμό σου ἀπόστολο. Αὐτὸς θά εἶναι ὁ καλύτερός σου προστάτης.

— Μά, ἄγιε πάτερ, δὲν λέγομαι Ἰάκωβος.

— Ναί, τέκνο μου Ἰωάννη, ἀλλὰ θά γίνῃς καί Ἰάκωβος. Καί, πρόσεξε, ὡς τὴν κουρά σου μόνο ἐσύ νά γνωρίζῃς ὁ, πὸ σου εἶπε σήμερα ἕνας ἄμυαλος γέροντας.

Ὅταν ὁ Ἰωάννης ὠνομάσθηκε πατὴρ Ἰάκωβος, ὁ παπα-Ἰλαρίων δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο κενοδοξίας, γιὰ τὸν κινδύνους αὐτοῦ δὲν τοὺς διατρέχουν οἱ κοιμηθέντες. Οὔτε πάλι, ὅταν ὁ ἀδελφός του ἔγινε ἡγούμενος στό μοναστήρι τοῦ Ξενοφῶντος.

(Σάββας ὁ Πνευματικός)

Ὁ πόλεμος τῆς Κριμαίας

Τὸ 1854 ἦταν ἔτος ὀδύνης καί ταραχῆς γιὰ τὴν Ρωσία. Εἶχε προηγουμένως προκαλέσει τὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία καί τώρα θρηνοῦσε τὴν συμφορὰ τῆς. Εἶχε ν' ἀντιμετώπισῃ ὄχι μόνο τούρκους, ἀλλὰ καί ἀγγλοὺς καί γάλλους. Ἐνα πολυάριθμο ἐχθρικό στράτευμα. Ἡ χερσόνησος τῆς Κριμαίας εἶχε γίνῃ πεδίο σφοδρῶν μαχῶν. Ἡ Σεβαστούπολις δοκίμαζε σκληρὴ πολιορκία. Τὸ μέλλον φαινόταν ζοφερό.

Οἱ τσάροι τῆς Ρωσίας σὲ παρόμοιες περιστάσεις δὲν ξεχνοῦσαν τοὺς ὀσίους σάρετς. Σ' αὐτοὺς κατέφευγαν, ὅπως ἄλλοτε οἱ βασιλεῖς τοῦ Ἰσραὴλ στοὺς προφῆτες. Ἔτσι τὸν καιρὸ αὐτὸ ἕνα ἰσοφόρο μέ ἀξιωματικούς τοῦ τσάρου Νικολάου τοῦ Α' ἀναζητοῦσε ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ.

Κατευθύνθηκε πρὸς τὸν Ἄθωνα καί ἀγκυροβόλησε στὴν Ἱ. Μονὴ Διονυσίου. Ἀναζητούμενος ἦταν ὁ πα-

πα-Ίλαρίων. Καί τό αίτημα τῶν ἀξιωματικῶν ἦταν νά μάθουν τήν ἔκβασι τοῦ πολέμου.

Ὁ γέροντας, τέκνο τῆς ταπεινοφροσύνης, δέν ἤθελε νά τόν πμοῦν σάν προφήτη. Αὐτοί ὅμως πού γνώριζαν τήν πνευματική δύναμι τοῦ ἀνδρός, δέν ὑποχωροῦσαν. Ὅσο ἐκεῖνος πρόβαλλε ἄρνησι, τόσο αὐτοί ἐκλιπαροῦσαν. Τό πλοῖο περίμενε τρεῖς ἡμέρες στήν ἀποβάθρα τοῦ μοναστηριοῦ. Στό τέλος ὁ παπα-Ίλαρίων ὑπεχώρησε. Παίρνει στά χέρια του τό κομποσχοῖνι, στρέφεται πρὸς τόν Θεό, τόν Κύριο τῶν χρόνων καί τῶν αἰώνων, καί Τόν παρακαλεῖ γιά τήν ὑπόθεσι.

— Ἡ Ρωσία θά ταλαιπωρηθῆ, θά νικηθῆ ἐν τέλει, ἀλλά δέν θά ἔχῃ ἐδαφικές ἀπώλειες.

Αὐτά ἔμαθε ὁ τσάρος γιά τήν ἔκβασι τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου (1854-1855). Καί τό μέλλον ἐδικαίωσε τόν ἀθωνίτη ἀσκητή!

(Σάββας ὁ Πνευματικός)

Ἡ φιλανθρωπία τοῦ ὁσίου Παναγῆ

Ο ὁσιος Παναγῆς Μπασιάς ἐγινε ὀνομαστός γιά τήν φιλανθρωπία του. Ἦταν ἀκούραστος στό νά εὐεργετῆ. Ἦταν ἐφευρετικός στίς ἀγαθοεργίες, ἀλλά καί τολμηρός μέ τό θάρρος, πού τοῦ ἔδινε ἡ ἄψογη ζωή του. Συχνά ἔμπαινε σ' ἓνα κατάστημα, ἀνοίγε τό ταμεῖο, ἔπαιρνε ὅσα χρήματα ἤθελε γιά τούς φτωχοὺς καί ἔφευγε.

Οἱ ἔμποροι καί οἱ καταστηματαρχεσ παρακολουθοῦσαν ἄφωνοι, γιατί γνώριζαν τόν προορισμό τῶν χρημάτων πού ἔπαιρνε. Λένε μάλιστα ὅτι κάποτε ἓνας φούρναρης τόν ἐμπόδισε νά πάρῃ χρήματα καί τά зу-

μωμένα ψωμιά του δέν φούσκωσαν, μέχρι πού τοῦ ζήτησε συγγνώμη.

Μιά φορά ὁ φτωχὸς παπα-Θεόδωρος Κοντομίχαλος βρέθηκε σέ φοβερή κατάστασι. Ἡ πρεσβυτέρα του ἐπρόκειτο νά γεννήσῃ καί δέν εἶχαν τά ἀπαραίτητα χρήματα. Ὁ ὁσιος Παναγῆς, μόλις τό ἔμαθε, πῆγε στό παντοπωλεῖο τοῦ Γερασίμου Μωραῖτη, ἀνοίξε μπροστά σέ ὄλους τό κρυφὸ συρτάρι του, βρῆκε ἔξι μεξικάνικα τάλληρα (κολονάτα) καί τά πῆρε. Βγῆκε μετὰ ἔξω, συνήντησε τόν παπα-Θεόδωρο καί τοῦ τά ἔδωσε λέγοντάς του ὅτι θ' ἀποκτήσῃ δίδυμα.

Ὁ ἱερεὺς στήν συνέχεια πῆγε στό ἴδιο παντοπωλεῖο καί ζήτησε ν' ἀγοράσῃ κάρβουνα γιά θέρμανσι δίνοντας ἓνα τάλληρο. Ὁ καταστηματαρχης τό ἀναγνώρισε, ἀλλά εἶπε ὅτι δέν λυπᾶται τόσο γιά τά χρήματα πού στερήθηκε, ὅσο γιατί ὁ ἅγιος τοῦ προφήτευσε σύντομο θάνατο καί τόν συμβούλευσε νά ἐξομολογηθῆ καί νά κοινωνήσῃ.

Ἐχοντας ἔτσι ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στά λόγια τοῦ ὁσίου ετοιμάσθηκε καί σέ δεκαπέντε μέρες ἐκοιμήθη.

Εἶναι χαρακτηριστικό ἐδῶ ὅτι ὁ ὁσιος συνεδύασε τό προορατικό χάρισμα μέ τήν ὑλική καί πνευματική φιλανθρωπία. Παρόμοια πολλές φορές ἐνήργησε γιά νά προλάβῃ κάποιο ἠθικό ἢ φυσικό κακό.

Μιά βροχερή νύχτα συνήντησε κάποιον πού πήγαινε νά κἀνῃ μιά ἁμαρτία. Τόν σταμάτησε καί τοῦ φώναξε:

— Ἀμαρτωλέ, ἀμαρτωλέ! Γύρισε στό σπίτι σου.

Ἄλλοτε, μπῆκε ξαφνικά στό σπίτι τοῦ Γερασίμου Βάρου καί τοῦ ζήτησε ἓνα πιστόλι, πού ὁ ἰδιοκτήτης τό εἶχε γεμάτο. Οἱ οἰκοδεσπότες δέν τοῦ τό ἔδωσαν, φοβούμενοι μήπως σκοτωθῆ. Μετὰ ἀπό λίγες ἡμέρες ὁ

Γεράσιμος θέλησε νά τό άδειάση από τίς σφαιρες, αλλά τραυματίσθηκε και έκοψε τό χέρι του. Τότε κατάλαβαν όλοι, γιατί ό όσιος είχε ζητήσει τό πιστόλι.

(Δύο σύγχρονοι άγιοι)

Ἡ μελλοντική ήγουμένη

Μιά κεφαλωνίπσσα από τό Ληξούρι είχε τέσσερις κόρες. Ὁ άνδρας της ήταν πολύ ιδιότροπος. Τήν έβριζε γιατί γεννούσε κορίτσια και ήταν πολύ στενοχωρημένη.

Κάποτε σκέφθηκε νά πάν νά συναντήση τόν όσιο Παναγή Μπασιά και νά πάρη τήν ευχή του. Πήρε μαζί και τίς κόρες της. Στα μαλλιά μάλιστα της μικρότερης είχε βάσει έναν ώραίο φιόγκο. Όταν έφθασαν στον άγιο, είδαν ότι είχε συγκεντρωθή πολύς κόσμος και έτσι περίμεναν ύπομονετικά τήν σειρά τους. Έπειτα από αρκετή ώρα τέλειωσαν οί προηγούμενοι και ή μητέρα ώδήγησε τά παιδιά της στον άγιο:

— Παπά, έφερα τά παιδιά μου νά τά ευλογήσης.

Ὁ όσιος Παναγής ευλόγησε τήν πρώτη και της είπε:

— Καλώς τήν Διονύσαινα!

Στήν δεύτερη είπε:

— Καλώς τήν Γιώργαινα!

Και στήν τρίτη:

— Καλώς τήν Σπύραινα!

Προφήτευσε δηλαδή τά όνόματα των συζύγων των κοριτσιών.

Τήν τέταρτη δέν τήν ευλόγησε. Ἡ μητέρα, πού μέχρι τότε χαιρόταν, άρχισε ν' άνησυχή. Σκέφθηκε ότι θα

πέθαινε τό τέταρτο παιδί της. Τόν παρακάλεσε λοιπόν πού θερμά νά τό ευλογήση. Ὁ άγιος δέν τό ευλογούσε. Ἡ μητέρα παραγμένη ρωτούσε:

— Παπά μου, θα πεθάνη τό παιδί μου; Γιατί δέν τό ευλογάς;

Τότε σηκώθηκε, γονάπησε μπροστά στο μικρό κοριτσάκι και του είπε:

— Ευλόγησέ με, άμμά (δηλ. γερόντισσα).

Ἡ μητέρα τρόμαξε περισσότερο μ' αυτό και άναρωπόταν τί νά σημαίνη. Ἐκείνος έβγαλε τά στολίδια από τά μαλλιά της μικρής και είπε:

— Αύτά δέν χρειάζονται, ήγουμένη των Λεπέδων.

Και πράγματι! Έπειτα από πολλά χρόνια οί τρεις μεγαλύτερες αδελφές παντρεύθηκαν συζύγους με τά όνόματα πού είχε προφητεύσει ό άγιος, ενώ ή μικρότερη έγινε ήγουμένη της μονής των Λεπέδων, με τό όνομα Ευγενία.

(Ἅγιος Παναγής Μπασιάς)

Ὁ άκαδημαϊκός Μαρίνος Γερουλάνος

Ο Ἰωάννης Γερουλάνος είχε άρρωστήσει βαρεία στα νεϊάτα του. Ταλαιπωρήθηκε με τήν ασθένειά του πολύ. Δέν έβλεπε βελτίωση στην Ἑλλάδα και άπεφάσισε δύσκολο και δαπανηρό ταξίδι στο έξωτερικό για τήν ύγεια του. Ἄλλά και εκεί οί γιατροί τόν άπογοήτευσαν. Ἄπελπισμένος γύρισε στο Ληξούρι, για νά περάση τό ύπόλοιπο της ζωής του, και άνήγγειλε στους οικείους του τήν γνωμάτευση των γιατρών. Ἡ κατάθλιψη κατέλαβε και τόν ίδιο και τους συγγενείς του.

Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν κατάστασι τὸν ἐπισκέπεται ὁ συγγενὴς του ὄσιος Παναγῆς Μπασιάς καὶ τοῦ προτείνει νά νυμφευθῆ μιά μακρινή ἀνεψιά του, μιά καλή καὶ σεμνή κόρη, πού λεγόταν Θηρεσία. Ὁ Ἰωάννης περιέγραψε τὴν κατάστασι τῆς υἱείας του, τὴν θλιβερὴ γνωμάτευσι τῶν γιαιτρῶν καὶ τοῦ εἶπε βαρύθυμος:

— Ξάδελφε, ἐγὼ πεθαίνω καὶ σύ θέλεις νά μέ παντρέψης;

Ὁ ἅγιος τοῦ ἀπάντησε:

— Ὅχι δέν θά πεθάνης! Ἐγὼ θά σέ στεφανώσω καὶ θ' ἀποκτήσης καὶ παιδιά.

Πράγματι ὕστερα ἀπὸ λίγο χρόνο, ὁ Ἰωάννης νυμφεύεται τὴν Θηρεσία καὶ τὸν γάμο τὸν τελεῖ ὁ ὄσιος Παναγῆς.

Τὸ ζεῦγος ἀπέκτησε παιδιά μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Μαρῖνο Γερουλᾶνο. Ὅταν γεννήθηκε ὁ Μαρῖνος, ὁ ἅγιος στάθηκε πάνω ἀπὸ τὸ λίκνο, τὸν εὐλόγησε καὶ εἶπε προφητικά:

— Μεγάλος, μέγας ἄνθρωπος!

Βέβαια οἱ γονεῖς ὅλα τὰ παιδιά τὰ ἤθελαν εὐλογημένα καὶ γι' αὐτὸ ἡ μητέρα τὸν παρακάλεσε νά εὐλογήσῃ καὶ τὰ ἄλλα παιδιά. Ὁ ὄσιος τὰ εὐλόγησε, ἀλλὰ εἶπε, δείχνοντας τὸν Μαρῖνο.

— Μόνον αὐτὸς μέγας.

Ἀργότερα ὁ βαθειὰ πιστὸς Μαρῖνος ἐξελίχθηκε σὲ κορυφαῖο γιαιτρό τῆς ἐποχῆς του, σὲ καθηγητὴ τῆς Ἰατρικῆς καὶ σὲ μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἀθηνῶν.

(Ἅγιος Παναγῆς Μπασιάς)

Ὁ στάρης Βαρνάβας

Ὁ νεαρὸς Ζαχαρίας, ὁ μετέπειτα στάρης, πῆγε κάποτε στὴν λαύρα τῆς Ἁγ. Τριάδος τοῦ ὁσίου Σεργίου. Δέν γνώριζε κανένα καὶ κατέφυγε στὸν ξενώνα. Ἐκεῖ πληροφορήθηκε ἀπὸ συζητήσεις προσκυνητῶν γιὰ κάποιον στάρη Βαρνάβα (10' αἰών), πού ἀσκήτευε στὸ ἡσυχαστήριον «Γεθσημανῆ». Κάθε μέρα ἓνα πλῆθος ἀνθρώπων μαζευτόταν γύρω του μέ ποικίλες ἀνάγκες καὶ προβλήματα. Ὁ Ζαχαρίας ἀποφάσισε νά τὸν συναντήσῃ γιὰ νά τὸν συμβουλευθῆ καὶ νά πάρῃ τὴν εὐλογία του.

Ὅταν ἔφθασε στὸ ἡσυχαστήριον εἶδε ἓνα ἀναρίθμητο πλῆθος ἀνθρώπων πού συνωστίζοντο θέλοντας νά δοῦν τὸν γέροντα. Διεπίστωσε ὅτι ἦταν ἀδύνατο νά τὸ διαπεράσῃ καὶ νά τὸν συναντήσῃ. Ξαφνικά ὁ γέροντας Βαρνάβας βγήκε ἀπὸ τὸ ἡσυχαστήριον καὶ φώναξε στὸν κόσμον:

— Ἐάν ὑπάρχη κανένας μοναχὸς ἀπὸ τὴν λαύρα νά ἔρθῃ μπροστά.

Κανένας δέν πλησίασε, γιατί δέν ὑπῆρχε ἐκεῖ μοναχὸς ἀπὸ τὴν λαύρα. Ὁ γέροντας κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια τῆς εἰσόδου καὶ εἶπε:

— Ἐμπρός. Νά πλησιάσῃ ὁ μοναχὸς ἀπὸ τὴν λαύρα.

Πάλι κανεὶς δέν φάνηκε. Προχώρησε τότε μέσα στὸ πυκνὸ πλῆθος, ἔφθασε στὸν Ζαχαρία, τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε στοργικά:

— Ἐλα μαζί μου στὸ κελλί.

— Μά ἐγὼ δέν εἶμαι μοναχὸς ἀπὸ τὴν λαύρα, ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Ναί, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ ἀπὸ τώρα θά ζήσης ἐδῶ στὴν

λαύρα καί θά γίνης ἐδῶ μοναχός.

— Μήπως ὁμως, δέν μέ δεχθοῦν;

— Ὅχι, θά σέ δεχθοῦν! Πήγαινε στήν πύλη τῆς λαύρας. Στέκονται ἐκεῖ τώρα τρεῖς προῖσταμένοι καί σέ περιμένουν.

Πράγματι, μετά τόν γέροντα Βαρνάβα, ὁ Ζαχαρίας πῆγε στήν πύλη τῆς λαύρας καί συνήντησε τόν ἠγούμενο καί δύο ἄλλους προῖσταμένους. Ἐτσι ἐπιβεβαίωσε μέσα του τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, νά γίνη μοναχός τῆς λαύρας τοῦ ὁσίου Σεργίου.

Ἀργότερα, σέ μιά φοβερή δοκιμασία, ὅταν κινδύνευε ἡ ἴδια ἡ ζωή του, κατέφυγε πάλι στόν στάρεις Βαρνάβα.

— Γέροντα, πεθαίνω! Δέν θά ζήσω γιά νά πάρω τό ἀγγελικό σχῆμα. Μήπως, σᾶς παρακαλῶ, θά μπορούσατε ἐσεῖς νά μοῦ κάνετε τήν κουρά μου κρυφά;

— Ὅχι, εἶπε κοφτά ὁ στάρεις. Δέν πρέπει ἡ κουρά νά γίνη κρυφά. Θά γίνης μοναχός φανερά. Σοῦ ἀπαγορεύω ὁμως νά πᾶς σέ γιατρούς καί νά χρησιμοποιήσης φάρμακα. Νά ὑπομένης τήν ἀρρώστια σου μέ εὐγνωμοσύνη στόν Κύριο. Ἐγώ θά εἶμαι ἐγγυητής γιά σένα στόν Θεό. Θά φθάσης σέ βαθειά γεράματα. Θά γίνης καί διάκος καί ἱερομόναχος καί πνευματικός ὄλων τῶν ἀδελφῶν τῆς λαύρας.

Ὅλα αὐτά πραγματοποιήθηκαν στήν ζωή τοῦ μετέπειτα στάρεις Ζαχαρία.

(Στάρεις Ζαχαρίας)

Ἡ ἀμοιβή τῆς ὑπομονῆς

Στίς ἀρχές τοῦ αἰῶνος μας ζοῦσε στήν λαύρα τῆς Ἁγ. Τριάδος τοῦ ὁσίου Σεργίου τοῦ Ραντονέζ ὁ Νικόλαος Ἀλεξάνδροβιτς Ἴβανσεν. Ἦταν προηγουμένως στραπώτης στό ἐπάγγελμα, ἀλλ' εἶχε χάσει τήν υἰεία του πρὶν πολλά χρόνια. Ὑπέμεινε καρτερικά τόν βαρῦ σταυρό τῆς ἀσθενείας. Ἀφ' ὅτου ἀρρώστισε, δέν σπώκωθηκε ἀπό τό κρεββάτι γιά σαράντα χρόνια! Στήν ἀρχή ἦταν κατάκοπος σ' ἓνα ἰδιωπικό διαμέρισμα. Ἀργότερα μεταφέρθηκε στό πωχοκομεῖο τῆς λαύρας. Οἱ γονεῖς του εἶχαν πεθάνει καί δέν ὑπῆρχε κανεῖς νά φροντίσει γι' αὐτόν. Ἦταν ξένος σέ ὄλους.

Ὁ Κύριος τοῦ δώρισε τό προοραπικό χάρισμα γιά τήν ἐξαιρεπική ὑπομονή του καί τήν ταπεινώσι. Δέκα χρόνια πρὶν ἀπό τήν κομμουνιστική ἐπανάστασι προέλεγε ὅτι ὁ τσάρος θά ἐκτοπισθῆ, ἡ λαύρα θά κλείσι καί οἱ μοναχοί θά διωχθοῦν καί θά καταφύγουν σέ ἰδιωπικούς τόπους διαμονῆς. Στόν στάρεις Ζαχαρία εἶχε πει λεπτομέρειες:

— Θά ζήσης στήν Μόσχα καί θά σοῦ χαρίσουν τό ἐρειπωμένο μετόχι ἑνός μοναστηριοῦ. Ἐκεῖ θά ζήσης μέ τά πνευματικά σου τέκνα. Στήν Μόσχα θά γίνης ἀρχιμανδρίτης. Σοῦ τά λέω αὐτά γιά νά ἐτοιμάζεσαι.

Τά γεγονότα πού ἀκολούθησαν ἐδικαίωσαν τόν ταπεινό στραπώτη.

(Στάρεις Ζαχαρίας)

Ἡ σαλή καί ὁ τσάρος

Η Πάσσα Σαρόφσκαγια ἦταν μιά διά Χριστόν σαλή. ὘νομάσθηκε Σαρόφσκαγια γιατί εἶχε περάσει ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς της στά δάση τοῦ Σάρωφ, πού ἦταν γεμάτα θηρία. Σάν κι αὐτά ἔβρισκε καταφύγιο μέσα σέ σπηλιές. Σάν κι αὐτά ζοῦσε στό ὑπαιθρο ὑποφέροντας τό κρύο καί τήν πείνα. Καμμιά φορά, ἐρχόταν στό Νιβέγιεβο, στό γυναικεῖο μοναστήρι τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, καί δούλευε στόν μύλο.

Ἦταν ὁμορφη, ψηλή, ἀδύνατη, ἠλιοκαμμένη, ξυπόλυτη. Ντυνόταν μ' ἕνα ἀνδρικό πουκάμισο καί προξενοῦσε φόβο σ' ὅσους δέν τήν γνώριζαν.

Ἡ ζωή της ὅμως προκαλοῦσε καί τόν σεβασμό! Ἀργότερα μιλοῦσαν γιά τήν διορατικότητά της καί ἄκουγαν μέ εὐλάβεια τίς συμβουλές πού ἔδινε.

Ἐπειτα ἀπό καιρό ἄφησε τήν ζωή στό δάσος καί ἐγκαταστάθηκε στό Νιβέγιεβο. Οἱ μοναχές τήν δέχθηκαν μέ πολλή χαρά. Τῆς ἐτοίμασαν ἕνα πεντακάθαρο κελλί καί τήν φρόντιζαν ὅσο τό δυνατόν περισσότερο. Σ' αὐτό τό κελλί δεχόταν τούς ἐπισκέπτες, πού ἤθελαν νά τήν συμβουλευθοῦν.

Μέσα στό μοναστήρι, ἠλικιωμένη πιά, φοροῦσε ροῦχα νεανικά, μέ φανταχτερά χρώματα. Ὅταν κάποτε τῆς ἀνήγγειλαν ὅτι θά τήν ἐπισκεπτόταν ὁ τσάρος Νικόλαος ὁ Β', ντύθηκε ἀμέσως μέ κουρέλια! Οἱ ἀδελφές τᾶχασαν. Τήν ἔντυσαν μέ τό ζόρι μ' ἕνα ὠραῖο φόρεμα. Ἀλλά ὅταν ὁ τσάρος, πού γύριζε ἀπό τήν τελετή τῆς ἀγιοποιήσεως τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ (1903), μπῆκε στό κελλί της, βρέθηκε πάλι ντυμένη μέ παλιά ροῦχα.

Ἡ Πάσσα εἶχε συνήθεια νά προσφέρῃ τσαΐ στούς ἐπισκέπτες της. Παρηγοροῦσε μάλιστα αὐτούς πού θ' ἀντιμετώπιζαν στό μέλλον μιά δυστυχία, βάζοντας πολλή ζάχαρι στό φλυτζάνι τους. Στό φλυτζάνι τοῦ τσάρου ἔβαλε τόση ζάχαρι πού τό τσαΐ ξεχείλισε. Ὁ Νικόλαος ζήτησε νά τῆς μιλήσῃ ἰδιαιτέρως. Ὅταν βγῆκε ἀπό τό κελλί της, ἡ τσαρική συνοδεία ἔμεινε κατάπληκτη ἀπό τά ἀλλοιωμένα χαρακτηριστικά καί τήν κλωμάδα του! Δέν ἀπεκάλυψε σέ κανέναν ὅσα ἡ σαλή Πάσσα τοῦ εἶχε προβλέψει.

Ἐνα χρόνο ἀργότερα γεννήθηκε ὁ πολυπόθητος, πλήν ὅμως, ὅπως ἀποδείχθηκε, αἰμοφιλικός τσάρεβιτς, ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου.

Τόν ἴδιο χρόνο ἡ Ρωσία ἠπτήθηκε ἀπό τήν Ἰαπωνία (1904).

Δύο χρόνια ἀργότερα ξέσπασε ἡ ἐξέγερσις τῆς Κρονστάνδης (1905).

Ἀκολούθησαν μετὰ ὁ Α' παγκόσμιος πόλεμος, ἡ κομμουνιστική ἐπανάστασις καί ἡ δολοφονία τῆς τσαρικής οἰκογένειας.

(Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ)

Ἡ σαλή καί ὁ δούκας

Ανάμεσα στούς ἐπισήμους πού συνώδευσαν τήν τσαρική οἰκογένεια κατά τήν ἐπίσκεψί της στήν διά Χριστόν σαλή Πάσσα Σαρόφσκαγια, μετὰ τήν ἀγιοποίησι τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, ἦταν καί ὁ μέγας δούκας Σέργιος, γαμπρός τῆς τσαρίνας.

Ἡ Πάσσα τόν πρόσεξε καί, ὅταν ἡ αὐτοκρατορική

συνοδεία ἔφυγε, ἀναστέναξε:

– Δέν μπορούσα νά κοιτάζω τόν μεγάλο δούκα Σέργιο. Ἔβλεπα τά μυαλά του σκορπισμένα στό πεζοδρόμιο!

Ὁ μεγάλος δούκας πέθανε μετά ἀπό λίγο δολοφονημένος.

(Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ)

Ὁ ὄσιος Ἀρσένιος καί οἱ Φαρασιῶτες

Ὁ ὄσιος ἱερομόναχος Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης (1840-1924) ἦ Χατζεφεντῆς, πού πρόσφατα (1986) ἀναγνωρίσθηκε ὡς ἅγιος, ἐκτός ἀπό τά ἄλλα χαρίσματα εἶχε καί τό προορατικό. Χρόνια πρὶν ἀπό τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν εἶχε πληροφορηθῆ ἀπὸ τὸν Θεό ὅτι οἱ Φαρασιῶτες θὰ ἔφευγαν γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Τούς συνηγοροῦσε λοιπὸν νά μὴν ξανοίγωνται σέ ἀγορές, ἀλλὰ νά κάνουν οἰκονομίες γιὰ τό ταξίδι.

Ἔλεγε μάλιστα:

– Ὅταν θὰ πᾶμε στὴν Ἑλλάδα, τό χωριό μας θὰ διασκορπισθῆ σέ πολλά μέρη της. Θὰ γίνῃ γαρμάντορμάν (φύρδην-μίνδην)... Ἐγὼ θὰ ζήσω μόνο σαράντα μέρες στὴν Ἑλλάδα καί θὰ πεθάνω σ' ἓνα νησί.

Ἀργότερα πραγματοποιήθηκαν ὅλα! Καί ὁ ὄσιος, πού ἔφθασε στό Κερασίφι στίς 27 Σεπτεμβρίου τοῦ 1924, ἐκοιμήθη στὴν Κέρκυρα στίς 10 Νοεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους.

Πρὶν νά φύγῃ ἀπὸ τὰ Φάρασα τῆς Καππαδοκίας βάπτισε ὅλα τ' ἀβάπτητα παιδιά, καθὼς καί ἓνα παιδί τοῦ προέδρου τοῦ χωριοῦ, ὅποτε συνέβη τό ἐξῆς:

Οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ ἤθελαν νά δώσουν τό ὄνομα τοῦ παπποῦ του, Χρῆστος. Ὁ ὄσιος ἱερομόναχος ὁμως δέν δέχθηκε καί ἤθελε νά δώσῃ τό δικό του ὄνομα.

– Ἐσεῖς, εἶπε στοὺς γονεῖς, θέλετε ν' ἀφήσετε ἄνθρωπο στό πόδι τοῦ παπποῦ. Ἐγὼ δέν θέλω ν' ἀφήσω καλόγηρο στό πόδι τό δικό μου;

Γυρίζει καί στὴν νουνά καί τῆς λέει:

– Ἀρσένιος θὰ εἶναι τό ὄνομά του.

Τό παιδί αὐτό, πράγματι, ἀπὸ μικρό ἤθελε νά γίνῃ μοναχός, ὅπως καί ἔγινε.

(Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης)

Οἱ μελλοντικές δοκιμασίες

Ἐνας νεαρός μοναχός ἀπὸ τὴν σκῆπη τῆς Ἁγ. Ἄννης ἐπισκεπτόταν συχνά τὸν παπα-Ἰγνάτιο τὸν Πνευματικό καί γευόταν τίς παρηγορητικές νουθεσίες του. Κάποτε ὁμως τά λόγια τοῦ πνευματικοῦ τοῦ δημιούργησαν ἀνησυχία. Ἄρχισε ἀπὸ τότε νά νιώθῃ ἀγωνία.

Τί λοιπὸν τοῦ ἀνέφερε ὁ πνευματικός;

– Μέχρι τά εἰκοσιοκτὼ σου χρόνια θὰ ζῆς μέ ἡρεμία τὴν μοναχικὴ ζωή. Ἀπὸ τά εἰκοσιοκτὼ καί πέρα θὰ σέ βροῦν τέτοιοι πειρασμοί, πού πρέπει νά ὀπλισθῆς μέ τὴν ὑπομονὴ τοῦ Ἰώβ! Νά ὑπομείνης ὁμως γιὰ νά στεφανωθῆς.

Ὅπως ἦταν φυσικό, ὁ μοναχός ἄρχισε ν' ἀναρωπῆται γιὰ τίς δοκιμασίες πού τοῦ ἐπεφύλασσε τό μέλλον. Δέν μπορούσε ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τό κῦρος τοῦ πνευματικοῦ; γιατί – τό ἤξερε – τά λόγια του ποτέ δέν ἀστοχοῦσαν.

Έγινε εικοσιοκτώ χρονῶν καί ἡ προφητεία ἄρχισε νά ἐκπληρώνεται. Καί μόνο τά δεινά καί τά τραβήγματα καί τά οικονομικά ἀδιέξοδα πού ἀντιμετώπισε ἀπό μίαν ἀρρώσπια τοῦ ὑποτακτικοῦ του ἦταν ἀρκετά. Ὁ ὑποτακτικός ἔπαθε φυματίωσι, γιά τήν ὁποία τήν ἐποχή ἐκεῖνη δέν ὑπῆρχε τρόπος θεραπείας.

Καί ὅλα αὐτά τά εἶχε προβλέψει ὁ παπα-Ἰγνάπιος, γιὰτί τοῦ τά ἀπεκάλυψε Ἐκεῖνος πού προκαθορίζει τίς θλίψεις, δίνει τήν ὑπομονή καί μοιράζει τά στεφάνια!

(Ἰγνάπιος ὁ Πνευματικός)

Τό πάθημα τοῦ ἀρχοντάρη

Ὁ ἀρχοντάρης (ὁ μοναχός δηλαδή πού ἔχει ἀναλάβει τήν φιλοξενία τῶν ἐπισκεπτῶν) τῆς Ἱ. Μονῆς Κωνσταντινου εἶχε μιά ὥραία συνήθεια: Ὅταν ἐώρταζε, καλοῦσε τοὺς πατέρες τῆς μονῆς στό ἀρχονταρίκι καί ἐκεῖ τοὺς κερνοῦσε καφέ καί γλυκό. Μιά χρονιά ὅμως κλείδωσε τό ἀρχονταρίκι καί κλείσθηκε στό κελλί του. Τό πρᾶγμα δέν πέρασε ἀπαρατήρητο ἀπό τόν ἐκλεκτό ἡγούμενο παπα-Φιλάρετο (1890-1963). Πῆγε στό κελλί τοῦ ἀρχοντάρη καί μέ ἰλαρό βλέμμα τοῦ λέει:

— Γιατί δέν πρόσφερες κέρασμα στοὺς ἀδελφούς; Τό ἔκανες γιά ν' ἀποφύγης τόν κόπο ἢ γιά τίποτε ἄλλο;

— Γιά ν' ἀποφύγω τόν κόπο, ἀπαντᾷ μέ συντριβή ὁ ἀρχοντάρης.

— Ἄχ, παιδί μου, πολύ ἔξω ἔπες! Θά ὑποστῆς σήμερα πολύ περισσότερο κόπο.

Αὐτό εἶπε καί ἀνεχώρησε.

Πραγματικά, ἔπειτα ἀπό λίγο ἕνας ἀδελφός εἰδοποίησε τόν ἀρχοντάρη:

— Πῆγαινε ἀμέσως νά ἐτοιμάσης τόν ξενῶνα. Ἔρχεται ὁ νομάρχης Πολυγύρου κ. Γούλας, ὁ γιατρός καί τρεῖς ὑπάλληλοι, πού θέλουν ἰδιαίτερη περιποίηση.

Ἄργότερα τόν συνήντησε ὁ ἡγούμενος:

— Θυμᾶσαι, παιδί μου, τί σοῦ εἶχα πεί;

— Ἀσφαλῶς θυμᾶμαι, γέροντα. Ὑπέμεινα τετραπλάσιο κόπο ἀπῆντησε ὁ ἀρχοντάρης.

(Φιλάρετος Κωνσταντινίτης)

Ἡ ἀπαγωγή τοῦ ἀνηπιου

Τό προορατικό χάρισμα τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Κωνσταντινου παπα-Φιλάρετου ἄρχισαν νά τό ὑπολογίζουν σοβαρά ὅσοι γνώρισαν ἀπό κοντά τόν γέροντα. Αὐτό τουλάχιστον φαίνεται ἀπό τό ἐπόμενο περιστατικό:

Στήν Ἱ. Μονή Κωνσταντινου μόναζε ἕνας νεαρός, πού εἶχε θεῖο (πρῶτο ἐξάδελφο τοῦ πατέρα του) τόν μοναχό Ἰωάσαφ, στό κελλί Ραβδούχου τῶν Καρυῶν. Ὁ θεῖος ἐρχόταν κατ' ἐπανάληψι στό μοναστήρι καί παρακαλοῦσε τόν ἀνηπιό νά ἔρθη κοντά του σίς Καρυές, γιά νά τόν βοηθήσῃ στήν ἀναστήλωσι τοῦ κελλιοῦ.

Ὁ νεαρός κωνσταντινίτης δίσταζε, ἀλλά τελικά ὑπεχώρησε σίς ἐπίμονες παρακλήσεις. Συμφώνησαν λοιπόν νά ἔρθῃ ὁ θεῖος στήν πανήγυρι τῶν ἁγίων Κωνσταντινου καί Ἐλένης, ὁπότε, κατά τήν διάρκεια τῆς ἀγρυπνίας, θά ἔφευγαν κρυφά. Καί ἐνῶ μέχρι τότε ὁ ἀ-

νηπιός είχε τήν σωτήρια μοναχική συνήθεια νά ἐξομολογῆται ὄλους τούς λογισμούς του στόν παπα-Φιλάρετο (πρίν ἀκόμη γίνη ἡγούμενος), αὐτόν τόν φοβερό λογισμό ἀπέφυγε νά τόν ἀναφέρῃ.

Ἦρθε ἡ παραμονή τῆς ἑορτῆς. Τό μοναστήρι ἐτοιμάσθηκε γιά τήν πανηγυρική ἀγρυπνία. Ἄπό τίς Καρυές ξεκινᾷ καί ὁ θεῖος ἐπάνω σ' ἓνα ὑποζύγιο, πού διακρινόταν γιά τήν ἡμερότητά του. Καί ὁμως, τό ἀπόγευμα ἐκεῖνο τό μουλάρι δυστρόπησε ἀναπάντεχα καί τόν πέταξε κάτω! Ἐφθασε ὁ π. Ἰωάσαφ στήν μονή μέ τραύματα στό πρόσωπο. Ὁ ἀνηπιός του τόν καθάρισε ἀπό τά αἷματα, ἀλλά τά σημάδια παρέμεναν. Ὅταν ὁ ὀρθρος ἔφθασε στή μέση, μετά τόν «πολυέλεο», ὁ παπα-Φιλάρετος πλησίασε διακριτικά τόν τραυματισμένο ἐπισκέπτη καί τοῦ λέει:

— Γέροντα, νά σοῦ πῶ κάπ ἔξω στόν νάρθηκα;

— Εὐχαρίστως, ἀπαντᾷ ὁ π. Ἰωάσαφ.

Βγῆκαν καί οἱ δύο.

— Γιατί ἦρθες στό μοναστήρι μας; τόν ρώτησε.

— Δέν ἔχετε πανηγύρι; Γι' αὐτό ἦρθα.

— Δυστυχῶς, δέν ἦρθες γι' αὐτό. Ἦρθες γιά νά πάρῃς τό καλογέρι! Πρόσεξε καλά. Ἄν ἔρθῃς γιά δεύτερη φορά καί ἐπιμένῃς, τό μουλάρι θά σέ σκοτώσῃ.

Ὁ π. Ἰωάσαφ ἔμεινε ἀναυδος! Μόλις συνῆλθε καί βρῆκε κατάλληλη εὐκαιρία εἶπε τήν σιχομυθία καί τήν πρόρρησι στόν ἀνηπιό του. Τότε ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντᾷ:

— Ἄν ὁ παπα-Φιλάρετος ἔτσι σοῦ προφήτευσε, μήν τολμήσῃς, θεῖε μου, νά ξαναπατήσῃς ἐδῶ γιά νά μέ πάρῃς.

(Φιλάρετος Κωνσταμονίτης)

Ὁ ἐρχομός τοῦ στρατευμένου

Μιά ἀθηναϊκή οἰκογένεια εἶχε παιδί στό ἐκστρατευτικό σῶμα πού πῆγε στήν Κριμαία. Εἶχαν τρία ὀλόκληρα χρόνια νά ἐπικοινωνήσουν μαζί του καί δέν ἤξεραν ἄν ζῆ ἢ ἄν πέθανε. Ρώτησαν παντοῦ, ἀλλά ἀπό πουθενά δέν μπόρεσαν νά μάθουν τίποτε. Ἄκουσαν γιά τόν παπα-Νικόλα τόν Πλανᾷ καί κατέφυγαν σ' αὐτόν. Τοῦ διεκτραγάδῃσαν τόν πόνο τους. Ἐκεῖνος τούς εἶπε:

— Ἐλάτε αὔριο, νά σᾶς πῶ.

Σέ τέτοιες περιπτώσεις ἀγρυπνοῦσε προσευχόμενος. Πῆγαν τήν ἐπομένη μέρα γεμάτοι ἀγωνία. Καί τούς λέει:

— Ζῆ τό παιδί σας. Στό τέλος τῆς ἐβδομάδος θά ἔχετε γράμμα του καί τόν ἄλλο μῆνα θά δῆτε καί τόν ἴδιο!

Ὅπως τούς τά εἶπε, ἔτσι καί συνέβησαν. Μετά τόν ἐρχομό τοῦ στρατευμένου παιδιοῦ, ὀλόκληρη ἡ οἰκογένεια ζήτησε νά εὐλογηθῇ ἀπό τόν ταπεινό ἱερέα.

(Παπα-Νικόλας ὁ Πλανᾶς)

Ἡ ὑποψήφια μοναχή

Μιά μοναχή διηγεῖται τά ἐξῆς, γιά τόν πνευματικό παπα-Ἱερώνυμο, τόν προηγούμενο τῆς Ἱ. Μονῆς Σιμωνόπειρας, πού ἐξωμολογοῦσε στόν ναό τῆς θ. Ἄναλήψεως στήν Ἀθήνα:

«Γνώριζα τόν γέροντα ἀπό τό 1934, ὅταν ἤμουν μικρό παιδί. Δέν τοῦ εἶχα πεῖ ποτέ ὅτι θά γίνω μοναχή, διότι δέν τό εἶχα σκεφθῇ ἀκόμη ἀφ' ἑνός καί ἀφ' ἐτέ-

ρου διότι είχα μεγάλο πόλεμο από τό σπίτι μου. Δέν μέ άφηναν οϋτε στην έκκλησία νά πάω. Πολλές φορές πήγαινα κρυφά και στον γέροντα και στην έκκλησία. Πήγα μιά φορά, πού είχα παρεξηγηθῆ μέ τήν αδελφή μου, νά έξομολογηθῶ και του είπα:

— Γέροντα, σήμερα μάλωσα μέ τήν αδελφή μου.

»Τότε εκείνος μέ σοβαρό, αλλά και καλωσυνάτο ύφος μου λέει:

— Έσύ πού θά γίνης μοναχή, κάνει νά μαλώνης και νά θυμώνης μέ τήν αδελφή σου, ενώ πρέπει νά τήν προσέχης και νά τῆς μιλάς μέ αγάπη;

— Έγώ δέν θά γίνω μοναχή, του άπάντησα. Ποτέ δέν έχω σκεφθῆ τέτοιο πράγμα.

— Μοναχή θά γίνης! μου επανέλαβε.

»Μιά φορά μέ χτύπησε ο πατέρας μου μέ τό καμουτσικι του άλόγου πού είχαμε, γιατί πήγα στην έκκλησία. Τό πρωί τῆς άλλης ήμέρας πήγα νά δῶ τόν γέροντα, κρυφά βέβαια από τό σπίτι μου. Είχε λειτουργία. Μόλις τελείωσε, πήγα νά πάρω αντίδωρο και ο γέροντας μέ ρώτησε:

— Πῶς πήγε τό ξύλο του πατέρα σου μέ τό καμουτσικι;

»Έγώ ντράπηκα και, επειδή ήταν κι άλλες εκεί, είπα:

— Δέν μέ χτύπησε ο πατέρας μου, έπεσα και χτύπησα.

»Και πάλι λέει ο γέροντας:

— Καλά, κάθισε τώρα νά φῶς και θά τά ποῦμε.

»Σημειωτέον οπῆ ἤμουν τότε και νησική, γιατί δέν μέ άφηναν τήν προηγουμένη νά φάω στο σπίτι. Ἦμουν τμωρημένη.

»Πολλές φορές είδαμε τόν γέροντα κατά τήν θ. λειτουργία νά μῆν πατάν στή γῆ! Νά είναι μιά σπιθαμή πάνω, μπροστά στην αγία Τράπεζα. Ἐν σήμερα είμαι στερεωμένη στην αγάπη του Χριστου μας, τό χρεωστῶ στην αγιωσύνη του».

(Ἱερώνυμος Σιμωνοπειρίτης)

Ἡ βομβαρδισμός στο μετόχι

Ενῶ έπεφταν βόμβες στο σιμωνοπειρίτικο μετόχι τῆς θ. Ἐναλήψεως τό 1944, ο πνευματικός παπα-Ἱερώνυμος έψαλλε άτάραχος τούς χαιρετισμούς του Σταυρου και τῆς Παναγίας. Στόν άνήσυχο κόσμο επανελάμβανε: «Σιωπή, σιωπή».

Τήν ήμέρα εκείνη, παρ' οπ του ζήτησαν νά μῆ λειτουργήσῃ, εκείνος δέν δέχθηκε και στο κοινωνικό είπε από τήν ώραία πύλη: «Νηστεύσαντες και μῆ νηστεύσαντες, προσέλθετε».

Γράφει σχεπκά ἡ καθηγουμένη Ἁγνή:

«Ποτέ δέν θά ξεκάσω μιά φοβερή μέρα, στα Δεκεμβριανά του '44, πού οί δύο παρατάξεις πολεμοῦσαν άγρια. Ὁλμοι, όβίδες, βλήματα έπεφταν στην περιοχή μας. Τό μοναστήρι χτυπιόταν από όλα τά μέρη. Βρισκόμασταν στην θ. λειτουργία. Ἐντρομος ο κόσμος προσπαθοῦσε νά βρῆ προστασία. Μέσα στον ναό θόρυβος και φόβος, γιατί έπεφταν οί πέτρες και οί σοβάδες τῆς έκκλησίας. Ὁ καθένας ζητοῦσε τόπο σωτηρίας. Ἐκείνη τήν ώρα, πού ο κόσμος ἦταν πελαγωμένος, ο άγιος γέροντας βγαίνει στην ώραία πύλη και λέει:

— Νά μῆν κουνηθῆ κανένας! Ἐγώ σῶς έγγυῶμαι,

δέν πρόκειται ούτε νά σκονιοθῆτε!

»Μᾶς κάλεσε ὅλους νά κοινωνήσουμε καί πῆγαμε
στά σπύρα μας πράγματι χωρίς σκόνη, ἄν καί τά μπάζα,
πού ἔπεφταν, εἶχαν κάνει σωρούς».

(Ἱερώνυμος Σιμωνοπερίτης)

Ἡ ἀκύρωσις τῆς διαταγῆς

Ὁ Δ. Σ. ἀπό τήν Ἀθήνα, δέν παύει νά διηγῆται, πῶς
ὅταν ὑπηρετοῦσε στό ναυτικό, τό 1952, ἦρθε διαταγή,
πού «λόγῳ ἀνωτέρας βίας» ἀνέβαλλε ὅλες τίς θερινές
ἀδειες. Πῆγε καί τό ἀνήγγειλε στόν παπα-Ἱερώνυμο
τόν Σιμωνοπερίτη. Ἐκεῖνος μέ τό εὐγενικό του χαμό-
γελο τοῦ ἔδωσε νά καταλάβη πῶς δέν ἦταν ἔτσι. Ἐπι-
στρέφοντας λοιπόν στό πλοῖο του, ζήτησε ἀπό τόν ὑ-
παρχο τό πρῶτο μέρος τῆς ἀδείας του. Ἐκεῖνος παρα-
ξενεύθηκε μέ τήν ἐπιμονή του, ἀφοῦ τούς εἶχε διαβά-
σει τήν ρητή διαταγή.

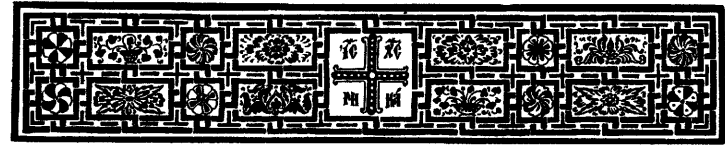
Ὅταν μετὰ ἀπό λίγες ὥρες ἦρθε νεώτερη διαταγή,
πού ἀκύρωνε τήν προηγουμένη, ὅλοι ζητοῦσαν νά μά-
θουν, πῶς τό ἤξερε. Τότε τούς μίλησε γιά τόν χαρισμα-
τοῦχο γέροντά του καί πολλοί ἀπό αὐτούς θέλησαν νά
τόν γνωρίσουν. Μεταξύ αὐτῶν καί δύο κυβερνήτες
ναρκαλιευτικῶν, πού γιά πρώτη φορά ἐξωμολογήθη-
καν καί ἔμειναν πιστά τέκνα του μέχρι τήν κοίμησί του.

(Ἱερώνυμος Σιμωνοπερίτης)

Δ'

ΤΟ ΙΑΜΑΤΙΚΟ
ΧΑΡΙΣΜΑ

ὁ ἰαμαπικό χάρισμα ἀνταποκρίνεται στή τελευταῖα, πρό τῆς θ. Ἀναλήψεως, λόγια τοῦ Κυρίου: «Σημεῖα δέ τοῖς πιστεύουσι ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου ... ἐπί ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καί καλῶς ἔξουσιν».

Ὁρισμένα χαρίσματα ἐκδηλώθηκαν σέ μέγιστο βαθμό μεταξύ τῶν πρώτων χριστιανῶν, κατά τήν θεμελίωσι τῆς Ἐκκλησίας, καί ἀργότερα ἔγιναν σπάνια, χωρίς βεβαίως νά ἐκλείψουν. Τό ἰαμαπικό ὅμως χάρισμα, σάν μιά ἄμεση ἀπόδειξις τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ,

δέν ἔπαυσε νά ἐκδηλώνεται πανιοῦ καί πάντοτε, ὅπου
ὑπάρχει ἀνθρώπινος, ψυχικός ἢ σωματικός, πόνος.

Καί οἱ σκοτεινές δυνάμεις θεραπεύουν σέ ὠρισμένες
περιπτώσεις, πλὴν ὅμως μέ βαρῦ ἀντάλλαγμα, μέ ψυ-
χολογικές-νευρικές βλάβες καί ὅπωςδήποτε μιά δαι-
μονική ἐπικυριαρχία στόν ἄνθρωπο πού καταφεύγει σ'
αὐτές.

Ἡ θεραπεία σώματος καί ψυχῆς

Οἰαματικός μεγαλομάρτυς Παντελεήμων γεννήθηκε
σπὴν Νικομήδεια. Πατέρας του ἦταν ὁ εἰδωλόλατρης
Εὐστόργιος καί μητέρα του ἡ χριστιανή Εὐβούλη. Μαρ-
τύρησε τό 305 ἐπί αὐτοκράτορος Μαξιμιανοῦ.

Εἶχε σπουδάσει τὴν ἰατρικὴν στόν διδάσκαλο τῆς ἐπι-
στήμης αὐτῆς Εὐφρόσυνο. Τὴν περίοδο τῶν σπουδῶν
του γνώρισε τόν ἱερέα τῆς ἐκκλησίας τῆς Νικομηδείας
ἅγιο Ἐρμόλαο. Αὐτός καλλιέργησε τὰ σπέρματα τῆς
χριστιανικῆς πίστεως, πού εἶχε σπείρει στὴν ψυχὴ του ἡ
εὐσεβῆς Εὐβούλη, καί μετὰ τὴν κανονικὴν κατῆχσιν τόν
βάπτισε.

Μιά μέρα κάποιοι ἔφεραν στό σπίτι τοῦ ἁγίου Παντε-
λεήμονος ἕναν τυφλό. Ὁ ἅγιος, μαζί μέ τόν πατέρα
του, τόν δέχθηκε καί τόν ρώτησε τί θέλει.

— Τό φῶς μου ποθῶ, γιατρέ μου. Πῆγα σέ πολλοὺς
γιατροὺς, ἀλλά κανεὶς δέν μπόρεσε νά μέ θεραπεύσῃ.
Ξόδεψα ὅλη τὴν περιουσίαν μου στά φάρμακα καί δέν
βρῆκα κανένα ὄφελος. Σέ παρακαλῶ, λυπήσου τὴν τα-
λαιπωρίαν μου καί θεράπευσέ με.

— Ἀφοῦ ξόδεψες ὅλη τὴν περιουσίαν σου στοὺς ἄλ-

λους γιατροὺς, τοῦ εἶπε ὁ ἅγιος, ἐάν ἐγὼ σέ θεραπεύ-
σω, τί θά μοῦ δώσης;

— Ὁ, πού μοῦ ἀπέμεινε μέ χαρὰ καί προθυμία θά σὸ
χαρίσω. Μόνο νά μέ θεραπεύσης.

— Θά σέ θεραπεύσῃ ὁ ἀληθινὸς Θεὸς χρησιμο-
ποιώντας γιὰ ὄργανόν Του ἐμένα! Τόν μισθὸ ὅμως τῆς
θεραπείας, πού μοῦ ὑποσχέθηκες, νά τόν μοιράσῃς
στοὺς φτωχοὺς.

Ὁ εἰδωλόλατρης πατέρας τοῦ ἁγίου Εὐστόργιος, νο-
μίζοντας ὅτι μέ τὴν συνηθισμένη ἰατρικὴ ἀναλαμβάνει
νά τόν θεραπεύσῃ, προσπάθησε νά τόν ἐμποδίσῃ:

— Μὴν ἀναλαμβάνῃς, παιδί μου, τέτοιο ἔργο, ἀφοῦ
τόσοι ἄλλοι γιατροὶ δέν τό κατώρθωσαν. Πρόσεξε μὴν
τυχόν ντροπιαστῆς στό τέλος. Τί περισσότερο μπορεῖς
νά κάνῃς ἐσὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους γιατροὺς;

— Κανεὶς ἄλλος, πατέρα, δέν μπορεῖ νά τόν θερα-
πεύσῃ, ὅπως ἐγώ. Ὁ διδάσκαλός μου εἶναι πολὺ ἀνώ-
τερος ἀπὸ ὅλους τοὺς γιατροὺς.

Ὁ Εὐστόργιος, νομίζοντας ὅτι ἀναφέρεται στόν δι-
δάσκαλο Εὐφρόσυνο, τοῦ εἶπε:

— Παιδί μου, δυστυχῶς καί ὁ ἴδιος ὁ διδάσκαλός
σου ἐπεχείρησε νά τόν θεραπεύσῃ καί δέν πέτυχε τίπο-
τε.

— Περίμενε, πατέρα, καί θά δῆς τί θά κάνω.

Ἀπλῶσε τότε τό δεξί του χέρι, ἔκανε τό σημεῖον τοῦ
Σταυροῦ στά μάτια τοῦ τυφλοῦ καί προσευχήθηκε πρὸς
τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἀμέσως τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ ἀνοιξαν! Καί ὄχι μόνο
τά μάτια τοῦ σώματος, ἀλλά καί τῆς ψυχῆς. Μόλις εἶδε
ὁ τυφλὸς ὅτι μέ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ
θεραπεύθηκε, πίστεψε σ' Αὐτόν. Μέ τό θαῦμα αὐτό πί-

στεψε καί ὁ πατέρας τοῦ ἁγίου Εὐστόργιος. Σέ λίγο καιρό ὁ ἅγιος Ἐρμόλαος βάπτισε καί τούς δύο.

(Συναξαριστής Ζ')

Τό φάρμακο τῆς ἠγουμένης

Η ὁσία Μακρίνα (327-379), ἀδελφή τοῦ Μ. Βασιλείου, ἀποτελεῖ ἐξέχουσα ἀσκητική μορφή, ἀληθινό στολίδι καί καύχημα τοῦ γυναικείου μοναχισμοῦ. Ἐπηρεάσε ἀποφασιστικά μέ τόν δυναμισμό τοῦ ζήλου της γιά τήν ὑψηλή πνευματική ζωή τούς ἁγίους ἀδελφούς της Καισαρείας Βασίλειο, Νύσσης Γρηγόριο, Σεβαστείας Πέτρο καί τόν Ναυκράπο, πού ἐκοιμήθη μοναχός.

Κάποτε ἡ ἁγία Μακρίνα φιλοξένησε στό μοναστήρι πού ἠγουμένευε, μιά πολύ ἀγαπητή της γυναίκα μέ τό κοριτσάκι της. Τό μικρό παιδί εἶχε μιά σοβαρή πάθησι στό μάτι καί παρουσίαζε θέαμα ἀξιοδάκρυτο. Εἶχε πρησθῆ ὁ χιτώνας γύρω ἀπό τήν κόρη τοῦ μαποῦ καί ἡ ἴριδα ἄσπριζε.

Ὅταν λοιπόν ἦρθε ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ ὁσία ἤθελε νά μείνουν ἀκόμη. Πῆρε μάλιστα τό κοριτσάκι στήν ἀγκαλιά της καί ἔλεγε ὅτι δέν θά τό δώσῃ στήν μητέρα, ἐάν δέν ἔμεναν καί στήν μοναχική τράπεζα, νά συμφάγουν. Καθώς ὁμως ἀσπαζόταν τό παιδί, εἶδε τό θλιβερό θέαμα τοῦ μαποῦ του. Εἶπε τότε:

— Ἐάν μοῦ δώσετε τήν χαρά νά καθήσετε στήν τράπεζα τῆς μονῆς, θά σᾶς ἀνταποδώσω γιά τήν χαρά αὐτή μιά πληρωμή πολύ σπουδαία.

— Ποιά θά εἶναι αὐτή ἡ πληρωμή; ρώτησε ἡ μητέρα.
— Ἐχω ἕνα φάρμακο, πού μπορεῖ νά θεραπεύσῃ τό μάτι τοῦ παιδιοῦ! εἶπε αἰνιγματικά ἡ ὁσία.

Ἡ μητέρα μέ τό παιδί καί τήν συνοδεία της κάθησε γεμάτη ἐλπίδες στήν μοναστική τράπεζα.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, ἦρθε καί ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε φιλοξενηθῆ στό ἀνδρικό μοναστήρι, πού ἠγουμένευε ὁ ἅγιος Πέτρος, ὁ μικρότερος ἀδελφός τῆς ὁσίας. Πῆραν ὅλοι μαζί τόν δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Στήν διαδρομή ὁ καθένας ἔλεγε πῶς πέρασε στό μοναστήρι, πού φιλοξενήθηκε. Καθώς ἡ μητέρα τά περιέγραφε ὅλα μέ λεπτομέρειες, ἔφθασε στό σημεῖο πού ἡ ἁγία τῆς ὑποσχέθηκε ἕνα φάρμακο γιά τήν θεραπεία τῆς μικρῆς. Διέκοψε ἀπότομα τήν συζήτησι καί φώναξε:

— Τί πάθαμε!... Ξεχάσαμε τό φάρμακο, πού μᾶς ὑποσχέθηκε ἡ ἠγουμένη.

Στενοχωρημένοι γιά τήν ἀμέλεια σταμάτησαν καί διέταξαν ἕναν ὑπρέτη νά τρέξῃ γρήγορα νά φέρῃ τό φάρμακο. Πρὶν προλάβῃ ἐκεῖνος νά ξεκινήσῃ, ἡ μητέρα κοίταξε τό ἄρρωστο μάτι στό κοριτσάκι, πού κρατοῦσε ἡ παραμάνα του. Ἐβγαλε τότε κραυγή χαρᾶς:

— Θεραπεύθηκε τό παιδί! Μή στενοχωριέστε γιά τήν ἀμέλειά μας. Τό φάρμακο τῆς ἠγουμένης εἶναι ἡ δύναμις τῶν προσευχῶν της! Ἡ ἐνέργεια τῆς προσευχῆς της εἶναι φανερή! Δέν ἔμεινε ἀπό τήν ἀρρώστια οὔτε τό παραμικρό σημάδι!

Τρελλή ἀπό χαρά, ἄρπαξε τό παιδί στήν ἀγκαλιά της. Ὁ πατέρας, συγκινημένος, θυμήθηκε τά θαύματα τοῦ Εὐαγγελίου, πού σέ πολλούς φαίνονται ἀπίστευτα, καί εἶπε:

— Εἶναι ἄραγε παράδοξο τό νά χαρίζῃ ὁ Θεός φῶς

στους τυφλούς, ἀφοῦ τώρα μιά δούλη Του μέ τήν προσευχή της ἔκανε παρόμοιο θαῦμα;

(Εἰς τόν βίον τῆς ὁσίας Μακρίνης)

Ἡ αἰδημοσύνη καί ὁ καρκίνος

Συνήθως οἱ ἅγιοι δέν ἐπιχειροῦσαν ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπό τίς δικές τους ἀσθένειες. Ἡ ὁσία ὄμως Μακρίνα βρέθηκε σέ φοβερό δίλημμα.

Ἐνας ὄγκος ἀναπτύχθηκε στό στήθος της καί διαρκῶς μεγάλωνε. Ἡ μητέρα της, ἡ ἀγία Ἐμμέλεια, καθῶς καί οἱ ἀδελφές τῆς μονῆς της, τήν προέτρεπαν καί τήν παρακαλοῦσαν νά καλέσουν γιατρό. Αὐτό ὄμως ἡ ἡγουμένη ἤθελε ὀπωσδήποτε νά τό ἀποφύγῃ. Τό νά ἀποκαλύψῃ σέ ξένα μάτια τό σῶμα της τό θεωροῦσε κακό χειρότερο ἀπό τόν καρκίνο. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά, ὅσο οἱ ὑποτακτικές της μάθαιναν ὅτι ὁ ὄγκος πλησιάζει στήν καρδιά, τόσο τήν ἰκέτευαν νά ζητήσουν τήν βοήθεια γιατροῦ, ἀφοῦ ἡ ἱατρική ἀπό τόν Θεό ἀποκαλύφθηκε στούς ἀνθρώπους.

Κουρασμένη ἀπό τά πολλά παρακάλια τῆς μητέρας καί τῶν πνευματικῶν της θυγατέρων, ἡ ὁσία Μακρίνα μπῆκε ἕνα βράδυ στόν ναό, γονάτισε καί πέρασε ὅλη τήν νύχτα μέ θερμή προσευχή στόν παντοδύναμο Θεό γιά νά τῆς χαρίσῃ τήν υἰεΐα. Τά δάκρυά της μούσκεψαν τό ἔδαφος. Ἐκανε λίγο πηλό καί τόν ἀπλώσε στήν περιοχή τοῦ ὄγκου. Τό πρωῖ πῆγε στήν μητέρα της, πού δέν ἔπαψε νά τήν ἰκετεύῃ νά καλέσῃ γιατρό, καί τῆς δῆλωσε ὅτι θά γίνῃ καλά, ἂν τήν σταύρωνε στό ἄρρωστο μέρος.

Πραγματικά, μόλις ἡ μητέρα ἀπλώσε τό χέρι καί σταύρωσε τό στήθος τῆς ὁσίας, ὁ ὄγκος ἐξαφανίσθηκε. Ἐφῆσε μόνο ἕνα μικρό ὑπόλειμμα, σάν ἐνθύμιο τῆς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ.

Ἀξίζει νά σημειωθῇ ἡ προσπάθεια τῆς ὁσίας ν' ἀποφύγῃ τόν θαυμασμό καί νά προβάλλῃ τήν μητέρα της σάν ὄργανο τῆς θείας χάριτος.

(Εἰς τόν βίον τῆς ὁσίας Μακρίνης)

Οἱ ἐκπλήξεις τῆς πρεσβυτέρας

Ο οὐρανοφάντωρ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καισαρείας Μ. Βασίλειος (330-378) ὑπῆρξε, κατά τόν ἅγιο ἀδελφό του ἐπίσκοπο Νύσσης Γρηγόριο, τό στόμα τῆς Ἐκκλησίας καί τό χρυσόλαλο ἀπό τῶν θείων δογμάτων.

Ἀπό τό θησαυροφυλάκιο τῶν χαρισμάτων του θά προβάλλουμε ἐδῶ τό διορατικό καί τό ἱερατικό χάρισμα.

Σέ μιά πόλι τῆς Καππαδοκίας ὑπῆρχε ἕνας ἐνάρετος ἱερεὺς ὀνομαζόμενος Ἀναστάσιος. Ἦταν ἔγγαμος, ἀλλά διατηροῦσε μέ τήν σύζυγό του πρεσβυτέρα Θεογνωσία τήν παρθενία. Ἐπί πλέον περιέθαλπε στό σπίτι του ἕνα λεπρό, χωρίς κανένας νά τό γνωρίζῃ.

Κάποτε ὁ Μ. Βασίλειος ἦρθε στό σπίτι τους καί συνήντησε τήν ἀγνωστή του πρεσβυτέρα. Τήν χαιρέτησε μέ τό ὄνομά της! Ἐκείνη ἀπόρησε πολύ γι' αὐτό. Στήν συνέχεια τήν ρώτησε:

— Ποῦ εἶναι ὁ π. Ἀναστάσιος, ὁ ἀδελφός σου;

Δεύτερη ἐκπληξίς γιά τήν πρεσβυτέρα! Ἀκολούθησε ὄμως καί τρίτη καί τέταρτη καί πέμπτη. Ὅταν τοῦ εἶπε

ὅτι ὁ σύζυγός της πῆγε στό χωράφι, ὁ ἅγιος τῆς ἀπίν-
τισε:

— Ξέρεις; Ἴχει ἤδη γυρίσει ἀπό τό χωράφι καί εἶναι
μέσα στό σπῆ!

Ἡ πρεσβυτέρα τότε, ἀναγνωρίζοντας τήν ἀγιότητα
τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἔπεσε στά πόδια του καί τόν παρε-
κάλεσε νά προσευχηθῆ γι' αὐτήν.

Στόν πρεσβύτερο Ἀναστάσιο ὁ Μ. Βασίλειος εἶπε:

— Μήν τήν ὀνομάζης σύζυγο, ἀλλά ἀδελφή, ἐφ' ὅ-
σον ζῆτε σάν ἀδέλφια.

Ἐπετα τόν ρώτησε, ποιά ἄλλη ἀρετή καλλιεργεῖ. Ἐ-
κεῖνος δῆλωσε κατηγορηματικά:

— Καμμιά ἀρετή δέν ἔχω, δέσποτά μου, καί δέν ἔχω
κάνει κανένα καλό.

— Ὡστε ἔτσι; εἶπε ὁ ἅγιος. Γιά νά δοῦμε αὐτό τό δω-
μάπο.

Τοῦ ἔδειξε τό δωμάπο, πού εἶχε κλεισμένο τόν λε-
πρό.

— Ἄνοιξε τήν πόρτα, τόν διέταξε.

— Ἄγιε δέσποτα, νά μήν ἀνοίξουμε. Ὁ τόπος εἶναι
μολυσμένος.

— Μά κι ἐγώ, τέτοιο τόπο χρειάζομαι.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καί ἐμφανίσθηκε ὁ λεπρός. Ὁ Μ.
Βασίλειος εἶπε στόν ἱερέα:

— Γιατί μοῦ κρύβεις αὐτόν τόν θησαυρό;... Ἀγωνί-
σθηκες γι' αὐτόν τόσα χρόνια. Ἄφησέ με αὐτήν τήν
νύχτα νά τόν ὑπηρετήσω κι ἐγώ.

Ἐμεινε ὁ ἅγιος στό κελλί τοῦ λεπροῦ ὅλη τήν νύχτα
προσευχόμενος θερμά στόν Θεό! Τό πρωῖ τόν ἔβγαλε
ἔξω ἐντελῶς ὑγιῆ. Ὅλα τά σημάδια τῆς φοβερῆς ἀσθε-
νείας εἶχαν ἐξαφανισθῆ.

(Συναξαριστής Α')

Ἐνας «ἐπικίνδυνος» ἀββάς

Μιά γυναίκα πού ἔπασχε ἀπό καρκίνο τοῦ μαστοῦ,
ἔχοντας ἀκούσει γιά τόν ἀββά Λογγίνο, ζήτησε νά τόν
συναντήσῃ. Ἐνῶ λοιπόν τόν ἀναζητοῦσε, ἐκεῖνος μά-
ζεψε ξύλα σ' ἓνα παραθαλάσσιο μέρος, κοντά στήν Ἀ-
λεξάνδρεια. Τόν συνήντησε τότε ἡ γυναίκα καί, χωρίς
νά ξέρη ποίος ἦταν, τοῦ εἶπε:

— Γέροντα, πού βρίσκεται ὁ ἀββάς Λογγίνος, ὁ
δοῦλος τοῦ Θεοῦ;

Κι αὐτός τῆς ἀποκρίθηκε:

— Τί τόν θέλεις αὐτόν τόν ἀπατεῶνα; Μήν κοπιάζης
νά τόν συναντήσης. Εἶναι ψεύτης! Ἐπιτίθεται μάλιστα
στός ἀνθρώπους. Ἀλλά, γιατί τόν γυρεύεις;

Ἡ ἄρρωστη τοῦ φανέρωσε τήν πάθησί της. Κι ἐκεῖ-
νος τήν σταύρωσε καί τῆς εἶπε:

— Πήγαινε καί ὁ Θεός νά σοῦ χαρίσῃ τήν ὑγεία,
γιατί ὁ ἄθλιος Λογγίνος σέ τίποτα δέν μπορεῖ νά σέ ὠ-
φελήσῃ.

Ἡ γυναίκα ἔφυγε πιστεύοντας ὅτι μάταια ἀναζητοῦ-
σε τόν ἀββά. Ἐγινε ὁμως γρήγορα καλά! Καί ὅταν δι-
ηγήθηκε σέ μερικούς τό γεγονός καί περιέγραψε τά χα-
ρακτηριστικά τοῦ γέροντα, ἔμαθε ὅτι ἐκεῖνος ἦταν ὁ ἀβ-
βάς Λογγίνος.

(Γεροντικόν)

Ὁ λεπρός ἀξιωματικός

Ὁ ὄσιος Λουκάς ὁ Στυλῆτης (879-980) γεννήθηκε
στήν Φρυγία τῆς Μ. Ἀσίας ἀπό πλουσίους γονεῖς. Ἀ-

φοῦ ἀσκήθηκε στήν κοινοβιακή καί ἐρημητική ζωή, πῆγε στήν Κωνσταντινούπολι, πέρασε στήν ἄλλη ἀκτή τοῦ Βοσπόρου, κοντά στήν Χαλκηδόνα, καί ἐπί σαράντα τέσσερα χρόνια ἔζησε πάνω σ' ἓνα στυλο. Ἡ φήμη του ὡς χαρισματοῦχου ἀπλώθηκε στήν γύρω περιοχή.

Ὁ ἀξιωματικός Φλῶρος, πού καταγόταν ἀπό μιὰ ὀνομαστή οἰκογένεια, ἀρρώστησε μέ τήν φοβερή ἀσθένεια τῆς λέπρας. Ἐχοντας πίστι στήν θαυματουργική προσευχή τοῦ ὁσίου Λουκά, ἔρχεται καί τοῦ φανερώνει τήν δοκιμασία του, δείχνει τά συμπτώματα, διεκτραγωδεῖ τήν κατάστασί του καί τόν παρακαλεῖ μέ δάκρυα νά τόν θεραπεύσῃ. Ἐκεῖνος, βλέποντας τά ἀπαίσια σημάδια τῆς ἀνίατης τότε ἀσθένειας, ἀναγνωρίζοντας τήν ἄθλια κατάστασι τοῦ ἀξιωματικοῦ καί ἀκούοντας τούς θρήνους του, προσπάθησε νά τόν ἐνθαρρύνῃ καί νά τόν πείσῃ νά μὴν ἀπελπίζεται. Ὑστερα τοῦ ἔδωσε τήν ἄδεια νά μείνῃ μερικές ἡμέρες κοντά στόν στυλο του.

Στίς ἡμέρες αὐτές χρησιμοποίησε ἀρχικά τό πιό δραστικό φάρμακο, τήν θερμή καί καθαρή προσευχή. Στήν συνέχεια τό καθαγιασμένο μέ τήν εὐλογία του νερό. Πρόσταξε τόν ἀσθενῆ νά τό παίρνῃ καθημερινά καί νά τό βάζῃ στά καταπληγωμένα ἀπό τήν λέπρα μέλη τοῦ σώματός του.

Μέσα σέ ἐπτά μέρες τό σῶμα καθαρίσθηκε ἀπό τά φρικτά σημάδια. Ὄταν θεραπεύθηκε τελείως, γύρισε ὁ ἀξιωματικός στό σπίτι του, δοξολογώντας τόν Θεό καί εὐχαριστώντας τόν ὁσιο πού πέρα ἀπό κάθε ἀνθρώπινη δυνατότητα τοῦ χάρισε τήν ὑγεία.

(Βίοι τῶν ὁσίων Ἀλυπίου καί Λουκά...)

Ὁ ἄρρωστος καρβοκύρης

Ενας καρβοκύρης πού καταγόταν ἀπό τήν Χαλκηδόνα, στά περίχωρα τῆς ὁποίας εἶχε τόν στυλο του ὁ ὁσιος Λουκάς, ἔπαθε μιὰ πολύ φοβερή καί ἐξαιρετικά ὀδυνηρή νόσο: Ὁ λάρυγγάς του ἄρχισε νά βγάζῃ κάποιον ὑγρό καί νά τοῦ προξενῆ σφοδρούς πόνους. Ἐνιωθε νά πνίγεται!

Ἀναγκάσθηκε νά ζητήσῃ τήν βοήθεια τῶν γιαιτρῶν, ἀλλά αὐτοί δέν μπόρεσαν καθόλου νά τόν βοηθήσουν. Τοῦ ἀπαγόρευσαν μόνο νά πίνῃ κρύα ὑγρά. Ἡ ἐντολή ὅμως αὐτή δέν τοῦ ἔφερε καμμιά βελτίωσι. Ἀντίθετα μάλιστα, ὅσο περνοῦσαν οἱ μέρες, ἡ κατάστασι χειροτέρευε καί ὁ θάνατος ἀπό πνιγμό πλησίαζε.

Ἀναστατωμένος καί γεμάτος ἀγωνία, σκέφθηκε νά καταφύγῃ στόν ὁσιο Λουκά τόν Στυλίτη. Ἐπειδή δέν μπορούσε νά μιλήσῃ καί νά περιγράψῃ τήν πάθησί του προσπάθησε μέ νοήματα νά ἐξηγήσῃ στόν ἅγιο τήν ἐπικίνδυνη καί βασανιστική ἀσθένεια.

Ὁ ἐμπειρότατος γαιτρός ψυχῶν καί σωμάτων κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἡ κατάστασις εἶχε φθάσει στό ἀπρόχωρητο. Ἐδωσε τότε ἐντολή στόν μοναχό Λεόντιο, τόν ὑποτακτικό του, νά δώσῃ στόν ἄρρωστο ἓνα ποτήρι κρασί. Αὐτός ὅμως, ἀκολουθώντας τίς συνταγές τῶν γιαιτρῶν, γιά ἀρκετή ὥρα δίσταζε νά τό πιῇ. Ὁ ὁσιος τότε στενοχωρήθηκε καί ἀνυσύχνησε γιά τόν ἄμεσο κίνδυνο πού διέτρεχε. Μέ αὐστηρό λοιπόν ὕφος καί δυνατή φωνή πρόσταξε τόν ἄρρωστο νά πιῇ ὄχι ἓνα, ἀλλά τρία ποτήρια.

Ὑστερα ἀπ' αὐτό, ἐκεῖνος πείσθηκε καί ἤπνε τά τρία ποτήρια. Μέ τήν δύναμι τοῦ Θεοῦ θεραπεύθηκε ἀμέ-

σως! Από τό τρικυμισμένο πέλαγος πού ναυαγοῦσε ὁ
καρaboκύρης, εἶχε βρεῖ τό λιμάνι τῆς σωτηρίας.

(Βίοι τῶν ὁσίων Ἀλυπίου καί Λουκά...)

Ἡ χωρική τῆς Ραψάνης

Η Παρασκευή ἀπό τό χωριό Ραψάνη παρουσίαζε
ένα θλιβερό θέαμα. Εἶχε καμπουριάσει τόσο πολύ, πού
τό κεφάλι τῆς ἔφθανε στά γόνατα! Ὑπέφερε ἔτσι ὑπερ-
βολικά. Δέν μπορούσε οὔτε νά καθήσῃ οὔτε νά περπα-
τήσῃ.

Ὁ ἄνδρας τῆς, καταλυπημένος, τήν ἔτρεχε σέ διά-
φορους γιατρούς, οἱ ὁποῖοι ὅμως δέν μπορούσαν νά
κάνουν τίποτε.

Κάποτε οἰκονόμησε ὁ πανάγαθος Θεός νά ἐπισκε-
φθῆ τήν Ραψάνη ὁ ὁσιος τοῦ Ὀλύμπου Διονύσιος. Ὁ
σύζυγος, μόλις τόν εἶδε, ἔτρεξε καί μέ δάκρυα τόν πα-
ρακάλεσε νά ἔρθῃ στό σπίτι του καί νά προσευχηθῆ γιά
τήν ταλαίπωρη Παρασκευή. Ὁ ἅγιος εὐχαρίστως ἦρ-
θε. Προσευχήθηκε καί ἔβαλε τό δεξί του χέρι πάνω
σπὴν ἄρρωστη. Ἀμέσως ἐκείνη σηκώθηκε ὄρθια! Ὁ-
λοὶ οἱ παριστάμενοι ἐκθαμβοὶ καί ἀγαλλόμενοι εὐχα-
ρίστησαν τόν Κύριο, τόν «θαυμαστόν ἐν τοῖς ἁγίοις
Αὐτοῦ».

(Ὁ ὁσιος τοῦ Ὀλύμπου)

Ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἐλαιῶνος

Ο ὁσιος Λαυρέντιος († 1770), ὁ κτίτωρ τῆς Ἱ. Μονῆς
Φανερωμένης Σαλαμίνας, εἶχε πατρίδα τὰ Μέγαρα. Ἡ
Ὑπεραγία Θεοτόκος τοῦ φανέρωσε μέ ὄραμα πού ὑ-
πῆρχαν τὰ ἐρείπια παλαιᾶς μονῆς στό βόρειο μέρος τῆς
Σαλαμίνας, καθώς καί τὰ ὄρια τῶν κτημάτων τῆς.

Ἀφοῦ ὁ ὁσιος ἐπανίδρυσε τήν μονή, προσπάθησε
νά ἐπανακτήσῃ τὰ καταπατημένα κτήματά τῆς. Σέ σύν-
τομο χρονικό διάστημα κατώρθωσε νά τὰ πάρῃ ὅλα, ἐ-
κτός ἀπό ἕνα μεγάλο ἐλαιῶνα σπὴν Γλυφάδα, πού τόν
εἶχε καταλάβει ἕνας πανίσχυρος τοῦρκος ἄρχοντας.
Παρ' ὅλες τίς προσπάθειες ὁ ὁσιος δέν μπόρεσε νά ἐ-
πανακτήσῃ αὐτόν τόν ἐλαιῶνα. Γιά τόν σκοπό αὐτό
πῆγε καί σπὴν Κωνσταντινούπολι καί παρουσιάσθηκε
στόν Πατριάρχη, ἀλλ' οὔτε ἔτσι κατάφερε τίποτε.

Ἐπειτα ἀπό ἄρκετό καιρό ἀρρώστησε βαρεῖά ἡ σύζυ-
γος τοῦ ἄρχοντα. Κανείς γιατρός καί κανένα φάρμακο
δέν μπόρεσαν νά τήν θεραπεύσουν.

Ἐφθασε τότε σ' αὐτά τῆς ἡ φήμη γιά τήν δύναμι
τῶν προσευχῶν τοῦ ὁσίου Λαυρεντίου. Ἔμαθε ὅτι θε-
ράπευσε πολλούς καί σπὴν Ἀθήνα, ὅπου καί ἡ ἴδια κα-
τοικοῦσε. Παρακάλεσε λοιπόν τόν ἄνδρα τῆς νά τῆς ἐ-
πιτρέψῃ νά καλέσῃ σέ βοήθεια τόν ὁσιο. Ἐκεῖνος ἐξα-
γριώθηκε μόλις ἄκουσε τήν παράκλησι τῆς ἀρχόντισ-
σας καί φρύαξε ἀπό τόν θυμό του. Βλέποντας ὅμως ὅτι
ἡ κατάσταση τῆς χειροτέρευε διαρκῶς καί πλησίαζε
στόν θάνατο, ἀναγκάσθηκε νά ὑποχωρήσῃ καί κάλεσε
τόν ὁσιο.

Ὁ ὁσιος δέν περιφρόνησε τόν ἱερόσυλο τοῦρκο, ἀλ-
λά ἦρθε στό ἀρχοντικό του, πλησίασε τήν ἄρρωστη, ἔ-

κανε μέ τό ραβδί του πάνω της τό σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, διάβασε σχετικές προσευχές καί ἔφυγε.

Τήν ἐπομένη ἡ μελλοθάνατη ἄρχισε νά καλύτερεύη καί σέ λίγο καιρό σηκώθηκε ἐντελῶς υγιής! Ὁ τοῦρκος ἄρχοντας κάλεσε τότε τόν ὄσιο καί, ἀφοῦ τοῦ ζήτησε συγγνώμη, ἀπέδωσε μέ ἐπίσημα ἔγγραφα στήν Ἱ. Μονή Φανερωμένης τόν ἐλαιώνα.

(Συναξαριστής Γ')

Ὁ Μιχαήλ Μαντούρωφ

Ἐνῶ βρισκόταν σέ στρατιωτική ὑπηρεσία ὁ Μιχαήλ Βασιλιεβιτς Μαντούρωφ ἔπαθε μιά περίεργη ἀρρώστια. Τό σῶμα του καλύφθηκε μέ πληγές. Μάταια οἱ καλύτεροι γιατροί προσπάθησαν νά διαγνώσουν τήν ἀσθένειά του καί νά τόν θεραπεύσουν. Τελικά παραιτήθηκαν ἀπελπισμένοι. Ἄφησε λοιπόν ὁ Μαντούρωφ τήν ὑπηρεσία του καί ἐπέστρεψε στό κτήμα του, στό χωριό Νούτς, σαράντα χιλιόμετρα μακριά ἀπό τό Σάρωφ.

Τήν ἐποχή ἐκείνη ἡ φήμη τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ εἶχε ἀπλωθῆ σέ ὅλα τά περίχωρα τοῦ Σάρωφ. Ἀποφάσισε τότε καί ὁ Μαντούρωφ νά ζητήσῃ τήν προσευχή του.

Πῆγε στήν μονή τό 1823 μέ τήν βοήθεια ἄλλων. Μόλις τόν εἶδε ὁ σάρετς τόν ρώτησε τρεῖς φορές:

— Πιστεύεις σταθερά στόν Θεό;

Σέ κάθε ἐρώτησι ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε:

— Πιστεύω ἀκράδαντα!

Τότε ὁ ὄσιος πῆρε λάδι ἀπό τό καντήλι τῆς Θεοτόκου, πού ὁ ἴδιος ὠνόμαζε «Ἡ πάντων χαρά» καί ἄλειψε τά ἄρρωστα μέλη. Ἀμέσως ὅλες οἱ πληγές ἔκλει-

σαν! Ὁ Μαντούρωφ, υγιής πιά, σηκώθηκε μόνος του καί βγήκε ἀπό τό κελλί τοῦ σάρετς. Ἀπό τότε τόν ἐπισκεπτόταν πολύ συχνά καί δημιουργήθηκε μεταξύ τους στενός δέσμος.

(Ὁσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ)

Ὁ μελαγχολικός ἀδελφός

Κάποιος μοναχός τῆς μονῆς τοῦ Σάρωφ κυριεύθηκε ἀπό μελαγχολία. Μιά φορά μάλιστα πού ἔνωσε νά φθάνῃ στήν ἀπόγνωσι, ζήτησε τήν συμπαράστασι ἑνός ἀδελφοῦ.

Βγήκαν καί οἱ δύο ἔξω ἀπό τήν μονή μετά τόν ἔσπερινό καί ἄρχισαν νά περπατοῦν στόν κῆπο καί νά παρηγοροῦνται μέ τήν συζήτησι. Πλησίασαν στόν σταῦλο τῆς μονῆς. Ἐκεῖ κοντά ἄρχιζε τό δρομάκι πού ὠδηγοῦσε στήν πηγή τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ.

Ὁ ἄρρωστος ἀδελφός θέλησε ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνσι, γιά νά μή συναντηθῆ μέ τόν σάρετς σ' αὐτήν τήν ψυχική κατάστασι. Πρὶν ὅμως προφθάσουν ν' ἀπομακρυνθοῦν, τόν βλέπουν νά ἔρχεται πρὸς τό μέρος τους.

Οἱ δύο μοναχοί ἔπασαν μέ σεβασμό στά πόδια του. Ἐκεῖνος τοὺς εὐλόγησε καί τοὺς μίλησε μέ ἀσυνήθιστη καλωσύνη. Σάν στοργικός πατέρας! Κατόπιν ἄρχισε νά ψάλλῃ ἕνα τροπάριο τῆς ἐνάτης ὁδοῦ τοῦ μικροῦ παρακλητικοῦ κανόνος τῆς Θεοτόκου, πού ψάλλεται σέ κάθε θλίψι καί δοκιμασία:

«Χαρᾶς μου τήν καρδίαν
πλήρωσον, Παρθένη,
ἡ τῆς χαρᾶς δεξαμένη

τό πλήρωμα,
τῆς ἀμαρτίας τὴν λύπην
ἐξαφανίσασα».

Ἵστερα χτύπησε τό πόδι του σπὴν γῆ καί εἶπε:

— Δέν μᾶς ἐπιτρέπεται νά μελαγχολοῦμε. Ὁ Χριστός νίκησε τά πάντα! Ἀνέστησε τόν Ἀδάμ! Ἐλευθέρωσε τὴν Εὐα! Θανάτωσε τόν θάνατο!

Ἡ ψυχική κατάστασις τοῦ σάρετς μεταδόθηκε σπὴν ψυχὴ τῶν ἀδελφῶν. Ζωογονημένοι τώρα μέ τὴν χαρά του, ἐπέστρεψαν σπὴν μονὴ εἰρηνικοί!

(*Ὁσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ*)

Ὁ Νικόλαος Μοτοβίλωφ

Τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1831 ὁ ὀσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ θεράπευσε τόν κηματία Νικόλαο Ἀλεξάντροβιτς Μοτοβίλωφ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία Σιμπέρσκ καί Νιζγκόροντ.

Ἐπασχε ἀπὸ ὀξεῖς ρευματισμούς. Ὅλο τό σῶμα του ἦταν ἐξασθενημένο. Τά πόδια παράλυτα, μονίμως λυγισμένα καί πρησμένα στά γόνατα. Σπὴν ράχη καί σὰ πλευρά εἶχε ἐκτεταμένες πληγές.

Μέ τὴν κατάστασι αὐτή, ἔπειτα ἀπὸ τρίχρονη δοκιμασία ἔφθασε σὸ Σάρωφ, σὸν ὀσιο Σεραφεῖμ. Ἦταν 5 τοῦ μηνός. Στὶς 7 καί 8, ἑορτὴ τοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου, συναντήθηκε δύο φορές μέ τόν σάρετς. Στὶς 9 τόν μετέφεραν σὸ ἐρημητήριό του. Τόν κρατοῦσαν τέσσερις ἄνδρες καί ἓνας πέμπτος τοῦ σήκωνε τό κε-

φάλι. Ὅταν τοῦ ζήτησε νά τόν θεραπεύσῃ, ὁ σάρετς εἶπε:

— Δέν εἶμαι γιατρός. Ὅποιος θέλει νά θεραπευθῆ, πρέπει νά καταφύγῃ σὸς γιατρούς.

— Ἐκὼ ἐπισκεφθῆ τούς καλύτερους γιατρούς, ἀλλὰ δέν μέ βοήθησαν. Δέν ἔκω πλέον ἄλλη ἐλπίδα νά θεραπευθῶ ἀπὸ τά δεινά μου, παρά μόνο τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ ὁμως εἶμαι ἀμαρτωλός καί δέν ἔκω παρησία σὸν Θεό, ζητῶ τίς ἅγιες προσευχές σας γιὰ νά θεραπευθῶ.

— Πιστεύετε ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι Θεάνθρωπος καί ἡ Ἵπεραγία Θεοτόκος ἀειπάρθενη;

— Πιστεύω, ἀπάντησε ὁ Ν. Μοτοβίλωφ.

— Πιστεύετε ὅτι ὁ Κύριος, ὅπως ἄλλοτε θεράπευε ἀμέσως μέ μόνο τόν λόγο Του κάθε ἀνθρώπινη ἀδυναμία, ἔτσι καί τώρα μπορεῖ νά θεραπεύσῃ μέ τὴν ἴδια εὐκολία ὅσους ζητοῦν τὴν βοήθειά Του; Πιστεύετε ἀκόμη ὅτι ἡ μεσιτεία τῆς Ἵπεραγίας Θεοτόκου εἶναι παντοδύναμη καί ὅτι μ' αὐτὴ τὴν μεσιτεία μπορεῖ ὁ Κύριος νά σᾶς θεραπεύσῃ ἀμέσως καί ὀλοκληρωτικά;

— Πιστεύω μέ ὄλη μου τὴν ψυχὴ καί ὄλη μου τὴν καρδιά. Ἄν δέν τά πιστεῦα ὄλα αὐτά, δέν θά ἐρχόμουν ἐδῶ σέ σᾶς.

— Ἄν πιστεύετε, εἶθε ἤδη ὑγιής!

— Πῶς εἶμαι ὑγιής, ἀφοῦ πέντε ἀνθρωποὶ μου καί σεῖς μέ κρατᾶτε στά χέρια;

— Ὁχι! Εἶθε ἐντελῶς ὑγιής! Ἀφῆστε τον κάτω, εἶπε σὸς ἄνδρες πού τόν κρατοῦσαν.

Ἵστερα τόν ἀνασήκωσε ὁ ἴδιος ἀπὸ τούς ὤμους, τόν ἔστησε σὰ πόδια καί τοῦ εἶπε:

– Σταθήτε πιά σταθερά, σπρηχθήτε μέ δύναμι στήν γή. Νά, έτσι! Μή διστάζετε. Τώρα είσθε τελείως υγιής... Άν βλέπατε πόσο καλά στέκεσθε...

Έφερε έπειτα τό ένα χέρι σιά χέρια του Ν. Μοτοβίλωφ καί τό άλλο στόν ώμο σπρώχνοντάς τον έλαφρά καί όδηγώντας τον πρός ένα μεγάλο πευκο.

– Εΐδατε, αγαππητέ, πόσο ώραΐα βαδίζετε; Ό ίδιος ό Χριστός εϋδόκησε νά σās θεραπεύσει τελείως. Τώρα μπορείτε νά βαδίζετε καλά χωρίς τήν βοήθειά μου. Στο έξις θά βαδίζετε πάντοτε καλά.

Ό άσθενής ένιωσε νά έπισκιάζεται από μιά οϋράνια δύναμι. Πήρε θάρρος καί άρχισε νά βαδίζει σταθερά. Ό όσιος Σεραφεΐμ τόν σταμάτησε.

– Άρκετά! Πεισθήκατε τώρα όπ ό Κύριος σās θεράπευσε τελείως; Βλέπετε τί θαϋμα σās έκανε ό Κύριος; Νά πιστεύετε λοιπόν πάντοτε σ' Αϋτόν χωρίς άμφιβολίες. Νά έλπίζετε στήν πρόνοιά Του, νά Τόν αγαπάτε μέ όλη σας τήν καρδιά καί νά ευχαριστήτε τήν Βασίλισσα τών οϋρανών για τίς μεσιτεΐες Της... Έπειδή όμως ή τριετής δοκιμασία σās έχει έξασθενήσει, μήν περπατάτε πολλή ώρα, αλλά λίγο κάθε φορά. Καί νά προσέχετε τήν υγεία σας, πού είναι ένα πολύτιμο δώρο του Θεού.

(Όσιος Σεραφεΐμ του Σάρωφ)

Τό σαπισμένο χέρι

Κάποια Άφροδίτη από τήν Κεφαλληνία είχε μιάν άδελφή, πού κάποτε άγανάκτησε, σήκωσε τό χέρι πρός τόν οϋρανό καί έκανε μιάν άσεβή χειρονομία.

Σύντομα ήρθε ή πμωρία: Πλένοντας κάπ ρούχα, ένα μικρό βελόνι μπήκε στο χέρι της, δημιούργησε σε τρεις ημέρες γάγγραινα καί τό χέρι σάπισε. Οί γιατροί τής είπαν νά τό κόψη. Τότε ή εϋσεβής άδελφή της τήν πήρε καί τήν πήγε στόν όσιο Παναγή Μπασιά.

Ό άγιος ήταν βαρειά άρρωστος στο κρεβάτι καί πολλοί τόν ξενυχτούσαν. Η Άφροδίτη πλησίασε στο κρεβάτι, έβαλε τό χέρι τής άδελφής της επάνω του καί μυσικά παρακάλεσε μέσα της:

– Παπα-Μπασιά μου, ή ευχή σου άς κάνη τό χέρι τής άδελφής μου καλά.

Τότε ό άγιος άνοιξε τό στόμα του καί είπε:

– Άφροδίτη. Τό χέρι τής άδελφής σου θά γίνη καλά! Δέν θά τό κόψουν!

Ό γιατρός πού έξέτασε τό χέρι άργότερα, ώμολόγησε όπ έγινε κάποιο θαϋμα. Ήταν τελείως θεραπευμένο!

(Άγιος Παναγής Μπασιάς)

Η φυματίωση του λάρυγγος

Ο π. Ιωάννης τής Κρονσιάνδης θεράπευε πολλούς μέ τήν χάρι τής θ. κοινωνίας.

Σέ μιά περίπτωση βαρειάς άσθνεΐας ό καθηγητής Σιμανόφσκυ διέγνωσε φυματίωση του λάρυγγος. Πληγές κάλυψαν τόν λάρυγγα του άρρώστου καί ή φωνή του χάθηκε. Ό καθηγητής δήλωσε όπ ό άσθενής έχει ζωή μόλις δέκα ήμερών.

Οί συγγενείς έστειλαν άμέσως τηλεγράφημα στόν π. Ιωάννη. Σέ πέντε μέρες έφθασε.

– Γιατί δέν μέ ειδοποιήσατε ὅτι εἶναι τόσο βαρειά ὁ ἄρρωστος; Θά ἔφερνα μαζί μου τήν θ. κοινωνία, ἄν τό ἤξερα.

Ἐκεῖνος, καθώς ψυχορραγοῦσε, κοίταζε ἱκετευτικά τόν μπάτουςκα. Ἐκεῖνος, ἀφοῦ βυθίσθηκε γιά λίγο στόν ἑαυτό του, γύρισε πρὸς τό μέρος του καί τόν ρώτησε:

– Πιστεύεις ὅτι ἐγώ μέ τήν δύναμι τοῦ Θεοῦ μπορῶ νά σέ βοηθήσω;

Ἐκεῖνος ἔκανε καταφατικό νεῦμα μέ τό κεφάλι. Ὁ π. Ἰωάννης εἶπε νά τοῦ ἀνοίξουν τό στόμα καί φύσηξε σταυροειδῶς τρεῖς φορές. Μετά χτύπησε δυνατά μέ τό χέρι τό μικρό τραπεζάκι, πάνω στό ὁποῖο ὑπῆρχαν διάφορα ἀπολυμαντικά τοῦ στόματος καί ὑλικά καυτηριάσεων. Τό τραπεζάκι ἀναποδογύρισε καί τά μπουκαλάκια ἔσπασαν!

– Πετᾶστε τα ὅλα αὐτά, εἶπε ἀπότομα. Σέ τίποτε δέν χρειάζονται. Ἔλα στήν Κρονστάνδη νά σέ κοινωνήσω μέ τά Ἄχραντα Μυστήρια. Θά σέ περιμένω...

Τό βράδυ ἦρθε ὁ καθηγητής Σιμανόφσκυ καί ὁ δόκτωρ Ὁκουνεφ, εἰδικός στίς λαρυγγολογικές παθήσεις. Τούς πληροφόρησαν ὅτι τήν ἐπομένη θά ξεκινοῦσαν γιά τήν Κρονστάνδη. Ὁ Σιμανόφσκυ δήλωσε ὅτι ὁ ἄρρωστος θά πεθάνη στόν δρόμο! Ἐκεῖνος ὅμως εἶχε ἐμπιστοσύνη στόν μπάτουςκα καί πῆγε νά τόν συναντήσῃ.

Ἐμεινε δύο μέρες στήν Κρονστάνδη καί κοινωνήσε ἀπό τά χέρια του. Ὅταν ἐπέστρεψε στό σπίτι, ὁ καθηγητής δοκίμασε ἐκπληξί: Ὅλες οἱ πληγές εἶχαν κλείσει καί μόνο ἡ φωνή παρέμενε ἀδύνατη. Ὁ Σιμανόφσκυ ἐνώπιον ὄλων ὠμολόγησε:

– Αὐτό εἶναι κάποιον πρωτοφανές! Εἶναι ἕνα ὀλοφάνερο θαῦμα!

Ἐκεῖνος ἔζησε ἀκόμη εἰκοσιπέντε χρόνια.

(Ἰωάννης τῆς Κρονστάνδης)

Ἡ μόλυνσις τοῦ αἵματος

Τό 1884 ἡ πριγκίπισσα Ζ. Ν. Γιουσούποβα ἔπαθε μόλυνσι αἵματος μετά ἀπό ἕναν πρόωρο τοκετό. Τήν νοσήλευε ὁ καθηγητής Σ. Π. Μπότκιν. Σέ μιά ἀπό τίς νύχτες πού περνοῦσε ἄπνυνη, ἐπέμεινε νά κυριαρχῇ στήν μνήμη της ἡ μορφή τοῦ π. Ἰωάννου τῆς Κρονστάνδης. Τό πρῶν ἐξέφρασε τήν ἐπιθυμία νά τόν δῇ. Ὁ πατέρας της εἶπε:

– Καί ἐγώ ὅλη τήν νύχτα ἔβλεπα στόν ὕπνο μου τόν π. Ἰωάννη καί θέλω νά τόν προσκαλέσω νά ἔρθῃ ἐδῶ νά προσευχηθῇ...

Ὅταν ὁ μπάτουςκα ἔβαλε τό χέρι στό κεφάλι της, ἡ πριγκίπισσα ἔνωσε ἀμέσως ἕνα ἀσυνήθιστο ἐλάφρωμα. Ἐκεῖνος τότε γονάπησε μπροστά σέ μιά εἰκόνα καί ἄρχισε νά προσεύχεται... Φεύγοντας δήλωσε «Δέν θά πεθάνῃ», παρ' ὅλο πού οἱ γιατροί δέν εἶχαν καμμιά ἐλπίδα νά ζήσῃ. Στήν ἐξοδο ὁ π. Ἰωάννης συναντήθηκε μέ τόν καθηγητή, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε «Βοηθήστε μας», πρᾶγμα πού κατέπληξε ὄλους.

Ἡ πρώτη ἐπίσκεψις προκάλεσε ἀνακούφισι, δέν ἐπηρέασε ὅμως τήν πορεία τῆς ἀσθενείας. Στήν δευτέρα ἐπίσκεψι προσπάθησε νά πείσῃ τήν ἀσθενῆ νά μεταλάβῃ! Τήν πλησίασε καί τῆς εἶπε:

— Ἡ ζωή μας καί ὁ θάνατός μας εἶναι ὑπόθεσις τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς ὅμως πρέπει νά προετοιμασθοῦμε γιά μιὰ νέα ζωή μέ τήν μετάληψι τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Ἡ πριγκίπισσα ἀπάντησε ὅτι ἐτοιμαζόταν νά κοινωνήσῃ τό Πάσχα. Τότε ἄρχισε πιά ἐπίμονα νά προσπαθῆ νά τήν πείσῃ πώς δέν πρέπει ν' ἀναβάλῃ, ἄν καί τό Πάσχα ἦταν κοντά. Τῆς δήλωσε μάλιστα πώς ἦταν ἕτοιμος νά πάῃ ἀμέσως γιά νά φέρῃ τά Τίμια Δῶρα...

Ἡ ἄρρωστη, ἀφοῦ κοινωνήσῃ μέ συναίσθησι καί χαρά, κοιμήθηκε ἐπί ἕξι ὥρες. Ὅταν ξύπνησε ἦταν ἐντελῶς ὑγιής!

Ὁ καθηγητής Μπότικιν, βλέποντας τέτοια καταπληκτική ἀλλαγῆ, παρέμεινε πολλή ὥρα σιωπηλός... Δύο δάκρυα, κύλησαν στό πρόσωπό του.

— Δέν κατωρθώσαμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τήν θεραπεία αὐτή, ψιθύρισε.

Ἡ πριγκίπισσα σέ μία ἐβδομάδα σηκώθηκε καί περπάτησε χωρίς τήν βοήθεια ἄλλων. Ἐπί πολλές δεκαετηρίδες μετά παρέμειναν ἀνεξίτηλα στήν μνήμη τῆς τά βιώματα πού τότε δοκίμασε. Ἄφησαν βαθειά ἴχνη στήν ψυχή τῆς.

(Ἰωάννης τῆς Κρονσιάνδης)

Ὁ κιθαρωδός Ἰβάν

Μέ τήν εὐλογία τοῦ π. Ἰωάννου τῆς Κρονσιάνδης ὁ περίφημος μουσικός Ἀγρένεφ Σλαβιάνσκυ καί ἡ χορωδία του θά ἔδιναν ἕνα κοντσέρτο στήν Κρονσιάνδη, ὑπέρ τῶν οἰκογενειῶν τοῦ πληρώματος τοῦ πολεμικοῦ «Ρουσσάλκα», πού εἶχε καταστραφῆ.

Ὁ π. Ἰωάννης, μέ τήν εὐκαιρία αὐτή, ἐξέφρασε τήν ἐπιθυμία νά ψάλῃ ἡ φημισμένη χορωδία καί στήν θ. λειτουργία. Ἐψαλαν τόσο ὥραϊα, πού τούς ξανακάλεσε. Τότε, τήν δεύτερη φορά, ἔγινε ἡ θαυματουργική θεραπεία τοῦ τυφλοῦ κιθαρωδοῦ Ἰβάν.

«Μετά τήν θ. λειτουργία», διηγεῖται ὁ Ἀγρένεφ, «παρεκάλεσα τόν πρωθιερέα νά εὐλογήσῃ τήν οἰκογένειά μου καί τούς χορωδούς. Μετά τήν ἀκολουθία τῆς παρακλήσεως καί τοῦ ἁγιασμοῦ, πλησιάσαμε ὅλοι ν' ἀσπασθοῦμε τόν σταυρό πού κρατοῦσε. Ἐγώ ὠδήγησα καί τόν τυφλό Ἰβάν.

— Ἀπό πότε δέν βλέπεις; τόν ρώτησε ὁ μπάτουσκα.

— Ἀπό τήν παιδική μου ἡλικία. Εἶχα ἴκτερο καί τελικά τυφλώθηκα.

— Τότε δέν εἶναι σπουδαῖο, τοῦ εἶπε χαμογελώντας. Καί ἐγώ ὑπέφερα ἀπό ἴκτερο καί δέν ἀκούω καλά. Ἄς προσευχηθοῦμε ὅμως στόν Κύριο.

»Λέγοντας αὐτά ἔβαλε μ' ἕνα κουτάλι ἁγιασμό στό χέρι του καί ἔπλυνε τρεῖς φορές τά μάπα τοῦ Ἰβάν. Ὑστερα τόν καΐδεψε, τόν εὐλόγησε καί τοῦ εἶπε:

— Θά σ' ἐλεήσῃ ὁ Κύριος! Πήγαινε τώρα. Ὁ Θεός μαζί σου.

»Τό βράδυ ἔδιναν τό κοντσέρτο. Πρίν ἀρχίσουμε, μπαίνει στήν αἴθουσα τοῦ καλλωπισμοῦ τό παιδί πού βοηθοῦσε τόν Ἰβάν, καί μᾶς λέει:

— Ὁ Ἰβάν βλέπει!

— Πῶς βλέπει; Φέρτε τον ἐδῶ!

»Τόν ἔφεραν. Γεμάτος χαρά μᾶς ἀνακοίνωσε:

— Πραγματικά βλέπω! Βλέπω σάν νά βρίσκωμαι μέσα σέ ὀμίχλη.

»Ἦταν ἀδύνατο ν' ἀμφιβάλῃ κανεῖς. Στεκόταν μπρο-

στά μας μέ άνοικτά μάπα καί χαμογελοῦσε εὐτυχισμένα. Ἀπό τότε ένωθε συνεχῶς βελτίωσι. Σήμερα βλέπει καθαρά καί πηγαίνει παντοῦ μόνος. Ἐνῶ ἦταν κατηφής, μέ σκυμμένο τό κεφάλι καί κλειστά τά μάπα, τώρα εἶναι εὐθυμος, όμιληπκός καί κιθαρίζει πιδ χαρούμενα τραγούδια».

(Ἰωάννης τῆς Κρονσιάνδης)

Ἡ θεραπευτική ενός όσιου

Στά Φάρασα, όπως καί σ' όλη τήν περιφέρειά τους, δέν υπῆρχε άλλος γιατρός έκτός από τόν όσιο Ἀρσένιο τόν Καππαδόκν. Ἦταν δάσκαλος καί γιατρός, ψυχῶν καί σωματίων.

Όπου περνοῦσε καί τοῦ έφερναν άρρώστους, ποτέ δέν έξέταζε άν ἦσαν χριστιανοί ἢ τοῦρκοι. Ἐξέταζε μόνο ποιά άρρώσπα τούς βασάνιζε, γιά νά διαβάση τήν άνάλογη εὐχή. Μέ τίς θεραπείες του οί τοῦρκοι καταλάβαιναν τήν άξία τῆς Ὁρθοδοξίας μας καί έκδήλωναν τόν σεβασμό τους σ' αὐτήν.

Δέν έδινε στούς άρρώστους συνταγές, αλλά τούς διάβαζε τήν άνάλογη εὐχή τῆς Ἐκκλησίας καί έτσι τούς θεραπευε. Ὅσοι εἶχαν άρρωστο καί δέν μπορούσαν νά τόν μεταφέρουν στό κελλί του, είτε επειδή ἦταν πολύ βαριά είτε επειδή βρισκόταν μακριά, έστελναν στόν όσιο Ἀρσένιο ένα ρούχο από τόν άρρωστο νά τό διαβάση. Ἐκεῖνος τό διάβαζε καί τό έπέστρεφε. Ὁ άρρωστος τό φοροῦσε μέ εὐλάβεια καί πίστι, καί θεραπεύταν. Πολλές φορές, γιά νά τούς αναπαύση καί τόν λογισμό, τούς έστελνε καί γραμμένη τήν εὐχή σ' ένα χαρ-

τί, πού τό φοροῦσαν στόν άρρωστο διπλωμένο σάν φυλαχτό.

Ἐπειδή οί περιπτώσεις τῶν άσθενειῶν ἦσαν πολλές καί δέν εὔρισκε στό Εὐκολόγιο τήν άνάλογη εὐχή, εἶχε πάρει ώρισμένους ψαλμούς από τό Ψαλτήρι καί χρησιμοποιοῦσε αὐτούς. Τό Εὐαγγέλιο συνήθως τό διάβαζε μόνο γιά πολύ σοβαρές περιπτώσεις, όπως στούς τυφλούς, βωβούς, παραλύτους καί δαιμονισμένους. Ὅταν έβλεπε κανέναν όπ ἦταν καί πνευματικά άρρωστος δέν τόν θεράπευε άμέσως, αλλά σιγά-σιγά. Τοῦ έλεγε δηλαδή νά έρχεται καί νά ξαναέρχεται, μέχρι πού τόν θεράπευε στήν ψυχή. Μετά τόν θεράπευε καί στό σώμα.

(Ἀρσένιος ό Καππαδόκης)

Ὁ νεαρός τρελλός

Ὁ Παναγιώτης τοῦ Ἐντζαραπίδν, όταν ἦταν εἴκοσι έτῶν, τρελλάθηκε. Ἡ τρέλλα του ἦταν βαρειᾶς μορφῆς καί δέν μπορούσαν ούτε νά τόν δέσουν. Τελικά ό αδελφός του μαζί μέ άλλους, τήν ώρα πού κοιμόταν, τόν έδεσαν καί τόν έφεραν στόν όσιο Ἀρσένιο τόν Καππαδόκν.

Μόλις άνοιξε τήν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του ό όσιος, γιά νά δῆ ποιοί χτυποῦν καί τί θέλουν, ό τρελλός, παρ' όλο πού ἦταν δεμένος μέ άλυσίδες, ώρμησε έναντίον του καί έπεχείρησε νά τόν χτυπήση μέ τά άλυσσοδεμένα του χέρια. Ὁ όσιος εἶπε εκείνη τήν στιγμή.

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ!

Καί συνέχισε:

— Κάτω τὰ χέρια!

Ὁ τρελλός μαζεύτηκε ἀμέσως σάν κουβάρι. Μετά ὁ ὄσιος πῆρε τό Εὐαγγέλιο, τόν διάβασε καί ὁ ἄρρωστος ἔγινε ἀμέσως καλά! Ἀργότερα δημιούργησε καί οἰκογένεια.

(Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης)

Ἡ τυφλή μουσουλμάνα

Κάποτε εἶχαν φέρεи στὸν ὄσιο Ἀρσένιο τὸν Καππαδόκη μιὰ τυφλή μουσουλμάνα, τὴν Φάτμα. Τὴν ἔφεραν ὅμως ἡμέρα Τετάρτη, πού ἦταν ἔγκλειστος. Ἀφοῦ χτύπησαν πολὺ τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ του, τὴν ἄφησαν κοντὰ στό κατώφλι καί ἀπομακρύνθηκαν.

Σέ λίγη ὥρα ἦρθε μιὰ φαρασιώπιστα μέ ἀγκύλωσι στό χέρι καί, γνωρίζοντας ὅτι τὴν Τετάρτη καί τὴν Παρασκευὴ ὁ ὄσιος δέν δέχεται, πῆρε χῶμα ἀπὸ τό κατώφλι τῆς πόρτας του. Τό ἔβαλε στό ἄρρωστημένο χέρι τῆς καί ἔγινε καλά!

Ὅταν εἶδε τὴν τυφλή μουσουλμάνα, τὴν ρώτησε, τί περίμενε. Ἡ Φάτμα τῆς φανέρωσε τὴν αἰτία τῆς ἀναμονῆς.

— Τί κάθεσαι καί χασομερᾷς; τῆς εἶπε τότε ἡ χριστιανή. Δέν ξέρεις ὅτι ὁ Χατζεφεντῆς Τετάρτη καί Παρασκευὴ δέν ἀνοίγει; Πάρε χῶμα ἀπὸ τό κατώφλι τῆς πόρτας του καί τρίψε το στά μάπα σου. Ἔτσι κάνουμε ἐμεῖς αὐτές τίς δύο μέρες.

Ἡ Φάτμα παραξενεύθηκε μ' αὐτό πού ἄκουσε, ἀλλὰ ἔψαξε, βρῆκε τό κατώφλι, πῆρε χῶμα καί τό ἔτριψε στά μάπα τῆς. Ἀμέσως ἄρχισε νά βλέπῃ θαμπά. Ἀπὸ τὴν

καρὰ τῆς τότε πῆρε μιὰ πέτρα καί χτυποῦσε σάν τρελλή τὴν πόρτα τοῦ ὄσιου Ἀρσενίου. Ἐκεῖνος ἀνοίξε καί ἐπειδὴ εἶδε πὼς ἦταν μουσουλμάνα, ἐνῶ δέν μιλοῦσε αὐτὴ τὴν ἡμέρα, ἔκανε διάκρισι καί τὴν ρώτησε τί ἤθελε. Τοῦ εἶπε τὸν λόγο καί ὁ ὄσιος πῆρε τό Εὐαγγέλιο καί τὴν διάβασε. Ἀμέσως ἦρθε ὄλο τῆς τό φῶς. Ἐκείνη τότε ἀπὸ τὴν καρὰ τῆς ἔπεσε στά πόδια του καί τὸν προσκυνοῦσε μέ εὐλάβεια, ἀλλ' ὁ ὄσιος τὴν μάλωσε καί τῆς εἶπε:

— Ἐάν θέλῃς νά προσκυνήσης, νά προσκυνήσης τὸν Χριστό, πού σοῦ ἔδωσε τό φῶς, καί ὄχι ἐμένα.

(Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης)

Ὁ βλάσφημος ἀμαξηλάτης

Κάποτε ὁ παπα-Νικόλας ὁ Πλανᾶς πήγαινε στὸν ναὸ τῆς Ἀγ. Τριάδος, κοντὰ στὸν Κεραμεικὸ. Στὸν δρόμο συνήντησε ἕνα ἀμάξι μέ τό ἄλογο πεσμένο ἀπὸ τὴν ἀδυναμία κάτω. Ὁ ἀμαξηλάτης, ἄνθρωπος σκληρός, εἶχε ἀγριέψει καί τό χτυποῦσε ἀλύπτα, ἐνῶ ἐκεῖνο δέν μποροῦσε νά σηκωθῆ. Ταυτόχρονα, βλασφημοῦσε τὰ θεῖα. Ὁ παπα-Νικόλας τὸν πλησίασε καί προσπάθησε νά τὸν καθουχάσῃ λέγοντας:

— Τό ἄλογο δέν ἔχει τίποτα καί θά γίνῃ καλά! Ἐσὺ ὅμως μὴ βλασφημῆς τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀποθηριωμένος ἀμαξηλάτης ἔστρεψε τὰ κατακόκκινα ἀπὸ θυμὸ μάπα του στὸν σεβάσμιο καί πραῖτατο ἱερέα καί τοῦ εἶπε:

— Δέν μέ ξεφορτώνεσαι, μὴν ἀρχίσω καί διαβάσω καί σένα;

Ὁ ταπεινός παπα-Νικόλας δέν ἀπογοπεύθηκε οὔτε θεώρησε τόν ἑαυτό του προσβεβλημένο. Πλησίασε τό ἄλογο, τό σταύρωσε, ἔκανε μιά μικρή προσευχή καί τό καΐδεψε. Ἀμέσως ἐκεῖνο πετάχθηκε πάνω ὑγιέστατο!

Κατάπληκτος ὁ ἀμαξηλάτης ἀποφάσισε ν' ἀλλάξει ζωή. Ἀπό τότε μετέφερε πάντα δωρεάν τόν ἀπλοϊκό παππούλη.

(Παπα-Νικόλας ὁ Πλανᾶς)

Ἡ αἱμορροῦσα

Μιά εὐλαβής γυναίκα εἶχε αἱμορραγία πού δέν τήν ἄφηνε νά μεταλάβη. Τῆς εἶπαν νά ἐπισκεφθῆ τόν π. Ἱερώνυμο τόν Σιμωνοπερίτη. Ἐτρεξε καί τόν βρήκε. Ἦταν τότε Μ. Σαρακοστή. Ὁ πνευματικός τῆς εἶπε:

– Νά ἐτοιμασθῆτε νά κοινωνήσετε τήν Μ. Πέμπτη.

– Κι ἂν αἱμορραγῆσῃ; ρώτησε κείνη.

– Ἐσεῖς νά μεταλάβετε καί ἡ ἁμαρτία πάνω μου, τῆς ἀποκρίθηκε.

Μετά ἀπό τήν θ. κοινωνία δέν αἱμορράγησε ξανά.

(Ἱερώνυμος Σιμωνοπερίτης)

Ἡ ἄγνωστη ἀσθένεια

Ο γιατρός Ἰωάννης Ζαμάνης ἔπαθε ἔρπη ζωστήρα καί εἶχε πόνους δυνατούς. Πῆγε στόν π. Ἱερώνυμο τόν Σιμωνοπερίτη, νά τόν σταυρώσῃ. Ὁ γέροντας πῆρε τόν σταυρό καί τόν σταύρωσε, χωρίς νά δείξῃ ἐκεῖνος ποῦ πονοῦσε. Ἐγινε ὁμως ἀμέσως καλά!

Ὁ ἴδιος γιατρός ἐπισκέφθηκε ἀργότερα μιά γυναίκα πού ἦταν πολύ καιρό ἀσθενής καί ὁ γιατρός τῆς δέν εὔρισκε τήν αἰτία.

– Δέν πᾶτε νά φωνάζετε, λέει στούς οἰκείους τῆς, τόν γέροντα; Νά ἔρθῃ νά τήν σταυρώσῃ, ἀφοῦ ὁ Θεός ἀκούη τήν προσευχή του... Πῆγα κι ἐγώ σ' αὐτόν καί θεραπεύθηκα...

Πῆγε λοιπόν ἡ μητέρα τῆς καί λέει στόν γέροντα:

– Ἡ Σταυρούλα μου δέν μπορεῖ. Δέν ἔρχεσθε νά τήν σταυρώσετε;

Τῆς ἀπαντᾷ ὁ γέροντας:

– Ἐγώ δέν θά μπορέσω νά ἔρθω, ἀλλά πάρε αὐτό, βάλτε το πάνω τῆς καί θά γίνῃ καλά.

Τῆς ἔδωσε ἓνα τεμάχιο ἀπό τήν παντόφλα τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος. Ἡ ἄρρωστη τό ἔβαλε πάνω τῆς καί μετά ἀπό λίγο ἦταν καλά.

Βγῆκε μάλιστα ἔξω μέ τόν σύζυγό τῆς καί πῆγαν στήν Ἀνάληψη νά εὐχαριστήσουν τόν γέροντα. Μέ ὑπερβολική χαρά ἐπέστρεψαν στό σπίτι τους δοξάζοντας τόν Θεό. Ὁ γέροντας δέν πῆγε στήν ἄρρωστη ἀπό ταπείνωση. Δέν ἤθελε νά πιστέψῃ ὁ κόσμος πώς αὐτός κάνει θαύματα, ἀλλά οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ.

(Ἱερώνυμος Σιμωνοπερίτης)

Τό ἄχρηστο μπιστούνι

Ο Χαράλαμπος Μπογάκος, πού ἔμενε στήν Πεντέλη, ὑπέφερε πολύ ἀπό τά πόδια του καί, πιασμένος καθὼς ἦταν, δέν μπορούσε νά περπατήσῃ καθόλου. Μιά μέρα λέει στήν σύζυγό του:

– Θά πάρω ένα αυτοκίνητο και θά πάω στην Ἀθήνα, στόν π. Ἱερώνυμο τόν Σιμωνοπεριτίτ, νά μοῦ διαβάση μιά εὐχή.

Ἐκείνη εἶχε ἀντηρρήσεις, γιατί ὁ ἄρρωστος δέν μπορούσε νά κουνηθῆ. Τελικά τόν βοήθησαν νά μπῆ στό αυτοκίνητο. Μόλις τελείωσε ἡ θ. λειτουργία στην Ἀνάληψη κι ἔβγαινε ὁ γέροντας ἀπό τήν ἐκκλησία, τόν χαιρέτησε καί τοῦ εἶπε:

– Γιατί βαστάς μπαστούνι, κύρ Χαράλαμπε;

Ἐκεῖνος ἀπήντησε, πώς τόν πονοῦν τά πόδια καί δέν μπορεῖ νά βαδίση.

Καί ὁ γέροντας τοῦ λέει:

– Ἄφνε τό μπαστούνι κι ἔλα, κάθησε.

Ὅταν σηκώθηκε ἦταν τελείως καλά, καί εἶχε λησμονήσει πώς εἶχε πάει μέ μπαστούνι. Τό μπαστούνι ἦταν πλέον τελείως ἄχρηστο.

(Ἱερώνυμος Σιμωνοπεριτίτης)

Ἡ θεραπεία τῆς μοναχῆς

Η ἀδελφή Μαρκέλλα ἦταν μοναχή σ' ένα μοναστήρι τῆς Καλύμνου. Σέ μιά ἀσθένειά της ἀναγκάσθηκε νά νοσηλευθῆ στό νοσοκομεῖο «Ἀλεξάνδρα». Κατά τήν διάρκεια τῆς νοσηλείας τήν ἐξωμολογοῦσε συχνά ὁ ἱερομόναχος π. Ἀθανάσιος Χαμακιώτης (1891-1967) πού ἦταν ἐφημέριος τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς «Νερατζιώσσης» στό Μαρούσι καί ἱδρυτής τοῦ ἡσυχαστηρίου τῆς «Φανερωμένης» στην Μπάλλα τῆς Ἀττικῆς.

Μετά τήν σχετική θεραπεία ἡ μοναχή βγήκε ἀπό τό νοσοκομεῖο, ἐξακολουθοῦσε ὅμως νά παίρνη πολλά

φάρμακα γιά τήν πλήρη ἀποκατάστασι τῆς υγείας της. Ἡ ποσότης τῶν φαρμάκων ἔφερε σάν ἀποτέλεσμα ένα σοβαρό ἐρέθισμα στά χεῖλη καί μάλιστα στό πάνω χεῖλος ένα μεγάλο σπυρί, τό ὁποῖο δημιούργησε μεγάλη ἀνησυχία στοῦς γιατροῦς.

Ὅταν ὁ γέροντας Ἀθανάσιος τό ἔμαθε, πῆρε ένα σταυρό καί πῆγε στό κελλί πού ἔμενε, στό Μαρούσι. Ἀφοῦ τῆς εἶπε μερικά παρηγορητικά λόγια, γονάπησε, προσευχήθηκε καί σταύρωσε μέ τόν σταυρό τό ἐπικίνδυνο σπυρί. Ἡ ἀδελφή μάλιστα θυμόταν ὅτι ἀκούμπησε ἡ ἄκρη τοῦ σταυροῦ πάνω στό σπυρί καί πόνεσε.

Ἦταν μεσημέρι πού ἔγινε αὐτό. Τό βράδυ τό σπυρί ἐξαφανίσθηκε χωρίς ν' ἀφήση κανένα ἴχνος. Ἐκθαμβη ἡ ἀδελφή Μαρκέλλα πῆγε στόν γέροντα νά τόν εὐχαριστήση. Τήν δέχθηκε ὅπως πάντα μέ καλωσύνη. Ἐκείνη συγκινημένη τοῦ λέει:

– Γέροντά μου, μέ τήν προσευχή σας τό σπυρί ἐξαφανίσθηκε! Ἐγίνα καλά.

Ὁ ταπεινός π. Ἀθανάσιος ἀπήντησε:

– Ἐ, ὄχι παιδί μου, ἦταν νά περάση καί πέρασε.

(Ἀθανάσιος Ἀγιολαυρίτης)

Ὁ ψυχοπαθῆς Σάββας

Ο ἀσθενής Σάββας κατέφυγε στίς 23 Σεπτεμβρίου 1963 στό σπίτι τῆς ἀδελφῆς του στό Μαρούσι. Ἐπάσχε ψυχονευρικά μέ τίς ἐξῆς ἐκδηλώσεις:

Δέν ἤθελε νά πηγαίνη στην ἐργασία του.

Δέν ἤθελε νά τρώη.

Φοβόταν τά παιδιά του.

Φοβόταν νά μένη μόνος του.

Ἡ ἀδελφή του ἐνδιαφέρθηκε πολύ γιά τήν ἀποκατάστασι τῆς υἰείας του. Σκέφθηκε τόν π. Ἄθανάσιο Χαμακιώτη. Τόν κάλεσε στό τηλέφωνο καί τόν παρακάλεσε νά κάνη ἕνα εὐχέλαιο γιά τήν υἰεία τοῦ ἀδελφοῦ της. Ὁ πάντα καλόκαρδος γέροντας μέ εὐχαρίστησι δέχθηκε.

Τήν ἐπομένη τόν συνήντησαν στόν ναό. Τούς ὑποδέχθηκε πρόσχαρα καί φιλόφρονα. Αὐτό εὐχαρίστησε πολύ τόν ἄρρωστο καί τόν ἔκανε νά δεχθῆ τήν πρότασί του νά ἐξομολογηθῆ. Μετά τήν ἐξομολόγησι ἀκολούθησε καί τό εὐχέλαιο. Ἐξομολογημένος καί κρισμένος μέ τό ἁγιασμένο λάδι ὁ Σάββας γλύτωσε ἀπό τά τέσσαρα κακά πού τόν βασάνιζαν. Ἡ χάρις τῶν δύο μυστηρίων καί οἱ εὐχές τοῦ γέροντα τόν ἔστειλαν ὑγιῆ στό σπίτι του.

(Ἄθανάσιος Ἀγιολαυρίτης)

Σο ὁ χριστιανός παραμελεῖ τὴν ψυχικὴ του καλλιέργεια καὶ ἀφήνει τὰ διάφορα πάθη νὰ ἀμβλύνουν τὴν πνευματικὴ του αἴσθησι, τόσο παραγνωρίζει τὴν φρικτὴ πραγματικότητα τοῦ διαβόλου. Ἔτσι πολλοὶ ἔχουν ἀπωθήσει τὴν πραγματικότητα αὐτὴ σὲ παρωχημένες, μεσαιωνικὲς μνημεις.

Ἐν τούτοις ὁ Κύριος ἀποκαλεῖ τὸν διάβολο «ἄρχοντα τοῦ κόσμου τούτου», ὁ ἀπόστολος Πέτρος «λέοντα ὠρυόμενον ζητοῦντα τίνα καταπίη» καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος «κοσμοκράτορα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου».

Καί αὐτόν τόν κοσμοκράτορα ἀξιώνεται ὁ «βραχύ π παρ' ἀγγέλους ἠλαπωμένος» ἄνθρωπος νά τόν ὑπερικᾶ καί ταπεινῶν μέ τήν βοήθεια τῆς θ. χάριτος.

Ἄξίζει νά θυμηθοῦμε ἐδῶ ἓνα τροπᾶριο πού ἀφιέρωσε ἡ ὑμνολογία μας σπὴν ἀγία μεγαλομάρτυρα Μαρίνα:

*«Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!
τήν ἐπηρμένην ὄφρύν
τοῦ τήν γῆν καί τήν θάλασσαν
ἐξαλείφειν φάσκοντος,
πρὸς τήν γῆν ἐταπείνωσεν
ἀπαλή κόρη καί παναμώμπος...»*

Οἱ πειρασμοὶ τοῦ Μ. Ἀντωνίου

Από τήν ἀρχή τῆς μοναχικῆς του ζωῆς ὁ Μ. Ἀντώνιος δοκίμασε φοβερούς πειρασμούς. Ὁ διάβολος τοῦ ψιθύριζε:

— Ἀντώνιε, τί θά πῆ ἀσκηπική ζωή; Ξέχασες τά πατρικά σου κτήματα, τούς συγγενεῖς, τά πλούτη, τήν δόξα, τίς ἀνέσεις; Δέν ξέρεις ὅτι ἔχεις κι ἐσύ δικαιώματα σπὴν ζωή; Ὅτι ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δύσκολος καί σχεδόν ἀκατόρθωτος; Ὅτι τό σῶμα σου εἶναι ἀσθενικό καί δέν θά ὑποφέρει τήν πολλή κακοπάθεια;

Ἄλλοτε πάλι τοῦ τάραζε τήν σκέψη σίς ὥρες τοῦ ὕπνου μέ ἀνθήτικους λογισμούς. Ἐπαιρνε ἀκόμη διάφορες μορφές ἀσέμνων γυναικῶν, γιά νά τόν ὀδηγήσῃ σπὴν ἀκολασία, ἢ ἀγρίων θηρίων, γιά νά τοῦ προκαλέσῃ πανικό.

Σέ ὅλα αὐτά ὁ ὄσιος πολεμοῦσε μέ τήν προσευχή, τήν νηστεία, τήν κακοπάθεια, τίς ἅγιες σκέψεις πού ἐξύψωναν τόν νοῦ του στόν Χριστό. Σκέψεις γιά τήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, τήν μέλλουσα κρίσι, τήν αἰώνια μακαριότητα τῶν ἁγίων καί τήν ἀτελεύτητη κόλασι τῶν ἁμαρτωλῶν, ἔσβηναν τίς φλόγες τῶν πειρασμῶν καί τόν ἐλευθέρωναν ἀπό τίς παγίδες τοῦ διαβόλου.

Κάποτε μαζεύτηκαν πολλοί δαίμονες μέσα σπὴν νύχτα κοντά στό ἀσκητήριο τοῦ Μ. Ἀντωνίου καί ἔκαναν τέτοιο θόρυβο πού νόμιζε κανεῖς ὅτι καταστρεφόταν τό σύμπαν. Τοῦ φάνηκε ὅτι γκρεμίστηκε τό καλύβι του καί πῶς ἀπό παντοῦ ὤρμουσαν ἀγριεμένα θηρία.

Ὁ τόπος γέμισε λιοντάρια, ἀρκοῦδες, πάνθηρες, ταύρους, λύκους, φίδια καί σκορπιούς. Τό κάθε θηρίο ἐνεργοῦσε μέ τόν δικό του τρόπο. Τό λιοντάρι βρυχόταν ἔτοιμο νά ριχθῆ στό θῦμα του. Ὁ ταῦρος πρότεινε τά κέρατά του. Ὁ λύκος τεντωνόταν γιά νά ὀρμήσῃ. Τό φίδι σερνόταν κοντά του. Ὅλα ἔκαναν ἓνα τρομακτικό θόρυβο.

Σέ λίγο ἄρχισαν τά δαγκώματα καί τά χτυπήματα. Ὁ ἅγιος ἐνιωθε φοβερό σωματικό πόνο. Ἡ ψυχὴ του ὁμως δέν λύγισε. Ἐνῶ στέναζε ἀπό τόν πόνο, ἀπευθύνθηκε στούς ἐχθρούς:

— Ἐάν εἶχате πραγματική ἐξουσία πάνω μου, θ' ἀρκοῦσε ἓνα θηρίο γιά νά μέ θανατώσῃ. Ἐπειδή ὁμως ὁ Θεός μου σᾶς ἔχει συντριψίσει, προσπαθεῖτε νά μέ φοβίσετε μέ τό πλῆθος σας.

Οἱ ἐχθροὶ ἔτριξαν τά δόντια καί ἐξαφανίσθηκαν.

Οἱ δαίμονες μακάρισαν κάποτε τόν Μ. Ἀντώνιο, γιά νά τόν ρίξουν σπὴν ὑπερηφάνεια, καί αὐτός ἀμέσως

τούς καταράστηκε.

Ἄλλη φορά τοῦ προφήτευσαν πλημμύρα τοῦ Νείλου, καί αὐτός τούς ρώτησε:

— Καί σᾶς, τί σᾶς νοιάζει;

Ἄλλη φορά τοῦ παρουσιάσθηκαν σάν ἀγριεμένοι πάνοπλοι στρατιῶτες, καί αὐτός ἄρχισε νά ψάλλῃ: «Οὗτοι ἐν ἄρμασι καί οὗτοι ἐν ἵπποις· ἡμεῖς δέ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα».

Ἄλλη φορά ἦρθαν μέ φωτεινή μορφή λέγοντας:

— Ἦρθαμε νά σοῦ φέξουμε!

Ἐκεῖνος ἔκλεισε τά μάτια καί ἄρχισε τήν προσευχή, μέχρις ὅτου ἔφυγαν ντροπιασμένοι.

Κάποτε παρουσιάστηκε στόν Μ. Ἀντώνιο ὁ διάβολος σάν ἕνας μεγαλοπρεπής γίγαντας καί τοῦ εἶπε:

— Ἐγώ εἶμαι ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ! Τί θέλεις νά σοῦ χαρίσω;

Τότε ὁ ὄσιος προσευχόμενος στόν Θεό τόν φύσηξε καί ὁ γίγαντας ἐξαφανίσθηκε.

Σέ καιρό νηστείας ὁ διάβολος πλησίασε τόν Μ. Ἀντώνιο μέ μορφή μοναχοῦ κρατώντας ψωμιά καί τοῦ εἶπε:

— Ἀδελφέ, φάγε τώρα καί ἄσε τίς ὑπερβολές. Θ' ἀρρωστήσης καί τί θά γίνης;

Ὁ ὄσιος ἄρχισε τότε τήν προσευχή καί ὁ πανοῦργος διάβολος σάν καπνός βγήκε ἀπό τήν πόρτα καί κάθηκε.

(Βίος ὁσίου Ἀντωνίου)

Οἱ πειρασμοί τοῦ ὁσίου Παχώμιου

Ὁ ὄσιος Παχώμιος πολεμήθηκε σφοδρά ἀπό τούς δαίμονες, ὅπως καί ὁ Μ. Ἀντώνιος.

Κάποτε τοῦ δημιούργησαν τήν ἐντύπωση φοβεροῦ σεισμοῦ. Ἐκεῖνος τότε ἄρχισε νά ψάλλῃ δυνατά τόν ψαλμικό στίχο: «Ὁ Θεός ἡμῶν καταφυγή καί δύναμις, βοηθός ἐν θλίψεσι, ταῖς εὐρούσαις ἡμᾶς σφόδρα· διά τοῦτο οὐ φοβηθησόμεθα ἐν τῷ ταράσσεισθαι τήν γῆν».

Ἄλλοτε, γιά νά τόν κάνουν νά γελάσῃ καί νά καυκηθοῦν μετά γιά τήν ἐπιτυχία τους, συγκεντρώθηκαν πολλοί, χωρίστηκαν σέ δύο ζυγούς, ἔδεσαν ἕνα φύλλο δένδρου μέ χονδρά σχοινιά καί ἐνίσχυαν ὁ ἕνας τόν ἄλλον στό νά τό τραθήξουν, σάν νά ἦταν τεράσιος βράχος. Ὁ ὄσιος τότε ἀναστέναξε καί κοίταξε ἄλλοῦ.

Κάποτε οἱ δαίμονες τόν περιστοίχισαν πηπικά σάν νά ἦταν κάποιος ἄρχοντας, καί ἔλεγαν μεταξύ τους:

— Κάνετε τόπο νά περάσῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ!

Ἐκεῖνος στήριξε τήν ἐλπίδα του στόν Κύριο καί τούς ἀγνόησε.

Ὅταν καθόταν νά φάῃ, οἱ δαίμονες τόν πλησίαζαν μέ σχῆμα γυμνῶν γυναικῶν. Ἐκεῖνος ἔκλεινε τά μάτια τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, ἕως ὅτου ἐξαφανισθοῦν.

Μιά φορά ἦρθε ἕνας δαίμονας κοντά του καί τοῦ εἶπε:

— Χαῖρε, Παχώμιε. Ἐγώ εἶμαι ὁ Χριστός! Μ' ἔχεις εὐχαριστήσει καί ἦρθα νά σ' ἐπισκεφθῶ.

Ὁ ὄσιος, διακρίνοντας μέσα του μιά ταραχή, ἄρχισε νά σκέπεται: «Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ γεμίζει τήν

ψυχική χαρά και εξαφανίζει τόν φόβο και τήν κενοδοξία. Ἐγώ ὁμως τώρα ἔχω ταραχθῆ και εἶμαι γεμάτος ἀπό υπερήφανους λογισμούς. Ἄρα μπροστά μου ἔχω τόν διάβολο».

Σηκώθηκε ἀμέσως και ὤρμησε ἐναντίον του λέγοντας:

— Καταραμένος νά εἶσαι, ἐσύ και τά ἔργα σου!

Ὁ ἐχθρός ἔγινε καπνός, ἄφησε ὁμως μέσα στό κελλί μιά δυνατή δυσοσμία.

Ὁ ὄσιος υπέφερε και πολλούς ἄλλους πειρασμούς και ἐπιθέσεις, μέχρι και ξυλοδαρμούς, πού ἔκαναν τό σῶμα του νά ὑποφέρη ἀπό τό βράδυ μέχρι τό πρωί. Μόνη του καταφυγή τότε ἦταν ἡ σκέψις τοῦ Θεοῦ και ἡ προσευχή. Οἱ ἀλλεπάλληλες αὐτές δοκιμασίες τοῦ ἐνέπνευσαν τόσο ἀνδρεῖο φρόνημα, πού ζήτησε ἀπό τόν Θεό νά τοῦ ἀφαιρέση τόν ὕπνο, ὥστε νύχτα και μέρα νά πολεμᾷ και νά κατατροπῶνῃ τούς ἀοράτους ἐχθρούς.

(Βίος τοῦ ἁγίου Παχωμίου)

Μιά δυναμική προσευχή

Ο μαθητής τοῦ Μ. Ἀντωνίου ὄσιος Παῦλος ὁ Ἀπλοῦς ἀξιώθηκε νά λάβῃ τό κατά δαιμόνων χάρισμα.

Ἐφεραν κάποτε στόν Μ. Ἀντώνιο ἕνα δαιμονισμένο, μέ δαιμόνιο φοβερό, πού ἔβριζε και τόν ἴδιο τόν οὐρανό. Τό πρόσεξε αὐτό ὁ ὄσιος και λέει:

— Δέν εἶναι ἔργο δικό μου νά βγάλω τέτοια δαιμόνια. Τέτοιο χάρισμα ἔχει ὁ Παῦλος.

Τούς πῆγε λοιπόν στόν ὄσιο Παῦλο και τοῦ εἶπε:

— Ἀββᾶ Παῦλε, βγάλε τό δαιμόνιο ἀπό τόν ἄνθρωπο αὐτόν, γιά νά γυρίση ὑγιής στό σπίτι του.

— Γιατί δέν τό βγάζεις ἐσύ;

— Δέν εὐκαιρῶ ἐγώ. Ἐχω ἄλλο ἔργο.

Τούς ἄφησε ὁ Μ. Ἀντώνιος και ἔφυγε. Ὁ ὄσιος Παῦλος προσευχήθηκε θερμά και λέει στό δαιμόνιο.

— Εἶπε ὁ ἀββᾶς Ἀντώνιος νά βγῆς ἀπό τόν ἄνθρωπο αὐτόν.

— Δέν βγαίνω, παλιόγερε, ἀπαντᾷ ἐκεῖνο.

— Βγές, τό εἶπε ὁ ἀββᾶς Ἀντώνιος.

Τό δαιμόνιο τότε ἄρχισε νά βρίζη και τόν Μ. Ἀντώνιο. Τότε ὁ ὄσιος βγήκε ἀπό τό κελλί του μέσα στό καταμεσήμερο, ἀνέβηκε σέ μιά πέτρα πυρωμένη ἀπό τόν ἥλιο και φώναξε:

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, δέν θά κατεβῶ ἀπ' αὐτήν τήν πέτρα, δέν θά φάω και δέν θά πῶ τίποτε μέχρι νά πεθάνω, ἂν δέν βγάλῃς τό πονηρό πνεῦμα και δέν ἐλευθερώσης αὐτόν τόν δοῦλο Σου.

Πρὶν τελειώσῃ ἡ προσευχή τοῦ ὁσίου, τό δαιμόνιο εἶχε ἐξαφανισθῆ.

(Λαυσαϊκή ἱστορία)

Ἡ ὁμολογία τοῦ δαιμονίου

Εφεραν κάποτε στόν ἀββᾶ Λογγίνο ἕνα δαιμονισμένο. Καί ὁ γέροντας τούς εἶπε:

— Ἐγώ δέν μπορῶ νά τοῦ κάνω τίποτε! Πηγαίετε καλύτερα στόν ἀββᾶ Ζήωνα.

Πῆγαν λοιπόν στόν ἀββᾶ Ζήωνα, ὁ ὁποῖος ἄρχισε

νά διαβάζη εύκεις γιά νά διώξη τό δαιμόνιο. Ἐκεῖνο ὁμῶς φώναξε:

— Ἄββα Ζήνων, νομίζεις πῶς ἐξ αἰτίας σου φεύγω; Αὐτή τήν ὥρα ὁ ἄββας Λογγίνος προσεύχεται ἐναντίον μου. Οἱ προσευχές του μέ ἀναγκάζουν καί φεύγω.

(Γεροντικόν)

Ἡ μαύρη κοπέλλα

Ὁ ἄββας Πάκων μετά τά πενήντα του χρόνια δοκίμαζε ἀπό τόν δαίμονα τῆς πορνείας σφοδρό σαρκικό πόλεμο. Νύχτα καί μέρα δέν σταματοῦσαν οἱ πειρασμοί. Ἐφθασε μέχρι τήν ἀπελπισία καί τήν ἀπόγνωσι.

Κάποτε ὁ δαίμονας πῆρε τήν μορφή μιᾶς μαύρης κοπέλλας, πού εἶχε δεῖ στά νειᾶτα του. Τόν πλησίασε καί κάθησε στά γόνατά του. Ἐξωργισμένος τότε ἐκεῖνος τῆς ἔδωσε ἕνα ράπισμα. Ὁ δαίμονας ἔξαφανίσθηκε, ἔμεινε ὁμως ἐπί δύο χρόνια στό χέρι τοῦ ἄββα μιά ἀνυπόφορη δυσσομία.

(Εὐεργεινός Β')

Ὁ «ὑποχρεωτικός» νέος

Ὁ ἄββας Ἰσαάκ ὁ Θηβαῖος ἐργαζόταν κάνοντας μιά μεγάλη κουνουπέρα. Κατάλαβε ὁμως ὅτι κάπου ἔκανε λάθος καί σκεπτόταν πῶς νά τό διορθώσῃ. Πέρασε ἔτσι μιά ὀλόκληρη μέρα καί δέν ἤξερε τί νά κάνῃ. Καθώς ἀναρωπόταν, μπαίνει ἀπό τό παράθυρο ἕνας νεαρός καί τοῦ λέει:

— Ἐκανες λάθος, δῶσε μου τό ἐργόχειρό σου νά τό διορθώσω.

— Φύγε σὺ ἀπό δῶ κι ἄς μείνῃ ὅπως εἶναι, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄββας.

— Ναί, ἀλλά θά ζημιωθῆς ἔχοντας τό κακοφπαγμένο.

— Ἐσένα, τί σέ μέλλει;

— Σέ λυπᾶμαι, γιατί πάει χαμένος ὁ κόπος σου. Ἐξ ἄλλου εἶσαι δικός μου.

— Πῶς τό λές αὐτό;

— Ἐπειδή κοινώνησες τρεῖς φορές, ἐνῶ μνησικακεῖς ἐναντίον τοῦ γείτονά σου.

— Ψέματα λές.

— Δέν λέω ψέματα. Δέν ἐχθρεύεσαι τόν γείτονά σου γιά λίγες φακές; Ἐγώ εἶμαι ὁ ἀρμόδιος γιά τήν μνησικακία. Γι' αὐτό εἶσαι δικός μου.

Μόλις τό ἄκουσε αὐτό ὁ ἄββας Ἰσαάκ, ἄφησε τό κελλί του, πῆγε στόν γείτονά του καί τοῦ ἔβαλε μετάνοια. Ὅταν ἐπέστρεψε εἶδε ὅτι ὁ δαίμονας τοῦ κατέστρεψε καί τό ἐργόχειρό του καί τό ψαθί, ὅπου ἔκανε τίς μετάνοιες του. Τόν εἶχε ἔξαγριώσει ἡ μεταμέλεια τοῦ ἄββα.

(Λειμωνάριον)

Ἐμπόδια στήν προσευχή

Ὁ ἅγιος Νήφων, ὁ ἐπίσκοπος Κωνσταντινῆς τῆς Αἰγύπτου, ἔζησε στά χρόνια τοῦ Μ. Ἀθανασίου.

Στήν νεανική του ἡλικία παρασύρθηκε στήν κοσμική ζωή. Απομόνησε γονεῖς καί λοιπούς συγγενεῖς. Ἐγκα-

τέλειψε τίς σπουδές του καί ἀδιαφόρησε γιά κάθε ἀρετή. Εὐτυχῶς βρέθηκε ἕνας χριστιανός καί τοῦ ἔλεγε συχνά:

— Πῶς κατάντησες, Νήφων! Πῶς ἔφθασες σ' αὐτό τό κάλι... Ἔλα στά συγκαλά σου καί κοίτα νά διορθωθῆς.

Τά λόγια αὐτά τόν ἔκαναν ν' ἀνασπενάζη καί νά δακρύζη γιά τήν μέχρι τότε ζωή του. Ὅμως σπῆν προσπάθεια νά μεταστραφῆ δοκίμασε βίαιες ἐπιθέσεις τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐνα βράδυ, καθὼς ἄρχισε νά προσεύχεται, ὁ διάβολος τοῦ παρέλυσε τόν νοῦ. Σκόρπισε κάθε εὐλαβική σκέψη. Μιά νωχέλεια καί ὑπνηλία, μιά νάρκη καί ὀκνηρία τόν κατέλαβαν. Ἄρχισε νά χασμουριέται διαρκῶς. Ταλαιπωρημένος ἀπ' αὐτή τήν κατάστασι φώναξε:

— Ἀμαρτωλέ Νήφων, ξέσπασε, φαίνεται, ἡ πμωρία γιά τίς ἀμαρτίες σου.

Ὁ διάβολος τότε τοῦ ψιθύρισε:

— Σταμάτησε τήν προσευχή! Διαφορετικά δέν φεύγω ἀπό κοντά σου.

— Δέν θά τήν σταματήσω, ἀκάθαρτε δαίμονα, καί κάνε ὅ,τι θέλεις, ἀπάντησε ὁ ἅγιος. Ἄν σέ διέταξε ὁ Παντοδύναμος νά μέ θανατώσης, δέχομαι ταπεινά τό πρόσταγμά Του. Ἄν ὅμως δέν ὤρισε ἔτσι ὁ Θεός μου, περιφρονῶ ὅλες σου τίς ἐπιθέσεις.

— Ἀλλά ὑπάρχει Θεός;... Θεός δέν ὑπάρχει! τοῦ σφύριξε ὁ διάβολος.

Στά λόγια αὐτά ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ πόνεσε κατάκαρδα καί ἀπάντησε:

— «Εἶπεν ἄφρων ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός»... Διαλύσου λοιπόν, ἀπαίσιο σκοτάδι, καί μή

βλασφημῆς! Ἐγώ ἀπόλυτα πιστεύω ὅτι ὑπάρχει Θεός. Αὐτός θά σέ παραδώσῃ στό αἰώνιο πῦρ γιά τίς πονηρίες σου.

Ἐξαγριωμένος ὁ διάβολος τοῦ θόλωσε ἀκόμα πῶς πολύ τόν νοῦ. Ἐπιχειροῦσε ὁ ἅγιος νά πῆ μιά προσευχή, ἕνα ψαλμό, ἀλλά ἡ σκέψις του ἦταν παραλυμένη καί ἔχανε τά λόγια. Ὑπέφερε ὑπερβολικά. Ὡστόσο ὁ ἐχθρός συνέχιζε:

— Ἐγώ δέν σοῦ ζητῶ τίποτε ἄλλο. Μόνο νά πάψῃς νά προσεύχεσαι.

Ἐπί τέσσερα χρόνια κράτησε τό μαρτύριο αὐτό... Διψοῦσε γιά προσευχή καί δέν μπορούσε ν' ἀρθρώσῃ λέξι. Παντοῦ καί πάντοτε ὁ διάβολος τοῦ ἐπανελάμβανε:

— Σταμάτα νά προσεύχεσαι! Ἐξ ἄλλου σέ ποιόν θέλεις νά προσευχηθῆς; Νομίζεις ὅτι ὑπάρχει Θεός; Ποῦ τόν εἶδες; Ποῦ μένει; Δεῖξε μού Τον καί θά Τόν πιστέψω κι ἐγώ!

Μιά μέρα, ἐνῶ ἐπίμονα τοῦ ὑπέβαλλε τόν ἴδιο δόλιο λογισμό, βλέπει ὁ ὄσιος μπροστά του νά ἐμφανίζεται ἡ μορφή τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ἀναστέναξε τότε ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς του. Ἄπλωσε τά χέρια πρὸς τήν ἀγία ἐκείνη μορφή καί μέ ὄλη του τήν δύναμι φώναξε:

— «Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, πρόσχες μοι, ἵνατί ἐγκατέλιπές με;». Βοήθησέ με, γιατί κινδυνεύω νά σταματήσω νά προσεύχωμαι καί ν' ἀρχίσω νά πιστεύω σέ ὅ,τι μοῦ ὑπαγορεύει ὁ πονηρός.

Ἡ θεϊκή μορφή τότε ἔλαμψε σάν ἀστραπή. Θαμνωμένος ἀπό τήν ὑπερκόσμια λάμψη ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ ἔπεσε μέ τό πρόσωπο στήν γῆ. Ἐλεύθερος ἀπό τήν

δαιμονική ἐπήρεια εἶπε:

— Μέγας εἶναι ὁ Θεός τῶν χριστιανῶν καί εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἄμην.

(Ἔνας ἀσκητής ἐπίσκοπος)

Τό δαιμόνιο τῆς κενοδοξίας

Ο ὄσιος Νήφων, ὁ μετέπειτα ἐπίσκοπος Κωνσταντινῆς, δοκιμάσθηκε καί ἀπό τό δαιμόνιο τῆς κενοδοξίας. Ἐρχόταν καί τοῦ ψιθύριζε:

— Τώρα εἶσαι μέγας καί τρανός! Ποιός ἄλλος κατορθώνει τίς ἀρετές σου; Ποιός βρίσκεται ὁμοίος σου πάνω στήν γῆ; Πραγματικά εἶσαι μακάριος, γιατί νίκησες τόν διάβολο! Εἶσαι ἡ μεγαλύτερη φυσιογνωμία τῆς ἐποχῆς! Ὁ φωστήρας τῆς οἰκουμένης!

Ὁ ἅγιος τότε μονολόγησε:

— Πρόσεχε, Νήφων, μή σοῦ κλέψῃ αὐτός ὁ ἀπατεώνας τόν νοῦ. Εἶσαι καί σύ ἄνθρωπος σάν ὄλους τοὺς ἄλλους. Ἀπό τήν λάσπη πού εἶναι πλασμένοι ὄλοι, ἀπό τήν ἴδια εἶσαι καί σύ. «Γῆ εἶ καί εἰς γῆν ἀπελεύσει». Σκέψου ὅτι εἶσαι ἀμαρτωλός καί μέλλεις νά κριθῆς. Ξύπνα, ἄθλιε! Μὴν ξεχνᾶς ποτέ τίς ἀμαρτίες σου.

Κάποτε τό ἀκάθαρτο δαιμόνιο παρουσιάσθηκε μέ ὄψιν ἀγγέλου καί θέλησε νά τόν ἐξαπατήσῃ λέγοντας:

— Ἀπό δῶ καί πέρα θ' ἀρχίσῃς νά κάνῃς θαύματα! Τό ὄνομά σου θά γίνῃ ἐνδοξο ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους. Γιατί πραγματικά ἔχεις εὐαρεστήσει στόν Θεό. Σοῦ στέλνει μάλιστα μέ μένα τό μεγάλο αὐτό χάρισμα,

νά θαυματουργῆς.

Ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ κατάλαβε τήν δαιμονική παγίδα. Ἐρριξε ἕνα εἰρωνικό βλέμμα στόν διάβολο καί τοῦ εἶπε:

— Στάσου λοιπόν, νά κάνω μπροστά σου ἕνα θαῦμα!

Κοίταξε γύρω του, εἶδε μιά πέτρα καί τῆς εἶπε:

— Σέ διατάζω, πέτρα, μέ τό χάρισμα πού μοῦ ἔφερε αὐτός ἐδῶ, νά φύγῃς ἀπό τήν θέσι σου καί νά πᾶς ἄλλοῦ.

Ἡ πέτρα ἔμεινε ἀσυγκίνητη. Καθόλου δέν κουνήθηκε. Χαμογέλασε τότε ὁ ὄσιος καί εἶπε:

— Καμάρωσε, πονηρέ καί δόλιε, τό χάρισμά σου. Οὔτε μιά πέτρα δέν μπορεῖ νά κουνήσῃ.

Ὁ διάβολος ντροπιασμένος ἐξαφανίσθηκε.

(Ἔνας ἀσκητής ἐπίσκοπος)

Στόν ναό τῶν εἰδώλων

Ο ὄσιος Δανιήλ ὁ Στυλίτης (409-493) ἄκουσε κάποτε νά συζητοῦν γιά κάποιον εἰδωλολατρικό ναό στόν ὁποῖο κατοικοῦσαν δαιμόνια. Κανείς δέν τολμοῦσε νά περάσῃ κοντά του οὔτε τήν ἡμέρα οὔτε τήν νύχτα. Οἱ δαίμονες ἔκαναν πολλά κακά στούς κατοίκους τῆς περιοχῆς καί τοὺς εἶχαν φέρεῖ σέ ἀπόγνωσι.

Ὁ ὄσιος ἄκουσε τά βάσανά τους καί σκέφθηκε νά τοὺς βοηθήσῃ. Θυμήθηκε τόν Μ. Ἀντώνιο πού, ἐνῶ υπέφερε πολλά ἀπό τοὺς δαίμονες, στό τέλος πάντα τοὺς νικούσε. Παρακάλεσε λοιπόν κάποιον νά τοῦ δώσῃ περισσότερες πληροφορίες καί νά τοῦ δείξῃ πού ἦταν κτισμένος ὁ ναός.

Όταν ἔφθασε στόν ἐπικίνδuno τόπο, ἔμοιαζε μέ γενναῖο πολεμιστή, πού δέν δειλιάζει ἀπό τό πλῆθος τῶν ἀντιπάλων, ἀλλά ἀκάθεκτος ὄρμα ἐναντίον τους. Μπήκε μέσα στόν ναό ἄφοβος μέ πολεμικό θούριο τά λόγια τοῦ ψαλμοῦ: «Κύριος φωπσμός μου καί σωτήρ μου, τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος ὑπερασπιστής τῆς ζωῆς μου, ἀπό τίνος δειλιάσω;» Μέ τό ἀκαταμάχητο ὄπλο τοῦ Σταυροῦ γυρίζει ἀπό γωνιά σέ γωνιά τοῦ ναοῦ, γονατίζει καί προσεύχεται.

Τήν νύχτα ἄκουσε δυνατούς χτύπους καί θόρυβο ἀπό πολλούς. Αὐτός ὅμως ἔμεινε ἀτάραχος στήν προσευχή. Ἀγρύπνησε προσευχόμενος καί τήν δεύτερη νύχτα. Τήν τρίτη νύσταξε καί κοιμήθηκε. Εἶδε στόν ὕπνο του θεόρατα φαντάσματα νά πλησιάζουν καί νά λένε:

— Ἄθλιε, ποιός σ' ἔστειλε ἐδῶ, νά μᾶς πάρης τήν κατοικία; Θέλεις νά βρῆς σκληρό θάνατο; Θά σέ σύρουμε καί θά σέ πνίξουμε στό ποτάμι!

Ἄλλα δαιμόνια κρατοῦσαν μεγάλες πέτρες ἐπάνω ἀπό τό κεφάλι του ἀπειλώντας νά τό συντρίψουν.

Ξύπνησε ὁ ἀθλητής τοῦ Χριστοῦ καί ἄρχισε πάλι νά γυρίζη τίς γωνιές τοῦ ναοῦ ψάλλοντας στόν Θεό καί φοβερίζοντας τά δαιμόνια:

— Φύγετε γρήγορα, γιατί σέ λίγο θά εἶναι ἀργά! Φωπά ἀπό τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ θά πέση πάνω σας καί θά σᾶς κάψη. Φύγετε λοιπόν νά προλάβετε.

Ἐκεῖνα τότε θορυβοῦσαν περισσότερο. Ὁ ὄσιος ἔμεινε ἀτάραχος! Μέ ὑπομονή καί καρτερία κατοίκησε στόν τόπο πού ἄλλοτε κυριαρχοῦσαν.

Τό ἔμαθαν αὐτό οἱ περίοικοι καί ἀποροῦσαν. Πλήθη ἀνδρῶν, γυναικῶν καί παιδιῶν ἔτρεχαν νά δοῦν τόν

ὄσιο καί νά θαυμάσουν τό ἀπίστευτο, πῶς τόσο ἄγριος καί ἐπικίνδυνος τόπος ἡμέρῃε καί ἔγινε τόπος εἰρήνης, πῶς δοξάζεται νύχτα καί μέρα ὁ Χριστός ἐκεῖ πού προηγουμένως χόρευαν τά δαιμόνια!

Ἐβλεπαν ὅμως τήν κοσμοσυρροή οἱ πονηροί καί ξανάρχισαν τίς ἐπιθέσεις. Παρουσιάζονται νά ὀρμοῦν ἐναντίον του μέ κοφτερά σπαθιά καί νά κραυγάζουν.

— Ἐδῶ εἶναι δική μας κατοικία ἀπό χρόνια πολλά. Φύγε, γιατί θά σέ κομμαπάσουμε!

Ἄλλοτε πάλι φώναζαν μεταξύ τους:

— Ἄς μὴν τόν κομμαπάσουμε, ἄς τόν τραβήξουμε ἔξω καί ἄς τόν πνίξουμε στό ποτάμι!

Ἐνῶσε τότε ὁ ὄσιος νά τόν τραβοῦν καί νά τόν σέρνουν. Δέν δειλίασε ὅμως, ἀλλά προσευχήθηκε καί φώναξε στούς δαίμονες:

— Ὁ Χριστός ὁ Σωτήρας μου, θά καταποντίσῃ ἐσᾶς στήν φοβερή ἄβυσσο!

Ἐνα οὐρλιαχτό καί μιά τρομερή κραυγή ἀκούσθηκε, καί οἱ σκοτεινοί ἐχθροί ἐξαφανίσθηκαν. Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς καί ἡ ἀπειλή τοῦ ὀσίου τούς κατεδίωξε.

(Βίος ὀσίου Δανιήλ)

Ἡ «ξυλίνη» Εἰρήνη

Η ἀγία Εἰρήνη, ἡ ἡγουμένη τῆς Ἱ. Μονῆς Χρυσοβαλάντου στήν Κωνσταντινούπολι, ἀκατάπαυστα γευτόταν τήν γλυκύτητα τῆς προσευχῆς. Πολλές φορές ἀφοσιώνοταν στήν προσευχή μέ τά ὄσιακά της χέρια ὑψωμένα ἐπί μία ὀλόκληρη μέρα. Αὐτή ἡ στάσις συνήθως, ἔπειτα

από λίγη ώρα, προκαλεί ανυπόφορους πόνους στις κλειδώσεις. Ἡ ἀγία, παρ' ὄλη τὴν ὀδύνη, στεκόταν ἐπὶ τόσες ὥρες ἀκίνητη. Ἔμοιαζε μὲ ξύλινη κολώνα. Πάθαινε ἀγκύλωσι καὶ χρειάζοταν μίᾱ ἀδελφή νὰ τῆς κατεβάσῃ τὰ χέρια, κι αὐτὸ μὲ δυσκολία.

Οἱ δαίμονες ἔφριπταν μὲ τὸν ἀγώνα τῆς προσευχῆς τῆς. Προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ τὴν ἐμποδίσουν εἴτε μὲ τὸν φόβο εἴτε μὲ τὴν ὑπερηφάνεια. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς τὴν πλησίασε καὶ τὴν περιγελοῦσε:

— Εἰρήνη, ξυλίνη,
πούχεις πόδια ξύλινα...

Ἡ ὁσία ἐξακολούθησε ἀκίνητη τὴν προσευχή τῆς χωρὶς νὰ τοῦ δίνῃ σημασία.

Ἐκεῖνος ἀγρίεψε τόσο, πού πῆρε φωπιά ἀπὸ ἓνα καντήλι καὶ ἄναψε τὰ ράσα τῆς.

Πρόφθασε τότε μίᾱ ἀδελφή. Βλέποντας τὸν καπνὸ, ἔτρεξε καὶ ἔσβησε τὴν φωπιά, πού θὰ κατέκαιε τὴν ὁσία.

Τὰ μισοκαμμένα ράσα ἐπὶ πολλές ἡμέρες εὐωδίαζαν.

Οὔτε οἱ «ζοφερές ὄψεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων», οὔτε οἱ κοροϊδίες τους, οὔτε ὁ κίνδυνος τῆς ζωῆς, μπόρεσαν ν' ἀποσπάσουν τὴν ἀγία ἀπὸ τὴν γλυκύτητα τῆς συνομιλίας τῆς μὲ τὸν Θεό.

(Συναξαριστῆς Ζ')

Ὁ μάγος Βιργίνιος

Κάποιος στὴν Κωνσταντινούπολι περιφρόνησε τὴν

ιερότητα τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου καὶ ἄρχισε ἐξωσυζυγικές σχέσεις. Ἡ θεοφοβούμενη γυναίκα του τὸ ἔμαθε καὶ ἔλυωνε ἀπὸ τὴν θλίψι τῆς. Προσπαθώντας ὁμως νὰ συνεφέρῃ τὸν σύζυγό τῆς κατέφυγε στὸν διαβόητο μάγο Βιργίνιο.

Γύρω του ἦσαν πολλοί, ὅταν τὸν ἐπισκέφθηκε. Καθένας ἐπαιρνε ἀπάντησι στὸ πρόβλημά του καὶ ἔφευγε. Ὅταν ἤρθε ἡ σειρά τῆς, κάθησε καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ ἐκμυστηρεύεται τὸν πόνο τῆς:

— Ὁ ἄνδρας μου ἔχει παραδοθῆ στὴν ἁμαρτία. Γυρίζει ἀπὸ καταγῶγιο σὲ καταγῶγιο καὶ ἐξανεμίζει τὴν περιουσία μου μὲ θεατρίνες καὶ πόρνες. Ἦρθα σέ σένα, γιατί ἔμαθα ὅπ ἔχεις σώσει πολλούς. Βοήθησέ με, ἂν μπορῆς, κι ἐγὼ θὰ σέ ἀνταμείψω ὅσο γίνεται καλύτερα.

— Διόλου μὴν ἀνησυχῆς, τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἐγὼ θὰ τὸν κάνω νὰ μὴν βλέπῃ ἄλλη γυναίκα. Μπορῶ νὰ τὸν ὀδηγήσω καὶ στὸν θάνατο. Μπορῶ νὰ τὸν παραδώσω καὶ σὲ πονηρὸ πνεῦμα. Διάλεξε, τί θέλεις νὰ κάνω ἀπ' ὅλα αὐτά;

— Τίποτε ἄλλο δέν θέλω, κύριέ μου, παρά μόνο νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι σάν καλὸς καὶ πιστὸς σύζυγος.

— Γι' αὐτὸ νὰ εἶσαι βέβαιη! Πήγαινε τώρα στὸ σπίτι σου καὶ ετοίμασέ μου καντήλι, νερό, λάδι, λαμπάδα, μίᾱ ζώνη καὶ φωπιά. Τὴν ἐρχόμενη Τετάρτη θὰ σ' ἐπισκεφθῶ.

Ὁ μάγος, ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὸν διάβολο πού γνωρίζει τὸ παρελθόν, τῆς φανέρωσε, πρὶν φύγῃ, ἁμαρτίες, τίς ὁποῖες εἶχε κάνει στὴν νεανική τῆς ἡλικία, καὶ ἔτσι τῆς ἐπιβεβαίωσε τὴν δύναμί του.

Τὴν ἐξαπέστειλε μετὰ τρομοκρατημένη, ἀλλὰ καὶ μὲ

ἐλπίδα γιά τόν σύζυγό της.

Τήν Τετάρτη ὁ Βιργίνιος ἤρθε στό σπίτι της. Ζήτησε τό λάδι καί τό νερό, καί τά ἔβαλε στό καντήλι. Πῆρε τήν λαμπάδα, ἄναψε τό καντήλι καί τό ἔβαλε μπροστά στίς εἰκόνες. "Ὅλα τά ἔκανε μέ φαινομενική εὐλάβεια. Τέλος πῆρε τήν ζώνη, ψιθύρισε κάπι, ἔκανε τέσσερις κόμπους καί τήν ἔδωσε στήν γυναίκα νά τήν ζωστή κατά-σαρκα.

— Δῶσε μου τώρα, τῆς λέγει, ἓνα χρυσό νόμισμα νά τό μοιράσω στούς φτωχοῦς γιά τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς σου.

Ἐκείνη πρόθυμα τό ἔδωσε καί ὑποσχέθηκε νά τοῦ δώση κι ἄλλα χρήματα, ἄν τήν βοηθοῦσε στό πρόβλημά της.

Πραγματικά, ὁ ἄνδρας της ἀπό τότε σταμάτησε τίς παράνομες σχέσεις. Ἀγαποῦσε μόνο τήν σύζυγό του καί φρόντιζε γιά τίς ἀνάγκες τοῦ σπιτοῦ τους.

Δέν πέρασε ὅμως πολὺς καιρός καί ἄρχισε ἡ γυναίκα νά δέχεται δαιμονικές ἐπιθέσεις, ἰδιαίτερα κουραστικές. Τό πονηρό πνεῦμα ζητοῦσε τήν ἀνταμοιβή του, ἐφ' ὅσον ἐκείνη πρώτη κατέφυγε σ' αὐτό. Ἐμφανίζοταν στόν ὕπνο της σάν γέρος ἀράπης καί τήν καλοῦσε σέ ἐρωτοτροπίες. Ἄλλοτε σάν μαῦρος καί ἀδιάντροπος σκύλος πού τήν φιλοῦσε στό στόμα.

Ἀπογοητευμένη, ἀποροῦσε τί τῆς συμβαίνει. Πῶς βλέπει τόσο ἄσχημα καί ἀηδιαστικά ὄνειρα; Πῶς ὁ διάβολος ἀπέκτησε τόσο θάρρος μαζί της;

Μέ τόν καιρό ἡ κατάσταση χειροτέρευε. Ἡ δυστυχισμένη γλύτωσε ἀπό μιά συμφορά καί ἔπεσε σέ ἄλλη. Ἐβλεπε πῶς γέμιζε ἀπό αἰσχρές ἐπιθυμίες, πῶς ἔτρωγε βατραχούς, φίδια καί ἄλλα σιχαμερά ἔρπετά. Δέν κοι-

μήθηκε ποτέ ἥσυχια. Δέν ξύπνησε ποτέ χωρίς ταραχή, τρόμο καί ἀηδία.

"Ἀρχισε τότε νά σκέπεται καί τόν Θεό. Ἄρχισε νά προσεύχεται θερμά καί νά νηστεύη. Καί ὁ φιλόανθρωπος Θεός δέν τήν περιφρόνησε.

Γνωρίζοντας ἡ ταλαίπωρη τήν ἀρετή τοῦ νεαροῦ Ἐπιφανίου, τοῦ ὑποτακτικοῦ τοῦ ὀσίου Ἀνδρέου τοῦ διά Χριστόν σαλοῦ, ἔπεσε στά πόδια του καί τοῦ ἐξιστόρησε μέ κάθε λεπτομέρεια τήν συμφορά της. Ἐκεῖνος πάλι κατέφυγε στόν πνευματικό του διδάσκαλο.

— Ἐξήγησέ μου, πάτερ, τί ἦταν τό καντήλι καί ἡ ζώνη μέ τούς τέσσερις κόμπους; Τί ἦταν τό νερό, τό λάδι καί ἡ λαμπάδα; Καί γιατί ὁ διάβολος χρησιμοποίησε αὐτά τά μέσα καί τόν μάγο, γιά νά κυριαρχήσῃ πάνω στήν γυναίκα;

— Ἀφοῦ μέ ρωτᾷς, θά σοῦ τά ἐξηγήσω ὅλα, ἀπάντησε ὁ ὀσιος Ἀνδρέας. Ὁ διάβολος ἔχει συνήθεια πρῶτα νά διώχνῃ τήν χάρι τοῦ Θεοῦ ἀπό τούς ἀνθρώπους καί ὕστερα νά μπαίνη μέσα τους ἀνεμπόδιστα. Ἡ θεία χάρις δέν φεύγει ἐπειδή φοβάται τόν διάβολο, ἀλλά ἐπειδή ἀποστρέφεται καί σιχαίνεται τήν δυσωδία τῆς ἁμαρτίας. Ὁ διάβολος δέν ὀδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στήν ἁμαρτία τυραννικά. Ἀπλῶς τόν πειράζει, τόν ἐρεθίζει καί τοῦ φέρνει πονηρούς λογισμούς. Ἄν ὁ ἄνθρωπος ὑποχωρήσῃ στήν σατανική πρόκλησι καί πέσῃ στήν ἁμαρτία, ὁ διάβολος ἀποκτᾷ δικαιώματα πάνω του καί ἡ θεία χάρις φυγαδεύεται. Κάπι παρόμοιο συνέβη καί μέ τήν δυστυχισμένη γυναίκα. Τήν φθόνησε ὁ διάβολος, ἐπειδή ἦταν εὐσεβής καί σεμνή, καί θέλησε νά τήν ὑποδουλώσῃ. Χρησιμοποίησε στήν ἀρχή τήν ἀσωτία τοῦ συζύγου της, γιά νά τήν ὀδηγήσῃ στόν Βιργίνιο.

Κατάφερε έπειτα νά του δώση ή ίδια μέ τήν θέλησί της τά άπαραίτητα για τήν μαγεία. Προσπάθησε μετά ν' άπομακρύνη άπό πάνω της τήν χάρι του άγίου βαπτίσματος. Χρησιμοποίησε έτσι ό μάγος Βιργίνιος τό καντήλι αντί για κολυμβήθρα, τό νερό αντί για τό άγιασμένο νερό τής βαπτίσεως, τό λάδι αντί για τό άγιο μύρο, τήν λαμπάδα καί τήν φωτιά αντί για τά κεριά, πού έκαιγαν τήν ώρα του μυστηρίου. "Όσον άφορᾷ τούς κόμπους τής ζώνης, εκεί «έδεσε» τόν διάβολο καί τήν πρόσταξε νά τήν φορῆ κατάσαρκα, για νά τόν έχη διαρκῶς τυλιγμένο στήν μέση της.

— "Ας έχη δόξα τό όνομα του Θεου, πού όλα σου τά φανέρωσε, είπε ό 'Επιφάνιος στόν όσιο. Πῶς όμως γνώριζε ό μάγος τίς άμαρτίες πού άπό νέα είχε κάνει;

— Δέν ξέρεις, άποκρίθηκε ό όσιος, όπ οί δαίμονες παρακολουθοῦν όλους τούς χρισπανούς; Γι' αυτό άκριβῶς γνωρίζουν τά έργα τους καί τ' άποκαλύπτουν στά όργανά τους, στούς μάγους.

'Ο ευλαβής νέος άκουσε μέ θαυμασμό τά λόγια του όσίου καί δόξασε πάλι τόν Θεό πού φανερώνει στούς άγίους Του τά έργα του διαβόλου καί έλευθερώνει τά πλάσματά Του άπό τίς παγίδες του πονηροῦ.

"Όσα είπε ό όσιος έπαληθεύθηκαν! Πράγματι, μόλις έκαψαν τήν ζώνη μέ τούς τέσσερις κόμπους καί έξάφάνισαν τό καντήλι, ή γυναίκα γλύτωσε άπό τήν δαιμονική έπήρεια.

(*"Όσιος 'Ανδρέας*)

Οί πειρασμοί τής δειλίας

Ποθώντας τήν ήσυχαστική ζωή ό όσιος Σέργιος του Ραντονέζ κατέφυγε στά πυκνά δάση τής «Θηβαΐδος του Βορρά», στήν βορειοανατολική Ρωσία, καί άσκήτευε όλομόναχος μέ φλογερό ζήλο.

'Εκει υπέφερε πολλές δοκιμασίες άπό τήν άρχή τής έρημητικής του ζωής. Οί άόρατοι έχθροί έκαναν τό κάθε τι για νά τόν φοβίσουν καί νά τόν έξαναγκάσουν νά εγκαταλείψη τό μέρος εκείνο. 'Επαιρναν τήν μορφή άγρίων θηρίων ή φιδιών, θορυβοῦσαν, άπειλοῦσαν... 'Ο όσιος όμως τούς έδιωχνε μέ τήν προσευχή καί τήν όλοκληρωτική παράδοσί του στό θέλημα του Θεου. Μέ τήν επίκλησι του όνόματός Του διέλυε σάν ίστους άράχνης όλες τίς δαιμονικές πανουργίες, κατέστρεφε όλα τά διαβολικά τεχνάσματα.

Κάποια νύχτα οί δαίμονες έμφανίσθηκαν σάν αναρίθμητο στράτευμα, όρμώντας έναντίον του καί άπειλώντας τον μέ φοβερή μανία:

— Φύγε άπό δῶ! Φύγε, γιατί θά πεθάνης μέ φρικτό θάνατο!

Καθώς μέ λύσσα έλεγαν τά λόγια αυτά, άπό τό στόμα τους έβγαιναν φλόγες. 'Ο όσιος όμως δέν φοβήθηκε. 'Ωπλισμένος μέ τήν δύναμι τής προσευχής, άνπημέτωπισε νικηφόρα τά πλήθη τών άντιπάλων.

Μιά άλλη νύχτα, καθώς διάβαζε μέσα στήν ήσυχία τήν ακολουθία του, ξαφνικά άκουσε έναν τρομακικό πάταγο άπό τό δάσος. Ταυτόχρονα ένα μεγάλο πλήθος δαιμόνων περικύκλωσε τό κελλί του. Προσπάθησαν νά τόν τρομάξουν καί νά τόν άπογοτεΰσουν:

— Μήν έλπίζης νά ζήσης περισσότερο στό άδιαπέ-

ραστο αυτό δάσος! Θά λιμοκτονήσης! Θά πέσης στά χέρια κακούργων ληστών!

Σέ ὄλες τίς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν, ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς θαυματουργοῦσε. Οἱ δαίμονες πάντοτε ὀπισθοχωροῦσαν ντροπιασμένοι.

(*Ὁ ὄσιος Σέργιος...*)

Ὁ σωφρονισμός τῆς ἄφρονος

Ηταν ἄνοιξις, ὅταν ὁ ὄσιος Διονύσιος τοῦ Ὀλύμπου κατέβηκε στήν Κατερίνη. Συνήντησε ἐκεῖ μιά παρέα ἀπό νέους καί νέες, πού τραγουδοῦσαν ἄσεμνα καί χειρονομοῦσαν ἄπρεπα. Ὁ ἅγιος λυπήθηκε πολύ καί ἀπευθυνόμενος κυρίως στίς κοπέλλες εἶπε:

— Γιατί ἐσεῖς πού εἴσθε κορίτσια, λέτε αὐτά τά αἰσχρά λόγια καί προκαλεῖτε τούς νέους στήν ἁμαρτία;

Ὅλες κοκκίνισαν ἀπό τήν ντροπή. Βρέθηκε ὅμως μία πού ξεχώρισε. Ὑψωσε μέ ἀναίδεια τήν φωνή της καί τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Τί σέ νοιάζει ἐσένα, ψευτοκαλόγερε, τί κάνουμε ἐμεῖς; Δέν κοιτᾶς τά χάλια τά δικά σου;

Ὁ ἅγιος πικράθηκε ἀκόμη πιά πολύ γιά τήν ὑβριστική συμπεριφορά τῆς νέας. Τήν κοίταξε μέ ἀπέραντη θλίψη καί τῆς εἶπε:

— Ὁ Θεός, κόρη μου, πού οἰκονομεῖ τήν σωτηρία τοῦ καθενός μας καί μέ σκληρούς ἀκόμη τρόπους, εἶθε νά σέ σωφρονίσῃ, γιά νά γίνῃς παράδειγμα καί στους ἄλλους.

Μεῖτά τό ἐπεισόδιο αὐτό ὁ ὄσιος πῆγε τό βράδυ ἐκεῖνο στό σπήνι ἑνός φιλομόναχου χριστιανοῦ.

Ἡ κοπέλλα προτοῦ νά φθάσῃ στό σπήνι της δαιμονίσθηκέ! Ἐπεσε κάτω στόν δρόμο, ἄρχισε νά κλωτσᾷ καί νά βγάξῃ ἀφρούς ἀπό τό στόμα. Οἱ γονεῖς της βλέποντας τό παιδί τους σ' αὐτήν τήν ἐλεεινή κατάσταση, ζήτησαν νά μάθουν τήν αἰτία. Μιά φίλη της τούς ἐξιστόρησε τί εἶχε συμβῆ. Ἐκεῖνοι μέ μεγάλη ἀγωνία γύρισαν ὅλη τήν πόλι ἀναζητώντας τόν ἅγιο.

Ὅταν τόν βρῆκαν, ἔπεσαν στά πόδια του καί μέ λυγμούς τόν παρακαλοῦσαν νά συγχωρήσῃ τήν κόρη τους. Ὁ ἀνεξίκακος δοῦλος τοῦ Θεοῦ τήν συγχώρησε μέ ὅλη του τήν καρδιά καί τήν εὐλόγησε. Ἡ κοπέλλα ἠσύχασε, ἠρέμησε, ἀπαλλάχθηκε ἀπό τήν ἐπήρεια τοῦ δαίμονος.

Ἐκτοτε ἔζησε μέ σωφροσύνη καί φόβο Θεοῦ. Ἐμείνε μάλιστα ἄγαμη σέ ὅλη της τήν ζωή.

(*Ὁ ὄσιος τοῦ Ὀλύμπου*)

Τό μαντικό βιβλίο

Κοντά στήν Βέρροια ζοῦσε στήν ἐποχή τοῦ ὀσίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ († 1541) κάποιος λόγιος μοναχός, πού ἔπεσε σέ μιά δαιμονική παγίδα.

Ἦρθε στά χέρια του ἕνα μαντικό βιβλίο καί μὴ ὑπολογίζοντας τόν πνευματικό κίνδυνο διάβασε λίγο, δοκιμαστικά, ἐπικλήσεις τοῦ διαβόλου!

Κάποια νύχτα λοιπόν, ἐνῶ κοιμόταν, εἶδε στόν ὕπνο του ἕνα γιγαντιαῖο ἀράπη, πού τοῦ εἶπε:

— Ἦρθα, ἐπειδή μέ κάλεσες! Ἐμπρός λοιπόν, ἐάν θέλῃς νά σ' ἐξυπηρετήσω, προσκύνῃσέ με.

Ὁ μοναχὸς ἔντρομος τοῦ ἀποκρίθηκε τό γραφικό:

— «Κύριον τὸν Θεόν μου προσκυνήσω καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσω».

Τότε ὁ ἀράπης, γεμᾶτος θυμό, τοῦ ἔδωσε ἓνα φοβερό ράπισμα στό πρόσωπο καί τοῦ εἶπε:

— Ἄφοῦ δέν μέ προσκυνᾷς, γιατί μέ προσκαλεῖς;

Ὁ μοναχὸς ζύπνησε, ἔνωσε ἓναν ἀφόρητο πόνο στό πρόσωπο καί ἔβαλε τίς φωνές καί τά κλάματα. Κάποιοι πού ἄκουσαν τὸν θόρυβο, μαζεύτηκαν καί εἶδαν τά μάγουλά του πρησμένα καί κατάμαυρα. Παρουσίαζε ἀποτρόπαιο καί ἐλεεινό θέαμα. Σέ λίγες μέρες ἡ κατάσταση χειροτέρευσε. Πρήσθηκε καί μαύρισε ὅλο τοῦ τό πρόσωπο τόσο πολύ, πού ἔκλεισαν τελείως τά μάτια του.

Ἐστειλαν λοιπόν καί κάλεσαν τὸν ὄσιο Διονύσιο ἀπό τό μοναστήρι του στόν Ὀλυμπο. Ὁ ἅγιος ἔσπευσε ἀμέσως κοντά καί προσευχήθηκε ἔντονα γι' αὐτόν. Ἐψαλε καί τὴν Παράκλησι τῆς Θεοτόκου καί τὸν ἔχρισε μέ ἅγιο ἔλαιο. Τότε ὁ δαιμονόπληκτος θεραπεύθηκε τελείως! Ὅλοι οἱ παριστάμενοι δόξασαν τὸν Θεό καί τίμησαν τὸν πιστό δοῦλο Του.

(Ὁ ὄσιος τοῦ Ὀλύμπου)

Τά ἀνίσχυρα μάγια

Μία χήρα πού λεγόταν Ζωή εἶχε δύο γιούς, τὸν Δημήτηρ καί τὸν Ἀρσένιο. Ὁ Ἀρσένιος ἔπαθε ἓνα φοβερό νόσημα. Τοῦ πρήσθηκε τό πρόσωπο καί εἶχε ἀφόρητους πόνους. Ἡ χήρα ὑπέφερε καί θρηνοῦσε. Τότε εἶπε ὁ Δημήτριος:

— Ἐάν δέν πᾶμε στόν Ὀλυμπο, ἐκεῖ πού ἀσκητεῦει ὁ ἀββᾶς Διονύσιος, ὁ ἀδελφός μου δέν πρόκειται νά θεραπευθῆ.

— Πηγαίνετε, ἀποκρίθηκε πρόθυμα ἡ μητέρα.

Ἐφεραν λοιπόν τὸν νέο στόν ἅγιο. Ἐκεῖνος τὸν δέχθηκε μέ πολλή ἀγάπη. Ἄφοῦ προσευχήθηκε θερμά, τὸν ἄλειψε μέ ἅγιο ἔλαιο στό πρόσωπο καί σέ λίγες μέρες τὸν θεράπευσε.

Μετά τὴν θεραπεία του ὁ Ἀρσένιος θέλησε νά μείνῃ ἓνα διάστημα στό μοναστήρι. Βλέποντας ἐκεῖ τὴν ἀγγελική ζωὴ τῶν ἀδελφῶν, ἐπιθύμησε νά γίνῃ κι αὐτός μοναχός. Ἄφοῦ λοιπόν συμβουλευθῆκε τὸν ἀδελφό του Δημήτριο, ρασοφόρεσε.

Ὅταν ἡ μητέρα τους πληροφορήθηκε τὴν ἀπόφασι τοῦ Ἀρσενίου, πῆγε νά πεθάνῃ ἀπὸ τὴν λύπη της. Κάποια γυναίκα τότε μπῆκε στὴν μέση καί τὴν παρώτρυνε νά καταφύγῃ σέ μιὰ μάγισσα.

Ἡ μάγισσα προσπάθησε νά στείλῃ πονηρά πνεύματα στό μοναστήρι τοῦ ὁσίου Διονυσίου, γιὰ νά ἐξαναγκάσουν τὸν Ἀρσένιο νά φύγῃ ἀπὸ κεῖ. Ἀλλά ὁ διάβολος δέν μπορούσε νά πλησιάσῃ τό μοναστήρι. Ἡ θεία δύναμις πού κατοικοῦσε στόν ἱερό κῶρο του καί στὴν ψυχὴ τοῦ ἁγίου, τὸν ἐμπόδιζε.

Παρουσιάζεται λοιπόν στὴν μητέρα, τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμό καί τῆς φωνάζει:

— Γιατί μ' ἔστειλες σ' αὐτόν τὸν ἀσκητή; Δέν ξέρεις ὅπ ἐγὼ δέν μπορῶ νά τὸν πλησιάσω; Τώρα θά σοῦ δώσω τὴν ἀνταμοιβή σου.

Καί ἄρχισε νά τὴν δέρνῃ ἀλύπητα.

Ἐκεῖνη ἔβγαλε κραυγές τρόμου καί ὀδύνης. Μαζεύτηκαν οἱ γείτονες καί ρωτοῦσαν τί συμβαίνει. Ἡ μη-

τέρα, μόλις ἐλευθερώθηκε ἀπό τόν διάβολο, ἀναγκάσθηκε νά ὁμολογήσῃ τήν ἀλήθεια. Ἐστειλε ἀμέσως καί προσκάλεσε τόν ἅγιο νά προσευχηθῇ γι' αὐτήν καί νά τήν συγχωρήσῃ.

Ὁ ὁσιος Διονύσιος ἦρθε στό σπίτι της. Γεμάτος ἀγάπη, τήν συγχώρησε, προσευχήθηκε θερμά γι' αὐτήν καί τήν θεράπευσε ἀπό τά δαιμονικά τραύματα.

Τό θαῦμα αὐτό ἀκολούθησε καί ἄλλο μεγαλύτερο. Ἡ μητέρα τόσο πολύ ἐκτίμησε καί ἀγάπησε τό ἀγγελικό σχῆμα, πού ἀπεφάσισε νά γίνῃ κι αὐτή μοναχή! Τό ἴδιο καί ὁ μεγαλύτερος γιός της Δημήτριος.

(Ὁ ὁσιος τοῦ Ὀλύμπου)

Ἡ χωρική Θεοδοσία

Ο ἱερεὺς Ἰ. Ὀρνάτου μᾶς περιγράφει μιά θεραπεία δαιμονισμένης πού ἔγινε ἀπό τόν π. Ἰωάννη τῆς Κρονστάνδης στίς 14 Μαρτίου 1902 στήν Πετρούπολι, μέσα στήν ἐκκλησία τοῦ μετοχίου τῆς μονῆς τοῦ Λεουσένσκυ:

«Μόλις ἄκουγε τήν καμπάνα τοῦ ναοῦ ἡ νεαρή χωρική Θεοδοσία, πού ζοῦσε στό χωριό Ζελέζνοβα, ἔπεφτε κάτω, φώναζε καί χτυπιόταν σπασμωδικά. Ἀπέφευγε μέ πολλές προφάσεις νά πηγαίῃ στήν ἀκολουθία καί ὅταν συνέβαινε νά ἐκκλησιάζεται, στίς πιό ἱερές στιγμές παρουσίαζε τά ἴδια δαιμονικά φαινόμενα.

»Οἱ γονεῖς της ἀπεφάσισαν νά ζητήσουν τήν βοήθεια τοῦ π. Ἰωάννου. Σέ μιά θ. λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Δώρων, τήν πλησίασαν στό Ἅγ. Ποτήριο. Ἐ-

κείνη ἔκλεισε τά μάπα καί φώναζε μανιωδῶς. Τό πρόσωπό της προκαλοῦσε τρόμο! Τρεῖς δυνατοί ἄνδρες προσπαθοῦσαν νά τήν συγκρατήσουν.

»Ὁ π. Ἰωάννης διέκοψε τήν θ. μετάληψι, ἔβαλε τό χέρι του πάνω στήν ἄρρωστη, ἔστρεψε πρὸς αὐτήν διαπεραστικό τό βλέμμα καί μέ αὐστηρή φωνή φώναξε:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ σέ διατάζω, σατανᾶ, νά ἐξέλθῃς.

»Ἐπανελάβε τήν προσταγή μερικές φορές... Μέσα στόν ναό ἐπικρατοῦσε τελεία ἡσυχία. Ἀντηχοῦσε μονάχα ἡ ἐξουσιαστική φωνή:

— Τώρα ἀμέσως νά φύγῃς! Γρήγορα νά φύγῃς!

»Ἀκουγόταν ἀκόμη καί ἡ φωνή τοῦ διαβόλου ἀπό τό στόμα τῆς ἄρρωστης:

— Θά φύγω. Ἀμέσως θά φύγω.

»Αὐτό διήρκεσε τρία λεπτά... Μετά οἱ φωνές σταμάτησαν. Ἡ ἄρρωστη ἀνέπνεε βαθειά ἔχοντας κλειστά τά μάπα. Οἱ ἄνδρες τήν ἄφησαν ἐλεύθερη. Ὁ π. Ἰωάννης τῆς εἶπε τρεῖς φορές:

— Ἄνοιξε τά μάπα.

»Μέ πολύ δυσκολία τά ἄνοιξε. Τῆς ἔδωσε ἐντολή νά κἀνῃ τόν σταυρό της. Τήν πρώτη φορά σταυροκοπήθηκε μέ κόπο, ἔπειτα πιό ἐλεύθερα.

— Πῶς σέ λένε; τήν ρώτησε.

— Θεοδοσία, ἀπήντησε ἡ ἄρρωστη καί σταυροκοπήθηκε ἐντελῶς ἄνετα.

»Μετά ἀπ' αὐτό τήν κάλεσε νά κοινωνήσῃ. Ἐκείνη χωρίς καμμιά βοήθεια, πλησίασε ἥσυχκα καί μετέλαβε εὐλαβικά τά Ἄκραντα Μυστήρια.

— Εἶναι πλέον θεραπευμένη, ἔλεγε ὁ π. Ἰωάννης σέ ὄσους τόν ρωτοῦσαν ἂν θά τήν ἐνοκλοῦσαν στό μέλ-

λον κρίσεις δαιμονοπληξίας».

(*Ἰωάννης τῆς Κρονσιάνδης*)

Μιά πνευματική πάλη

Κάποιος Β. Ἰ. Ποπώφ, καθώς διηγείται τό ταξίδι πού ἔκανε μέ τόν π. Ἰωάννη τῆς Κρονσιάνδης τό 1890 ἀπό τόν Ἀρχάγγελσκ στήν Μόσχα, ἀναφέρει ὅτι σ' ἓναν ἀπό τούς σταθμούς δύο ρωμαλέοι κωρικοί ἔφεραν πιασμένη ἀπό τά χέρια μιᾶ γυναίκα:

«Ἦταν κυρτωμένη σάν τόξο καί στριφογύριζε ἄγρια τό ἀσπράδι τῶν ματιῶν της. Μιά φοβερή ἔκφρασις ἦταν ζωγραφισμένη στό πρόσωπό της. Μόλις τήν πλησίασαν στόν π. Ἰωάννη ἄρχισε νά μιμῆται τό γαύγισμα τοῦ σκύλου. Ἐκεῖνος ἔβαλε τό ἀριστερό του χέρι στό κεφάλι της καί μέ τό δεξιόν τήν σταύρωνε λέγοντας τόν στίχο: “Ἀναστήτω ὁ Θεός καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί αὐτοῦ”. Ὡστόσο τό οὐρλιασμα δυνάμωνε.

«Μᾶς κατέλαβε τρόμος καί ἔκπληξις. Τό πρόσωπο τοῦ μπάτουσκα ἦταν ξαναμμένο καί φανέρωνε ἀλύγιστη δύναμι θελήσεως. Ἄφθονες σταγόνες ἰδρώτος κάλυπταν τό μέτωπό του. Ἦταν ὀλοφάνερη ἡ σκληρή πνευματική πάλη πού ἔκανε.

«Οἱ κραυγές ἄρχισαν νά κοπάζουν. Ἡ ἄρρωστη ἀναστέναξε βαθειά. Ξαφνικά ἴσωσε τό σῶμα της, φωτίσθηκε τό πρόσωπό της καί μέ δάκρυα χαρᾶς ἔπεσε στά πόδια τοῦ ἱερέως εὐχαριστώντας τόν Κύριο. Λένε ὅτι βασανιζόταν ἐπί ἑπτὰ χρόνια».

(*Ἰωάννης τῆς Κρονσιάνδης*)

Ἡ ὑποδοχή τοῦ Ἀγ. Νεκταρίου

Ο ἅγιος Νεκτάριος πῆγε κατά τά τέλη τοῦ καλοκαιριοῦ τοῦ 1904 στήν Αἴγινα. Σκοπός του ἦταν νά ἰδρῦση τήν μονή, ἡ ὁποία τώρα φέρει τό ὄνομά του.

Καθώς πλησίαζε τό καράβι πού τόν μετέφερε στό νησί, ἓνας νεαρός δαιμονόπληκτος, ὁ Σπύρος, ἔπεσε στό κατώφλι τοῦ φαρμακείου τῆς Αἰγίνης καί ἄρχισε νά φωνάζει:

— Ἔρχεται, ἔρχεται ὁ δεσπότης! Τρέξτε νά τόν προῦπαντήσετε! Ἔρχεται ὁ ἅγιος πού θά σώση τό νησί!..

Προσπάθησαν νά τόν ἡσυχάσουν, ἀλλά δέν μπόρεσαν. Ὁ Σπύρος συνέχισε νά φωνάζει. Ἐνα πλῆθος περιέργων μαζεύτηκε καί διαρκῶς μεγάλωνε. Κοίταζαν μέ θλίψη τό σωριασμένο παλληκάρι καί ἀποροῦσαν μέ τά λεγόμενά του.

Μερικοί ἔτρεξαν στόν παπα-Μιχάλη, τόν ἐφημέριο.

— Ὁ Σπύρος, παπᾶ, μαντεύει γιά κάποιον δεσπότη. Ἔρχεται, φωνάζει, ἓνας δεσπότης πού θά σώση τό νησί.

Ὁ παπα-Μιχάλης ἔσπευσε νά δῆ τί συμβαίνει. Διέσχισε τόν κλοιό τῶν συγκεντρωμένων καί πλησίασε τόν Σπύρο. Ἐκεῖνος ἔξακολουθοῦσε νά φωνάζει:

— Ἔρχεται ὁ δεσπότης ἀπό τήν Ριζάρειο! Ὁ Θεός λυπήθηκε τόν τόπο! Ἔρχεται ὁ ἅγιος Πενταπόλεως!..

Ὁ ἱερεὺς παρακολούθησε ἄρκετά τόν σωριασμένο νέο, πού ἀπό τήν προσπάθεια νά φωνάζει ἔβγαζε ἀφρούς ἀπό τό στόμα. Ἐπειτα ἔφυγε συλλογισμένος καί κατευθύνθηκε στήν ἀποβάθρα τοῦ λιμανιοῦ. Ἐκεῖνη τήν ὥρα ἦρθε τό καράβι ἀπό τόν Πειραιᾶ. Ἀνάμεσα

στους επιβάτες ο παπα-Μιχάλης διέκρινε τόν δεσπότη.
Ἐσκυψε μέ εὐλάβεια καί τοῦ φίλησε τό χέρι:

– Σεβασμιώτατε, καλῶς ἦρθατε στήν Αἴγινα. Πρώτη φορά ἔρχεσθε ἐδῶ;

– Πρώτη, ἀπήντησε χαμογελώντας.

– Ὅριστε, πᾶμε γιά τό σπίτι... Μόνο...

– Ἐπιθυμεῖτε τίποτε;

– Νά! Ἐδῶ λίγο πιο πέρα, μάς συνεκλόνησε ἓνα γεγονός.

– Τί συνέβη;

– Ὑπάρχει κάποιος φτωχός νέος, πού σέρνεται στήν ἀγορά, κλείνει τά μάτια καί προφητεύει τά μέλλοντα. Αὐτός βρίσκεται τώρα σωριασμένος καί φωνάζει ὅτι θά ἔρθετε σεῖς καί θά σώσετε τόν τόπο. Σᾶς ἀποκαλεῖ μάλιστα ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ... Ἅγιο!

– Ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται αὐτός ὁ νέος;

– Ἀπό δῶ, Σεβασμιώτατε...

Προχώρησαν καί ἔφθασαν στό κατώφλι τοῦ φαρμακείου. Ὁ Σπύρος ἐξακολουθοῦσε νά φωνάζει:

– Ἐρχεται ὁ δεσπότης... Ἐρχεται νά σώσει τόν τόπο... Θά φιάξη ἐκκλησία... Θά φιάξη τό πιο μεγάλο μοναστήρι...

Ὁ ἅγιος κοντοστάθηκε. Ὑψωσε τό πρόσωπο στόν οὐρανό καί προσευχήθηκε. Ἐπειτα σήκωσε τήν ράβδο του, τό μόνο σημάδι τῆς ἀρχιερωσύνης του, καί βουλώνοντας τό στόμα τοῦ παλληκαριοῦ, εἶπε:

– «Τό πνεῦμα τοῦ πύθωνος, τό πονηρόν καί ἀκάθαρτον σέ ἐπιτάσσω ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου, νά ἐξέλθης ἀπό τόν νέον τοῦτον».

Ἀμέσως τότε ὁ Σπύρος ἀναστέναξε καί σηκώθηκε ὄρθιος! Ἄνοιξε τά μάτια. Ἐπειτα ἔσκυψε καί γεμάτος

εὐγνωμοσύνη φίλησε τό χέρι τοῦ ὀσίου, πού τόν θεράπευσε.

(Ὁ ἅγιος τοῦ αἵωνα μας)

Ἡ δαιμονισμένη νεόνυμφη

Πῆγαν κάποτε στόν ὄσιο Ἀρσένιο τόν Καππαδόκη μία τουρκάλα νεόνυμφη δαιμονισμένη, δεμένη μέ ἄλυσίδες, γιά νά τήν διαβάσει. Ἐπειδή ἦταν ἐγκλειστος ἐκείνη τήν ἡμέρα, οἱ συγγενεῖς της παρακάλεσαν τούς ἐπιτρόπους νά μεσολαβήσουν νά τούς δεχθῆ γιατί παρ' ὅλο πού τήν εἶχαν δεμένη, δέν μπορούσαν νά τήν συκρατήσουν.

Ὁ ὄσιος τούς δέχθηκε καί ἔκανε νόημα γιά νά τήν λύσουν. Μόλις λύθηκε ὁμως ἡ δαιμονισμένη, ὤρμησε ἐναντίον του, τοῦ ἄρπαξε τό ἓνα του πόδι καί τό δάγκωσε. Ἐνῶ κρατοῦσε ἐκεῖνος τό Εὐαγγέλιο γιά νά τήν διαβάσει, δέν τό ἄνοιξε, παρά τήν χτύπησε ἀπαλά στό κεφάλι τρεῖς φορές. Τό δαιμόνιο ἔφυγε ἀμέσως! Ἡ γυναίκα ἄρχισε νά κλαίει καί ν' ἀσπάζεται μέ εὐλάβεια τό δαγκωμένο πόδι τοῦ ἱερέως. Ἐπίσης ὁ πατέρας της ἔπεσε καί αὐτός στά πόδια του καί τόν παρακαλοῦσε νά δεχθῆ ὀλόκληρο τό πουγγί του:

– Πάρτα ὅλα, νά εἶναι δικά σου, γιατί ἔσωσες τό παιδί μου.

Ὁ ὄσιος τόν σήκωσε πάνω καί τοῦ εἶπε:

– Κράτησε τά λεφτά σου. Ἡ πίστις μας δέν πουλιέται.

(Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης)

Ένας φοβερός «τοῖς δαίμοσιν»

Αναφέρει τό Λειμωνάριο γιά κάποιον μοναχό: «Μέγας ἐστὶ καὶ φοβερός ὑπάρχει τοῖς δαίμοσιν· οἷος γάρ ἔλθη ὠδε ἐνοχλούμενος ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου, παρέχει αὐτῷ τὴν ἴασιν».

Τά λόγια αὐτά θά μπορούσαμε νά τά ἐπαναλάβουμε ἐπακριβῶς καὶ γιά τόν πνευματικό παπα-Σάββα. Μέ τούς ἀσκητικούς του ἰδρωτές, τίς νησιτεῖες, τίς ἀγρυπνίες, τίς προσευχές, τὴν ἔντονη μυστηριακὴ ζωὴ, τὴν μελέτη, τὴν νῆψι, τὴν θεωρία καὶ τὴν δύναμι τῆς εὐχῆς τοῦ μακαριστοῦ γέροντά του, κατενίκησε τὴν δύναμι τοῦ διαβόλου. Στίς μάχες του μέ τόν κόσμον τῶν πονηρῶν πνευμάτων ἔβγαινε πάντοτε νικητής.

Κάτι πού ἐκμυστηρεύθηκε ὁ παπα-Σάββας στὸν π. Ἰωακείμ Σπετσιέρη μᾶς δίνει ἀφορμὴ νά σκεφθοῦμε πολλὰ γιά τίς συγκρούσεις του μέ τίς δυνάμεις τοῦ σκότους. «Πολλάκις μοι ἔλεγεν, ὅτι ὀφθαλμοφανῶς ἐώρακε πονηρά πνεύματα, ἅπανα ἤρχοντο νά πειράξωσιν αὐτόν· ὅτε δέ ἠσθάνετο τὴν ἐνόκλησιν τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ἀμέσως ἔκλινε γόνυ καὶ προσπύχετο. Πᾶσα δέ ἐνέργεια τοῦ Σατανᾶ ἐξηφανίζετο».

Οἱ προσευχές του μάσιζαν τούς ἐχθρούς! Τά λόγια τοῦ ψαλμοῦ τούς κατέκαιαν, καθὼς ἔβγαιναν πυρφόρα ἀπὸ τὰ χεῖλη του: «Πολέμησον, Κύριε, τούς πολεμοῦντάς με... Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χνοῦς κατὰ πρόσωπον ἀνέμου καὶ ἄγγελος Κυρίου ἐκθλίβων αὐτούς».

Δέν ἦταν μόνο πού ἔσωζε τόν ἑαυτό του ἀπὸ τίς ἄγριες ἐπιθέσεις τῶν δαιμόνων. Πλήθος ταλαιπωρημένων ἀνθρώπων εὔρισκαν κοντά του τὴν λύτρωσί τους. Δέν ἦταν σπάνιο νά τούς βλέπης στὴν καλύβη του γιά

νά τούς σταυρώσῃ, νά τούς διαβάσῃ τούς ἐξορκισμούς, νά ἐπιμύσῃ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα. Καὶ πολλές φορές, ὅταν δέν ὑπῆρχε δυνατότης νά ἔρθῃ ὁ ἄρρωστος στό Ἅγ. Ὅρος, διάβαζε ἐξ ἀποστάσεως τούς ἐξορκισμούς. Καὶ πάντοτε σκόρπιζε τὴν χαρὰ τῆς θεραπείας. Οἱ δεμένοι σκιρτοῦσαν ἀπὸ χαρὰ, καθὼς ἔβλεπαν νά φεύγουν ἀπὸ πάνω τους τὰ φοβερά δεσμά.

(Σάββας ὁ Πνευματικός)

Οἱ παράδοξοι πετροβολισμοί

Ο νεαρός Ἀθανάσιος, σαχαροπλάστης ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη, νιώθοντας ἀποστροφή γιά τὴν μέχρι τότε ζωὴ του, ἀπεφάσισε νά ντυθῆ τό μοναχικὸ σχῆμα καὶ νά ἐγκαταβιώσῃ στὴν Ἱ. Μονὴ Διονυσίου. Ὡς διονυσιατὴ δόκιμο τὸν ἔστειλαν στὸν Μονοξυλίτη, μετόχι τῆς μονῆς μέσα στό Ἅγ. Ὅρος.

Οἱ γονεῖς του ἐν τῷ μεταξύ στὴν Θεσσαλονίκη, ἀνάστατοι καὶ καταπικραμένοι γιά τό διάβημα τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ τους, «ἐκίνησαν γῆν καὶ οὐρανόν» γιά νά τὸν «σώσουν», νά τὸν ἐπαναφέρουν στὸν κόσμον! Δέν δίστασαν οἱ ἀδίστακτοι νά ζητήσουν καὶ τὴν βοήθεια τοῦ σατανᾶ, καταφεύγοντας σὲ κάθε εἶδους μαγεῖες καὶ μαγγανεῖες.

Ὁ Ἀθανάσιος ξαφνικά ἄρχισε νά αἰσθάνεται κάποια πίεσι, σάν κάτι πού βάραινε ὑπερβολικά πάνω του. Καὶ ὅπως δέν ἦταν ἀμύπητος σὲ τέτοιου εἶδους θέματα, γιὰ καὶ ὁ ἴδιος στὴν ἀμαρτωλὴ του ζωὴ εἶχε δοσοληψίες μέ μάγους, συμπέρανε μέ ἀκρίβεια τίς ἐνέρ-

γειες τῶν γονέων του. Τόν κατέλαβε αγωνία, πού γινόταν ὄλο καί περισσότερο ἔντονη. Ἐπίσης ἀπό ἐσωτερική ἀνάγκη πύκνωνε τήν προσευχή, ζητοῦσε τήν ἄνωθεν βοήθεια, ὑπεγράμμισε μέ πόνο στό «Πάτερ ἡμῶν» τό «ρῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ».

Οἱ ἄλλοι ἀδελφοί στόν Μονοξυλίτη δέν ὑποπεύθηκαν ἀκόμη τό παραμικρό. Ἐνα ὅμως πρωινό, μετά τήν ἀκολουθία, δέχονται ξαφνικά ἀπό πάνω ἀπό τό δάσος πετροβολισμούς! Εὐτυχῶς πού κανένας τους, καθώς καί ἀπό τά πράγματα τοῦ μετοχίου, δέν ἔπαθαν κακῶς. Ἐξήλθαν νά περάσῃ λίγη ὥρα. Κάποιοι περαστικοί, φαίνεται, εἶχαν ὄρεξι γιά ἀστεϊσμούς. Σάν ξεκίνησαν ὅμως γιά τίς ἐργασίες τους, οἱ πετροβολισμοί τοῦς πῆραν ἀπό πίσω. Τότε κατάλαβαν πώς κάπ τό σοβαρό συμβαίνει καί κατέφυγαν μέσα στήν ἐκκλησία. Δέν τολμοῦσαν νά βγοῦν ἀπό κεῖ, γιατί ἀμέσως ἄρχιζε τό πετροβολητό.

Δέν ἄργησαν, κατόπιν εἰδοποιήσεως, νά ἔρθουν χωροφύλακες ἀπό τίς Καρυές. Μέ ἔρευνες καί ὁμαδικούς πυροβολισμούς πρὸς τό μέρος ἀπ' ὅπου προέρχονταν οἱ πέτρες, κατάλαβαν πώς δέν ἦταν ἐπίβουλοι ἄνθρωποι. Ἦταν πλέον βέβαιοι πώς ἐπρόκειτο γιά ἐχθρούς ἀοράτους!

Τότε ἔλαβε τόν λόγο ὁ δόκιμος Ἀθανάσιος καί ἐξήγησε τήν αἰτία τοῦ κακοῦ. Ἐρριξε φῶς στήν ὑπόθεσι.

— Ἐγώ εἶμαι ἡ αἰτία τοῦ πετροβολισμοῦ! Γιά νά πεισθῆτε, ἀφήστε με νά πάω μόνος μου ὡς ἐκεῖ, ὡς τό ἐκκλησάκι τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, καί θά δῆτε πώς ὁ πετροβολισμός θά στραφῆ ὅπωςδήποτε ἐναντίον μου.

Καί πράγματι ἔτσι ἔγινε. Οἱ πέτρες, χωρίς νά τόν χτυποῦν, ἔπεφταν γύρω του.

Μετά τήν διαπίστωσι αὐτή τόν ἀπεμόνωσαν στόν ναό. Ὁ οἰκονόμος τοῦ μετοχίου π. Πορφύριος ζήτησε μέ ἐπιστολή βάρκα ἀπό τό μοναστήρι. Ἀπό τήν στιγμή πού ὁ Ἀθανάσιος βγήκε ἀπό τόν ναό, μέχρι νά ἐπιβιβασθῆ στήν βάρκα καί μέχρι ν' ἀποβιβασθῆ στήν παραλία τῆς μονῆς, συνέβησαν τραγικά γεγονότα! Τό πῶς οἱ βαρκάρηδες δέν ἔπαθαν συγκοπή ἀπό τόν τρόμο, ἦταν θαῦμα: «Οἱ λιθοβολισμοί δέν ἔπαυον οὔτε ἐν τῇ θαλάσῃ καί παρ' ὄλον ὅπ ἤνοιξαν ἀρκετά ἐκ τῆς παραλίας πάλιν ἐπιπτον, ἀλλ' εὐτυχῶς γύρω τῆς βάρκας χωρίς καμμίαν ζημίαν», σημειώνει ὁ ἡγούμενος Γαβριήλ ὁ Διονυσιάτης.

Ἀπό τήν παραλία μέχρι τήν αὐλή τοῦ μοναστηριοῦ εἶχαν ἡσυχία. Αὐτό παρεκίνησε μερικούς νά μιλήσουν γιά ψευδαισθήσεις, ἀλλά τοῦς ἀπεστόμωσε ἕνας πετροβολισμός ἀπό τό ὕψος τοῦ διπλανοῦ πύργου!

Ἡ Σύναξις τῶν Γερόντων τῆς μονῆς, πού συνῆλθε χωρίς καθυστέρησι, πῆρε τήν ἀπόφασιν «ὅπως ἀποσταλῆ ὁ δόκιμος εἰς τόν πνευματοφόρον πνευματικόν παπα-Σάββαν... ἵνα φροντίσῃ τά κατ' αὐτόν». Ὅτι οἱ προσευχές τοῦ παπα-Σάββα μπορούσαν νά μαστίζουν τά πονηρά πνεύματα, ἦταν γενική πεποίθησις τῶν ἁγιορειτῶν πατέρων.

Ἡ καλύβη τῆς Ἀναστάσεως στήν Μικρή Ἀγία Ἄνα νά περάσῃ μία ἐβδομάδα σκληρῆς δοκιμασίας! Κάπ πού φέρνει στόν νοῦ ἀτμόσφαιρα πολεμικῆς συρράξεως. Πόλεμος ἀνοιχτός μεταξύ τῶν δυνάμεων τοῦ φωτός καί τοῦ σκοτίου. Τί τρομακτικοί κρότοι ἦταν ἐκεῖνοι! Πελώριες πέτρες κόβονταν ἀπό τοῦς γειτονικούς βράχους, περνοῦσαν πάνω καί πλάι ἀπό τήν καλύβην καί μέ τρομακτικό πάταγο γκρεμίζονταν στό διπλανό

βάραθρο πρὸς τὴν θάλασσα. Ἄγριες φωνές καὶ βλάσφημα λόγια τάραζαν καὶ μόλυναν τὴν περιοχὴ. Καὶ ὕβρεις! Ὑβρεις ἀσυνήθιστες ἐναντίον ὄλων τῶν μοναχῶν καὶ περισσότερο ἐναντίον τοῦ πνευματικοῦ.

Ὅλη ἡ δυσωδία τοῦ ἄδη ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της. Καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, σάν νά μὴν ἔφθαναν τὰ βάρη τῆς γεροντικῆς του ἡλικίας – βρισκόταν τότε στὰ τελευταῖα του χρόνια – ξανοίχθηκε στὸ μεγάλο ἀγῶνισμα:

Ὁλόκληρη ἑβδομάδα παραδόθηκε σέ τελεία νηστεία καὶ διαρκῆ προσευχή. «Τὸ γένος τοῦτο οὐκ ἐμπορεύεται, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία». Ἡ εὐσπλαχνικὴ του καρδιά δέν ἀνεχόταν νά βλέπῃ τὸ πλάσμα τοῦ Θεοῦ σέ τόση τυραννία.

Στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος ὁ πνευματικός, μέ ἀκλόνητη καὶ ἀδιάκριτη πίστι στὸν Κύριο, πλησίασε τὸν πάσχοντα. Τὸ πονηρὸ πνεῦμα ταραχθηκε. Ὁ παπα-Σάββας ἀπήγγειλε τὴν εὐχή:

«Ἐξορκίζω σε... πνεῦμα ἀκάθαρτον... κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ τά πάντα λόγῳ κτίσαντος, καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ... φοβήθητι, φύγε, δραπετεύσον, ἀναχώρησον ἀπὸ τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Ἀθανασίου... Ἔπελθε εἰς γῆν ἄνυδρον, ἔρημον, ἀγεώργητον...»

Αὐτὸ ἦταν! Σάν κάποι νά βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ἀθανασίου. Ὁ ἀνεπιθύμητος ἔνοικος ἐξαφανίσθηκε, ἐξέλιπε «ὡς ἐκλείπει καπνός» καὶ «ὡς τήκεται κηρός ἀπὸ προσώπου πυρός». Τὰ λόγια πού ξεπήδησαν ἀπὸ τὸ πνευματοφόρο στόμα τοῦ παπα-Σάββα χτύπησαν πάνω στὸ δαιμόνιο σάν φλογισμένη ρομφαία.

Αὐτοσπινγεῖ ὁ δόκιμος ἠρέμησε, γαλήνεψε, ἀνέπνευσε μέ ἀνακούφισι. Μὲ αἰσθήματα ἀπέραντης κα-

ρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης πέφτει στὰ πόδια τοῦ πνευματικοῦ. Τὰ ἀσπάζεται καὶ τὰ βρέχει μέ δάκρυα.

– Ἄγιε τοῦ Θεοῦ, μ' ἔσωσε! Πέταξες ἀπὸ πάνω μου τὸ φρικτὸ βάρος. ὦ, πῶς νά σ' εὐχαριστήσω! Μὲ γλύτωσες ἀπὸ τὸν ἄγριο δράκοντα. Δόξα νᾶχης, Θεέ μου!

Μερικὲς ἡμέρες ἀκόμη κάθησε ὁ θεραπευμένος κοντὰ στὸν γιατρό. Ἀκολουθώντας τὴν σύστασί του πῆγε σπὴν σκήπη τοῦ Κουτλουμουσίου, ὅπου καὶ παρέμεινε. Ὁ πατὴρ Ἀββακούμ – αὐτὸ τὸ ὄνομα πῆρε ἀργότερα – ξεχώριζε ἀνάμεσα στοὺς πατέρες γιὰ τὴν αὐστηροτάτη ἀσκητικὴ του ζωὴ. Καὶ ποτὲ δέν ξεχνοῦσε τὸν ἀλησμόνητο πνευματικὸ πού τόσο τὸν εὐεργέτησε, πού τὸν ἔσωσε «ἐκ πετροβόλου θυμοῦ».

(Σάββας ὁ Πνευματικός)

Ἡ ἀρρώστια τοῦ Ἀγγελῆ

Πολλοὶ Ἕλληνες, στὸ ἐξωτερικὸ, πρᾶγμα λυπηρὸ, δέν προσέχουν καὶ πέφτουν θύματα σέ ἀντιχριστιανικὲς θεωρίες καὶ αἱρέσεις. Χάνουν ἔτσι τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Κάποι τέτοιο συνέβη καὶ μέ τὸν Ἀγγελῆ Κιούση.

Εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὸ Λεοντᾶρι τῶν Θηβῶν γιὰ τὴν μακρινὴ Ἀμερικὴ ἐλπίζοντας σέ μιά καλὴ σταδιοδρομία. Καὶ κατῶρθωσε μέ τὴν εὐφυΐα του καὶ τὴν δραστηριότητά του, ὅχι μόνον νά ἐπιτύχῃ ἐπαγγελματικά, ἀλλὰ καὶ νά γίνῃ βαθύπλουτος.

Στὴν ἡλικία ὅμως τῶν σαράντα ἐτῶν γνώρισε μία

πρωτοφανή στο είδος της περιπέτεια. Τυφλωμένος από τὰ πλούτη του καί σκοπισμένος από τὴν ὑπεροψία, τυλίχθηκε στὰ δίχτυα μιᾶς σατανικῆς αἰρέσεως. Τόσο πολὺ δηλητηριάσθηκε ἡ ψυχὴ του, ὥστε νὰ ἐξομώσῃ σὲ ἐπίσημη τελετὴ καί νὰ καταπατήσῃ ὁ ἀθεόφοβος τὶς εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας.

Καί ἄλλοι εἶχαν κάνει τὴν ἀνόσια αὐτὴ πράξι, καί δέν τοὺς εἶχε συμβῆ τίποτε. Ἀλλὰ ὁ Θεός, πού μακροθυμεῖ καί σιωπᾷ, ὠρισμένες φορές, ὅταν Αὐτός τὸ κρίνῃ, διακόπτει τὴν σιωπὴ Του. Αὐτὸ συνέβη καί στὴν περίπτωσι τοῦ Ἀγγελῆ. Καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὴν αἴθουσα πού ἐτελέσθη τὸ ἀποτρόπαιο ἔργο, μασπιγώθηκε παραδειγματικά. Παρεχώρησε ὁ Θεός νὰ παραδοθῇ στὴν ἐξουσία τοῦ διαβόλου! Ἐξωτερικὰ φαινόταν πὼς χτυπήθηκε ἀπὸ ξαφνικὴ τρέλλα.

— Ὁ Ἀγγελῆς ὁ πλούσιος ἔπαθε! ἄρχισε νὰ διδάσκει μεταξύ τῶν ἀποδήμων ἐλλήνων. Ὁ Ἀγγελῆς δέν εἶναι στὰ καλά του! Τοῦ σάλεψε τὸ μυαλό! Οὔτε ξέρει τί κάνει καί τί λέει. Τὸν βρῆκε βαρὺ ψυχικὸ νόσημα.

Τ' ἀδέλφια του ἀπὸ τὴν ὥρα αὐτὴ ἐπιφορτίσθηκαν τὸ ἄχαρο ἔργο νὰ τὸν γυρίζουν ἀπὸ γιατρό σὲ γιατρό καί ἀπὸ ψυχιατρεῖο σὲ ψυχιατρεῖο. Εὐτυχῶς πού ὑπῆρχαν ἀφθονα χρήματα στὴν διάθεσί τους. Τὸν ἐξέτασαν οἱ πιὸ διάσημοι ψυχίατροι, τοῦ χορήγησαν τὰ πιὸ σπουδαῖα φάρμακα, τὸν ἐνοσῆλευσαν στὰ τελειότερα θεραπευτήρια, καί τὸ ἀποτέλεσμα μηδέν! Μερικοὶ γιατροὶ μονολογοῦσαν:

— Περιέργη ἀρρώστια αὐτὴ! Δέν φαίνεται ἀπὸ τίς συνηθισμένες. Ἰδιότυπη περίπτωσις! Πὼς νὰ τὴν ἀνιμετωπίσουμε;

Ἡ ἀρρώστια τοῦ Ἀγγελῆ — ἄρχισαν πιά νὰ τὸ κατα-

λαβαίνουν οἱ δικοί του — ξεπερνοῦσε τὶς δικαιοδοσίεσ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Σκέφθηκαν λοιπὸν νὰ καταφύγουν καί κάπου ἄλλοῦ. Θυμήθηκαν τὴν περιφρονημένη πίστι καί τὸν ἔφεραν στὴν πατρίδα του. Κατέφυγαν στὴν Ἐκκλησίᾳ καί στὴν βοήθεια τῶν ἱερέων. Τώρα τὴν θέσι τῶν φαρμάκων τὴν πῆραν οἱ ἐξορκισμοὶ τοῦ Μ. Βασιλείου. Ἡ θεραπευτικὴ προσπάθεια ἄλλαξε δρόμο. Καί ὁ δρόμος αὐτός ὠδήγησε τὸν ἄρρωστο — τὸν δαιμονισμένο καλύτερα — στὸ Ἄγ. Ὄρος.

— Δέν τὸν πηγαίνετε στὸ Ἄγ. Ὄρος νὰ τὸν διαβάσῃ κανένας ἱερομόναχος; τοὺς συνέστησαν μερικοὶ.

Ἡ πρότασις υἱοθετήθηκε ἀμέσως καί ὁ Ἀγγελῆς, μὲ τὴν συνοδίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ του Γεωργίου, βρέθηκε στὴν Νέα Σκῆτη, ὅπου ὑπῆρχαν κάποιοι γνωστοὶ τους.

Καθὼς διηγεῖται ὁ ἀγιογράφος μοναχὸς Εὐστράτιος Χαλδῆζος πού τὸν φιλοξένησε, κρατοῦσε στὰ χέρια του τέσσερις-πέντε στρογγυλές μπιλιεσ σάν πορτοκάλια καί διασκέδαζε μ' αὐτέσ. Τὶς πέταγε μία-μία στὸν ἀέρα μὲ μεγάλη ταχύτητα, τὶς ἔπιανε καί τὶς ξαναπέταγε, χωρὶς νὰ τοῦ πέφτῃ καμμιά κάτω. Ὅπως ὅποτε θὰ τὸν ζήλευε καί ὁ πιὸ ἱκανὸς ταχυδακτυλουργός!

Οἱ νεοσκηπιῶτεσ πατέρεσ ἀγωνίσθησαν πολὺ νὰ τὸν ἐλευθερώσουν ἀπὸ τὸ δαιμόνιο πού τὸν κατέλαβε, ἀλλὰ δέγ πέτυχαν τίποτε. Τὸ δαιμόνιο αὐτὸ ἦταν πολὺ σκληρό.

Σκέφθηκαν τότε ν' ἀναζητήσουν κάποιον γέροντα «ἰσχυρόν ἐν πολέμῳ». Καί αὐτὸς ἦταν ὁ παπα-Ἰγνάπος ὁ Πνευματικὸς, πού εἶχε χαρίσει σὲ πολλοὺς δαιμονισμένους τὴν θεραπεία.

Ὁδηγήθηκε λοιπὸν ὁ Ἀγγελῆς στὰ Κατουνάκια. Ἐγινε ἡ γνωριμία καί καταστρώθηκε τὸ σχέδιο τῆς μά-

χης. Ὁ πνευματικός κατάλαβε πώς χρειαζόταν πολύς ιδρώτας γιά νά βγῆ τό πονηρό αὐτό πνεῦμα. Ὁ ὁμώνυμος ὑποτακτικός του θά τόν βοηθοῦσε κι αὐτός στόν ἀγώνα, στίς θ. λειτουργίες καί στούς ἐξορκισμούς. Ἐπί σαράντα ἡμέρες θά νήστευαν, θά τελοῦσαν καθημερινά τήν θ. λειτουργία, θά διάβазαν τούς ἐξορκισμούς καί θά ζητοῦσαν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἀγγελῆς, σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ πνευματικοῦ, θά ἔπρεπε κάθε μέρα νά κάνη ἐξομολόγησι καί ν' ἀνακοινῶνῃ τίς πύ κρυφές σκέψεις του καί κάθε π πού θά τοῦ ἔλεγε τό δαιμόνιο.

Ἐπί τριανταεννέα ἡμέρες δόθηκε ἡ σκληρή αὐτή μάχη. Δέν πρόλαβε νά ἔρθῃ ἡ τεσσαρακοστή καί ὁ ἄρρωστος ἀνέπνευσε τόν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας. Ἔσπασαν τά δεσμά πού τόν εἶχαν τόσα χρόνια δεμένο. Ἡ ἀνακούφισις του ἦταν πάνω ἀπό κάθε περιγραφή. Πανηγυρίζοντας ἀπό χαρά, γύρισε στήν πατρίδα του καί ἐν συνεχείᾳ στήν Ἀμερική, ὅπου «ἰματισμένος καί σωφρονῶν» συνέχισε τήν ζωή του. Καί ποτέ ἀπό τόν γεωγραφικό χάρτη τῆς μνήμης του δέν ἔσβησε τό "Αγ. Ὁρος, μ' ἐκεῖνον τόν σεβάσμιο πνευματικό πού τόν ἀπῆλλαξε ἀπό τήν τυραννική ἐξουσία τοῦ καταχθονίου ἐχθροῦ.

(Ἰγνάπιος ὁ Πνευματικός)

Ὁ μισθός τῆς παρακοῆς

Κάποτε οἱ γείτονες τοῦ παπα-Ἰγνατίου τοῦ Πνευματικοῦ στά Κατουνάκια, βρίσκονταν σέ ἀναστάτῳσι: Ἡ συνοδεία τοῦ γέροντος Μακαρίου κατασκεύαζε δευτε-

ρο πάτωμα στήν καλύβη τῆς. Εἶχαν προχωρήσει τήν ἐργασία καί ἔφθασαν στήν κατασκευή τῆς στέγης. Ὁ γέροντας ἔδωσε τήν ἐντολή:

— Ἄς προσέξουμε. Τά σανίδια εἶναι βαρειά. Μέ ὑπομονή ἕνα-ἕνα ἄς τά ἀνεβάσουμε. Ἄς μή βιαζώμαστε καί πολύ.

Ἄρχισαν ὅλοι τό ἀνέβασμα. Ὁ π. Ἰλαρίων, ὁ νεότερος τῆς συνοδείας, δέν τό ἀνεχόταν νά κουβαλᾷ τά σανίδια ἕνα-ἕνα. Αὐτός, χειροδύναμος καθῶς ἦταν, σκέφθηκε νά τά μεταφέρῃ ἀνά τρία.

— Πάτερ Ἰλαρίων, τοῦ λένε οἱ ἄλλοι ἀδελφοί, τά σανίδια εἶναι βαρειά. Μήν τά παίρνης τρία-τρία μαζί. Ἄπό τό πολύ βάρος θά βλαφθῇ ἡ ὑγεία σου.

Ἐκεῖνος ὅμως δέν φάνηκε νά δίνῃ τήν παραμικρή σημασία στήν σύστασι τῶν ἀδελφῶν.

— Αὐτοί, ἔλεγε μέσα του, νά κοιτᾶνε τήν δουλειά τους. Ἐγώ ξέρω πόσα πρέπει νά μεταφέρω.

Πληροφορήθηκε τήν στάσι του ὁ γέροντας καί τόν παρετήρησε, ἀλλά οὔτε τήν σύστασι αὐτή ὑπελόγησε. Ἔτσι, μέ τήν ἀχαρακτήριστη καί ἀταίριαστη γιά ὑποτακτικό συμπεριφορά του, ἔκανε τόν γέροντα ν' ἀγανακτήσῃ. Γιατί εἶχε νά κάνῃ μέ διαβολική ὑπερηφάνεια καί ἀπειθαρχία.

Σύμφωνα μέ τίς μοναχικές παραδόσεις, τόν ὑποτακτικό πού κάνει τόν γέροντά του ν' ἀγανακτήσῃ, τόν περιμένουν σκληρές μάσπυες. Καί ἡ ὥρα τῆς μασπῳσεως ἦρθε!

Ὁ ὑπερήφανος μοναχός, πού ἤθελε νά κάνῃ τοῦ κεφαλιοῦ του, μέ τίς τρεῖς σανίδες στήν πλάτη ἀνέβαινε πάνω στήν καλύβη. Καί τήν στιγμή πού τίς ἀκουμποῦσε κάτω δέχθηκε τό ράπισμα! Παραδόθηκε στήν ἐξουσία

τοῦ σατανᾶ καί κυριεύθηκε ἀπό δαιμόνιο. Καί τί δαιμόνιο! Φοβερό καί τρομερό! Ὅλη ἡ περιφέρεια ἀναταράχθηκε ἀμέσως ἀπό τήν δαιμονική παρουσία. Τά λόγια πού ἔβγαιναν ἀπό τό στόμα του, ἦταν ἀποτρόπαια. Ἐπίσης ἄλλες ἐκδηλώσεις καί ἐνέργειές του σκόρπιζαν τήν φρίκη καί τόν τρόμο.

— Τί συνέβη; Τί τρέχει; ρωτοῦσαν μέ ἀπορία οἱ πατέρες ἀπό τίς γύρω καλύβες.

— Ὁ Ἰλαρίων τοῦ γέροντος Μακαρίου δαιμονίσθηκε! Ὁ Ἰλαρίων δαιμονίσθηκε! Τόν κυριεύσε ἄγριο δαιμόνιο. Ὁ Θεός νά βάλῃ τό χέρι Του!

Ὁ παπα-Ἰγνάπος ὁ Πνευματικός, πού ἦταν μάλιστα καί γείτονας, πληροφορήθηκε ἀμέσως τό γεγονός. Ἐμπειρος ὅπως ἦταν σ' αὐτά τά θέματα, κατάλαβε πώς χρειάζεται μεγάλη μάχη γιά νά διωχθῇ τό ἄγριο αὐτό δαιμόνιο. Χωρίς χρονοτριβές παρήγγειλε νά μαζευθοῦν στήν καλύβη τῆς Γεννήσεως ἄρκετοί πατέρες καί ἱερομόναχοι. Νά ἐνώσουν τίς προσευχές τους καί νά τελέσουν τό μυστήριο τοῦ Ἁγίου Εὐχελαίου γιά τόν πάσχοντα.

Ἐπτά πνευματικοί ἔλαβαν μέρος στήν τέλεσι τοῦ μυστηρίου. Ἡ τελετή αὐτή εἶχε κάπ τό ξεχωριστό. Ἡ ἀτμόσφαιρά της ἔπαλλε ἀπό ἰδιαίτερη συγκίνηση. Τό θέαμα σοῦ ράγιζε τήν καρδιά. Στήν μέση τοῦ ναοῦ ἦταν ξαπλωμένος ὁ δαιμονόπληκτος Ἰλαρίων, δεμένος μέ πολλά σχοινιά πάνω σέ μιά σανίδα. Δέν ἤθελε ὁ δυστυχής νά μεταφέρῃ μιά σανίδα. Ἦθελε τρεῖς. Νά ὁμως τώρα πού τόν μετέφεραν δεμένο πάνω σέ μιά! Μερικοί δυνατοί μοναχοί παρέστεκαν πλάϊ του, γιατί τό δαιμόνιο μέ δύναμι φοβερή ἔσπαζε ὅλα τά σχοινιά.

Οἱ εὐχές ἄρχισαν νά διαβάζωνται μέ δραματικό, ἱκε-

τευτικό τόνο, ἐνῶ πού καί πού ἡ ἱεροπρέπεια τῆς τελετῆς παρασώταν ἀπό τίς δαιμονικές κραυγές καί ὕβρεις. Ὁ παπα-Ἰγνάπος ὁ Πνευματικός ἄρχισε νά ἱκετεύῃ μέ παλλομένη ἀπό συγκίνηση φωνή:

«Ἄναρχε, ἀδιάδοξε, ἅγιε ἁγίων,
γένοιτο τό ἔλαιον τοῦτο
ἔλαιον ἀγαλλιᾶσεως,
ἔλαιον ἁγιασμοῦ,
ἔνδυμα βασιλικόν,
θώραξ δυνάμεως,
πάσης διαβολικῆς
ἐνεργείας ἀποτρόπαιον».

Μέ τίς προσευχές καί τά δάκρυα τῶν πατέρων, μέ τήν μεσιτεία τῶν ἱερέων, μέ τήν δύναμι τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου, τό θαῦμα ἔγινε καί ἀπομακρύνθηκε ὁ φοβερός ἔνοικος ἀπό τόν π. Ἰλαρίωνα. Ἡ φοβερή δοκιμασία ἔληξε! Ἐληξε ἀφοῦ δόθηκε ἓνα καλό μάθημα στόν ὑπερήφανο μοναχό, χρήσιμο καί σέ πολλούς ἄλλους. Ὅλοι εἶχαν νά τό διηγοῦνται καί νά διδάσκωνται.

(Ἰγνάπος ὁ Πνευματικός)

Τό δαιμονόπληκτο βρέφος

Ο Δ.Κ. ἔμενε τό 1951 στό Μαρούσι. Εἶχε τότε ἓνα παιδί, βρέφος 10 μηνῶν. Ἡ σπιτονοικοκυρά του εἶχε τήν κακή συνήθεια νά βλασφημῇ καί μέ τό παραμικρό νά «στελνῇ» ὅλους στόν διάβολο. Μιά μέρα ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ τῆς ἔκανε παρατήρησι, γιατί ἐνωχλοῦσε μέ τά λόγια της τό παιδί πού κοιμόταν.

Δέν πέρασε πολλή ώρα καί τό παιδί ξύπνησε καί ἄρ-
χισε νά κλαίη, σάν νά τό πείραζε κάποιος. Ἡ μητέρα
προσπάθησε νά τό καθουχάση, ἀλλά αὐτό συνέχισε
τό κλάμα ὅλη τήν νύχτα. Τότε θυμήθηκε ἡ μητέρα ὅτι
τό βρέφος εἶχε ἀπό τό μεσημέρι νά οὐρήση. Τό πῆγαν
στόν γιατρό, τοῦ ἔκαναν ἐνέσεις πού θά διευκόλυναν
τήν οὐρησι, ἀλλά χωρίς ἀποτέλεσμα.

Τό πρῶί τό πῆγαν στό «Νοσοκομεῖο τῶν Παίδων»,
τοῦ ἔκαναν ἐξετάσεις καί τοῦ ἔδωσαν διάφορα φάρμα-
κα. Ἡ κατάστασις ὁμως παρέμεινε ἡ ἴδια. Τήν ἐπομένη
οἱ γιατροί τό παρέδωσαν στούς γονεῖς, γιατί δέν μπο-
ροῦσαν νά τοῦ προσφέρουν τίποτε περισσότερο.

Εἶχαν περάσει δύομισι εἰκοσιτετράωρα, δίχως τό
βρέφος νά οὐρήση παρ' ὅλα τά φάρμακα καί τίς θερα-
πειές. Οἱ ἄτυχοι γονεῖς θρηνοῦσαν τό παιδάκι τους, ὁ-
πότε μιά γειτόνισσά τους τοὺς λυπήθηκε καί τοὺς συμβού-
λευσε νά πᾶνε στόν π. Ἄθανάσιο Χαμακιώτη γιά
νά τό σταυρώση.

Πράγματι, ὁ πατέρας πῆρε τό μικρό καί τρέχοντας
πῆγε στήν Παναγία τήν «Νερατιώπισσα». Ἦταν ἀπό-
γευμα τοῦ Δεκαπενταύγουστου καί ὁ σεβάσμιος πνευ-
ματικός μόλις εἶχε τελειώσει τήν παράκλησι. Τό παιδί
ἦταν ἀναίσθητο καί μέ φουσκωμένη τήν κοιλιά. Ὁ γέ-
ροντας, μόλις τό εἶδε, εἶπε:

— Κάτι σατανικό συνέβη.

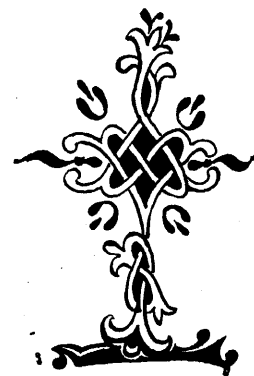
Ἐδωσε ἐντολή σέ ὅσους βρέθηκαν ἐκεῖ νά γονατί-
σουν. Πῆρε τό βρέφος στά χέρια, ὅπως ὁ δίκαιος Συ-
μεών ὁ Θεοδόχος τόν Κύριο, καί τό ἔβαλε στό Ἱερό,
φέροντάς το τρεῖς φορές γύρω ἀπό τήν Ἁγ. Τράπεζα.
Ἐπειτα τό ἔφερε ἔξω καί τό παρέδωσε στούς συντετριμ-
μένους γονεῖς. Ὁ πατέρας τό πῆρε πάλι στήν ἀγκαλιά

του ἀναίσθητο.

Στήν συνέχεια ὁ π. Ἄθανάσιος εἶπε στούς γονεῖς νά
γονατίσουν μπροστά στήν Ὁραία Πύλη. Γονάπησε καί
ἐκεῖνος. Ἐκανε μιά θερμή προσευχή καί ἐξώρκισε τό
πονηρό πνεῦμα.

Τό θαῦμα ἔγινε! Τό βρέφος πνάχθηκε στήν ἀγκαλιά
τοῦ πατέρα καί τά οὔρα ἐλευθερώθηκαν... Ὁ γέρον-
τας, μέ δάκρυα στά μάπα, εὐχαρίστησε τόν Κύριο καί
εὐχήθηκε στούς γονεῖς. Τό παιδί δέν παρουσίαζε τώρα
κανένα πρόβλημα.

(Ἄθανάσιος Ἀγιολαυρίτης)

Σ'
ΤΟ ΚΑΤΑ ΘΗΡΙΩΝ
ΧΑΡΙΣΜΑ

ὁ προπατορικό ἁμάρτημα δέν κατέστρεψε μόνο τίς παραδείσιες σχέσεις τοῦ Θεοῦ μέ τόν ἄνθρωπο. Διέλυσε καί τόν ἄρμονικό σύνδεσμο τοῦ ἀνθρώπου μέ τά ζῶα καί τήν φύσι γενικώτερα.

Πρὶν ἀπό τήν πῶσι τῶν πρωτοπλάσιων ὁ ἄνθρωπος ἀκτινοβολοῦσε σπὴν φύσι τό μεγαλεῖο τοῦ Δημιουργοῦ. Τά ζῶα τόν ἀντιμετώπιζαν σάν κορωνίδα τῆς κτίσεως, σάν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί σάν καθρέπτη τῆς θείας δόξης. Γι' αὐτό τόν ἀνεγνώριζαν σάν κυρίαρχο, τόν ἀγαποῦσαν καί τόν τιμοῦσαν.

Μετά τήν πῶσι ὁ καθρέπτης θόλωσε καί ἡ εἰκόνα σκοτείνιασε. Ὁλόκληρη ἡ φύσις ξέπεσε, ἀλλοιώθηκε μέ τήν φθορά καί τόν θάνατο, ἀγρίεψε ἐναντίον ἐκείνου πού ἐπανεστάτησε στόν Δημιουργό της. Τά ζῶα τώρα ἄλλαξαν σιάσι ἀπέναντι στόν ἄνθρωπο. Δέν ἀναγνωρίζουν τήν κυριαρχία του καί δέν ἔχουν φιλικές σχέσεις μαζί του. Ἄλλα τόν φοβοῦνται, ἄλλα τόν ἀποστρέφονται, ἄλλα τοῦ προσκενοῦν ζημιές καί ἄλλα τόν κατασπαράζουν. Πολύ λίγα ἔχει ἐξημερώσει, κι αὐτά γιά νά τά ἐκμεταλλεύεται.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος καθαρίζεται ἀπό τά πάθη καί γίνεται ἔτσι μυροδοχεῖο τῆς θείας χάριτος, αὐτή εὐωδιάζει καί ἀκτινοβολεῖ ξανά γύρω του. Ἡ ἀπάθεια τόν ἐπαναφέρει στήν προπρωπική κατάστασι. Τά ζῶα τό αἰσθάνονται αὐτό καί ἐπανερχονται στήν σχέσι πού εἶχαν μέ τόν Ἀδάμ.

Τό κατά θηρίων χάρισμα δέν ἀναφέρεται μόνο στίς φιλικές σχέσεις τῶν ζῶων μέ τόν ἄνθρωπο, ὅπως θά δοῦμε σέ πολλές ἐκδηλώσεις του. Ἀναφέρεται καί στήν δυναμική ἐξουσία τοῦ ἀνθρώπου πάνω σέ ἐπικίνδυνα ζῶα, ὅπως ἐπίσης θά δοῦμε.

Ὁ μεγαλομάρτυς Μάμας

Ο ἔνδοξος μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Μάμας γεννήθηκε στήν Γάγγρα τῆς Παφλαγονίας τό 260 ἀπό τούς πατρικούς μάρτυρες Θεόδοτο καί Ρουφίνα. Γεννήθηκε μέσα στό δεσμοκτήριο, πού εἶχαν φυλακισθῆ οἱ γονεῖς του γιά τήν πίστι τους στόν Χριστό.

Τό νεογέννητο βρέφος τό υἰοθέτησε ἡ εὐσεβής ἀρ-

χόντισσα Ἀμμία ἡ Ματρώνα. Ὀνομάσθηκε Μάμας γιατί συχνά προσκαλοῦσε τήν θετή μητέρα του μέ τήν λέξι «μάμα».

Νεαρῶτατος ὁ ἅγιος Μάμας συνελήφθη ἀπό τόν ἡγεμόνα Αὐρηλιανό τῆς Καισαρείας. Ἐπειτα ἀπό φρικτά μαρτύρια μέ ράβδους, μέ ἀναμμένες λαμπάδες καί μέ λίθους, ἐλευθερώθηκε καί κατέφυγε στό ὄρος τῆς Καισαρείας. Ἐκεῖ τόν πλησίαζαν ἄγρια ζῶα καί τοῦ ἐπέτρεπαν νά τά ἀρμέγη. Ἐκανε τό γάλα τους τυρί καί τό δώριζε στούς φτωχοῦς τῆς περιοχῆς. Ἡ συνναστροφή του αὐτή μέ ἄγρια ζῶα καί ἡ φιλάνθρωπία του τόν ἔκαναν μέ τόν καιρό πασίγνωστο στήν πόλι.

Ὁ νέος ἡγεμόνας τῆς Καισαρείας Ἀλέξανδρος ἔστειλε ἱππεῖς καί τόν συνέλαβαν. Ὅταν ὁ ἅγιος παρουσιάσθηκε ἐνώπιόν του, ἐκεῖνος τόν ρώτησε:

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ περιβόητος μάγος Μάμας;

— Ἐγὼ δέν εἶμαι μάγος, ἀπάντησε ὁ μάρτυς. Ἐγὼ εἶμαι δούλος τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος σώζει τούς πιστοὺς Του καί πμωρεῖ τούς μάγους καί τούς εἰδωλολάτρες. Ἄλλά γιατί μ' ἔφερες ἐδῶ;

— Δέν μπορῶ νά ἐννοήσω μέ ποιές μαγεῖες ἐξημερώνεις τά ἄγρια ζῶα καί συνναστρέφονται φιλικά μαζί σου καί σέ ὑπακούουν σάν λογικά.

— Ὅποιος πιστεύει στόν μόνο ἀληθινό καί αἰώνιο Θεό, περιφρονεῖ τίς μαγεῖες καί τά εἰδῶλα. Τά θηρία, ἂν καί εἶναι ἄλογα καί ἀνόητα ζῶα, εὐλαβοῦνται τόν Δημιουργό τους καί πμοῦν τούς δούλους Του. Ἐσεῖς ὁμως εἴσθε πιό ἀνόητοι ἀπ' αὐτά, γιατί ἐνῶ τό βλέπετε αὐτό, δέν παραδέχεσθε τήν ἀλήθεια.

Ἀκολούθησαν ἄλλα μαρτύρια μέ σιδερένια νύχια, μέ μαχαίρια, μέ φλογισμένο καμίνι καί τέλος μέ θηρία.

Όταν μέσα στο στάδιο της πόλεως εξαπέλυσαν μία άρκουδα και μία λεοπάρδαλι έναντιόν του, και τά δύο θηρία έδειξαν φιλικές διαθέσεις και σεβασμό στον μάρτυρα. Κατάπληκτο τό συγκεντρωμένο πλήθος άρχισε να δείχνει συμπάθεια και να δοξάζη τον άληθινό Θεό. Ο τύραννος διέταξε να εξαπολύσουν ένα λιοντάρι. Τό λιοντάρι, πού ήταν συνηθισμένο να κατασπαράζει άμέσως την λεία του, πλησίασε ήρεμα και ταπεινά τον μάρτυρα.

Άπελπισμένος ο ήγεμόνας θανάτωσε τον άγιο στέλνοντας στραιώτη με τρίαινα.

Θεία φωνή κάλεσε τον μάρτυρα στα ούράνια σκηνώματα και η Έκκλησία μας έορτάζει την μνήμη του στις 2 Σεπτεμβρίου.

(Συναξαριστής Θ')

Ο Μ. Αντώνιος και τ' άγρίμια

Στην έρημο πού άσκήτευε ο Μ. Αντώνιος, υπήρχε μία πηγή και κοντά της έδαφος καλλιεργήσιμο. Θέλοντας λοιπόν ο όσιος να έξοικονομήσει τροφή για τον έαυτό του και τούς επισκέπτες του, καθάρισε με μία τσάπα τό μέρος και φύτεψε λίγο σπάρη και λαχανικά.

Τά άγρίμια όμως της περιοχής, θέλοντας να πιουν νερό από την πηγή, του κατέστρεφαν τά σπαρτά. Μία μέρα έπιασε ένα απ' αυτά και άπευθυνόμενος σε όλα είπε:

— Γιατί με ζημιώνετε, ενώ εγώ δεν σας κάνω κανένα κακό; Έν όνόματι του Θεού, φύγετε και μήν πλησιάσετε ποτέ πιά εδώ.

Τότε εκείνα, σαν να φοβήθηκαν την παραγγελία, έφυγαν και δεν ξαναφάνηκαν.

(Βίος όσιου Αντωνίου)

Ο όσιος Μακάριος και η ύαινα

Μία ύαινα πού είχε ένα τυφλό νεογνό, τό πήρε με τό στόμα της και τό έφερε στον όσιο Μακάριο τον Άλεξανδρέα. Έσπρωξε τό πορτάκι της αυλής του με τό κεφάλι της, μπήκε μέσα και έρριξε τό νεογνό της στα πόδια του.

Ο όσιος Μακάριος τό σήκωσε, διεπίστωσε ότι ήταν τυφλό και, αφού έφτυσε στα μάπα του, προσευχήθηκε. Άμέσως τότε τό νεογνό άνοιξε τά μάπα του. Η μητέρα του τό θήλασε και έφυγαν.

Την επομένη η ύαινα έφερε στον όσιο Μακάριο ένα δέρμα μεγάλου προβάτου. Ο άγιος τό κοίταξε και της είπε:

— Που τό βρήκες αυτό; Άσφαλώς έφαγες κάποιο πρόβατο. Άφου λοιπόν προέρχεται από άδικία, εγώ δεν τό δέχομαι από σενα.

Η ύαινα τότε κατέβασε τό κεφάλι, γονάπσε και άφησε τό δέρμα στα πόδια του άγίου. Εκείνος της είπε:

— Σου λέω ότι δεν τό δέχομαι, εκτός εάν μου όρκισθής ότι δεν θά ξαναλυπήσεις τούς φτωχούς τρώνοντας τά πρόβατά τους.

Έκείνη και σ' αυτό κούνησε τό κεφάλι, σαν να συμφωνούσε με τον όσιο Μακάριο. Τότε δέχθηκε τό δέρμα πού του πρόσφερε η ύαινα.

(Λαυσαϊκή Ιστορία)

Ὁ ἀββᾶς Ἑλλῆν καί ὁ ὄναγρος

Ὁ ἀββᾶς Ἑλλῆν ἐπισκέφθηκε κάποτε τούς ἀδελφούς του καί, ἀφοῦ τούς ἔδωσε πολλές συμβουλές, ἐπέστρεφε στήν ἔρημο κουβαλώντας μερικά ἐφόδια. Βλέποντας λοιπόν κάπου νά βόσκουν ὄναγροι, τούς λέει:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, ἄς ἔρθῃ ἓνας ἀπό σᾶς νά μοῦ σηκώσῃ τό φορτίο.

Ἀμέσως τότε πλησίασε ἓνας. Ἐκεῖνος τόν φόρτωσε, κάθησε πάνω του καί ἔτσι σέ μιά μέρα ἔφθασε στό σπήλαιό του.

(Λαυσαϊκή ἱστορία)

Ὁ ἀββᾶς Παῦλος καί τά ἔρπετά

Ὁ ἀββᾶς Παῦλος, πού καταγόταν ἀπό τήν Κάτω Αἴγυπτο καί κατοικοῦσε στήν Θηβαΐδα, ἔπιανε μέ τά χέρια του κερασόφρα ἔρπετά, σκορπιούς καί φίδια καί τά ἔσχιζε στήν μέση. Οἱ ἀδελφοί τοῦ ἔβαλαν κάποτε μετάνοια καί τόν ρώτησαν:

— Πές μας, τί ἔχεις κάνει καί ἔλαβες τό χάρισμα αὐτό;

Καί κεῖνος ἀποκρίθηκε:

— Συγκωρῆστε με, πατέρες. Ἐάν κάποιος ἀποκτήσῃ καθαρότητα, ὅλα ὑποτάσσονται σ' αὐτόν, ὅπως στόν Ἀδάμ, ὅταν ἦταν μέσα στόν παράδεισο, προτοῦ νά παραβῆ τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ.

(Γεροντικόν)

Δυό ἀσφαλεῖς ὁδηγοί

Ὁ ὄσιος ἐρημίτης Συμεώνης ὁ Παλαιός ἔλαβε σάν μοθό τῆς ἀσκήσεώς του καί αὐτό τό θεῖο χάρισμα, νά διατάξῃ καί τά ἀγριώτερα καί φοβερώτερα θηρία.

Ἐγινε φανερό τό χάρισμα τοῦτο ὄχι μόνο στούς χριστιανούς, ἀλλά καί σέ ἀπίστους ἰουδαίους. Διότι κάποτε μιά ἀνάγκη τούς ἔκανε νά ξεκινήσουν γιά κάποιο φρούριο, πού βρισκόταν μακριά.

Ξέσπασε ὅμως ραγδαία βροχή καί σφοδρή καταιγίδα. Ἐχασαν λοιπόν τόν δρόμο. Ἀδυνατώντας νά δοῦν μπροστά τους περιπλανήθηκαν στήν ἔρημο χωρίς νά βρίσκουν κανένα χωριό, κανένα σπήλαιο, κανένα διαβάτη.

Παραδέρνοντας ἔτσι στήν ξηρά σάν τούς ναυτικούς μέσα σέ φουρτούνα, φθάνουν σάν σέ λιμάνι στό σπήλαιο τοῦ θεοῦ Συμεώνη. Βλέπουν ἐκεῖ ἄνθρωπο σκελετωμένο, πού φοροῦσε μιά προβιά. Μόλις τούς εἶδε, τούς χαιρέτησε καί τούς ρώτησε γιατί ἦρθαν. Ὅταν τοῦ εἶπαν τί τούς συνέβη καί τόν παρεκάλεσαν νά τούς δείξῃ τόν δρόμο γιά τό φρούριο, τούς λέει:

— Περιμένετε καί γρήγορα θά σᾶς δώσω ὁδηγούς, πού θά σᾶς δείξουν τόν δρόμο πού ἐπιθυμεῖτε.

Ἐκεῖνοι ὑπήκουσαν καί ἠσύχασαν. Καθώς ὅμως περιμέναν, ἦρθαν δύο λιοντάρια, χωρίς ἀγριωπό βλέμμα, κουνώντας τήν οὐρά τους, σάν νά βρίσκονταν ἐνώπιον τοῦ κυρίου τους, καί δείχνοντας διάθεσι ὑπακοῆς. Ὁ ὄσιος τά διέταξε μέ νοήματα νά ὁδηγήσουν τούς ἐπισκέπτες καί νά τούς ἐπαναφέρουν στόν δρόμο πού ἔχασαν.

(Φιλόθεος ἱστορία Α')

Ἔνας πιστός ὑπνρέτης

Ο ἴδιος ὄσιος Συμεώνης εἶχε κάποτε ἐπισκέπτες. Ἐνῶ συνωμιλοῦσαν, ἐμφανίσθηκε ἀπό μακριά ἕνα λιοντάρι πού βάσταγε κάπ στό στόμα του. Οἱ ἐπισκέπτες πάγωσαν ἀπό τόν φόβο! Ὁ ὄσιος σηκώθηκε ἀπό τήν θέσι του καί ἔκανε νόημα στό λιοντάρι νά τόν πλησιάσῃ. Ἐκεῖνο πλησίασε καί τοῦ ἔδωσε ἕνα τσαμπί κουρμάδες. Ἐπειτα ἀπομακρύνθηκε, ξάπλωσε στήν γῆ καί κοιμήθηκε.

Ὁ ὄσιος μοίρασε στούς ἐπισκέπτες τούς κουρμάδες. Ἐπειτα προσευχήθηκε καί ἔψαλε μαζί τους. Τό πρωῖ, μετά τήν ἀκολουθία, τούς κατευώδωσε, γιά νά συνεχίσουν τόν δρόμο τους.

(Φιλόθεος ἱστορία Α')

Ὁ ὄσιος Σάββας καί τό λιοντάρι

Κάποτε ὁ ὄσιος Σάββας πῆγε στήν περιοχή τῆς Σκυθοπόλεως καί ἔμεινε λίγο χρόνο σ' ἕνα ἐρημικό σπήλαιο, στό ὁποῖο συνήθιζε νά πηγαίνη ἕνα πελώριο λιοντάρι.

Τό λιοντάρι λοιπόν αὐτό ἦρθε μιά νύχτα καί βρῆκε τόν μακάριο νά κοιμᾶται. Ἐπιασε τότε μέ τά δόντια του τήν ἄκρη τῶν ρούχων του καί τόν ἔσερνε προσπαθώντας νά τόν βγάλλῃ ἔξω ἀπό τό σπήλαιο. Ἐκεῖνος τότε ξύπνησε καί ἄρχισε τήν νυχτερινή ἀκολουθία, ὁπότε τό λιοντάρι τόν ἄφησε, βγῆκε ἔξω καί τόν περίμενε.

Ὅταν τελείωσε ὁ ἅγιος τήν ἀκολουθία καί ξανάπεσε στό μέρος πού τό λιοντάρι συνήθιζε νά κοιμᾶται, ἐκεῖνο

πάλι μπῆκε μέσα καί πᾶνοντας τήν ἄκρη τῶν ρούχων του προσπαθοῦσε ξανά νά τόν βγάλλῃ ἔξω ἀπό τό σπήλαιο. Ἐνῶ λοιπόν καταγινόταν σ' αὐτό, τοῦ λέει ὁ ὄσιος:

— Τό σπήλαιο εἶναι εὐρύχωρο καί μπορεῖ ἄνετα νά κωρέσῃ καί τούς δύο. Ἐάν λοιπόν θέλῃς νά μείνῃς, μείνε. Ἐγώ ὁμως δέν φεύγω, γιατί εἶμαι ἀνώτερος ἀπό σένα. Πλάσθηκα ἀπό τό ἴδιο τό χέρι τοῦ Θεοῦ κατ' εἰκόνα Του.

Τό λιοντάρι ἄκουσε αὐτά τά λόγια καί, σάν νά νιρᾶππηκε, ἔφυγε.

(Βίος ὀσίου Σάββα)

Ὁ φύλακας τοῦ ὀσίου Ἰωάννου

Οἱ πατέρες τῆς λαύρας τοῦ ὀσίου Σάββα παρήγγειλαν στόν τιμιώτατο πατέρα Ἰωάννη τόν Ἡσυχαστή νά διακόψῃ τήν παραμονή του στήν περιοχή τοῦ Ρουβᾶ, νά ἐπιστρέψῃ στήν λαύρα καί νά ἡσυχάζῃ στό κελλί του, γιά νά γλυτώσῃ ἀπό τίς ἐπιθέσεις τῶν βαρβάρων.

Ὅμως ὁ θεσπέσιος Ἰωάννης καιρόταν στήν ἡσυχία, ἀπελάμβανε σ' αὐτή θεία γλυκύτητα καί δέν ἤθελε νά τήν στερηθῆ. Συλλογίζοταν καί ἔλεγε στόν ἑαυτό του τά ἑξῆς:

— Ἐάν δέν φροντίζῃ γιά μένα ὁ Θεός, γιατί τότε νά ζῶ;

Ἐχοντας ἔτσι ἐμπιστευθῆ τήν ζωή του στόν Ὑψιστο, παρέμενε ἀβλαβής ἀπό τούς βαρβάρους.

Ὁ Θεός πού πάντοτε φροντίζει γιά τούς δούλους Του, ἀνέθεσε σύμφωνα μέ τήν Ἁγία Γραφή στούς ἁγ-

γέλους νά φυλάξουν τόν ὄσιό Του. Καί θέλοντας νά τόν πληροφορήσῃ γιά τήν πρόνοιά Του, τοῦ ἔστειλε αἰσθητό φύλακα ἕνα τεράστιο καί φοβερό λιοντάρι, νά τόν προστατεύῃ μέρα καί νύχτα ἀπό τόν κίνδυνο τῶν βαρβάρων.

Βέβαια, ὅταν εἶδε τήν πρώτη νύχτα τό λιοντάρι νά κοιμᾶται κοντά του, δείλιασε λίγο, ὅπως ὁ ἴδιος διηγήθηκε. Ὅταν ὁμως τό ἔβλεπε μέρα καί νύχτα νά τόν ἀκολουθεῖ ἀκατάπαυστα καί νά τόν προστατεύῃ ἀπό τοῦς βαρβάρους, εὐχαριστοῦσε τόν Θεό.

(Βίοι τῶν ὁσίων Ἰωάννου τοῦ Ἡουχαστοῦ...)

Ὁ τρόφιμος τοῦ ἀββᾶ Παύλου

Ὁ ἀββᾶς Ἀλέξανδρος πῆγε κάποτε στό σπήλαιο τοῦ ἀββᾶ Παύλου τοῦ Ἑλλαδικοῦ. Καθώς συζητοῦσαν, κάποιος ἦρθε καί χτύπησε τήν πόρτα. Ὁ ἀββᾶς Παῦλος βγήκε ἔξω καί τοῦ ἄνοιξε. Ἐπειτα πῆρε ψωμί καί βρεγμένα ὄσπρια καί τοῦ ἔδωσε νά φάῃ. Ὁ ἀββᾶς Ἀλέξανδρος, νομίζοντας ὅτι θά εἶναι κάποιος ξένος, ἔσκυψε ἀπό τό παράθυρο νά τόν δῆ. Βλέπει τότε ἕνα λιοντάρι!

— Γιατί τό ταῖζεις; ρώτησε μέ ἔκπληξι τόν ἀββᾶ Παῦλο.

Κι ἐκεῖνος τοῦ λέει:

— Τό διέταξα νά μή σκοτώσῃ οὔτε ἄνθρωπο οὔτε κανένα ζῶο καί ἐγώ θά τοῦ προμηθεύω τήν καθημερινή του τροφή. Ἐχουν περάσει ἐπτά μῆνες πού ἔρχεται κάθε δεύτερη μέρα καί τοῦ δίνω τήν τροφή του.

Ἐπειτα ἀπό λίγες μέρες ξαναπῆγε ὁ ἀββᾶς Ἀλέξανδρος στόν ἀββᾶ Παῦλο καί τόν ρώτησε:

— Πῶς εἶσαι, γέροντα; Τί κάνει καί τό λιοντάρι;

— Αὐτό δέν πάει καλά, τοῦ ἀπάντησε.

— Γιατί; Τί συνέβη;

— Ἦρθε προχθές γιά νά τό ταῖσω καί βλέπω τά γένηαι του ματωμένα. Τοῦ εἶπα τότε: «Ἐκανες παρακοή καί σκότωσες; Φύγε ἀπό δῶ! Δέν θά σοῦ ξαναδώσω φαγητό». Ἐκεῖνο δέν ἤθελε νά φύγῃ. Τότε ἐγώ πῆρα ἕνα σκοινί, τό δίπλωσα σάν μαστίγιο καί τό χτύπησα. Ἔτσι ἀναγκάστηκε νά φύγῃ.

(Λειμωνάριον)

Ὁ ὑπάκουος ὑποτακτικός

Ὁ ἀββᾶς Παῦλος εἶχε ἕναν ὑποτακτικό πού λεγόταν Ἰωάννης καί ἦταν φημισμένος γιά τήν ὑπακοή του. Μιά μέρα τόν ἔστειλε σ' ἕναν τόπο πού κατοικοῦσε μιά ὕαινα.

— Καί μέ τήν ὕαινα, τί νά κάνω, γέροντα;

— Ἄν σοῦ ὀρμήσῃ, νά τήν δέσῃς καί νά τήν φέρῃς ἐδῶ, εἶπε ἀστείευόμενος ὁ ἀββᾶς Παῦλος.

Ὁ ἀδελφός πῆγε στήν ὑπακοή του καί κατά τό βράδυ ἐμφανίζεται ἡ ὕαινα καί ὀρμᾶ ἐναντίον του. Τότε ἐκεῖνος ἐπεχείρησε νά τήν συλλάβῃ. Ἡ ὕαινα φοβήθηκε καί ἄρχισε νά φεύγῃ. Τήν κυνήγησε φωνάζοντας:

— Στάσου, ὁ ἀββᾶς εἶπε νά σέ δέσω.

Σέ λίγο τήν ἔπιασε καί τήν ἔδεσε.

Ὁ γέροντάς του εἶδε πού καθυστεροῦσε νά ἐπιστρέψῃ καί ἄρχισε ν' ἀνησυχῆ. Τόν βλέπει ὁμως νά ἔρχεται

σέρνοντας τήν ύαινα δεμένη! Θαύμασε γιά τό γεγονός
ἀλλά, θέλοντας νά γλυτώση τόν ύποτακτικό του ἀπό
τήν κενοδοξία, τοῦ εἶπε:

— Ἄνόπιος πού εἶσαι! Τρελλό σκυλί μου ἔφερες
ἐδῶ;

Ἔλυσε τήν ύαινα καί τήν ἄφησε νά φύγη.

(*Εὐεργετινός Α'*)

Μιά δύσκολη συνάντησις

Μιά μέρα ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης ὁ Ἀναχωρητής, βάδιζε
σ' ἓνα μονοπάτι. Βλέπει ξαφνικά νά ἔρχεται ἀπό τό ἀ-
πέναντι μέρος ἓνα μεγαλόσωμο λιοντάρι. Τό μονοπάτι
ἦταν πολύ στενό, ἀνάμεσα σέ δύο φράκτες ἀπό ἀγκά-
θια πού τοποθετοῦν οἱ γεωργοί γιά νά προφυλάξουν τά
χωράφια τους. Ἦταν τόσο στενό, πού μόλις μπορούσε
νά περάση ἄνθρωπος καί αὐτός ὄχι φορτωμένος.

Ὅταν πλησίασαν ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης καί τό λιοντάρι,
οὔτε ὁ ἀναχωρητής ἔστριβε πίσω οὔτε ἐκεῖνο μπορού-
σε νά γυρίσῃ. Οὔτε φυσικά ἦταν δυνατόν νά περάσουν
καί οἱ δύο.

Βλέποντας λοιπόν τό λιοντάρι ὅτι ὁ ἄνθρωπος τοῦ
Θεοῦ ἤθελε νά περάσῃ καί ὅτι δέν γύριζε πίσω, σηκώ-
θηκε ὄρθιο στήν πίσω πόδια, μέ τό βάρος τοῦ κορμιοῦ
ἔσπρωξε τ' ἀγκάθια καί ἔκανε χώρο νά περάσῃ ὁ ἀβ-
βᾶς. Μετά ἀπ' αὐτό συνέχισε ὁ καθένας τόν δρόμο του.

(*Λειμωνάριον*)

Ὁ πεινασμένος λύκος

Ενας λύκος ἦρθε κάποτε στήν εἴσοδο τοῦ σπηλαίου
πού κατοικοῦσε ὁ ὄσιος Θεόδωρος ὁ Συκεώτης μέ τόν
μαθητή του Μαρτῖνο. Καθώς λοιπόν ὁ Μαρτῖνος πῆγε
νά βγῆ ἔξω, τόν ἀντίκρουσε, τρόμαξε καί τρέμοντας τό
ἀνήγγειλε στόν ὄσιο. Ἐκεῖνος χαμογέλασε καί τοῦ
εἶπε:

— Μή φοβᾶσαι, δειλέ! Ὁ λύκος δέν ἦρθε νά μᾶς
κακοποιήσῃ, ἀλλά, ὅπως καί σύ, ἔχει κι αὐτός ἀνάγκη
ἀπό τροφή. Πάρε λοιπόν λίγο ἀπό τό φαγητό μας καί
δώσε του. Ἔτσι θά ἐφαρμόσουμε τήν εὐσπλαχνία καί
στά ἄγρια ζῶα.

Ὁ μαθητής τοῦ ὀσίου πῆρε λίγο ψωμί καί ἓνα μῆλο,
ὅπως συνήθιζε νά κάνῃ ὅταν περνοῦσαν ἀπό τό σπή-
λαιο ἄνθρωποι, καί πλησίασε τήν εἴσοδο. Πέταξε στόν
λύκο μόνο τό μῆλο καί τόν ἔδιωχνε. Ἐκεῖνος ὄμως δέν
ἔφευγε. Περίμενε νά φάῃ καί κάπ ἀκόμα. Τοῦ ἔρριξε
τότε ὁ Μαρτῖνος καί τό ψωμί καί ἀμέσως τό θηρίο ἀνε-
χώρησε.

(*Συναξαριστής Δ'*)

Ἡ ἀτίθαση κατοίκα

Ενας ζωέμπορος ἤθελε ν' ἀγοράσῃ ἀπό τόν ἅγιο
Σπυρίδωνα ἑκατό κατοίκες. Ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε νά δώσῃ
πρῶτα τά χρήματα καί μετά νά τίς παραλάβῃ. Ἐκεῖνος
τότε τοῦ ἔδωσε χρήματα γιά ἐνενήντα ἐννέα μόνο, μέ
τήν σκέψη νά ξεγελάσῃ τόν ἀπονήρευτο καί νά μὴν
πληρώσῃ τήν ἑκατοστή.

Όταν μπήκαν μέσα στο μανδρί, ο άγιος του παρήγγειλε να πάρη τόσες κασίκες όσες είχε πληρώσει. Έκείνος όμως ούτε με αυτήν την παραγγελία συγκινήθηκε, αλλά έβγαλε εκατό κασίκες. Μία λοιπόν απ' αυτές, σάν πιστή δούλη και σάν να καταλάβαινε ότι δεν την πούλησε ο κύριός της, επέστρεφε μ' επιμονή πίσω. Ο αδιάντροπος ζωέμπορος την έβγαζε πάλι έξω με βία. Εκείνη όμως του ξανάφευγε. Αυτό τό θαυμάσιο έγινε τρεις φορές. Ο έμπορος την έσερνε έξω με πείσμα κι εκείνη επέστρεφε πίσω στο μανδρί!

Βλέποντας λοιπόν ότι τίποτε δεν κατορθώνει, την αρπάξει, την βάσει στους ώμους του και επιχειρεί να φύγη. Η κασίκα όμως άρχισε να βελάει δυνατά και να τόν χτυπά στο κεφάλι με τά κέρατα. Έμοιαζε να διαλαλή την άδικία του πλεονέκτου. Όλοι άπορούσαν, πώς άγρίεψε έτσι.

Ο άγιος Σπυρίδων τότε του είπε ήρεμα και διακριτικά:

— Πρόσεξε, παιδί μου, μήπως δίκαια συμπεριφέρεται έτσι τό ζώο. Μήπως ξέχασες να τό πληρώσεις;

Έπειτα απ' αυτά τά λόγια ο ζωέμπορος συνήλθε, ώμολόγησε τό σφάλμα του και ζήτησε συγγνώμη. Και ή κασίκα, μόλις την πλήρωσε, έπαυσε να φωνάζει και ν' άντιστέκεται, αλλά ήμερα άκολούθησε τίς άλλες.

(Συναξαριστής IB')

Ο βοηθός στην ταφή

Ο όσιος Ζωσιμάς, θέλοντας να ένταφιάσει τό λείψανο της όσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, άρχισε να σκάβει

μ' ένα κλαράκι που βρήκε στην έρημη γη. Έπειδή όμως τό χώμα ήταν κατάξερο, δεν μπορούσε να σκάψει. Αναστέναξε τότε άπελπισμένος. Ξαφνικά βλέπει ένα λιοντάρι να πλησιάζει και κατατρόμαξε. Εκείνο ήρθε στα πόδια της άγίας. Ο όσιος τότε έκανε τόν σταυρό του και είπε:

— Ανήμερο θηρίο! Η δύναμις του Θεού σ' έφερε εδώ, για να με βοηθήσεις. Σκάψε λοιπόν με τά νύχια σου την γη, για να θάψουμε τό λείψανο της άγίας, γιατί εγώ είμαι άδύνατος και δεν μπορώ να σκάβω ούτε έχω σκαπτικά εργαλεία. Κάμε εσύ τόν τάφο.

Τό λιοντάρι άρχισε άμέσως να σκάβει με τά μπροστινά πόδια. Έσκαψε τόσο, όσο χρειαζόταν για να ταφή τό σώμα της όσίας. Αφού τελείωσε τό σκάψιμο, έβαλε μετάνοια στον όσιο Ζωσιμά και έφυγε στην έρημο.

(Συναξαριστής Δ')

Τά άγριογούρουνα και ή λεοπάρδαλις

Ο άββάς Στέφανος άσκήτευε στον Μαλωχά, μέσα σ' ένα χείμαρρο δύσβατο, που απέχει από τό όρος Σινά σαράντα μίλια. Ο δρόμος προς τόν Μαλωχά ήταν κακοιράχαλος και επικίνδυνος.

Έπειδή ο άββάς δεν έτρωγε τίποτε άλλο, έσπειρε λίγα λαχανικά. Έρχονταν όμως άγριογούρουνα και τά έτρωγαν και τά κατέστρεφαν. Μία μέρα λοιπόν, καθώς στεκόταν λυπημένος, βλέπει να περνά μία λεοπάρδαλις. Την φώναξε να έρθει κοντά του κι εκείνη πλησίασε. Της είπε τότε:

— Κάνε αγάπη και μή φύγης από δῶ! Κάθησε νά φυλάς τόν μικρό κῆπο μου κι ὅταν ἔρχονται ἀγριογούρουνα νά τά πιάνης και νά τά τρώς.

Πραγματικά, ἔμεινε ἡ λεοπάρδαλις κοντά του πολλά χρόνια! Φύλαγε τόν λαχανόκηπο, μέχρις ὅτου ὁ ἀββᾶς ἐκοιμήθη.

(Διηγήσεις διάφοροι...)

Ὁ ἀββᾶς Ἰουλιανός και τό λιοντάρι

Στήν περιοχή πού ἀσκήτευε ὁ ἀββᾶς Ἰουλιανός ὁ Στυλῆτης ἐμφανίσθηκε ἕνα λιοντάρι. Τό θηρίο κατεσπάραζε ἀνθρώπους και ζῶα. Μιά μέρα κάλεσε ὁ ἀββᾶς τόν ὑποτακτικό του Παγκράπιο και τοῦ λέει:

— Πήγαινε δύο μίλια πρὸς τόν νότο και θά συναντήσης ἕνα λιοντάρι ξαπλωμένο. Νά τό πλησιάσης και νά τοῦ πῆς: «Σοῦ παραγγέλλει ὁ φτωχός Ἰουλιανός, ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, νά φύγης ἀπό τήν περιοχή αὐτή».

Ὁ ὑποτακτικός πῆγε και βρῆκε τό λιοντάρι. Καί μόλις διεβίβασε τήν ἐντολή τοῦ ἀββᾶ, ἐκεῖνο σηκώθηκε και ἔφυγε.

(Λειμωνάριον)

Ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης και τό ἀγριογούρουνο

Κάποτε ἕνα θηλυκό ἀγριογούρουνο ἦρθε στόν ἀββᾶ Ἰωάννη τόν Σαββαῖτη κουβαλώντας τό νεογνό του στό

στόμα. Μόλις πλησίασε, ἄφησε τό μικρό στά πόδια τοῦ γέροντα.

Ἐκεῖνος, βλέποντας ὅτι ἦταν τυφλό, ἔφτυσε στό χῶμα, ἔκανε πηλό και τόν ἄλειψε στά ματάκια τοῦ μικροῦ ζῶου.

Τό νεογνό ἀμέσως ἀνέβλεψε. Τότε πλησίασε ἡ μητέρα, τό πῆρε και ἔφυγε χαρούμενη.

Τήν ἄλλη μέρα ἔρχεται πάλι κουβαλώντας μέ πολύ κόπο ἕνα τεράστιο λάχανο. Ὁ ὄσιος βλέποντάς το, χαμογέλασε και εἶπε:

— Ἀπό ποῦ τό ἔφερες αὐτό; Ὅπωςδήποτε τό ἔκλεψες ἀπό τοῦς κήπους τῶν ἀσκητῶν. Ἐγώ ὅμως κλεψιμαῖα δέν παίρνω. Πήγαινε λοιπόν και ἄφησέ το ἐκεῖ πού τό βρῆκες.

Τό ζῶο, ντροπιασμένο, τό πῆρε και ἔφυγε.

(Διηγήσεις διάφοροι...)

Ὁ ὄσιος Γεράσιμος και τό λιοντάρι

Ὁ ὄσιος Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης συνήντησε κάποτε σέ μία ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου ἕνα λιοντάρι. Ἐκεῖνο, μόλις τόν ἀντίκρουσε, ἄρχισε νά βρυχιέται και νά ὠρύεται. Ἐνα αἰχμηρό καλάμι εἶχε μπῆ στό πόδι του και τοῦ προξενούσε ἀφόρητους πόνους.

Ὁ ἅγιος κατάλαβε τί τοῦ συνέβαινε και συμπάθησε τό θηρίο. Πλησίασε, εἶδε ὅτι τό πόδι του ἄρχισε νά πρήζεται και μέ πολλή προσοχή και ἐπιμέλεια ἔβγαλε τό κοφτερό καλάμι. Τό λιοντάρι τότε μετέβαλε τήν φυσική του ἀγριότητα και, παρά τόν πόνο πού δέν σταμά-

τισε τελείως, ακολούθησε σάν πρόβατο τόν ὄσιο!

Τό ἐκπληκτικό γεγονός είχε καί ἐκπληκτικώτερη συνέχεια.

Ἡ λαύρα τοῦ ὀσίου Γερασίμου εἶναι κοντά στόν Ἰορδάνη. Γι' αὐτό οἱ λαυριῶτες ἔπαιρναν νερό ἀπό κεῖ. Χρησιμοποιοῦσαν γιά τήν μεταφορά ἕνα γαῖδουράκι. Ὅταν εἶδαν ὅτι τό λιοντάρι ἀκολουθοῦσε ἤρεμα τόν ὄσιο, τοῦ ἀνέθεσαν νά φυλάει καί νά προστατεύη τό γαῖδουράκι, πού τούς ἔφερνε μέσα στήν ἐρημιά τό νερό. Ἔτσι ἐπί πολύ καιρό τό λιοντάρι πηγαινοερχόταν στό ποτάμι σάν ἕνας πιστός σκύλος.

Κάποτε ὅμως ἀποκοιμήθηκε καί ἦρθαν ἄραβες ἔμποροι μέ καμήλες καί ἔκλεψαν τό γαῖδουράκι, πού εἶχε ἀπομακρυνθῆ πολύ βόσκοντας.

Ὅταν ξύπνησε, τό ἀνεζήτησε, ἀλλά δέν τό βρῆκε. Γύρισε σκυθρωπό στήν λαύρα μέ κατεβασμένο τό κεφάλι. Ὁ ὄσιος Γεράσιμος, βλέποντάς το μόνο, ὑπεπεύθηκε ὅτι κατεσπάρραξε τό γαῖδουράκι. Τοῦ εἶπε λοιπόν:

— Τί συμβαίνει καί ἦρθες μόνο σου; Φαίνεται ὅτι κυριάρχησε ἡ φύσις πάνω στήν θέλησί σου νά ἡμερέψης καί νά ὑπηρετῆς τήν μονή μας. Φαίνεται ὅτι θυμήθηκες τήν ἀγριότητά σου, τήν ἀλαζονεία σου καί τήν ὑπεροχή σου στά ἄλλα ζῶα. Γι' αὐτό, ἐάν θέλῃς νά μείνῃς μαζί μας, θά ταπεινωθῆς! Θά μᾶς φέρνῃς τώρα ἐσύ τό νερό.

Ἔτσι τό λιοντάρι ἄρχισε νά κουβαλᾷ τό νερό τῶν πατέρων. Κάθε τόσο τό φόρτωναν μέ τά κατάλληλα ἀγγεῖα, τά ἔδεναν καλά πάνω του καί τό ἔστελναν στό ποτάμι. Ἐκεῖ τοῦ τά γέμιζαν καί τό ἔστελναν πίσω.

Τό λιοντάρι, ἀφοῦ ἔκανε τό ἔργο τοῦ πιστοῦ σκύλου,

ἔκανε τώρα καί τό ἔργο τοῦ νεροκουβαλητοῦ.

Ἐπειτα ἀπό ἄρκετό καιρό, οἱ ἄραβες ἔμποροι πού ἔκλεψαν τό γαῖδουράκι, ξαναπέρασαν ἀπό τήν περιοχὴ τῆς λαύρας τοῦ ὀσίου Γερασίμου, ἔχοντάς το μαζί μέ τίς καμήλες τους. Τό λιοντάρι τό εἶδε, τό ἀνεγνώρισε καί πήδηξε ἀπό τήν χαρά του. Μ' ἕνα τρομακτικό βρυχηθμό ὤρμησε ἐναντίον τοῦ καραβανοῦ καί τό σκόρπισε ἀσπραπαῖα. Ἄρπαξε μετά τό σχοινί πού ἦταν δεμένο τό γαῖδουράκι καί τό ὠδήγησε στήν λαύρα. Φαινόταν σάν ἕνας στραπώτης γενναῖος πού γύριζε ἀπό ἕνα θρίαμβο, γεμάτος τρόπαια τῆς νίκης.

Οἱ πατέρες χάρηκαν καί ὁ ὄσιος ἀπῆλλαξε τό λιοντάρι ἀπό τό διακόνημα τοῦ νεροκουβαλητοῦ. Τοῦ ἀνέθεσε πάλι τό διακόνημα τοῦ φύλακος.

Πέρασαν ἀπό τότε τρία χρόνια καί ὁ ὄσιος Γεράσιμος ὁ Ἰορδανίτης ἐκοιμήθη. Τό λιοντάρι δέν τόν ἔβλεπε πλέον. Ἄρχισε τότε ν' ἀνησυχῆ, νά τριγυρίζη νευρικά καί νά βρυχιέται. Οἱ λαυριῶτες ἀδελφοί προσπαθοῦσαν νά τό ἡρεμήσουν. Τό αἰῖδευαν στήν καίτη καί στήν ράχη καί τό παρώτρυναν νά φάει. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅσο δέν ἔβλεπε τόν εὐεργέτη του, τόσο σκυθρόπαζε καί δέν ἔτρωγε τίποτε. Οἱ μέρες περνοῦσαν καί ἡ κατάσταση χειροτέρευε. Μέχρις ὅτου ὁ ἀββᾶς Σαββάπος ὠδήγησε τό λιοντάρι στόν τάφο τοῦ ὀσίου καί τοῦ εἶπε:

— Ὁ γέροντάς μας ἐκοιμήθη καί μᾶς ἄφησε ὅλους ὀρφανούς. Μὴν τόν ζητᾶς πλέον. Νά, ἐδῶ τόν θάψαμε. Ἐδῶ εἶναι ὁ τάφος του.

Λέγοντας αὐτά ὁ ἀββᾶς ἔβαλε μετάνοια στόν τάφο τοῦ ὀσίου. Ἀκούοντας αὐτά τά λιοντάρι ἔγειρε τό κεφάλι στήν γῆ καί ἔπεσε νεκρό.

(Συναξαριστής Γ')

Ἡ ὁσία Θεοδώρα καί ὁ κροκόδειλος

Κοντά στό μοναστήρι πού μόναζε ἡ ὁσία Θεοδώρα ἡ Πατρικία (ἐμφανιζομένη ὡς μοναχός), ὑπῆρχε μιά λίμνη. Στήν λίμνη αὐτή ζοῦσε ἕνας κροκόδειλος πού κατεσπάραζε ἀμέσως ὅποιον ἄνθρωπο καί ὅποιο ζῶο πλησίαζε. Ἦταν τόσο ἐπικίνδυνος, πού ὁ ἡγεμόνας τῆς Ἀλεξανδρείας Γρηγόριος ἐγκατέστησε στρατιωτικό φυλάκιο, γιά νά εἰδοποιῇ τούς διαβάτες, νά μὴν πλησιάζουν στήν λίμνη.

Ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς, ἔχοντας πληροφορία γιά τόν ἰσαγγελο βίο τῆς ὁσίας Θεοδώρας καί μέ τήν βεβαιότητα ὅτι ἡ θεία χάρις τήν φρουροῦσε, τήν φώναξε μιά μέρα καί τήν διέταξε:

— Ἀδελφὲ Θεόδωρε, πάρε τήν στάμνα καί πήγαινε νά φέρης νερό ἀπό τήν λίμνη.

Ἡ ὁσία, μόλις πήρε τήν διαταγή, ἔσπευσε νά τήν ἐκτελέσει, ἐνῶ γνώριζε τόν φοβερό κίνδυνο. Αὐτό τῆς ἐπέβαλλε ἡ ἀδιάκριτη ὑπακοή, πού ἔκανε στόν ἡγούμενο τῆς μονῆς. Πολλοί προσπάθησαν νά τήν ἐμποδίσουν νά πλησιάσει στήν λίμνη. Ἐκείνη ὅμως ἔμενε σταθερή στήν ὑπακοή τῆς. Γι' αὐτήν ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς μέ τήν παρακοή ἦταν φοβερώτερος ἀπό τόν θάνατο τοῦ σώματος στά δόντια τοῦ θηρίου. Τούς ξέφυγε λοιπόν καί προχώρησε στήν ἀκρολιμνιά.

Πόσο ἀπόρησαν ὅμως ὅσοι τήν παρακολουθοῦσαν! Τήν εἶδαν ν' ἀνεβαίνει στήν ράχη τοῦ κροκοδείλου, νά προχωρῇ ἔτσι μέσα στήν λίμνη, νά γεμίζει τήν στάμνα τῆς στά βαθιὰ καί νά ἐπιστρέφει στήν ἀκρολιμνιά!

Μόλις πάτησε ἡ ὁσία στήν ξηρά, τό θηρίο θανατώθηκε. Ὅσοι παρακολούθησαν τήν καταπληκτικὴ σκη-

νή διέδωσαν μ' ἐνθουσιασμό τό κατόρθωμα τῆς μέχρι θανάτου ὑπακοῆς καί εὐχαρίστησαν τόν Θεό γιά τήν σωτηρία τους.

(Συναξαριστής Θ')

Ὁ ὀδηγός τῆς ὁσίας Θεοδώρας

Κάποια ἄλλη φορά ἡ ἴδια ἡ ὁσία Θεοδώρα πήρε τήν ἐντολή νά μεταφέρῃ μιά ἐπιστολή σ' ἕναν ἐρημίτη, πού ἀσκήτευε μακριά. Ὁ δρόμος τῆς ἦταν πολύ ἐπικίνδυνος, γιατί περνοῦσε ἀπό τόπους γεμάτους ἀνθρωποφάγα θηρία καί φαρμακερά ἔρπετά. Τί οἰκονόμησε ὅμως ἡ θεία πρόνοια γιά τήν ἀληθινή δούλη τοῦ Θεοῦ!

Καθὼς ἐκείνη μέ τήν ἀδιάκριτη ὑπακοή τῆς πήρε τήν ἐντολή, ξεκίνησε ἀμέσως χωρὶς νά σκεφθῇ τίς δυσκολίες καί τούς κινδύνους. Ὅταν ὅμως ἀπομακρύνθηκε ἀρκετὰ ἀπό τό μοναστήρι, ἔχασε τόν δρόμο καί δέν γνώριζε πρὸς τὰ ποῦ νά κατευθυνθῇ. Τῆς ἔστειλε τότε ὁ Θεός ἕνα ἄγριο θηρίο καί αὐτό, ἀντὶ νά τήν κατασπαράξει, ἔγινε ὀδηγός τῆς! Τό ἄγριο καί ἄλογο θηρίο τῆς ἔδειχνε τόν δρόμο μέχρι τό κελλί τοῦ ἐρημίτη, πού θά παρελάμβανε τήν ἐπιστολή.

Ἡ θεία πρόνοια προσίατευσε τήν ἁγία καί κατὰ τήν ἐπιστροφή. Τό θηρίο τήν ἀκολουθοῦσε μέχρις ὅτου ἔφθασε στό μοναστήρι. Μόλις ὅμως ἡ ὁσία πέρασε τήν πύλη τῆς μονῆς καί ἀνεζήτησε τόν ἡγούμενο γιά νά πάρῃ εὐχή, τό θηρίο ὤρμησε στόν θυρωρό καί τόν ἄρπαξε στά νύχια του. Ἐκεῖνος ἄρχισε νά κραυγάζει, ἀλλά κανεὶς δέν τολμοῦσε νά πλησιάσει. Ἄκουσε τίς γοερὲς κραυγὲς του ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ, ἔτρεξε καί γλύτωσε

τόν αδελφό από τόν φρικτό θάνατο! Ἄλειψε ἔπειτα τίς πληγές του μέ λάδι καί τόν θεράπευσε.

(Συναξαριστής Θ')

Ὁ Μ. Ἰωαννίκιος καί τά φίδια

Κάποτε ὁ Μ. Ἰωαννίκιος ἔφθασε στήν Θάσο. Τό νησί τότε ἦταν γεμάτο ἀπό δηλητηριώδη φίδια, πού προκαλοῦσαν πολλές ζημιές καί θανάτους. Οἱ Θάσιοι, μόλις ἔμαθαν ὅτι ὁ φημισμένος ἀσκητής ἦρθε στό νησί τους συγκεντρώθηκαν ἀπό ὅλες τίς περιοχές τοῦ νησιοῦ καί μέ θερμά δάκρυα τόν παρακαλοῦσαν νά τούς σώσει ἀπό τήν φοβερή μάστιγα.

Τούς λυπήθηκε ὁ ὁσῖος καί προσευχήθηκε στόν Κύριο νά ἐλεήσει τούς δυστυχισμένους κατοίκους.

Ἄμέσως τότε φάνηκαν τά φίδια νά βγαίνουν ἀπό τίς διάφορες φωλιές τους καί νά κατευθύνονται ὁμαδικά στήν θάλασσα. Ἐπεσαν στό νερό καί δέν ξαναφάνηκαν!

(Συναξαριστής ΙΑ')

Ὁ μοναχός Φλωρέντιος καί ἡ ἀρκούδα

Δύο μοναχοί, ὁ Φλωρέντιος καί ὁ Εὐτύχιος ζοῦσαν μαζί στήν περιοχή τῆς Νουρσίας τῆς Ἰταλίας. Ὁ Εὐτύχιος εἶχε τό διδασκαλικό χάρισμα καί πολλούς ἐπισκέπτες ὠδηγοῦσε στήν χριστιανική ζωή. Μέ τόν καιρό ἡ φήμη του ἀπλώθηκε καί ἄρχισαν νά τόν παρακαλοῦν νά ἰδρῶσι μοναστήρι. Ἐκεῖνος ἔπειτα ἀπό πολλές καί

θερμές ἱκεσίες δέχθηκε καί ἔτσι χωρίσθηκε ἀπό τόν συνασκητή του.

Ὁ Φλωρέντιος τώρα ἔμεινε μόνος καί ὑπέμενε καρτερικά τίς δυσκολίες τῆς ἐρημητικῆς ζωῆς. Παρακαλοῦσε ὅμως τόν παντοδύναμο Θεό νά μὴν τόν ἐγκαταλείψει, ἀλλά νά τόν βοηθῇ.

Μιά μέρα λοιπόν, μετά τήν πρωινή προσευχή, καθώς βγῆκε ἀπό τό ἀσκητήριό του, βλέπει νά στέκεται στήν εἴσοδο μιᾶ ἀρκούδα. Τό θηρίο ἔσκυβε τό κεφάλι καί μέ κάθε τρόπο φανέρωνε ὅτι ὁ Θεός τήν ἔστειλε γιά νά τόν ὑπηρετῇ. Ὁ ἀδελφός κατάλαβε τήν αἰτία τῆς παρουσίας της, εὐχαρίστησε τόν Θεό καί τῆς παρέδωσε τά τέσσερα πρόβατά του, τά ὁποῖα δέν μπορούσε ὁ ἴδιος νά βοσκήσει.

— Πήγαινε, τῆς εἶπε, καί βόσκησε τά πρόβατα αὐτά! Νά τά φέρνῃς πίσω τό ἀπόγευμα.

Παρέλαβε λοιπόν ἡ ἀρκούδα τά πρόβατα καί σάν ὑπάκουος ὑποτακτικός ἐκτελοῦσε μέ ἐπιμέλεια τήν ἐντολή τοῦ ἐρημίτη.

(Εὐεργετῖνος Β')

Ὁ ἐπίσκοπος Μιχαήλ καί οἱ ἀρουραῖοι

Ο ἅγιος ἐπίσκοπος Συνάδων Μιχαήλ (Θ' αἰών) ἔφθασε κάποτε σέ μιᾶ κώρα πού λεγόταν Ἀρεούς. Σ' αὐτήν εἶχε πέσει θεία ὀργή. Ἐμφανίσθηκε ἄπειρο πλῆθος ἀρουραίων καί ἀφάνιζε κάθε καρπό στούς ἀγρούς καί σ' ἀμπέλια. Οἱ κάτοικοι δέν ἤξεραν τί νά κάνουν καί κινδύνευαν νά πεθάνουν ἀπό τήν πείνα. Παρακάλεσαν λοιπόν τόν ξακουστό ἅγιο νά τούς λυπη-

θῆ καί νά προσευκηθῆ γι' αὐτούς.

— Νά νηστεύετε τρεῖς ἡμέρες, τούς εἶπε, καί νά καθαρισθῆτε σωματικά καί ψυχικά. Κατόπιν θά σᾶς πῶ τί νά κάνετε, μήπως καί ὁ φιλόανθρωπος Θεός συγχωρήσῃ τίς ἁμαρτίες σας.

Μετά τίς τρεῖς ἡμέρες τούς παρήγγειλε:

— Νά συγκεντρωθῆτε ὅλοι στούς ἀγρούς καί τά ἀμπέλια καί νά ψάλλετε τό «Κύριε, ἐλέησον» μέ εὐλάβεια καί φόβο Θεοῦ.

Ὅταν ἐκεῖνοι συγκεντρώθηκαν καί ἔψαλλαν, ὁ ἅγιος ἱεράρχης ἔκλινε τά γόνατα στήν γῆ, ὕψωσε τά χέρια καί τό βλέμμα πρός τόν οὐρανό καί προσευχήθηκε μέ δάκρυα:

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός, ὁ ποιητής τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἐπίβλεψε πρός τόν λαό Σου καί τήν κληρονομία Σου καί μὴν ἐγκαταλείψῃς τό πλάσμα Σου. Μπορεῖ νά ἁμαρτίσῃ ἐνώπιόν Σου καί νά παρώργισῃ τήν ἀγαθότητά Σου, ἀλλά δέν ἀπομακρύνθηκε ἀπό Σένα. Μετάβαλε τήν ὀργή Σου σέ οἶκτο καί ἐλέησε τό πλάσμα Σου, ὡς ἀγαθός καί φιλόανθρωπος.

Σείσθηκε τότε ὁ τόπος μέ τήν προσευχή αὐτή καί τά πλήθη τῶν ἀρουραίων ψόφησαν! Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς δόξαζαν τόν Θεό, πού τούς ἔσωσε ἀπό τόν βέβαιο θάνατο, καί εὐχαριστοῦσαν τόν ὄσιο δούλο Του Μιχαήλ.

(Συναξαριστής Ε')

Μιά προπρωτική εἰκόνα

Ὁ ὄσιος Παῦλος τῆς Ὁμπνώρας (1317-1429) δι-

ψώντας ἀκατάπαυστα τήν ἐρημητική ζωή, κατέφυγε σέ μία ἐντελῶς ἀπρόσιτη περιοχή τῶν ἀπεράντων ρωσικῶν δασῶν.

Ἐκανε κατοικία του τήν κουφάλα μιᾶς γέρικης φλαμουριάς!

Ἐκεῖ πέρασε τρία χρόνια δοξολογώντας τόν Θεό μαζί μέ τ' ἀγριοπούλια.

Τήν ἴδια ἐποχή, πέντε χιλιόμετρα μακρύτερά του, ἀγωνιζόταν ὁ ὄσιος Σέργιος τοῦ Νούρμα. Ὁ ὄσιος Σέργιος, ἀκούγοντας γιά τούς πνευματικούς ἀγῶνες τοῦ ὁσίου Παύλου, ἐπιθύμησε νά τόν συναντήσῃ. Ξεκίνησε λοιπόν νά τόν ἐπισκεφθῆ καί, ὅταν τόν βρῆκε, ἀντίκρουσε ἕνα θαυμαστό θέαμα: Ἐνα πλῆθος ἀπό πουλιά περικύκλωνε τόν ὄσιο. Τά μικρότερα μάλιστα ἀνέβαιναν στούς ὤμους καί στό κεφάλι του, καί αὐτός τά ἔτρεφε μέ τά χέρια. Κοντά του μιά ἀρκούδα περίμενε κι αὐτή τήν τροφή τῆς. Ἀλεπούδες, κουνέλια καί ἄλλα ζῶα περιφέρονταν χωρίς ἔχθρα μεταξύ τους καί χωρίς νά φοβοῦνται τήν ἀρκούδα.

Ἦταν μιά θαυμαστή εἰκόνα τοῦ πρωτόπλαστου ἀθώου Ἀδάμ στόν κῆπο τῆς Ἐδέμ! Ἦταν μιά ἐξαίσιος περίπτωση τῆς κυριαρχίας τοῦ ἀνθρώπου πάνω στήν δημιουργία!

(Ἡ Ὁρθοδόξος τοῦ Βορρά)

Ὁ ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος καί τά βατράκια

Ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως Ἀθανάσιος († 1735) σέ μιά περιοδεία του ἔφθασε στήν Μεγαλόπολι τῆς Πελοποννήσου. Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνας ναός τῆς θείας

Μεταμορφώσεως καί κοντά του μιά λίμνη μεγάλη, γεμάτη βατράχια.

Ο άρχιερέυς, μετά τόν έσπερινό, θέλησε νά διανυκτερεύσει εκεί χάριν τής ήσυχίας. Μόλις όμως σκοτεινίασε άρχισαν νά κοάζουν τά βατράχια, όπως κάθε καλοκαιρινή νύχτα. Έκαναν τόσο θόρυβο, έφ' όσον ήσαν χιλιάδες, πού ό άγιος δέν έκλεισε μάτι! Τήν έπομένη, μετά τήν θ. λειτουργία, οί ιερείς τόν ρώτησαν, πώς πέρασε τήν νύχτα στήν έξοχή. Κι εκείνος άποκρίθηκε:

— Τί νά σάς πω, τέκνα μου... Αύτά τά βατράχια έκαναν τόσο θόρυβο άπόψε πού δέν μόρεσα νά κοιμηθώ.

Στά λόγια αύτά του δεσπότη, τά βατράχια αυτομάτως έπαψαν νά κοάζουν. Άλλά τότε κανείς δέν τό πρόσεξε αυτό, γιατί τήν ήμέρα δέν θορυβοϋν τόσο πολύ, όσο τήν νύχτα.

Τό περίεργο καί έκπληκτικό ήταν όπi έκτοτε τά βατράχια δέν ξαναλάλησαν ούτε τήν ήμέρα ούτε τήν νύχτα καί μιά νεκρική σιγή άπλώθηκε στήν μεγάλη εκείνη λίμνη! Οί περίοικοι θαύμαζαν τό γεγονός.

Έπειτα από δύο χρόνια ό άγιος ήρθε πάλι ένα δειλινό καί δέν άκουσε κανένα θόρυβο από τά βατράχια. Έχοντας πολύ κακές άναμνήσεις από τήν προηγούμενη επίσκεψη, άπόρησε γιά τήν ήσυχία καί ρώτησε τό έπόμενο πρωί έναν ιερέα:

— Τί έγινε εκείνο τό θορυβοποιό πλῆθος των βατράχων, πού άλλοτε δέν μās άφηναν σέ ήσυχία;

— Δέσποτά μου, άπάντησε ό ιερέυς, από τήν ήμέρα πού είπατε όπi δέν σάς άφηναν νά κοιμηθῆτε, ουδέποτε πλέον άκούσθηκαν.

Τότε ό άγιος είπε χαμογελώντας:

— Καί μέ άκουσαν αύτά τά ευλογημένα;

Μόλις τελείωσε τήν φράση αύτή, όλα τά βατράχια άρχισαν πάλι νά κοάζουν, όπως καί πριν!

(Συναξαριστής Ε')

Τό κατόρθωμα τής ύπακοής

Στά νόπα τής σκήτης των Καυσοκαλυβίων συναντῶς μιά κακοτράχαλη έρημική περιοχή, όπου καί τό σπήλαιο — κοντά στήν θάλασσα — του άγγελικού άσκητου Άγ. Νήφωνος (ΙΔ' αιών). Κάπου εκεί στίς άρχές του περασμένου αιώνος άσκήτευε μαζί μέ τόν ύποτακτικό του ό παπα-Νεόφυτος, ό γέροντας του Χατζηγιώργη. Θά πρέπει νά ήταν προχωρημένος στήν άρετή, αν κρίνουμε τό δένδρο από τόν καρπό του. Ο π. Γεώργιος δέν λεγόταν άκόμη Χατζηγιώργης, γιατί άργότερα επισκέφθηκε τούς Άγίους Τόπους καί δέχθηκε τό βάπτισμα του Ίορδάνου.

Γιά τήν συντήρησί τους σ' εκείνον τόν άγονο τόπο μάζεψαν σ' ένα λάκκο, σαν σέ σέρνα, λίγο νερό καί έφτιαξαν ένα μικρό κήπο. Πάνω όμως από τήν καλύβη τους, μέσα στό άγριο καί άδιαπέραστο ρουμάνι, ζούσαν άγριογούρουνα. Ένα άπ' αύτά κατέβαινε κάθε τόσο στον κήπο καί σκορπούσε τήν καταστροφή.

Μεγάλος πειρασμός αύτό τό άγριογούρουνο! Πώς νά τά βγάλης πέρα μαζί του; Πολλές καί διάφορες σκέψεις δημιουργήθηκαν στον παπα-Νεόφυτο. Στο τέλος είδε πώς κάποιο νόημα έκρυβε καί αύτή ή δοκιμα-

σία. Ὁ Θεός, σκέφθηκε, δίνει μ' αὐτό τό ἀγριογούρουνο μιά σπάνια εὐκαιρία, νά δώσῃ ἐξετάσεις ὁ ὑποτακτικός μου στό μάθημα τῆς ὑπακοῆς. Ἐδῶ θά φανῆ τί γράμματα ἔμαθε. Πρὶν ἀπό τό τολμηρό ἐγχείρημα προσευχήθηκε πολύ. Ἐπρεπε νά δεχθῆ ἐσωτερική πληροφορία. Πράγματι, μιά φωνή τόν παρεκίνησε νά προχωρήσῃ. Καί ἡ κρίσιμη ὥρα ἦρθε.

— Γεώργιε, λέει ἐπιτακτικά στόν μαθητή του, θά παραφυλάξῃς τήν νύχτα κι ὅταν δῆς νά κατεβαίῃν τό ἀγριογούρουνο στόν κῆπο, νά μοῦ τό φέρῃς δεμένο μέ τήν ζώνη σου!

Ὁ π. Γεώργιος ἀμέσως συνέλαβε τό μυστικό νόημα πού εἶχε ἡ ἐντολή αὐτή, καί ἀπότοπος προχώρησε γιά τήν πάλιν. Ἦξερε πῶς μέ τήν εὐχή τοῦ γέροντα δέν θά διέτρεχε κίνδυνο.

Στά τόσα περιστατικά πού συναντοῦμε στούς βίους τῶν ὁσίων, ὅπου οἱ ὑποτακτικοί ἀναφωνώντας τό «Δί' εὐκῶν τοῦ γέροντός μου...» πθάσσευαν τά ἄγρια θηρία, προστέθηκε καί ἄλλο ἓνα. Τό θαῦμα τῆς ὑπακοῆς δέν ἄργησε νά γίνῃ. Ἐκεῖνο τό βράδυ τό ἀγριογούρουνο δεμένο, ἡμερο σάν ἀρνάκι, ὠδηγήθηκε στόν γέροντα! Ἐκεῖνος τό σταύρωσε καί τό ἐπετίμησε ν' ἀπομακρυνθῆ ὀριστικά ἀπό κοντά τους. Ὅπως κι ἔγινε!

(Ἰγνάπος ὁ Πνευματικός)

Ἡ ἀρκούδα τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ

Κάποια μέρα πῆγε στό μακρινό ἐρημητήριο τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ μιά ἀδελφή ἀπό τό μονα-

στήρι τοῦ Ντιβέγιεβο. Περνοῦσε μιά περίοδο ἀγωνίας καί ἀπογοπεύσεως τόσο ὥστε νά θέλῃ νά φύγῃ ἀπό τό μοναστήρι, ὅπου τό διακόνημα τῆς μαγεύσεως τῆς προκαλοῦσε ἀπέχθεια. Ὁ σάρετς εἶχε δώσει εὐλογία νά ἔρθῃ νά τόν δῆ στό ἀσκητήριό του.

Πλησιάζοντας ὁμως, τί ἀντίκρουσε; Τόν ἐρημίτη καθιστό ἔξω ἀπό τό κελλί του μέ μιά πελώρια ἀρκούδα μπροστά στά πόδια του!

— Βοήθεια, πάτερ! φώναξε ἡ φτωχή μοναχή. Ἦρθε τό τέλος μου!

Ἐκεῖνος ἔδωξε τήν ἀρκούδα καί εἶπε γελαστά:

— Ὅχι, μπερούλα, δέν ἦρθε τό τέλος σου ἀκόμα. Τό τέλος σου εἶναι μακριά. Ἡ ἀρκούδα δέν θά σέ σκοτώσῃ. Ἀντίθετα, θά σέ διασκεδάσῃ!

Ἀφοῦ τήν καθυσύχασε, τήν ἔβαλε νά καθήσῃ πλάϊ του πάνω σ' ἓνα κορμό δένδρου. Ἡ ἀρκούδα ὁμως ἦρθε πάλιν καί ζάπλωσε μπροστά στά πόδια του.

«Ἐτρεμα σύγκορμη», διηγεῖται ἡ ἀδελφή. «Ὁ γέροντας βάλθηκε νά τῆς δίνη κομμάτια ψωμιοῦ πού ἔβγαζε ἀπό τό σακούλι του, τόσο ἥρεμα, σάν νά μήν εἶχε νά κἀνῃ μέ μίαν ἀρκούδα, ἀλλά μ' ἓνα ἀρνάκι. Τότε πῆρα ξανά κουράγιο. Αὐτό πού μοῦ ἔκανε περισσότερη ἐντύπωση ἦταν τό πρόσωπο τοῦ γέροντα. Ἦταν καθαρό, διάφανο καί χαρούμενο, σάν τό πρόσωπο ἐνός ἀγγέλου. Τέλος, ὅταν αἰσθάνθηκα ἐντελῶς ἀσφαλῆς, μοῦ ἔδωσε τό ὑπόλοιπο τοῦ ψωμιοῦ καί μοῦ εἶπε νά δώσω ἐγώ ἡ ἴδια στήν ἀρκούδα νά φάν. Ἐγώ ὁμως ἀρνήθηκα:

— Ὅχι, πάτερ, θά φάν καί τό χέρι μου μαζί!

» Ὁ σάρετς Σεραφεῖμ χαμογέλασε:

— Πίστεψέ με, μπερούλα, δέν θά φάν τό χέρι σου.

»Τότε λοιπόν, πήρα τό ψωμί, καί τό ἔδινα στό ζῶο. Ἦταν τόση ἡ εὐχαρίστησις πού αἰσθανόμουν, ὥστε στενοχωρήθηκα πολύ ὅταν τελείωσε τό ψωμί. Ὁ γέροντας μου εἶπε:

– Θυμᾶσαι, μπερούλα, πῶς ἓνα λιοντάρι ὑπηρετοῦσε τόν ἅγιο Γεράσιμο στήν ἔρημο; Ἔτσι μιά ἀρκούδα ὑπηρετῆ τόν φτωχό Σεραφεῖμ. Βλέπεις, τά ζῶα μᾶς ὑπακούουν! Καί σύ, κάνεις εὐκολα τό θάρρος σου. Γιατί; Κάνε ὑπομονή! Θά ἔχετε καρές στό μοναστήρι. Ἐπισκέπτες διάσημοι θάρθουν, ζητώντας τά νέα τοῦ φτωχοῦ Σεραφεῖμ. Καί σύ, χωρίς δισταγμό, θά τοὺς πῆς τότε πῶς μαζί δώσαμε φαῖ σέ μιά ἀρκούδα. Ἄν εἶχα ἓνα ψαλίδι θά ἔκοβα λίγο ἀπό τό τρίχωμά της γιά ἀπόδειξι. Σέ ἰκετεύω, μπερούλα, μή κάνης ποτέ τό κουράγιο σου. Γιά τίποτε!

»Τότε, μέ ὅλη τήν ἀπλότητα, τοῦ εἶπα:

– Ἄν οἱ ἀδελφές ἔβλεπαν τήν ἀρκούδα, θά πέθαιναν ἀπό τόν φόβο τους.

– Δέν πρόκειται ποτέ νά τήν δοῦν! μου ἀπάντησε.

– ὦ, ἐάν κανεῖς τήν σκοτώωνε, πόσο θά λυπόμουν!

– Κανεῖς δέν πρόκειται, νά τήν σκοτώσῃ! Ἐκτός ἀπό σένα κανένας ἄλλος δέν θά τήν δῆ.

»Σκέφθηκα τότε: «Πῶς θά μέ πιστέψουν οἱ ἀδελφές, ὅταν θά τοὺς διηγηθῶ αὐτό τό θαῦμα;» Ὁ γέροντας ὁμῶς, διαβάζοντας τήν σκέψι μου, εἶπε:

– Πρὶν περάσουν ἔνδεκα χρόνια ἀπό τόν θάνατό μου, δέν θά πῆς σέ κανένα τίποτε. Μετά τά ἔνδεκα χρόνια, μπερούλα, θά ξέρης σέ ποιόν νά τό πῆς».

Ἡ ἀδελφή γύρισε στό Νιβέγιεβο μέ ἀνανεωμένο τόν ζῆλο γιά τό διακόνημά της. Ἀλλά καί ἡ προφητεία τοῦ σάραετς ἐπαληθεύθηκε:

Ἐντεκα χρόνια μετά τήν ὀσακή του κοίμησι, παρακολουθώντας ἡ ἀδελφή κάποιον ζωγράφο πού ἀγιογραφοῦσε τόν σάραετς, θυμήθηκε τό ἐπείσοδιο μέ τήν ἀρκούδα καί γιά πρώτη φορά τό διηγήθηκε.

Ἡ ἀρκούδα αὐτή βοήθησε μερικές φορές τόν ἅγιο ἐρημίτη. Κάποτε τῆς εἶπε:

– Ἄκου δῶ, Μίσα. Ἄντί νά τρομάζης τοὺς ἀνθρώπους, δέν πηγαίνεις καλύτερα νά μου φέρης τίποτα, νά μπορῶ νά προσφέρω στοὺς ἐπισκέπτες μου;

Ἐκείνη ὑπήκουσε, κώθηκε στό δάσος καί σέ λίγο γύρισε περπατώντας ὄρθια στά πσινά της πόδια. Στά μπροσπινά κρατοῦσε μιά κερήθρα μέ μέλι!

(Ἄγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ)

Τά πουλιά καί οἱ λύκοι

Στά μέσα τοῦ περασμένου αἰῶνος ἀσκήτευε στό δάσος τῆς ρωσικῆς περιοχῆς Ὁπινα μιά εὐλογημένη μορφή. Λεγόταν π. Ἐλισσαῖος. Χαρακτηριζόταν γιά τήν πραότητα, τήν ἀπλότητα, τήν ἀθωότητα καί τήν βαθιὰ ταπείνωσι.

Ἀπό τήν πολλή του ταπείνωσι δέν θέλησε νά γίνῃ μοναχός καί ἔτσι ἔμεινε ἐπί πενήντα δύο ὀλόκληρα χρόνια δόκιμος! Οἱ μοναχοὶ τοῦ μοναστικοῦ κέντρου τῆς Ὁπινα τόν πμοῦσαν ὑπερβολικά καί τόν ἀποκαλοῦσαν «πάτερ», ἐνῶ δέν εἶχε καρῆ μοναχός.

Ἀπομονωμένος στό ἥσυχο δάσος, μέ τό διακόνημα τοῦ δασοφύλακος, καί βυθισμένος στήν προσευχή, ἐξαυλώθηκε. Τόση παιδική καί ἀγγελική χάρη εἶχε πά-

νω του, πού καί τά ζῶα τοῦ δάσους τόν ἀγαποῦσαν.

Τόν χειμῶνα ὅταν χιόνιζε, ἔβγαινε ἔξω ἀπό τό κελλί του, ἔρριχνε στό κεφάλι, στούς ὠμους, στά γένηια καί στά χέρια του καναβούρι καί ἔδινε τό σύνθημα:

– Πίτσκι, πίτσκι, πίτσκι! (Πουλάρια, πουλάκια, πουλάκια!).

Καί ἀμέσως ἀκούγονταν ἀναρίθμητα φτερουγίσματα καί σφυρίγματα χαρᾶς. Τό κεφάλι του, τό πρόσωπό του, τά χέρια του γέμιζαν πουλιά. Ὁ χαριτωμένος ἐρημίτης, οἱ φτερωτοί φίλοι του πού τσιμποῦσαν μέ λαίμαργία τούς σπόρους, τό χιόνι πού ἔξακολουθοῦσε νά πέφτει, τά λευκοντυμένα δέντρα... ἀποτελοῦσαν μιά ἐξωπική σκηνή! Πολλοί ἀδελφοί τῆς Ὀπινα, πού ἔτυχε ν' ἀπολαύσουν αὐτό τό θέαμα, νόμιζαν πῶς ἀντίκρουζαν θεϊκή ὄπασια.

Κάποια φορά, προχωρώντας ὁ π. Ἐλισσαῖος στό δάσος, βρέθηκε ἀντιμέτωπος μέ λύκους! Τόν προσπέρασαν σάν γνώριμο φίλο τους, χωρίς νά τόν ἐνοχλήσουν καθόλου! Στόν ταπεινό εἰρηνικό ἐρημίτη, ἔμψυχα καί ἄψυχα, ἡμερα καί ἄγρια, ὅλα τοῦ φέρνονταν εἰρηνικά. Γράφει σχεπικά ὁ ἀββᾶς Ἰσαάκ: «Εἰρήνευσον ἐν σεαυτῷ καί εἰρηνεύσει σοι ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ».

(Στάρεις Ἀμβρόσιος)

Ὁ ἀσκητής καί τό ζαρκάδι

Ὁ γέρον Θεοφύλακτος ὑπῆρξε μιά ἀγία μορφή στόν κῶρο τῶν οὐρανοπολιτῶν τῆς ἀγιορείτικης σκήτης τοῦ Ἁγ. Βασιλείου. Διηγοῦνται γι' αὐτόν ὅτι κάποτε ἦρθε

ἔξω ἀπό τό καλυβάκι του καί ξάπλωσε ἕνα πληγωμένο ζαρκάδι μέ σπασμένο τό πόδι του. Ἐκεῖνος τό πλησίασε καί τοῦ μίλησε συμπονετικά σάν σέ ἄνθρωπο:

– Κάθησε νά σοῦ δέσω τό σπασμένο ποδαράκι σου, γιά νά γίνης καλά!

Τό ζαρκάδι ἔκανε ὑπακοή καί κάθησε ἥρεμα. Ὁ γέροντας πῆρε δυό καλάμια καί μιά λουρίδα πανί γιά ἐπίδεσμο, καί ἔδεσε τό σπασμένο μέλος τοῦ δυστυχημένου πλάσματος, σάν καλός ὀρθοπεδικός γιατρός. Μετά τό καίδεψε εὐσπλαχνικά καί τοῦ εἶπε:

– Πήγαινε τώρα, καλό μου, στήν εὐχή τῆς Παναγίας καί νά ἔρθης μετά ἀπό 30-40 μέρες νά σοῦ τό λύσω.

Πράγματι, δέν πέρασε ἡ προθεσμία πού τοῦ καθώρισε, καί τό ζαρκάδι ἦρθε στό καλύβι τοῦ γέροντος! Τοῦ ἔλυσε τόν ὀρθοπεδικό ἐπίδεσμο. Εἶχε τελείως θεραπευθῆ!

(Γεράσιμος Μενάγιας)

Ὁ ἀλαφιότης τοῦ γερο-Ἰσαάκ

Ὁ διονυσιάτης μοναχός γερο-Ἰσαάκ (1850-1932) εἶχε ἀχώριστο φίλο ἕνα φοβερό φίδι, ἕνα καί μισό μέτρο περίπου, ἀπό ἐκεῖνα πού ὀνομάζονται στό Ἁγ. Ὅρος ἀλαφιότητες.

Ἐπί δύο χρόνια πού ἔμεινε ὁ γερο-Ἰσαάκ στό ἀρτοποιεῖο τῆς μονῆς, δέν τόν ἀποχωρίσθηκε καθόλου. Ἐκεῖνος τοῦ ετοίμαζε φαγητό ἀπό κυλό μέ ἀλεύρι καί τό φρόντιζε ἄφοβα. Μά καί τό φίδι πρόσφερε σπουδαία ὑπηρεσία στόν... «γέροντά του»! Κυνηγοῦσε ἄγρια τούς

ποντικούς και τούς ξεκαθάριζε από τό άρτοποιεΐο. Εΐχε έξοικειωθῆ μαζί του τόσο, ὥστε άνέβαινε και κοιμόταν στό πρόχειρο ξύλινο κρεβάτι του. Έκεί κουλουριαζόταν ἦσυχαι και άναπαυόταν.

— Όταν τό άντίκρυσαι γιά πρώτη φορά, ἔλεγε ὁ ἠγούμενος Γαβριήλ, νά περιφέρεται μέσα στό μαγκιπεΐο (άρτοποιεΐο), μέ ἔπιασε σύγκρυσο! ‘Ο γερο-Ίσαάκ ὁμως εΐχε άδαμιαΐα φυσικότητα στίς σχέσεις του μ’ αυτό.

— Πάτερ Ίσαάκ, τόν ρωτοῦσαν μέ κάποιο φόβο οΐ άλλοι πατέρες, τί τόν χρειάζεσαι αυτόν τόν άλαφιάτη έδῶ μέσα;

— Εΐναι καλός και δέν πειράζει καθόλου! Μή φοβάσθε. Δέν άφήνει ποντικό γιά ποντικό.

‘Όσο καιρό ἔκανε στό άρτοποιεΐο, ἦταν κοντά του. Μόλις ἔφυγε εκείνος, εξαφανίσθηκε και τό φίδι. Πῆρε τά βουνά.

(Ίσαάκ Διονυσιάτης)

‘Η άνταπόδοσις τῆς εὐεργεσίας

Η άγάπη τοῦ παπα-Φιλάρετου, τοῦ ἠγουμενου τῆς ‘Ι. Μονῆς Κωνσταμονίτου δέν περιοριζόταν μόνο στα ἔμψυχα. ‘Απλωνόταν πίο πέρα, στα ἄψυχα, στα ζῶα, στήν φύσι. Αὐτήν τήν συμπάθεια πρὸς τήν ἄλογη φύσι τήν παρατηροῦμε σαν ἕνα χαρακτηριστικό στοιχεΐο στήν χαρισματική ζωή τῶν εκλεκτῶν δούλων τοῦ Θεοῦ.

Μιά μέρα ἔξω από τό κελλί τοῦ γέροντα γινόταν μεγάλος θόρυβος. Δυό χελιδόνια εΐχαν αρχίσει μεταξὺ τους σφοδρή μονομαχία! ‘Ο γέροντας άνησούχησε. Βγαίνει ἔξω και άντικρύζει θέαμα θλιβερό. Τό ισχυρό-

τερο χελιδόνι χτυποῦσε μέ τό ράμφος του τό ἄλλο και τό μαδοῦσε κυριολεκτικά. Χωρίς νά χάσει καιρό τό ἔδιωξε, πῆρε στοργικά στα χέρια του τό χτυπημένο και τό γλύτωσε. Τό περιποιήθηκε και τό αποτέλεσμα ἦταν τό χελιδόνι νά ζήσει.

‘Από τότε, ὅπως τό λιοντάρι τοῦ άγίου Γερασίμου τοῦ ‘Ιορδανίτου ακολουθοῦσε τόν άγιο παντοῦ δείχνοντας τήν εὐγνωμοσύνη του και τήν άφοσίωσί του, ἔτσι και τό χελιδόνι! Πετοῦσε μπροστά του, ἔκανε τά φτερουγίσματα του, τά παιχνίδια του, κελαΐδοῦσε.

Μιά μέρα ὁ γέροντας εΐχε βγῆ λίγο ἔξω, εΐτε γιά νά θαυμάσει τόν Θεό «έν τοῖς ἔργοις Αὐτοῦ» εΐτε γιά νά προσευχηθῆ στήν ἡσυχία. Τό χελιδόνι, πιστός φίλος και σύντροφος, πετοῦσε χαρούμενα κοντά του.

‘Ο γέροντας κάθησε σ’ ἕνα ἄλωνι, λίγο πίο πέρα από τό μοναστήρι, και χωρίς νά τό καταλάβη, άποκοιμήθηκε. ‘Αλλά ξαφνικά τό χελιδόνι ἄρχισε νά πετάει ὀρμητικά πάνω από τό κεφάλι του πβίζοντας ἔντονα, σαν νά ἤθελε νά τόν ξυπνήσει και νά ἐπισημάνη κάποιο κίνδυνο.

Πράγματι! Όταν ὁ γέροντας ξύπνησε, τί νά δῆ: Λίγο πίο πέρα, ἕνα μεγάλο ἔρπετό... ‘Ο συνοδός του εΐχε κάνει μέ τήν σειρά του τό δικό του ἔλεος στόν ἐλεήμονα γέροντα.

(Φιλάρετος Κωνσταμονίτης)

‘Ο τρόμος τοῦ διακόνου

Στό κοιμητήριο τῆς ‘Ι. Μονῆς Γρηγορίου, πού συχνά ἔκανε ἐπισκέψεις ὁ ἠγούμενος ‘Αθανάσιος, τριγυρ-

νοῦσε ἓνα μεγάλο φίδι. Δέν ἄργησε ν' ἀναπτυχθῆ ἀνάμεσά τους φιλία. Ἔτσι κανένας δέν αισθανόταν νά τόν ἐνοχλῆ ἡ παρουσία τοῦ ἄλλου. Αὐτό ὅμως δέν ἴσχυε καί γιά τούς ἄλλους μοναχούς, ὅπως λ.χ. γιά τόν διάκονο Π., ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νά πηγαίνει κάθε τόσο στό κοιμητήριο γιά ν' ἀνάβη τά καντήλια. Ἔτυχε μάλιστα νά εἶναι καί ἐκ φύσεως δειλός καί περνοῦσε δύσκολες στιγμές μόλις τό ἀντίκρυζε. Ἡ παρουσία του σήμαινε γι' αὐτόν ὄχι μόνο τρόμο, ἀλλά καί ἄτακτη φυγή. Ἦταν νά τόν λυπᾶται κανεῖς...

Ἦταν διηγήθηκε τήν τραγική αὐτή κατάστασι στόν γέροντα, ἐκεῖνος τόν καθησύχασε, τόν ἠρέμωσε καί τόν βεβαίωσε ὅτι τό ἀνεπιθύμητο ἐρπετό θ' ἀπομακρυνόταν ὀριστικά ἀπό τό κοιμητήριο.

Καί πράγματι. Ὅπως τό εἶπε, ἔτσι καί ἔγινε! Στό ἐξῆς ὁ διάκονος δέν τό ξαναεἶδε. Ἡ χαρά του ἦταν μεγάλη πού ἀπαλλάχθηκε ἀπό τήν ἀποτρόπαιη παρουσία του. Μόνο ἓνα κενό, ἓνα ἀναπάντητο ἐρωτηματικό ἔμεινε μέσα του. Μέ τί τρόπο ἄραγε τό ἔδιωξε ὁ γέροντας; Τοῦ ἔδωσε ἐντολή νά φύγη; Διάβασε καμμιά εὐχή; Ἐκανε προσευχή; Ἄγνωστο. Ἀρκεῖ ὅμως πού ἐξαφανίσθηκε, κι ἄς ἀγνοοῦσε τόν τρόπο.

(Ἀθανάσιος Γρηγοριάτης)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὅπως ἀναφέραμε στόν πρόλογο, τό παρόν ἔργο ἀποτελεῖ δειγματοληψία χαρισματικῶν ἐκδηλώσεων. Δειγματοληψία μάλιστα πού περιορίζεται σημαντικά ἀπό ὠρισμένες ἀρχές:

★ Τά ἐπεισόδια ν' ἀναφέρονται στήν ἐπίγεια ζωή τῶν χαρισματικῶν.

★ Τά ἐπεισόδια νά ἔχουν κάποια «νύξημένη» ἐγκυρότητα.

★ Τά ἐπεισόδια νά ἔχουν κάποιο διηγηματικό ἐνδιαφέρον.

★ Οἱ χαριματοῦχοι νά μὴν ἔζησαν πρόσφατα, πολὺ δέ περισσότερο νά μὴν εἶναι ἐπιζῶντες.

Ἔτσι, σύμφωνα μέ τήν πρώτη ἀρχή, δέν ἀναφέρουμε καμμιά θεραπεία σέ σωματική νόσο ἀπό τόν Ἅγ. Νεκτάριο, ἐνῶ ὁ ἅγιος αὐτός ἐπίσκοπος πλημμύρισε τήν οἰκουμένη, ἀπό τήν στιγμή τῆς κοιμήσεώς του, μέ θαυματουργικές θεραπείες.

Ἐάν ὁ Θεός θελήσῃ, σ' ἓνα δεύτερο τόμο θά συμπεριλάβουμε ἄλλα εἶδη χαρισμάτων.

Ὅπως δὲ ὑπάρχουν πολλά θαυμαστά χαρίσματα, ὅπως καί ἀναρίθμητοι χαριματοῦχοι, παλαιοὶ καί σύγχρονοι, ἐπώνυμοι καί ἀνώνυμοι, ἄνδρες καί γυναῖκες, περί τῶν ὁποίων «ἐπιλείπει με διηγούμενον ὁ χρόνος»...

ΠΗΓΕΣ ΚΑΙ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ.

- Ἐθανασίου Ἀλεξανδρείας, *Βίος τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου*, μετ. Ἰωαννικίου ἀρχιμ., ἐκδ. «Τήνος», Ἀθήναι.
- A. I. B., *Μιά βραδύα στὴν ἔρημο τοῦ Ἁγ. Ὁρους*, ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Τιμίου Προδρόμου, Μεσσημέριον Ἐδέσσης (Δ' ἐκδ.).
- Ἀναγνωστοπούλου Σπυρίδωνος, *Ἀθανάσιος ὁ Ἀγιολαυρίτης [ὁ Χαμακιώτης]*, ἐκδ. «Σήμαντρον».
- Ἀναστασίου Συναΐτου, *Διηγῆσεις διάφοροι περὶ τῶν ἐν Σινᾷ ἁγίων πατέρων*, ἐπιμ. F. Nau, ἐκδ. Oriens Christianus, τ. Β', 1902.
- Βίκτωρος Ματθαίου (ἐπιμ.-ἐκδ.), *Μέγας Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, τ. 1-14, Ἀθήναι 1946-50 (Α' ἐκδ.).
- Γεροντικόν, ἐπιμ. Πάσχου Π., ἐκδ. «Ἀστέρος», Ἀθήναι 1981 (Γ' ἐκδ.).
- Γκέλη Κωνσταντίνου πρωτοπρ., *Ὁ Ἅγιος Παναγῆς Μπασιάς*, ἐκδ. Εὐαγγέλου Τυπάλδου-Μπασιά, Ἀθήναι 1979.
- Γκοραῖνωφ Εἰρήνης, *Ὁ ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ*, μετ. Σκουτέρη Πίτσας, ἐκδ. «Τήνος», Ἀθήναι.
- Γρηγορίου Νύσσης, *Ἐγκώμιον εἰς τὸν ὅσιον πατέρα ἡμῶν Ἐφραίμ*, μετ. Σεραφεῖμ μοναχοῦ, ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Παρακλήτου, Ὠρωπός 1987 (Γ' ἐκδ.).
- Γρηγορίου Νύσσης, *Εἰς τὸν βίον τῆς ὁσίας Μακρίνης*, μετ.-ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Ἁγ. Πάντων, Σπέτσαι 1986 (Β' ἐκδ.).
- Δανιὴλ τοῦ Κατουνακιώτου, *Ἀγγελικὸς βίος*, ἐκδ. Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Δανιηλαίων, Θεσσαλονίκη 1981.
- Διονυσίου μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν, *Ἀνατολικὸς ὀρθόδοξος μοναχισμὸς*, Ἀθήναι 1969.
- Εὐεργετινός*, τ. Α'-Δ', ἐπιμ. Παύλου μοναχοῦ, ἐκδ. Βίκτωρος Ματθαίου, Ἀθήναι 1957-60 (Ε' ἐκδ.).
- [Ἡσαίου Σιμωνοπετρίτου (μετ.)], *Ὁ σῦνταξις Ζαχαρίας*, ἐκδ. Ἰ. Μετοχίου Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Ὀρμύλια Χαλκιδικῆς 1982.
- Θεοδωρήτου Κύρου, *Φιλόθεος ἱστορία*, τ. 1-2, μετ. Καραμπέ-

- του Ἀθηνᾶς, ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Κεχροβουνίου, Ἀθήναι 1974.
- Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου, *Ἀπάνθισμα ἐπιστολῶν*, μετ. Τιμοθέου ἀρχιμ., ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Παρακλήτου, Ὠρωπός 1986 (Γ' ἐκδ.).
- Θεοφιλοπούλου Ἀνδρέου-Χαραλάμπους, *Γεροντικόν τοῦ Ἀγίου Ὁρους*, τ. Α'-Β', Ἀθήναι.
- Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια*, τ. 1-12, ἐκδ. Μαρτίνου Ἀθ., Ἀθήναι 1962-68.
- Ἰ. Μονῆς ἁγίου Γερμανοῦ τῆς Ἀλάσκας, Καλιφόρνια Η.Π.Α., *Ἡ Θηβαΐδα τοῦ Βορρᾶ*, μετ.-ἐκδ. Μπότση Πέτρου, Ἀθήναι 1981.
- Ἰωαννικίου ἀρχιμ., *Φιλάρετος Κωνσταντινίτης*, ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Παρακλήτου, Ὠρωπός 1986 (Β' ἐκδ.).
- Ἰωαννικίου ἀρχιμ., *Γεράσιμος Μενάγιας*, ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Παρακλήτου, Ὠρωπός 1987 (Β' ἐκδ.).
- Ἰωάννου Μόσχου, *Λειμωνάριον*, μετ. Θεολόγου μοναχοῦ, ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Σταυρονικήτα, Ἀγ. Ὄρος 1983.
- Ἰωάννου τοῦ Συναΐτου, *Κλῆμαξ*, μετ. Ἰγνατίου ἀρχιμ., ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Παρακλήτου, Ὠρωπός 1986 (Γ' ἐκδ.).
- Ἰωσήφ μοναχοῦ, *Γέρων Ἰωσήφ ὁ Ἡσυχαστής*, ἐκδ. Κελλίου «Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» Νέας Σκῆτης, Ἀγίον Ὄρος 1984.
- Καντιώτου Αὐγουστίνου, μητροπολίτου Φλωρίνης, *Κοσμάς ὁ Αἰτωλός*, ἐκδ. «Ὁ Σταυρός», Ἀθήναι 1977 (Ε' ἐκδ.).
- Καραμαντζάνη Ἀθηναγόρα ἀρχιμ., *Ὁ ὅσιος τοῦ Ὀλύμπου*, ἐκδ. Ἰ. Μονῆς ὁσίου Διονυσίου, 1987.
- Καρανικόλα Παντελεήμονος ἀρχιμ. (νῦν μητροπολίτου Κορίνθου), *Αἱ αἰρέσεις: Πεντηκοστιανοὶ (3)*, ἐκδ. περιοδ. «Ὁρθόδοξος σκέψις», Ἀθήναι 1958.
- Κοτταδάκη Ἀθ. (μετ.), *Βίος ὁσίου Δανιὴλ τοῦ Στυλῆτου*, ἐκδ. Ἰ. Μονῆς Βαρλαάμ Μετεώρων, Ἀθήναι 1972.
- Κοτταδάκη Ἀθ. (μετ.), *Βίος τῶν ὁσίων Ἀλυπίου καὶ Λουκᾶ τῶν Στυλιτῶν*, ἐκδ. Ἰ. Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, Ἀθήναι 1975.
- Κυρίλλου Σκυθοπολίτου, *Βίος τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμέ-*

- νου, μετ. Γιαννακοπούλου Νικοδήμου ἀρχιμ., ἔκδ. 'Ι. Μητροπόλεως Καρυστίας καὶ Σκύρου, [Ἀθήναι] 1975.
- Κυρίλλου Σκυθοπολίτου, *Βίοι τῶν ὁσίων Ἰωάννου τοῦ Ἡσυχαστοῦ, Κυριακοῦ, Θεοδοσίου, Θεογνίου, Ἀβρααμίου*, μετ. Σβορώνου Δήμητρας, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Μεταμορφώσεως Μετεώρων, 1982.
- Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, *Ὁμιλίας πνευματικαί*, ἔκδ. Σχοινᾶ Σ., Βόλος 1964.
- Μάρθας μοναχῆς, *Ὁ παπα-Νικόλας ὁ Πλανᾶς*, ἔκδ. «Ἀστέρος», Ἀθήναι 1965.
- Μαστρογιαννοπούλου Ἡλία ἀρχιμ., *Δύο σύγχρονοι Ἅγιοι*, ἔκδ. Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ζωή», Ἀθήναι 1966 (Β' ἔκδ.).
- Μπάλλαν Ἰωαννικίου ἀρχιμ., *Ρουμανικό γεροντικό*, ἔκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1985.
- Μωυσέως μοναχοῦ, *Ἱερώνυμος Σιμωνοπετρίτης*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, Ἅγιον Ὄρος 1982.
- [Νικηφόρου πρεσβυτέρου Κων/λεως], *Ὅσιος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλός*, μετ. Ἰσαάκ μοναχοῦ, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1985 (Β' ἔκδ.).
- [Παΐσιου μοναχοῦ], *Ὁ πατήρ Ἀρσένιος ὁ Καππαδόκης*, ἔκδ. 'Ι. Ἡσυχαστηρίου «Εὐαγγ. Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτῆ Θεσσαλονίκης 1975.
- Παλλαδίου [Ἐλενοπόλεως], *Λαυσαϊκὴ ἱστορία*, μετ. Συμεῶν μοναχοῦ, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Σταυρονικήτα, Ἅγ. Ὄρος 1980.
- [Πέτρου ἱερομονάχου], *Ἐνας ἀσκητὴς ἐπίσκοπος*, μετ. Χριστοδούλου ἀρχιμ., ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1985 (Ζ' ἔκδ.).
- Πόποθις Ἰουστίνου ἀρχιμ., *Ὅσιου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ βίος*, μετ. Νικολακάκη Βασιλικῆς, ἔκδ. «Τό Περιθόλι τῆς Παναγίας», Θεσσαλονίκη 1983.
- Σεμενῶφ Ἀλεξάνδρου [ἐπισκόπου Ζήλων], *Ἰωάννης τῆς Κρονστάνδης*, μετ. Τιμοθέου ἀρχιμ., ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1984 (Γ' ἔκδ.).
- Σεραφεῖμ μοναχοῦ (μετ.), *Ἀββᾶς Ἀμμωνᾶς*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1987 (Γ' ἔκδ.).

- Τιμοθέου ἀρχιμ., *Ὅσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1988.
- Τιμοθέου ἀρχιμ., *Ὁ ὀσιος Σέργιος τοῦ Ραντονέζ*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1986 (Β' ἔκδ.).
- Τιμοθέου ἀρχιμ., *Στάρετς Ἀμβρόσιος*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1987 (Δ' ἔκδ.).
- Φατούρου Ἀγαθονίκου ἀρχιμ. (νῦν μητροπολίτου Κίτρους) (μετ.), *Βίος τοῦ ἁγίου Παχωμίου*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Κεχροβουνίου, Ἀθήναι 1971.
- Φιλοκαλία τῶν Ἱερῶν Νηπτικῶν*, τ. Α'-Ε', ἐπιμ. Μακαρίου Νοταρᾶ καὶ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ἔκδ. «Ἀστέρος», Ἀθήναι 1957-63 (Γ' ἔκδ.).
- Χερουβεῖμ ἀρχιμ., *Ἀθανάσιος Γρηγοριάτης*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1984 (Ε' ἔκδ.).
- Χερουβεῖμ ἀρχιμ., *Δανιήλ Κατουνακιώτης*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1985 (Δ' ἔκδ.).
- Χερουβεῖμ ἀρχιμ., *Ἰγνάτιος ὁ Πνευματικός*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1981 (Γ' ἔκδ.).
- Χερουβεῖμ ἀρχιμ., *Ἰσαάκ Διονυσιάτης*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1981 (Γ' ἔκδ.).
- Χερουβεῖμ ἀρχιμ., *Καλλίνικος ὁ Ἡσυχαστής*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1983 (Δ' ἔκδ.).
- Χερουβεῖμ ἀρχιμ., *Κοδράτος Καρακαλληνός*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1983 (Γ' ἔκδ.).
- Χερουβεῖμ ἀρχιμ., *Σάββας ὁ Πνευματικός*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπός 1982 (Δ' ἔκδ.).
- Χονδροπούλου Σώτου, *Ὁ ἅγιος τοῦ αἵωνα μας*, ἔκδ. 'Ι. Μονῆς Ἅγ. Τριάδος (Ἅγ. Νεκτᾶριος) Αἰγίνης, 1977 (Β' ἔκδ.).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
ΠΡΟΛΟΓΟΣ	5
A' ΤΟ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΟ ΧΑΡΙΣΜΑ	13
'Ο Μ. 'Αντώνιος καὶ ὁ κληγός	16
'Ο Εὐλόγιος καὶ ὁ ἀνάπηρος	17
'Ο κακόφημος μοναχός	20
'Ο ἀδιάκριτος ἀσκητής	21
Οἱ ἐρωτήσεις τοῦ ἀββᾶ 'Αβραάμ	23
'Ο ἀββᾶς Ζήνων καὶ ὁ νηστευτής	24
'Ο ἀββᾶς 'Ιωάννης καὶ ὁ ἱερεὺς	25
'Ο ἀββᾶς 'Ιωάννης καὶ ὁ ὁδηγός	26
'Ο ἀββᾶς Μακάριος καὶ ὁ διάβολος	27
Οἱ ἀββάδες Μακάριος καὶ Παῦλος	28
'Ο ἀββᾶς Παφνούτιος καὶ ὁ ἀρχιληστής	29
'Ο ἀββᾶς Σιλουανός καὶ ὁ ἐπισκέπτης του	30
'Ο πρῶην ἀλικός	31
Οἱ διαφορετικὲς συμβουλές	34
'Η πλάνη τοῦ τρισυνθέτου	35
'Ο ἀπεγνωσμένος ἁμαρτωλός	36
'Ο ρουμάνος διάκονος	40
Τὸ καντήλι τῆς Παναγίας	45
Τὰ ὄραματα τοῦ Δήμου	48
'Η σεισμογόνος προσευχή	51
Οἱ 'Ονοματολάτρες	55
'Ο ἡγούμενος Κοδράτος	56
B' ΤΟ ΔΙΟΡΑΤΙΚΟ ΧΑΡΙΣΜΑ	59
Οἱ δύο ὁδοιπόροι τῆς ἐρήμου	62

Ἡ ψυχὴ τοῦ ὁσίου Ἀμμοῦν	63
Ἡ μεταμέλεια τοῦ μοναχοῦ	63
Ὁ ὁσιος Παχώμιος καὶ ὁ ἄρρωστος	65
Οἱ ἀββάδες Θεόδωρος καὶ Πάμμων	66
Ὁ θάνατος τοῦ ὑποκριτοῦ	67
Ἡ ἐνάρετη γυναῖκα	69
Οἱ ἀββάδες Ἰουλιανός καὶ Συμεών	70
Ὁ πρεσβύτερος Εὐλόγιος	70
Ὁ ἀββάς Ἰωάννης καὶ ὁ αἰρετικός	71
Ὁ ὁσιος Ἐφραίμ καὶ ὁ Μ. Βασίλειος	72
Οἱ νεαροὶ κλέφτες	72
Ἡ συνάντησις μέ τόν φιλάργυρο	73
Οἱ ἀμαρτίες τῶν δούλων	74
Ἡ ὁσία Εἰρήνη καὶ ὁ ἄγγελος	75
Οἱ ἅγιοι Στέφανος καὶ Σέργιος	76
Ἡ σωτηρία τοῦ μοναχοῦ Λογγίνου	77
Οἱ λογισμοὶ τοῦ ἐρημίτου	78
Ὁ χωρικός καὶ τὸ ἄλογό του	79
Ὁ ἡγούμενος καὶ ὁ ἔμπορος	81
Ὁ δεσπότης καὶ ἡ σαλή	82
Οἱ δύο κακοποιοὶ	85
Οἱ ἀμφιβολίες τοῦ μοναχοῦ	86
Ἡ Βέρα καὶ ὁ «λιτσιμέρα»	87
Ὁ σεβασμὸς στοὺς γονεῖς	89
Ἡ συνετὴ σύζυγος	90
Ὁ καθηγητὴς Ἀλεξάντρωφ	93
Ἡ ἄπιστη γυναῖκα	93
Τὸ ἀπαράδεκτο πρόσφορο	94
Οἱ ἀνευλόγητες ἀσκήσεις	94
Τὰ πρόσφορα γιὰ τὴν Κερασιά	96
Ἡ ἀποτυχημένη ἀπόδρασις	97

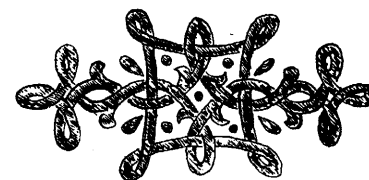
Μιά ἐκμυστήρευσις	98
Ἐνας ἀθωνίτης στὴν Ἀθήνα	100
Ἡ ἑλλιπὴς ἐξομολόγησις	101
Γ' ΤΟ ΠΡΟΟΡΑΤΙΚΟ ΧΑΡΙΣΜΑ	103
Πρόγνωσις ἀφίξεων	106
Ὁ μελλοντικός ἡγούμενος	106
Ὁ μελλοντικός πατριάρχης	107
Ὁ Μ. Ἰωαννίκιος καὶ ἡ ὁσία Εἰρήνη	108
Ὁ προσκυνητὴς Χριστοφόρος	109
Ἡ ἀρχιερατικὴ ἀμφίεσις	110
Ἡ συζήτησις μέ τόν φιλόσοφο	111
Ἡ μάχη στό Κουλίκοβο	113
Ὁ βοεβόδας καὶ ὁ ἀσκητὴς	116
Δύο ἐπισκέπτες στὸν Ὀλυμπο	117
Ἡ περιφρόνησις τοῦ σχήματος	118
Προφητεῖες τοῦ ὁσίου Κοσμᾶ	119
Ὁ Νικόλαος Μολιάγιεφ	121
Ἡ προαγωγή τοῦ ἡγουμένου	122
Ἡ Πελαγία Σκαρίνα	126
Οἱ σπουδὲς στὴν Μόσχα	127
Τὸ μέλλον δύο ἀδελφῶν	128
Οἱ βιαζεμίτες ἔμποροι	129
Ὁ παπα-Ἰλαρίων καὶ ὁ δόκιμος	131
Ὁ πόλεμος τῆς Κριμαίας	133
Ἡ φιλανθρωπία τοῦ ὁσίου Παναγῆ	134
Ἡ μελλοντικὴ ἡγουμένη	136
Ὁ ἀκαδημαϊκὸς Μαρῖνος Γερουλάνος	137
Ὁ στάρετς Βαρνάβας	139
Ἡ ἀμοιβὴ τῆς ὑπομονῆς	141
Ἡ σαλή καὶ ὁ τσάρος	142

Ἡ σαλή καὶ ὁ δούκας	143
Ὁ ὄσιος Ἀρσένιος καὶ οἱ Φαρασιῶτες	144
Οἱ μελλοντικὲς δοκιμασίαι	145
Τὸ πάθημα τοῦ ἀρχοντάρη	146
Ἡ ἀπαγωγή τοῦ ἀνηψιοῦ	147
Ὁ ἐρχομὸς τοῦ στρατευμένου	149
Ἡ ὑποψήφια μοναχὴ	149
Ὁ βομβαρδισμὸς στό μετόχι	151
Ἡ ἀκύρωσις τῆς διαταγῆς	152
Δ' ΤΟ ΙΑΜΑΤΙΚΟ ΧΑΡΙΣΜΑ	153
Ἡ θεραπεία σώματος καὶ ψυχῆς	156
Τὸ φάρμακο τῆς ἠγουμένης	158
Ἡ αἰδημοσύνη καὶ ὁ καρκίνος	160
Οἱ ἐκπλήξεις τῆς πρεσβυτέρας	161
Ἐνας «ἐπικίνδυνος» ἀββάς	163
Ὁ λεπρὸς ἀξιωματικὸς	163
Ὁ ἄρρωστος карабоκύρης	165
Ἡ χωρική τῆς Ραψάνης	166
Ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἐλαιῶνος	167
Ὁ Μιχαὴλ Μαντούρωφ	168
Ὁ μελαγχολικὸς ἀδελφός	169
Ὁ Νικόλαος Μοτοβίλωφ	170
Τὸ σαπισμένον χέρι	172
Ἡ φυματίωσις τοῦ λάρυγγος	173
Ἡ μόλυνσις τοῦ αἵματος	175
Ὁ κιθαρωδὸς Ἰβάν	176
Ἡ θεραπευτικὴ ἐνὸς ὁσίου	178
Ὁ νεαρὸς τρελλός	179
Ἡ τυφλὴ μουσουλμάννα	180
Ὁ βλάσφημος ἀμαξηλάτης	181

Ἡ αἱμορροῦσα	182
Ἡ ἄγνωστη ἀσθένεια	182
Τὸ ἄχρηστο μαστούνι	183
Ἡ θεραπεία τῆς μοναχῆς	184
Ὁ ψυχοπαθὴς Σάββας	185
Ε' ΤΟ ΚΑΤΑ ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΧΑΡΙΣΜΑ	187
Οἱ πειρασμοὶ τοῦ Μ. Ἀντωνίου	190
Οἱ πειρασμοὶ τοῦ ὁσίου Παχωμίου	193
Μία δυναμικὴ προσευχὴ	194
Ἡ ὁμολογία τοῦ δαιμονίου	195
Ἡ μαύρη κοπέλλα	196
Ὁ «ὑποχρεωτικὸς» νέος	196
Ἐμπόδια στήν προσευχὴ	197
Τὸ δαιμόνιο τῆς κενοδοξίας	200
Στόν ναὸ τῶν εἰδώλων	201
Ἡ «ξυλίνη» Εἰρήνη	203
Ὁ μάγος Βιργίνιος	204
Οἱ πειρασμοὶ τῆς δειλίας	209
Ὁ σωφρονισμὸς τῆς ἄφρονος	210
Τὸ μαντικὸ βιβλίον	211
Τὰ ἀνίσχυρα μάγια	212
Ἡ χωρική Θεοδοσία	214
Μία πνευματικὴ πάλη	216
Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ Ἀγ. Νεκταρίου	217
Ἡ δαιμονισμένη νεόνυμφη	219
Ἐνας φοβερός «τοῖς δαίμοσιν»	220
Οἱ παράδοξοι πετροβολισμοὶ	221
Ἡ ἀρρώστια τοῦ Ἀγγελῆ	225
Ὁ μισθὸς τῆς παρακοῆς	228
Τὸ δαιμονόπληκτο βρέφος	231

Σ' ΤΟ ΚΑΤΑ ΘΗΡΙΩΝ ΧΑΡΙΣΜΑ	235
°Ο μεγαλομάρτυς Μάμας	238
°Ο Μ. Ἀντώνιος καί τ' ἀγρίμια	240
°Ο ὁσιος Μακάριος καί ἡ ὕαινα	241
°Ο ἀββᾶς Ἑλλήν καί ὁ ὄναγρος	242
°Ο ἀββᾶς Παῦλος καί τά ἔρπετά	242
Δύο ἀσφαλεῖς ὁδηγοί	243
°Ενας πιστός ὑπηρέτης	244
°Ο ὁσιος Σάββας καί τό λιοντάρι	244
°Ο φύλακας τοῦ ὁσίου Ἰωάννου	245
°Ο τρόφιμος τοῦ ἀββᾶ Παύλου	246
°Ο ὑπάκουος ὑποτακτικός	247
Μιά δύσκολη συνάντησις	248
°Ο πεινασμένος λύκος	249
°Η ἀτίθαση κατσίκα	249
°Ο βοηθός στήν ταφή	250
Τά ἀγριογούρουνα καί ἡ λεοπάρδαλις	251
°Ο ἀββᾶς Ἰουλιανός καί τό λιοντάρι	252
°Ο ἀββᾶς Ἰωάννης καί τό ἀγριογούρουνο	252
°Ο ὁσιος Γεράσιμος καί τό λιοντάρι	253
°Η ὁσία Θεοδώρα καί ὁ κροκόδειλος	256
°Ο ὁδηγός τῆς ὁσίας Θεοδώρας	257
°Ο Μ. Ἰωαννίκιος καί τά φίδια	258
°Ο μοναχός Φλωρέντιος καί ἡ ἀρκούδα	258
°Ο ἐπίσκοπος Μιχαήλ καί οἱ ἀρουραῖοι	259
Μιά προπρωτική εἰκόνα	260
°Ο ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος καί τά βατράχια	261
Τό κατόρθωμα τῆς ὑπακοῆς	263
°Η ἀρκούδα τοῦ ὁσίου Σεραφεῖμ	264
Τά πουλιά καί οἱ λύκοι	267
°Ο ἀσκητής καί τό ζαρκάδι	268

°Ο ἀλαφιότης τοῦ γερο-Ἰσαάκ	269
°Η ἀνταπόδοσις τῆς εὐεργεσίας	270
°Ο τρόμος τοῦ διακόνου	271
ΕΠΙΛΟΓΟΣ	273
ΠΗΓΕΣ ΚΑΙ ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ	274
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	279

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

1. Ίωακείμ Ἀγιαννανίτης
2. Ἀθανάσιος Γρηγοριάτης
3. Καλλίνικος ὁ Ἡσυχαστής
4. Δανιήλ Κατουνακιώτης
5. Ἰσαάκ Διονυσιάτης
6. Σάββας ὁ Πνευματικός
7. Ἰγνάτιος ὁ Πνευματικός
8. Κοδρᾶτος Καρακαλληνός
9. Φιλᾶρετος Κωνσταμονίτης
10. Γεράσιμος Μενάγιας

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

1. Ἰωάννου Σιναΐτου, ΚΛΙΜΑΞ
2. Γρηγορίου Νύσσης, ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΕΦΡΑΙΜ
3. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΘΕΜΑΤΑ
4. ΑΒΒΑΣ ΑΜΜΩΝΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΡΩΣΙΚΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ

1. Στάρετς Παρθένιος
2. Στάρετς Ἀμβρόσιος
3. Πορεία πρὸς τὸν Οὐρανὸ
4. Ἰωάννης τῆς Κρονστάνδης
5. Μητέρα πρόσεχε!
6. Πρὸς τίς ἀδελφές μοναχές
7. Ὁσιος Σέργιος Ραντονέζ
8. Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου, ΑΠΑΝΘΙΣΜΑ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ
9. Ἅγιοι τῆς Γεωργίας
10. Ὁ οὐρανὸς στῆ γῆ
11. Ὁσιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ
12. Πνευματικὸ Ἀλφάβητο
13. Πατερικόν

ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ

1. Ἐνας ἀσκητῆς ἐπίσκοπος
2. Ὁ Καυσοκαλύβης
3. Ὁσιος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλός

ΔΙΑΦΟΡΑ

1. Τὸ λουτρό τῆς ψυχῆς
2. Ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς
3. Πρὸς Κύριον (ἐγκόλπιο προσευχητᾶριο)
4. Ἀπὸ τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας
5. Τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ Νύμφη
6. Χαρίσματα καὶ χαρισματοῦχοι (3 τόμοι)
7. Ἡ ἄσκηση στῆ ζωὴ μας